

भुवने वालो जिज्जान्यापसाहसी

॥ श्रीः ॥

श्रीमुलताननगरवास्तव्यसेतुपालोपनामक-

पण्डितठाकुरदत्तशर्मविरचिता-

भुवनेशलौकिकन्यायसाहस्री ।

सैव

शास्त्रिभिः संशोध्य

खेमराज-श्रीकृष्णदास-श्रेष्ठिना

मुम्बय्यां

स्वकीये “श्रीवेङ्कटेश्वर” स्टीम्-मुद्रणालये

मुद्रयित्वा प्रकाश्यते ।

संवत् १९६९, शके १८३०.

अस्य पुनर्मुद्रणादिसर्वाधिकाराः “श्रीवेङ्कटेश्वर” यन्त्रालयाध्यक्षा-
धीनाः सन्ति ।

ॐ वनेशदशश्री

पवध

वधवल

कमलदि

वभावितात्मेष्टदे

लानाम्, निशाकरः

गुणरत्नानाम्

भूमिका ।

अथ प्रायः खलु बहुषु निबन्धेषु 'लोकप्रसिद्धयुक्तिन्यायः' इत्यभि-
युक्तोक्तिरूपा न्याया लौकिकादशास्त्रीयाश्च संस्कृतसरस्वतीमया दृश्यन्ते ।
तत्तन्न्यायस्वरूपाणां विषयाणां च तत्तन्निबन्धेषु कात्स्न्याभावात्तदन्वेषयमा-
णैरप्यनधिगम्यमानैर्मूर्धुर्मुद्गुर्दुःखमनुभूयते । अतस्तेषां स्वरूपप्रभृतिप्रदर्श-
नार्थं निरुक्तयुदाहृतिवाक्योपक्रमप्रभृतिभ्य एकत्र संग्रहः प्रेक्षावतां मनीषि-
णामानन्दाय भवेदिति बहुकालतोऽस्मदाशेषाऽस्ति स्म । अथेदानीं मुलतानन-
गरनिवासिसेतुपालोपनामकपण्डितठाकुरदत्तशर्माभि विद्वांसो मध्यमा-
श्च लौकिकन्यायस्वरूपादिकज्ञानजन्यानन्दमनाद्यभवेयुरिति, स्वर्ग-
लोकनिवासिनो निजज्येष्ठात्मजस्य भुवनेशदत्तचिरमिहेलातले
स्मृतिस्स्यादिति च मनस्याध्यायसाहस्री '—
नामकमिमं ग्रन्थं निर्माय मुद्रयितुं भवति स च मया स्वकीये
'श्रीवेङ्कटेश्वर' मुद्रणालये शोभनाक्षरैश्चमसृणपुष्टपत्रेषु सम्मुद्रय
प्रकाश्यते । तदेतद्ग्रहणवलोकनादिभिर्मामनुगृह्यन्तु मनीषिण इति भृश-
मभ्यर्थयते ।

श्रीकृष्णदासात्मज-क्षेमराजः,

'श्रीवेङ्कटेश्वर' स्टीम्-मुद्रणालयाध्यक्षो मुम्बयी-स्थः ।

॥ श्रीः ॥

भुवनेशदत्तवृत्तान्तः ।

श्रीमदखिलललामभूरिभरभर्तुर्भारतस्य नानानादनदन्नदीनदपञ्चक-
पञ्चाश्वनामावच्छिन्नजनपदान्तर्गतेऽसङ्ख्यश्रीवाच्यभक्तभीभञ्जकभगवदा-
त्तनृसिंहावतारे गाढगुणगणप्रगुणगणकगायकाद्यग्रगणनीये धर्म-
धैर्य्यधनधान्यधामत्राणीभूते मूलत्राणनामनगरे किलासीच्छास्त्रशासितशमा-
दिशोभितज्योतिर्विद्याविवरणवरियान्विप्रवरवत्सवंशाऽवतंसो विद्याध्ययना-
ध्यापनधारितधीरध्यवधारितधर्मकृताधर्मसमूलविध्वंसो वेदविहितषट्कर्मचे-
क्रियतासादितकीर्त्तिधवलीकृतकाष्ठाभागभ्रामितक्षीरधीविमोहितहंसः सारस्व-
तसेतुपालोपाह्वकुलकमलदिवाकरः श्रीमदाशानन्दाभिधो ब्राह्मणाग्रगण्यः ।
तस्मात्सद्भावविभवभावितात्मेष्टदेवप्रभावेण षट्शास्त्रनिष्णातो दिवाकरः को-
मलकान्तकमलकुलानाम्, निशाकरः सान्त्वसत्स्वभावसौम्यसुसञ्चकोराणा-
म्, आकरोऽग्रेगणितव्यगुणरत्नानाम्, रत्नाकरो विविधधरेलिमधवलधैर्य्य-
धर्मधनानाम्, अन्तर्वाण्यग्रेसरः श्रीमान् ठाकुरदत्ताख्योऽजनि । अनेन
ब्राजं ब्राजं काशीन्द्रप्रस्थवृन्दावनेषु विद्यापाठि । अयं निजदेशदशदिक्षु रा-
राज्यमानराजद्वारेषु सुस्वधर्मसंस्तु सम्मानं लेभे । अनेन विद्याचुञ्चुना
विद्ययर्ष्यणं कर्मठेन ब्रह्मसत्रादिकर्मणा देवर्णञ्च निवर्त्याऽवशिष्टतृतीयपितृण-
मोचनकान्तिकेन हरिवंशश्रवणाद्युपायकदम्ब आरब्धः । अथ व्रजत्यनेहसि
तस्य श्रीविश्वम्भरदेवदयया चतुर्विंशदुत्तरोर्नविंशतिशततमे (१९३४)
श्रीविक्रमादित्याब्दे कुलभूषणमात्मज आविरभूत् । यो नाम्ना भुवनेशदत्तो
दापोऽनात्मजत्वान्धकारितोदवसितानाम्, रत्नं किलासङ्कसुककान्तिककाञ्चन-
कुलानां भवति स्म । अयं सितपाक्षिकप्रतिपत्प्राप्तः क्षपाकर इव पितृवे-
ष्मनि वरीवृध्यमानोऽतारापतिरपि चन्द्रोऽल्पीयसि काले सिंहस्कन्ध
आयतोरस्को विशालदोः सिंहसंहननो बभूव । अनेन वरीवृत्यमानमही-

क्षिप्रचालितेऽध्ययनागारेऽधीत्य परीक्षोत्तीर्णा । एतस्मिन्काले इष्टदेवद्वययो-
 च्चवंशावतंसेन श्रीरामनगरवास्तव्येन कन्यादित्सुना सुप्रसिद्धेनैकेन विप्रेण
 वाग्दानमकारि । अथ गणितगणकगणगुणिते सुमुहूर्ते सुलग्ने पीतरक्ताचने-
 कवणवैखिंविावधझङ्गीरशिञ्जताभूषणमाणवकवयस्यप्रवेयोभिंविावधविषयाहू-
 तान्तर्वाणिभिर्वरानुयायिभिः प्रमोदेनोत्साहेन समारोहेण पञ्चसहस्ररूप्यकव्य-
 येन पितोद्वाहं चकार । तस्य गच्छति समये मात्रङ्गभूषणं पितृयशोवर्द्धकः
 पल्यङ्गशोशुभो नरेन्द्रनामाऽऽत्मजः प्रादुर्बभूव । अयं पितामहप्रभृतीन्
 नानाकिलकिलकलोलस्वनैर्बालभावसुलभैः क्रीडनैः समतोषयत् । अथ
 गुणलुब्धो भुवनेशोपि इन्द्रेन्सारख्यपरीक्षामारब्धवान् । परञ्चात्र दैववशात्प-
 रीक्षायामनुत्तीर्णता जाता । तदापि लवपुरे त्रिंशद्रूप्यकमासिकं जग्राह । ततः
 प्रायो रूप्यकाणि जनकोपचर्यायां प्रेषयांचकार । तत्रत्यनिवासेन हिन्दी-
 भाषायां सुलेखको भूत्वा सत्यश्रीसनातनधर्मलेखानलिखत् । इंग्लिशभाषा-
 यामपीदृक्षाँलेखाँलिलेख, यानवलोक्याऽदभ्रतज्ज्ञा अपि विसिष्मियिरे ।
 ततः कियत्कालोत्तरमनेन पितुः सेवाऽसौलभ्यात्पितुराज्ञावशाच्च तस्मान्निवृत्त्य
 मूलत्राण एव स्थितिरकारि । अयं देशोन्नतिचेक्रियः श्रीसनातनधर्मोपदेदिशो
 ज्योतिश्शास्त्रशास्त्रपरिश्रमंश्रमितं पितरमवलोक्य तदसाधारणश्रममपा-
 चिकीर्षुज्योतिश्शास्त्रमारभ्याल्पीयोऽनेहसाऽधिगतराद्धान्तोऽपरसिद्धान्ते च
 चकितकारिसिद्धान्तसाधितप्रक्रियः (भूत्वा) इन्द्रेन्सारख्यपरीक्षायामल्पपठि-
 तगीर्वाणगीरापि सरित्सागरादिग्रन्थेषु सुवदावदो बभूव । अनेन सत्यवक्त्रा
 प्रियंवदेन सदाचारिणा सत्सङ्गतिपरेणाभक्ष्याभोजकेन त्रिकालसन्ध्यायां
 शिवार्चने शिवादिस्तोत्रादिषु च दृढा भक्तिरकारि । स्तोत्रपाठानेहसि घनग-
 र्भीरगर्जनमिव दश दिशो गुञ्जयति स्मेति किमधिकेन । अथवा—निलयो
 धैर्य्यादिगुणानाम्, दीपोऽधैर्य्यादिदोषपतङ्गानाम्, प्रेमा प्रियतमानाम्,
 चक्षुः पित्रोः, आश्रयो भ्रातुः, चन्द्रश्चकोरबान्धवानाम्, शृङ्गारो योषिताम्,
 कमलं दर्शकषट्पदानाम्, सेनापतिर्नीतीनाम्, नन्दनः कुलस्य, चन्दनः
 सुहृदयानाम्, ईशो भुवनानामासीत् । येनास्यारम्भः कारितः स प्रियदर्शनः
 पुत्रस्तं कर्मशूरं तेन कर्मणा श्रान्तं पितरमसन्तोष्य कुतस्तस्मा आश्वासन-

मप्यकृत्वा तस्मै वियुक्तां दर्शयन्, तस्य दशमगणयन्, तस्मिन्वद्ध-
 श्रद्धोऽप्यश्रद्धां प्रकटयन्, किम्भूतः किं कृतवानिति वक्तुं न क्षमा वयम्, येन
 देशस्य धर्मस्य कुलस्य चोन्नतिरासीत्, स कास्ति, इति लेखितुं लेखनी
 न क्षमा, करो वेपते, लेखन्यवसंसते, गात्राणि शिथिलन्ति, हृदयं ज्व-
 लति, कण्ठः कफेन रुध्यते, अश्रूणि पतन्ति, मनसश्चक्षुषश्चांधकारो दृश्यते,
 हा ! अद्य कः परिचितो गदितुं क्षमः, यद्धूतले नास्ति भुवनेशः, केनाहूतः कुत्र
 गतः, हा दुर्दैव ! कस्मात्पृच्छामः ? शतधा भवति हृदयम्, भित्तयोपि रुदन्ति,
 किं पुनः परिवारः, किं पितरौ, हा हा हा !!! यस्य पितुरमृतफलं नेत्रानन्दो
 हृदयनन्दनः पुत्रः, यस्य भ्रातुः शासकः रक्षकः अग्रजः, यस्या विंशतिवर्षा-
 याः सगर्भाया धर्मपत्न्याः प्रियः स्वामी, यस्य ' पितःपितः ' चाकथ्यमान-
 स्य वर्षचतुष्टयस्य पुत्रस्य लालनस्थानकस्तत्रभवान् पिता; गतः, तेषां दशां
 को गदितुं समर्थः । ईदृशे क्षते जातेऽपि ईदृशे वज्रप्रहारेऽपि दुर्दैवं न विश्रा-
 न्तम् । तद्विपत्तिं पुनः क्षतेऽङ्गारं लवणधारं वज्रप्रहारं च युगपत्पातया
 मास, यत् ' पितःपितः ' चाकथ्यमानो नरेन्द्रोपि पितुः सन्निधौ शिवलोके
 गतः ! कष्टम् ! अवशिष्टाधारोऽपि पितामहस्य मात्रादीनां च विहाय तान्दिवि
 विलीनः । अकाले षड्विंशतिवर्षायुषि भुवनेशस्वर्गारोहणं, चतुर्वर्षायुषि नरे-
 न्द्रानुगमनं कस्य परिचितस्य सहृदयस्य गुणज्ञस्य शोकाय न भवति । य-
 स्योद्योगेन यस्यार्थमयं ग्रन्थ आरब्धः स भूतले नास्ति किं कुर्मः परिश्रमम-
 थ वा सदाशिवलोके तस्यात्मसंतोषार्थमारभामहे । तस्योद्योगसाफल्येहया
 ' भुवनेशन्यायसाहस्री ' नाम्ना तस्य स्मरणे प्रकाश्यते ग्रन्थः । अस्यावलोक-
 नजन्यलाभोप्यलमपरलोकस्थभुवनेशस्य साहाय्यं क्रियादिति विज्ञापयति
 श्रीमद्गुरुठाकुरदत्तचरणशरणतासादितयथामत्यक्षरबोधो विद्यया जन्मना च
 तदंश्यस्तेजोभानुशस्त्रीति शम् ॥

अथ भुवनेशलौकिकन्यायसाहस्रीन्यायानुक्रमणिका ।

न्यायाङ्काः	पृष्ठाङ्काः	न्यायाङ्काः	पृष्ठाङ्काः
अ.		६२९ अतस्मिन्स०	२१९
५२२ अकामस्य क्रिया०	१८६	६१५ अतिदेश०	२१५
६ अके चेन्मधु०	११	४८६ अतीतमहिषी	१५७
३४४ अकृतव्यूहाः पाणिनीयाः	१२३	२३१ अत्यन्तबलवन्तः	९४
६२ अक्लृप्ताऽभावकस्य	३३	५०८ अथ सन्निहिता	१८३
६८३ अगतिक्रगति०	२३५	२९३ अदग्धदहन	११४
८६३ अंगगुणनिषेधे	२९०	५९१ अदोषतैव	२०७
८४० अंगारन्यायः	२२५	५१३ अधिकं तु प्रविष्टे	१८४
८७७ अंगुलीदीपितया	२९३	४७ अध्यारोपाऽप०	२५
६७८ अंगुल्यग्रे करिणां	२९३	७१२ अनन्यलभ्यः श०	२४३
७०६ अग्निशिखान्या०	२४१	७११ अनन्यलभ्यः	२४२
१७१ अग्न्यानयन	७४	७३ अनधीतेमहा०	३८
७५५ अचिन्त्याः खलु ये	२५४	६३१ अनवयवेशास्त्रा०	२२०
९१३ अचलं गुणवृत्तं	३०२	६१२ अनवस्थान्या०	२१३
८४१ अचेतनेष्वपि	२८५	८६४ अनारभ्या०	२९०
९५८ अजगरवृत्ति	३११	९६२ अनार्यसंगमा०	३११
४३६ अजहत्स्वार्था वृत्ति	१४८	९९७ अनुकरणं हि०	३१९
५६ अजाकृपाणीय	३१	६४९ अनुक्तमप्यु०	२२७
५८२ अजागलस्तन	२०४	८२९ अनुपदिष्टं स०	२८३
९३४ अञ्जल०	३०७	५५३ अनुवृत्तिन्या०	१९५
१६७ अज्ञातपुत्र	७१	१९० अन्तरेणापि नि०	८०
२४९ अणुरपि विशेषो	१०२	६५९ अन्तर्दीपिका०	२२९
२१८ अंडकुक्कुटी०	८९	१६६ अन्ते या मतिः	७१
९४७ अतर्क्याकुट्टनी०	३०९	२५२ अन्ते रण्डाबित्रा०	१०३

न्यायाङ्काः	पृष्ठाङ्काः	न्यायाङ्काः	पृष्ठाङ्काः
६५५ अंधकवर्तकीय०	२२८	७३१ अभीष्टस्त्रीवियो०	२४८
४९३ अन्धकूपपतन	१७८	८३२ अभेदका गुणा	२८२
७६ अन्धगजन्या०	३९	८२८ अभ्यन्तराश्च	२८२
७७ अन्धगोलौगू०	४०	४४५ अभ्यन्तरे हि समु०	१५१
८६ अन्धचटक०	४३	९१९ अदस्कान्तन्यायः	३०३
३०२ अन्धदर्पण०	११५	४६२ अयाचितमण्डनन्या०	१६४
१७९ अन्धपङ्क्तु०	७६	३०६ अरण्यरोदनन्या०	११५
२४ अन्धपरम्प०	१८	९५९ अरण्यचन्द्रिकान्या०	३११
३४१ अन्धस्थैवान्ध०	१२२	८३७ अर्थवशाद्विभक्ति०	२८४
९१२ अन्धाऽनन्ध	३०१	५८४ अर्थस्योक्तत्वेन	२०५
८८० अन्यगेहस्थि०	२९३	७१९ अर्थात्समर्थो	२४४
२७० अन्यद्भुतम्	१०९	७७३ अर्धकुक्कुटीन्या०	२५९
४२७ अन्यार्थम्प्रकृतम्	१४४	२५५ अर्धजरतीन्या०	१०४
४८८ अन्याविकन्या०	१७५	५४१ अर्धलौकिकन्या०	१९१
६०५ अन्येनचान्यस्य	२११	२५६ अर्धवेशन्या०	१०४
६१० अन्योन्याश्रय०	२१३	८७६ अर्धवैशसन्या०	२९३
४१९ अन्वयव्यतिरेक	१४१	७७६ अलमुन्मत्तवचसि	२६०
१३२ अपन्थानन्तु	५९	१८९ अल्पस्यहेतोर्व०	८०
३३२ अपराह्णच्छाया	१२०	२३५ अवयवप्रसिद्धेः	९७
४९४ अपवादन्या०	१७८	६२० अवयवार्थवत्त्वा०	२१७
२८७ अपसारिताग्नि०	११३	२२१ अवयवा अर्थवन्तो	२१७
७०८ अप्राप्तेशास्त्रम्	२४१	६२२ अवयवे कृतं	२१८
५८६ अबाधेनोपपत्तौ	२०६	४४८ अवयवे शास्त्रार्थ०	१५३
६३६ अविधेनादि०	२२२	६१ अवश्याऽपेक्षिता	३३
२०० अवभक्षन्यायः	८३	३५५ अशक्तास्तत्पदं	१२५
८२६ अभक्ष्यप्रतिषेधेन	२८१	६५८ अशक्तोहं गृहा०	२२९
८७५ अभाण्डलाभ	२९२	७३४ अशीलं कस्य	२४८
९६९ अभिभूतिभया०	३१२	१९६ अशोकवनिका०	८१
७० अभिव्यक्तपदार्था	३६	१११ अश्मलोष्ठन्या०	५०

न्यायाङ्काः	पृष्ठाङ्काः	न्यायाङ्काः	पृष्ठाङ्काः
५२० अश्रेष्ठः श्रेष्ठानुसारं०	१८५	६९८ आयातः प्रवाहः	२३८
२१६ अश्वतरीगर्भन्या०	११७	१९३ आयुर्घृतमिति	८०
२१५ अश्वधृत्यन्या०	८८	७२७ आरघट्टघटी	२४६
४३१ असति बाधके	१४५	५४९ आरोपगुणकथनं	१९४
८४९ असञ्जातविरो०	२२७	९१७ आरोहाऽवरोह०	३०३
४६७ असाधारण्येन	१६९	२४५ आषाढवाते चलति	१००
२२४ असिद्धम्बहिरंग०	९२	इ.	
६६० अस्त्रमन्त्रेण०	२२९	३३४ इक्षुदण्डन्यायः	१२०
१४ अस्थूलानुधत्ती०	१४	९७ इक्षुरसन्या०	४७
१५७ अहिकुण्डलन्या०	६८	९८ इक्षुविकार	४७
३९९ अहिनकुलन्या०	१३६	३२२ इन्दुक्ष्वेडन्या०	११८
२८२ अहिनिस्त्रयिनी०	११२	४५२ इन्द्रजालन्या०	१५५
३७५ अहिमुक्तेवर्तन्या०	१३१	५३८ इन्द्रियाभ्यामज०	१९१
आ.		२७४ इषुवेक्षगय०	१११
६६३ आकाशमुष्टिह०	२३०	ई.	
३५२ आकाशपरिच्छिन्न०	१२५	९४४ ईर्ष्याहि विवेकप०	३०८
८५४ आकृत्यधिकरण०	२८८	उ.	
२३२ आख्यातानामर्थ	९५	४८३ उक्तार्थानामप्रयो०	१७५
८०१ आख्यन्नपिट०	२७६	७९६ उत्पतितोपि हि	२७४
४७५ आगन्तुकानामन्ते	१७२	१२१ उदकनिमज्जन०	५१
६०९ आत्माश्रयन्या०	२१३	९८४ उद्वाप्ते भवने च	३१६
२९२ आदावन्ते च	११४	७९७ उपजीवन्ति शक्त्या	२७५
५७८ आदित्यगतिन्या०	२०३	६८ उपजीव्योपजीव०	३५
७४४ आनर्थक्यप्रति०	२५०	४०४ उपदेश्यानुपदे०	१३७
९४१ आपद्यपि सती०	३०८	९३ उपपन्नपन्नय०	४५
१६५ आमणकन्या०	७१	१४३ उपवासाद्वरं भिक्षा०	६३
७८१ आमोदषट्प०	२६१	७८२ उपसर्गन्यायः	२६१
२८ आम्रवणन्या०	१८	४४६ उभयतस्पाशा	१५१
२७१ आम्रान्पृष्ठःको०	११०	५४८ उभयाभावे विशि०	१९३
		४६८ उष्णकण्टकभक्षण०	१६९

न्यायाङ्काः	पृष्ठाङ्काः	न्यायाङ्काः	पृष्ठाङ्काः
१०५ उष्ट्रलगुडन्या०	४९	औ.	
ऊ.		४९२ औपाधिकाऽऽकाश०	१७७
७६७ ऊर्णनाभिन्या०	२५८	क.	
६३२ ऊर्ध्व प्राणा ह्यु०	२२१	९४८ कः प्राज्ञो वाञ्छति०	३०९
२९५ ऊषरवृष्टिन्यायः	११५	३१४ कडारन्यायः	११६
५६३ ऊषरवापितबीज०	१९९	२५९ कण्ठकन्या०	१०६
९२० ऊहाऽपोहन्यायः	३०३	५ कण्ठचामीकर०	११
ऊ.		२२९ कदम्बकुल०	९३
२५३ ऋजुमार्गेण सिद्धय०	१०४	७३८ कदर्याणां करेप्रा०	२४९
५२७ ऋतुमतीकन्यकान्या०	१८७	३१८ कदलीफलन्या०	११७
ए.		४१६ कनककुण्डलन्या०	१४०
२५८ एकत्रनिर्णीतः	१०५	५३६ कपिञ्जलाधिक०	१९०
३५० एकदेशविकृतम०	१२४	४९५ कफोणिगुडन्या०	१७८
१३० एकवाक्यत्वापन्ना०	५९	२०७ करकंकणन्या०	८६
८२४ एकवृत्तगतफल०	२८१	२८१ करस्थवित्त्व०	११२
८४ एकं सन्धिस्ततो०	४३	६५३ करिघटान्या०	२२६
११ एकसंबन्धिल०	१३	२०६ करिवृंहित०	८६
४२९ एकस्याप्यनेकश०	१४५	३५६ कर्णकौन्तेय०	१२५
१४८ एकाकिनी प्रतिज्ञा	६४	७३२ कर्तव्यं हि सतां०	२४८
५२९ एका क्रिया द्वयर्थकरी	१८८	८०० कर्मणि व्यज्यते	२७५
९२ एकामसिद्धिं परि०	४५	१७४ कष्टं कर्मेति	७४
५७९ एकोपि हन्ति गुण०	२०३	का.	
५८० एको हि दोषो	२०३	५५७ काकिनीन्या०	१९६
७०५ एरण्वबीजन्या०	२४१	५५५ काकतालीयन्या०	३०
ऐ.		१२४ काकदध्युपघा०	५५
९४३ ऐकमत्ये द्वयोरेव०	३०८	३०४ काकदन्तप०	११५
ओ.		६५१ काकपिकन्या०	२२७
९१५ ओतप्रोतन्या०	३०२	४९६ काकमांसं शुनो०	१७८
		२४८ काकाक्षिगोलक०	१०१

न्यायाङ्काः	पृष्ठाङ्काः	न्यायाङ्काः	पृष्ठाङ्काः
६५० काचमणिन्यायः	२२७	७१७ कुलकन्यायः	२४४
८३४ कान्तारन्यायः	२८३	७०३ कुशलचक्र०	२४०
४७४ कान्तारोत्तरणाय	१७२	५९७ कुशलचक्रकोट०	२०९
८३६ कामचारश्रवति०	२८३	४६५ कुशकाशालम्बन	१६७
७१३ कामाकुलकामिनी०	२४३	९८५ कुसुमस्तवक०	३१७
४० कारणगुणप्रक्रम०	२२	९२२ कुसूलधान्य०	३०४
२७६ कारणनाशे कार्य०	१११	कू.	
५४ कारयितुः कर्तृत्व०	३०	१५० कूपखानक०	६५
७०१ कार्यकारणभाव०	२३९	७४ कूपमण्डूक०	३८
२७८ कार्यनाशे कारण०	१११	६६४ कूपयन्त्रघटिका०	२३०
६०६ कार्यविपरिणामा०	२११	१७७ कूर्माङ्गन्या०	७५
५४३ कार्य सर्व कारणमात्र०	१९२	कृ.	
५१८ कार्यात्कारणजन्मेति०	१९७	७०२ कृतप्रणाशाऽकृता	२३९
३८ कार्येण कारणसम्प्र०	२१	५४० कृतात्ययेनुशय	१९१
३३८ कांस्यभोजनन्या०	१२१	३१० कृते कार्ये किं मु०	११६
कि.		६५ कृत्रिमाकृत्रिमयोः	३४
७७८ किमज्ञानस्य दुष्कर०	२६०	२२७ कृदभिहितो भावो	९३
की.		कै	
११० कीटभृगन्या०	५०	९१४ कैदारिकन्यायः	३०२
५५० कीटोद्धारन्या०	१९४	१०८ कैमुतिकन्या०	४९
९१० कीलप्रतिकील०	३०१	को.	
कु.		८१४ कोटिशो दृश्यमानो०	२७९
७३५ कुकर्म सर्वस्य फ०	२४८	११५ कोशपानन्या०	५१
३३३ कुक्कुटध्वनि०	१२०	४१० क्रमविपर्यासन्या०	१३८
८९४ कुंजरस्तान०	२९६	५३९ क्रियाभेदात्फल०	१९१
८४३ कुंडवारोपास्ति०	२८६	९०० क्रियासिद्धिस्सत्वे	२९८
९०५ कुञ्जोपि चित्रं	२९९	५१ क्रिया हि विकल्प्यते	२८
८१६ कुमारीकणन्या०	२८०	९९३ क्षते प्रहारा निप०	३१८
२०२ कुंभीधान्यन्या०	८३	७५३ क्षते मक्षिकापात०	२५३

न्यायाङ्काः	पृष्ठाङ्काः	न्यायाङ्काः	पृष्ठाङ्काः
४७३ क्षीरदग्धजिह्वा०	१७२	८४८ गुणे त्वन्याय्यक०	२८७
६६५ क्षीरं त्रिहायाऽरोचक०	२३०	७४६ गुणोपसंहारन्या०	२५२
८८७ क्षीराब्धिवासि०	२९५	६३३ गुरुकृतदण्डो न	२२१
४८० क्षीरोदकसम्पृक्त०	१७४	७९९ गुर्वपि विरहदुःख०	२६०
४११ क्षुत्त्वादुतां जनयति	१३८	गृ.	
ख.		५२३ गृहस्थः स्त्रिय०	१८६
५६१ खपुष्पन्यायः	१९८	४२५ गृथमरारोपित०	१४४
८८८ खरीविषाण०	२९५	गो.	
१८३ खले कपोतन्या०	७८	६५२ गोगवयन्यायः	२२७
३८१ खादकघातक०	१३२	९७७ गोपगृहिणीन्या०	३१५
ग.		२०५ गोबलीवर्दन्या०	८५
६६६ गगनरोमन्य०	२३१	४०३ गोमयपायस०	१३७
७१५ गगनारविंद०	२४३	८९० गोमयवृश्चिक०	२९५
२०८ गजघटान्या०	८७	३९८ गोमहिषीन्या०	१३६
२६९ गजभुक्तकपिस्थ०	१०९	५१४ गोशृङ्गप्रादिका०	१८४
२३ गडुलिकाप्रवाहन्या०	१८	गौ.	
१ गणपतिन्या०	२	६९ गौणमुख्ययोर्मुख्ये०	३६
४२१ गतानुगतिकोलोकः	१४२	घ.	
४४३ गन्धर्वनगर०	१५०	८४४ घटदर्शनायोन्मी०	२८६
३०५ गर्दभरोमगणन०	११५	३६२ घटप्रदीपन्या०	१२७
३८४ गलेपादुकान्या०	१३३	८८५ घटानां निर्मातुः	२९५
गि.		८८४ घटाल्पदर्पण०	२९४
९३१ गिरिमुत्पाटयमूषि०	३०६	४१४ घटीयन्त्रन्यायः	१३९
गु.		४१५ घटीयन्त्रन्या०	१३९
१५९ गुडनिहिका०	६८	७२६ घटीयन्त्रस्थितघट०	२४६
६३० गुडश्लेष्मन्या०	२२०	१५२ घटकुटीप्रभात०	६७
८६९ गुणविरोधन्या०	२९१	घु.	
४७२ गुणानां परार्थत्वा०	१७१	३८२ घुणाक्षरन्या०	४२
८४२ गुणिनि गुणज्ञो	२८६		

न्यायाङ्काः

पृष्ठाङ्काः

न्यायाङ्काः

पृष्ठाङ्काः ।

च.

७६१ चक्रनाभिन्या०	२५६
२७५ चक्रभ्रमण०	१११
५५६ चक्रवाकीचक्रवाक०	१९६
६११ चक्रकन्या०	२१३
४५३ चक्षुर्दीपन्या०	१५५
५७६ चण्डालधृतैक०	२०२
८७२ चतुर्व्यूहन्या०	२९१
७८ चतुर्वेदविन्या०	४१
९८९ चन्दनगुण०	३१७
६८९ चन्द्रचन्द्रिका०	२३६
२१० चन्द्रज्योत्स्ना०	८७
२८६ चम्पकपटन्या०	११३
८९ चर्मतन्तौ महिषी	४५

चा.

४२० चातकजीमूत०	१४२
३२७ चालनीन्यायः	११९

चि.

२८५ चित्रपटन्या०	११३
२८९ चित्रांगनान्या०	११४
२९१ चित्रानलन्या०	११४
२९० चित्रामृतन्या०	११४
३८८ चिन्तामणिं पारित्यज्य	१३४

चौ.

१२३ चौरापराधान्माण्ड०	५५
८२० चौरापहार्यन्या०	२८०
६६२ चौरान्वेषणे चौर एव	२३०

छ.

६७० छत्रिन्यायः	२३२
६२३ छन्दोवत्कवयः	२१८

छि.

६४७ छिद्रेष्वनर्थबहु०	२२६
-----------------------	-----

ज.

६१८ जतुकीषन्या०	२१६
५३५ जन्मान्तरसहस्रेषु	१९०
२६० जलकतकरेणु०	१०६
९२५ जलचन्द्रन्या०	३०५
६३८ जलतरंगन्या०	२२३
२९७ जलताडनन्या०	११५
७४३ जलेतरंगबुद्बुद०	२५०
८ जलतुम्बिका०	१२
८ जलतैल	१२
३७१ जलौष्ण्यन्या०	१३०
४३५ जहत्स्वार्थावृत्ति०	१४७
४३७ जहद्जहत्स्वा०	१४८

जा.

४२४ जामात्रर्थ प्रस्तुत०	१४४
--------------------------	-----

जि.

८४० जित्वरीवदुपा०	२८५
-------------------	-----

जी.

९०२ जीवितोपि न जीवे०	२९९
----------------------	-----

ज्ञा.

३७८ ज्ञानमज्ञानस्यैव०	१३२
७९० ज्ञानावेर्नैक्यार्थ०	२७२

न्यायाङ्काः	पृष्ठं क्काः	न्यायाङ्काः	पृष्ठाङ्काः
९६८ ज्वलितं न हिरण्यं	३१२	ता.	
टि.		४८५ तादृर्म्यात्ताच्छब्द०	१७५
३९० टिट्टिमन्या०	१३४	४८४ तात्स्थ्यात्ताच्छब्द०	१७५
त.		३१३ तालसर्पन्या०	११६
२२२ तक्रकौण्डिन्य०	९०	ति.	
११६ तण्डुलभक्षण०	५१	१२६ तिलतण्डुल०	५७
८५३ तत्प्रख्यन्या०	२८८	तु.	
४८६ तत्सामीप्यात्ताच्छ०	१७५	६३४ तुलायष्टिन्या०	२२१
४८७ तत्साहचर्यात्ताच्छ०	१७५	२४३ तुलोज्जमतन्या०	१००
४१८ तत्स्थानापन्नस्त०	१४१	८३५ तुल्यबलप्रेषण०	२८३
७१ तदभिन्नाभिन्नस्य	३७	४०९ तुषकंडन०	१३८
३७९ तदागमे हि दृश्यत	१३२	१८१ तुष्यतुदुर्जन०	७८
३९ तद्धेतोरेव तदस्तु	२२	त.	
६२५ तदेकदेशभूतं	२१८	१० तृणजलौका०	१३
६१७ तद्गुणमुपलभ्यत	२१६	४३३ तृणारणिमणि०	१४६
९९४ तन्तुन्यायः	३१८	१८८ त्यजेदेककुल०	८०
११८ तप्तपरशुग्रहण०	५१	१२२ त्याज्यादुस्तटिनी०	५५
५९८ तप्तभाष्टृतिलक	२०९	द.	
११८ तप्तपरशुग्र०	५१	२८४ दग्धपत्र०	११२
५९८ तप्तभाष्टृतिल०	२०९	५९३ दग्धपट०	२०८
१२० तप्तमाक्षिकोद्धर०	५१	४९७ दग्धबीज०	१७९
४०१ तप्तःप्रकाश०	१३७	२८३ दग्धरसना०	११२
६६९ तप्तोदीपन्या०	२३१	२६१ दग्धेधनवाहि०	१०७
७८९ तरघुडाकिनी	२७३	४३४ दण्डचक्र०	१४७
३८६ तरतमभावा०	१३३	२५० दण्डसर्पमारण०	१०३
७५६ तर्काप्रतिष्ठाना०	२५४	१७२ दण्डापूपन्या०	७४
५८९ तस्मिन्निदिते०	२०७	५६६ दत्ततिलांजलि०	१९९
७२२ तस्करस्य पुर०	२४५	१९४ दधित्रापुष०	८१

न्यायाङ्काः	पृष्ठाङ्काः	न्यायाङ्काः	पृष्ठाङ्काः
९०६ दर्पणप्रतिबिम्ब०	२९९	दि.	
८८६ दर्पणमुखावलो०	२९५	४२३ द्विगता अपि	१४३
६४४ दरिद्रः किं न कुरुते	२२५	५८१ द्विर्वद्धं सुवद्धं	२०४
८६१ दर्वीहोमन्या०	२९०	ध.	
दा.		११९ धटारोहण०	५१
४०५ दामव्यालकट०	१३७	२९४ धनञ्जयन्या०	२१५
३६८ दाहकदाह्य०	१३०	८९६ धनुर्गुणन्या०	२९७
दु.		११४ धर्माधर्मात्म०	५१
८७० दुःखमेव सर्वं	२९१	धा.	
९७२ दुर्जनगर्दभ०	३१३	४२ धार्मिकल्पनातो	२३
९४ दुश्चिकित्स्यत्रण०	४६	२४० धान्यपलाल०	९९
दृ.		९११ धूल्यन्धकार०	३०१
५७२ दृष्टं किमपि लोके०	२०१	न.	
९१८ दृष्टि सृष्टि०	३०३	७८० न खलु धीमतां	२६१
५५९ दृष्टे संभवत्यह०	१९७	९५२ न खलु प्रेम	३१०
दे.		४२६ न चान्यार्थ	१४४
८४५ देवताधिकरण०	१८६	४४७ नविवयुक्तमन्य०	१५२
३१ देवदत्तपुत्र०	१९	३७० नटाङ्गनान्या०	१३०
३३ देवदत्तहन्तृ०	२०	१९५ नडलोदकं	८१
३४ देवदत्तहननोद्यत०	२०	९१६ नदीसमुद्र०	३०२
३० देवदत्तापुत्र०	१९	८१८ नदीसमुद्र०	२८०
५३२ देशकालत्रयो०	१८९	९२४ नद्यम्बुवेग०	३०५
८९१ देहकेशन्या०	२९५	५२१ न द्वेष्ट्यकुशलं	१८६
२४६ देहलीदीप०	१०१	९५५ न धर्मवृद्धेषु	३१०
३५३ देहाधोमुख०	१२५	९६३ ननु वक्तृविशेष०	३११
द्र.		६२८ ननु स्वार्थपरो	२१९
८२७ द्रव्यवच्चोपचा०	२८२	९५१ नववैधव्यमसह्य०	३०९
		९३९ न साहसमना	३०८
		५९२ नसि प्रोतबली०	३०७

न्यायाङ्काः	पृष्ठाङ्काः	न्यायाङ्काः	पृष्ठाङ्काः
१५५ नष्टाश्वदग्ध०	६७	४१३ नह्ययं स्थाणो०	१३९
३९६ न सेव्यः केवलो	१३६	४५० नह्येकमुदाहरणं	१५४
१६१ नहि करकंकण०	७०	७५४ नह्येकमेव	२५४
७५८ नहि कल्याणकृ०	२५५		
६७१ नहि कठोर कंठी०	२३२	ना.	
७२५ नहि कश्चित्क्षण०	२४५	४६१ नागृहीतिविशेष०	१६३
९८१ नहि कृतमुपकारं	३१६	१८७ नाज्ञातविशेषण०	७९
२९ नहि त्रिपुत्रो	१९	८२२ नानावृक्षरस०	२८०
१६० नहि दृष्टेऽद्युपपन्न०	६९	५० नानुपहत्यभूतानि	२८
१३७ नहि निन्दानिन्द्यं	६२	६१९ नान्तरीयकन्या०	२१७
३३५ नहि पवित्रं स्या०	१२१	१६ नान्यदृष्टं स्मरत्य०	१५
९६० नहि प्रियं प्रवक्तुं	३११	४६३ नामार्थयोरभेदा०	१६५
१४९ नहि प्रतिज्ञामात्रेण	६५	६०१ नामैकदेशे०	२१०
९३२ नहि प्रत्यक्षविरुद्धं	३०६	२६८ नारिकेलफलाम्बु०	१०९
६९० नहि भवति कुण्डं	२३६	८०४ नाश्मनि स्यात्क्षुर०	२७७
५८ नहि भिक्षुको भिक्षुकं	३२	५५५ नास्ति नष्टे विचारः	१९६
४८२ नहि भुक्तवान्पु०	१७५		
९२३ नहि मरुमरीचि०	३०५	नि.	
१५४ नहि विरघाताय	६७	६३ नित्यानित्ययो०	३३
३०९ नहि विवाहानंतरं	११५	५६८ निमित्तानन्तरमेव	३९९
२३८ नहि शाब्दमशब्दे०	९८	५३० निमित्ताभावे नैमि०	१८८
४७९ नहि सर्वत्रानीश०	१७४	१५१ निम्नगाप्रवाह०	६५
४७८ नहि सर्वः सर्व	१७४	६२४ निरंकुशाः कवयः	२१८
७६० नहि सार्वभौम	२५६	६४५ निरस्तपादपे	२२५
२२१ नहि सुतीक्ष्णा	९०	८०५ निर्धनमनोरथ०	२७७
२२० नहि सुशिक्षितो०	९०	७३० निर्विमर्षा हि०	३४७
८७४ नहि सोपानत्के	२९२	८६७ निषादस्थपति०	२९०
७७० नहि स्वल्पो दोषो०	२५९	६३७ निवातस्थितदीप०	२२३
५३३ नहि स्वस्कंधं	१८९	८९३ निषेध्यबोधाद्वि०	२९६
७२८ नहीश्वरव्याहृतयः	४४६		

न्यायाङ्काः	पृष्ठाङ्काः	न्यायाङ्काः	पृष्ठाङ्काः
नी.		२१२ पर्वतोपत्यका०	८८
१२५ नीरक्षीरन्या०	५६	६६७ पवनताडन०	२३१
२०९ नीलेन्दीवरन्या०	८७	पा.	
नृ.		६७२ पाटच्चरलुण्ठिते	२३३
७९ नृपनापित०	४१	८६६ पशुसोमाऽधिकरण०	२९०
८९९ नैवाश्रितेषु	२९८	५९९ पाठक्रमादर्थक्रमो	२१०
२१९ नौनाविक०	८९	७५७ पात्रापात्रविचारस्तु	२५५
९८४ न्यग्रोधन्या०	३१६	१५ पारिषदन्या०	१५
प.		११२ पाषाणेष्टका०	५१
३४३ पङ्कप्रक्षालन०	१२२	पि.	
८१५ पञ्चकोशावतरण०	२८०	३६१ पिण्डं त्यक्त्वा करं	१२७
९४२ पञ्चभिर्मिलितैः	३०८	७०९ पिण्याकयाचनार्थं	२४२
४१ पञ्जरचालन०	२२	६०७ पितापुत्र०	२१२
९ पञ्जरमुक्तपक्षि०	१३	७९९ पित्तं यदि शर्करया	२७५
९३७ पञ्जरस्थसिंह०	३०७	५१५ पिपीलिकागति०	१८४
३२६ पतंगदीपक०	११८	८७९ पिपीलिकाभिर्मथान०	२९३
३८९ पतिवरा०	१३४	३०१ पिष्टपेषणन्या०	११५
१३५ पतन्तमनुधावतो	६१	६६८ पीलुपत्रफल०	२३१
९२६ पतनान्तास्समु०	३०५	पु.	
२४२ पदमभ्यधिका०	१००	८५ पुत्रलिप्सयादेवं	४४
९५४ पदं सहेत	३१०	८२१ पुंविषयन्या०	२८०
९७० पदातिन्या०	३१२	७६९ पुरुषकेशलोम०	२५९
२६५ पदार्थः पदार्थेना०	१०८	७२४ पुष्करपलाश०	२४५
८०७ पद्मपत्रस्थिततोय०	२७७	८९५ पुष्पवन्तोपकार०	२९६
५५४ पनसोदुम्बरादि०	१९५	१०६ पुष्पलगुडन्या०	४९
६९५ परस्परविरोधे हि	२३८	पू.	
१००० परोपकाराय संतां	३२०	७७४ पूतिकूष्माण्डन्या०	२६०
६१६ पर्जन्यन्यायः	२१५	३३१ पूर्वाह्णच्छाया०	१२०
२११ पर्वताधित्यका०	८७		

न्यायाङ्काः	पृष्ठाङ्काः	न्यायाङ्काः	पृष्ठाङ्काः
६१४ पूर्वावाधेन	२१५	प्रा.	
पृ.		७९३ प्राकाश्यं स्वगुणोदयेन	२७४
७६८ पृथिव्योषधि०	२५९	९४९ प्रायेण भार्यादौः शील्यं	३०९
५८७ पृष्ठाकोटिन्या०	२०६	७७२ प्रायेण सामग्र्यविधौ	२५९
प्र.		३६ प्रासादवासि०	२०
८५६ प्रकरणाद्वाक्यं	२८९	५१६ प्लवंगमगति०	१८४
६० प्रकृतिप्रत्ययार्थ०	३२	फ.	
५९४ प्रकृतिवद्विकृतिः	२०८	४७६ फलमुखगौरवं	१७३
९९६ प्रकृतिवदनुक०	३१९	४ फलवत्सहकार०	१०
३४२ प्रक्षालनाद्धि	१२२	ब.	
९६५ प्रणमन्त्यनपाय०	३१२	९५७ वकवृत्तिन्या०	३११
८६८ प्रतिप्रधानं गुण	२९१	३०८ बधिरकर्णजप०	११५
९४५ प्रतिभातश्च पश्यन्ति	३०८	९९९ बधिरान्मन्दकर्णः	३२०
१६२ प्रत्यक्षे किमनुमान०	७०	३६३ बहुच्छिद्रघटप्र०	१२७
५९६ प्रत्यवयवञ्च	२०९	५३१ बहुभ्यः श्रोतव्य०	१८९
९९८ प्रत्यासत्तिन्या०	३२०	१९ बहुराजकपुर०	१६
७५२ प्रथमप्राप्ते मक्षिका०	२५३	४६९ बहुसपत्नीक०	१६९
१७३ प्रदीपन्यायः	७४	१८ बहुवृत्ताकृष्टमृग०	१६
६९१ प्रदीपे प्रदीपं	२३७	५६७ बहूनामनुरोधो०	१९९
२४४ प्रधानमल्लनि०	१००	३६५ बहूनामनुग्रहो	१२९
६७ प्रधानाऽप्रधानयोः	३५	३६६ बहूनामनुसरणं	१२९
५३७ प्रधाने गृहीते	१९१	वा.	
८९८ प्रपामेलन्या०	३९८	१०४ बाणोष्ट्रीन्या०	४९
९२८ प्रमदान्या०	३०५	९६४ बालादपि सुभा०	३११
७३३ प्रभूणां हि विभू०	२४८	५८५ बालिसुप्रविन्या०	२०५
३५९ प्रयोजनमनुद्दिश्य	१२६	वि.	
५६४ प्रसक्तानुप्रसक्त०	१९९	४९८ विलवर्तिगोधा०	१७९
६३९ प्रसिद्धानुवादेन	२२४	११३ विल्वखल्वाट०	५१
		२२५ विल्वविभजन०	९२

न्यायाङ्काः	पृष्ठाङ्काः	न्यायाङ्काः	पृष्ठाङ्काः
बी.		भू.	
२१६ बीजवृक्षन्या०	८८	८९२ भूतम्भव्यायदि	२८८
२१७ बीजाङ्कर०	८८	७७७ भूतं भव्याय कल्पते	२६०
बु.		७५९ भूयस्त्वात्तद्वाद	२५६
६४१ बुभुक्षितः किं द्वि०	२२५	३४० भूलिङ्गशकुनि	१२२
६४२ बुभुक्षितं न प्रति०	२२५	३७३ भूशैत्यौष्ण्य०	१३१
६४३ बुभुक्षितः किं न	२२४	भे.	
ब्रा.		९०४ भेकोपि पादप्रसाराय	२९९
२७ ब्राह्मणग्रामन्या०	१८	८३१ भेदका गुणा	२८२
२०३ ब्राह्मणपरिव्राज०	८४	६०८ भेर्याघात	२१२
२०४ ब्राह्मणवसिष्ठ०	८४	३९५ भैरवविप्रन्या०	१३६
१६८ ब्राह्मणश्रमण०	७१	भ्र.	
भ.		३२३ भ्रमरन्यायः	११८
१६३ भक्षितेपि लशुने	७०	३२४ भ्रमरन्या०	११८
५९५ भक्ष्यनियमेना०	२०९	३२५ भ्रमरन्या०	११८
७४० भद्रमभद्रं वा	२४९	३५ भ्रष्टावसरन्या०	२०
३९४ भर्तुन्यायः	१३५	१७८ भ्वादिन्या०	७५
८८२ भस्मीभूतस्य	२९५	म.	
भा.		३२८ मक्षिकान्या०	११९
१७५ भामतीन्या०	७५	७५१ मक्षिकास्थाने	२५३
८५१ भावार्थाधिकारण०	२८७	७ मज्जनोन्मज्जन	१२
भि.		९७८ मञ्जूषाऽऽखु	३१६
४३ भिक्षुपादप्रसरण०	२३	९० मण्डूकतोत्तन	४५
३४७ भिक्षुभियास्थाल्य०	१२३	४३९ मण्डूकपुतिन्या०	१४८
९८८ भिल्लीचन्दनन्यायः	३१७	४५८ मणिप्रदीपप्रभा	१५७
भी.		४९९ मणिमंत्रन्या०	१७९
४०६ भीमभासदृढ०	१३७	४७७ मत्तकाशिन्यादृष्टा	१७३
५२४ भुजया शिरोवे०	१०४	२३९ मत्स्यकण्टकन्या०	९८
		८७१ मधुकरराजमधु०	२९१

न्यायाङ्काः	पृष्ठाङ्काः	न्यायाङ्काः	पृष्ठाङ्काः
६९९ मधुररसभावि०	२३८	३०७ मूर्खसेवन०	११५
६७३ मध्यदीपक	२३३	७१४ मूषकविषाण	२४३
२४७ मध्यममणि	१०१	४५१ मूषासिक्तताम्र०	१५४
७२१ मध्यासीनो घटः	२४५	मृ.	
६९२ मनोराज्यविजृम्भण	३३७	४४२ मृगतृष्णान्या०	१५०
९७६ मन्दायन्ते न खलु	३१५	३४८ मृगभिया सस्या०	१२४
१४२ मरणाद्वरं व्याधिः	६३	२१४ मृगवागुरान्या०	८८
९४० मर्कटमादिरापानादि	३०८	३०० मृगमारण०	११५
१०० मलिनदर्पणन्या०	४७	१४४ मेघोदये शालिसमृद्धौ	६४
२६ मल्लप्रामन्या०	१८	य.	
५६२ महादोषत्यागोऽल्प०	१९८	४७१ यः कल्पपूर्वक०	१७१
८९७ महामत्स्यतीर०	२९८	५४ यः कारयति सः	३०
७९४ महान्महत्त्वेव	२७४	१०७ यः कुरुते स भुङ्क्ते	४९
८१ महिषी प्रसवोन्मुखी	४२	७६६ यच्च स्तूयते तद्धि०	२५८
मा.		९०८ यत्कार्यं जायते	३००
९०३ मा जीवन्त्यः	२९९	४९१ यत्कृतकं तदनित्यं	१७७
२३० मात्स्यन्यायः	९४	७८४ यत्परः शब्दः	२७२
४६६ मानाधीनामेयासिद्धिः	१६७	८१२ यत्प्रायः श्रूयते	२७९
७८५ मायिका गुणाः	२७२	८१३ यत्प्राये यच्च	२७९
१४१ मारणाय गृहीतो	६३	७२० यत्रार्थावगतिरेव	२४५
८३० मार्दवे बहवो दोषाः	२८२	१३९ यत्रोभयोः समो दोषः	६२
७३७ मालतीपुष्पमश्मना	२४९	१४० यत्रोभयोः समो	६३
८८१ माल्यं कस्य विचित्र०	२९४	६५७ यथा नाम तथा गुणः	२२९
मु.		१९९ यथा संख्य०	८२
५७४ मुखमस्तीति वक्तव्यं	२०२	८५५ यदन्तरेण यत्र	२८९
८२३ मुख्यासम्भवेगौण०	२८०	९३३ यदन्नः पुरुषो लोके	३०६
२२ मुञ्जादिषीकोद्ध०	१७	९७४ यदृष्टं दृश्यते स्वप्ने	३१४
मू.		७१६ यदृष्टं यदपेक्षं	२९४
७४२ मूढं मूढभाषयैव	२४९	५५१ यद्यथा वर्तते	१९४

न्यायाङ्काः	पृष्ठाङ्काः	न्यायाङ्काः	पृष्ठाङ्काः
६९६ यद्यदा यत्करण०	२३८	यो.	
६९७ यद्यदा यन्न करोति	२३८	६५६ योगादूर्द्ध्वलीयसी	२२९
४६४ यद्विवाहस्तद्गीत०	१६७	५२८ योग्यप्रयुक्तं	१८८
५०० यद्विशेषयोः कार्य०	१७९	२७७ योग्यो योग्येन	१११
२६२ यन्निवृत्तिमद्वस्तु	१०७	५९० योजनप्रायायां	३२
७८३ यश्चार्थादर्थो न	२७२	८२५ यो यन्निरूपितः	२८१
७२३ यश्चोभयोस्समो	२४५	७३६ यो यद्वपति	२४८
९०१ यस्य दण्डस्तस्य	२९९	७१० यो यं प्रति सेव्यः	२४२
३८५ यस्याऽज्ञानं भ्रमः	१३३	८३३ यो यस्य प्रसंगे	२८३
या.		९७९ यो वैचित्तेन दूरस्थः	३१६
८६५ यागानां दैक्षस्य	२९०	९८० यो यस्य मित्रं	३१६
६६१ यादृशं तादृशमेव	२३०	४३० यो हि भुक्तवन्तं	१४५
८१० यादृशी भावना	२७८	र.	
१४७ यादृशं सुखं तादृशी	६४	५०१ रक्तपटन्या०	२८१
१४५ यादृशी शीतला	६४	१६४ रज्जुसर्पन्या०	७०
१४६ यादृशो यक्षस्तादृशो	६४	२३६ रथकाराधिकरण०	९८
४५४ या प्रीतिरविवेकानां	१५५	३९३ रथवडवा०	१३५
२७९ यावच्छिरस्तावती	१११	५६५ रथ्यादीप०	१९९
४०७ यावत्तैलं ताव०	१३८	४२० रश्मितृण०	१३७
५४२ यावत्संपातमुपि०	१९२	रा.	
४०८ यावत्स्नानं ताव०	१३८	३५७ राजपुत्रव्याध०	१२६
५७७ यावद्वचनं वाच०	२०२	१८५ राजपुरप्रवेश०	७९
१८२ युगपदेव विशेष्ये	७८	१०२ राजसं तामसं	४८
३४९ यूकाभिया कन्था	१२४	३७७ राजानुसृतविवाह०	१२१
ये.		८५८ रात्रिसत्र०	२९०
२२३ येन नाप्राप्ते यो	९०	७९८ रात्रौ दीपशिखा०	२७५
६०४ येषां पुनरवयवा	२११	३३० रासभरुत०	३३०
६०३ येषां संवाता	२११	४६० राहोश्शिर	१५९

न्यायाङ्काः	पृष्ठाङ्काः	न्यायाङ्काः	पृष्ठाङ्काः
रू.			
६०२ रूपसामान्य	२१०	९७२ वह्निविस्फुल्लिग०	३०५
२३३ रूढिर्योगमप०	९६	१७६ वह्निन्याय०	७५
४८ रेखागवय	२७	३९७ वह्निधूम०	१३६
३१५ रोगिन्यायः	११७	७८७ वराटकान्वेषणे	२७२
ल.		२० वरगोष्ठी.	१७
७२ लक्षणप्रमाणाभ्यां	३७	६७६ वरं सांशयिका०	२३३
६८४ लक्षणाश्रया लक्ष्यस्य	२३५	१५३ वरघाताय	६७
६८५ लक्ष्याश्रयेण तु	२३५	६७७ वरमद्य कपोतः	६७
९६७ लघयन्वल्तु तेजसा	३१२	७८७ वराटकान्वेषणे	२७२
९३८ लपोर शंख०	३०७	३६४ वस्तूनि मानान्य०	१२९
ला.		५५२ वस्तुशक्ति०	१९५
७०० लाक्षारसावसिक्त०	२३९	वा.	
१९२ लाङ्गलं जीवनम्	८०	४२८ वाक्यान्यपि	१४५
५०२ ल्हातातन्तु०	१८१	८६२ वाक्यार्थप्रतिप्रति	२९०
लो.		८६० वाङ्मनियम०	२९०
५०३ लोष्टलगुड०	१८१	२१३ वाजिमन्दुरा०	८८
६७५ लोष्टप्रसर०	२३३	३७६ वातप्रदीपन्यायः	१३१
६७४ लोष्टप्रस्तार०	२३३	५२५ वायुर्नावमिवा०	१८७
व.		२०१ वायुभक्षण	८३
८८३ वक्रिणि बह्वो	२९४	३७२ वायुशैत्यौष्ण्य०	१३१
७७५ वज्रलेपन्या०	२६०	३८२ वालाग्रशतमा०	१३३
७२९ वत्सक्षीर०	२४७	वि.	
६९३ वदतो व्याघात०	२३७	७४९ विक्रीतेकारिणि	२५३
२५ वटे यक्ष०	१८	७८६ विधेयं स्तूयते	२७२
३८० वध्यघातक०	१३२	७९२ विनामलयमन्यत्र	२७३
१३३ वध्यतां वध्यतां	६०	१७ विनिगमनाविरह	१६
९२१ वनव्याघ्रन्या०	१३५	६७८ विपुलकदलीफल०	२३४
		५९० विमुञ्चेन्मुच्य०	२०७
		९९३ विवेकभ्रष्टानां	३११

न्यायाङ्काः	पृष्ठाङ्काः	न्यायाङ्काः	पृष्ठाङ्काः
९५० विनुद्वसत्त्वा०	३०९	वै.	
२६३ विशिष्टधर्मे	१०७	७५० वैद्ये भित्रे निरन्तरा०	२५३
१८४ विशिष्टस्य वै०	७९	३३९ वैशेष्यात्तु तद्वाद०	१२१
५७१ विशेषसन्नि०	२०१	व्य.	
५७० विशेषवाक्याद्०	२०१	२६६ व्यक्तिन्यायः	१०८
५४६ विशेषाभावे	१९३	३६७ व्यञ्जकव्यंग०	१२९
५४७ विशेषणाभावे	१९३	७०४ व्यपगतलेपा०	२४०
५०४ विशेष्ये विशेषणं	१८२	३२ व्यपदेशि०	१९
८५७ विश्वजिन्यायः	२८९	४५७ व्यभिचारिणी.	१५७
१०९ विपक्रीट०	५०	व्या.	
११७ विपभक्षण०	५१	५८३ व्याख्यानतो विशेष०	२०४
१९१ विपं मृत्युरिति	८०	३२० व्याघ्रीक्षार०	११८
७३९ विपयाऽऽकृष्यमाणा	२४९	८०९ व्याघ्रचोरधनु०	२७८
८३९ विपस्य विपमौपधम्	२८४	२६४ व्यापकव्यावृत्त्या	१०८
१३४ विपवृक्षोपि संवर्ध.	६०	ब्री.	
५१७ विहङ्गमन्या०	१८५	१०१ ब्रीहिवीज०	४८
२२८ वीचितरङ्ग०	९३	१०३ ब्रीहिवीज०	४८
वृ.		श.	
२५१ वृकवन्धन०	१०३	८१७ शकुनिसूत्र०	२८०
५२ वृक्षप्रकम्पन०	२९	४१२ शङ्काभिः सर्व०	१३९
९५६ वृक्षवृत्ति०	३१०	२८८ शङ्कूखातदंष्ट्रो०	११३
५३ वृक्षमूलनिधि०	२९	५०५ शङ्खवेला०	१८२
२ वृद्धकुमारीवर०	९	४९० शतपत्रभेद०	१७७
८६ वृद्धिमिष्टवतो मूलं	४४	४८९ शते पञ्चाश०	१७६
३ वृद्धब्राह्मणवर०	१०	६७९ शरपुरुषीय०	२३४
३१७ वृश्चिकीगर्भ०	११७	६८० शर्करोन्मज्ज०	२३४
१२७ वेण्याकाश०	५७		

न्यायाङ्काः	पृष्ठाङ्काः	न्यायाङ्काः	पृष्ठाङ्काः
७६२ शल्यकवानाखु०	२५७	६८८ श्येनकपोतीय०	२२६
२९९ श्वोद्वर्त्तन०	२१५	८४७ श्येनाधिकरण०	२८७
७१८ शशविषाण०	२४४	श्रु.	
९५३ शशिना सह	३१०	९६६ श्रियं हि सततो०	३१२
शा.		२३४ श्रुतयैगिकलाभे.	९७
४९ शाखाचन्द्र०	२७	५४५ श्रुतानुमितयोः	१९२
२३७ शाब्दी ह्याकांक्षा	९८	५३४ श्रेयांसि बहुवि०	१९०
७७१ शाम्येत्प्रत्यय०	२५९	श्व.	
शि.		३४५ श्वःकर्तव्यमद्यैव	१२३
६८१ शिरश्छेदेऽपि	२३५	९७१ श्वपिशुनन्या०	२१३
शी.		३०३ श्वपुच्छोन्नामन०	११५
८८९ शीतकिरणकरा०	२९५	८११ श्वशुष्कास्थि०	२७९
९३० शीतलाग्रस्तर०	३०६	२६७ श्वशुनिर्गच्छो०	१०९
६८२ शीर्षे सर्पो	२३५	ष.	
९४६ शीलं हि विदुषां	३०९	६५४ षट्कर्णो भिद्यते	२२९
शु.		८५० षष्ठाद्यन्या०	२८७
७४७ शुक्नलिका	२५२	८४६ षष्ठतिर्यगधि०	२८७
८१९ शुद्धोदलवण०	२८०	स.	
शू.		७६५ संशयात्मा विन०	२५९
५१८ शूकरवाटिका	१८५	९९ संसर्गजा दोष०	४७
३२१ शूर्पन्या०	११८	८७३ सक्तुन्या०	२९२
९८२ शूरा हि प्रणति०	३१६	५७ सकृदुच्चारित०	३२
७४८ शृंगग्राहिका	२५२	६३५ सङ्गुणदोष०	२२२
३६९ शैलूपीन्या०	१३०	४३२ सति कुड्ये चित्रं	१४५
श्या.		९१ सच्छिद्रघटाम्बु	४५
७६४ श्मशानवैराग्य०	२५७	३८३ सदसतोरुत्प०	१३३
५०६ श्यामरक्त०	१८२	९७५ सद्भावार्द्रः फलति	३१४
१३६ श्यालशुनक०	६१	५०७ सन्दंशपतित०	१८२

न्यायश्लोकाः	पृष्ठाङ्काः	न्यायश्लोकाः	पृष्ठाङ्काः
३८७ सन्दिग्धं सत्प्रयोजनं	१३४	९०९ सलिलभास्कर०	३००
५८८ सन्दिग्धेषु वाक्य०	२०६	९३५ सलिलादग्निहृत्थितः	३०७
४४४ सन्नियोगशिष्टा०	१५१	१५६ सविशेषणे हि	६८
५०९ सन्निहिते बुद्धि०	१८३	६८६ सविशेषणानां वृत्तिर्न	२३६
४६९ सपत्नीकन्या०	१६९	९२१ संवादिभ्रमन्या०	३०४
५७३ समं स्यादश्रु०	२०२	६६ सहचरितासह०	३५
८०६ समागमास्साप०	२७७		
५६९ समीपलक्षकशब्द०	२००	सा.	
४४० समुदाये वाक्य०	१४९	४६ साक्षात्प्रभृतौ	२४
५२६ समुद्रमापः प्रवि०	१८७	४२२ साधनानुष्ठान०	१४५
२९६ समुद्रवृष्टि०	११५	६८७ सापेक्षमसमर्थ०	२३६
५१० समूहालंबन०	१८३	४८१ सामर्थ्ययोग०	१७४
६०० सम्बन्धिशब्दैर्वा	२१०	५७५ सामान्यवाक्यस्य	२०२
४४९ संभवति सामा०	१२०	४३८ सामान्यातिदेशे	१४८
१२९ सम्भवत्येकवाक्य०	५८	८३८ सामृतैः पाणिभिः	२८४
१८६ सम्भवत्यभिचाराभ्यां	७९	८८ सार्वजनीनस्तुल्या	४४
३७ सर्वं कार्यं सकारणं	२१	६४ सावकाशानिरव०	३४
२४१ सर्वनाशे समुत्पन्ने	९९		
५१९ सर्वं पदं हस्तिपदे	१८५	सि.	
९६ सर्वं वाक्यं साव०	४६	७९१ सिद्धमद्युत्या	२७३
९६ सर्वं विशेषणं	४६	४०० सिंहमृग०	१३६
७८८ सर्ववेदान्तप्र०	२७३	३५८ सिंहमेषन्या०	१२६
१३८ सर्वशाखा प्रत्य०	६२	१३ सिंहावलोकन०	१४
६२७ सर्वः स्वार्थं समीहते	२१९	३१९ सिंहीक्षीर०	१३७
६४६ सर्वं खलस्य चरितं	२२६		
५११ सर्वापेक्षन्या०	८१३	सु.	
९२९ सर्वास्मिन्मा हि	३०५	८७ सुतजन्ममृति०	४४
६२६ सर्वं इमे स्वभूत्यर्थं	२१९	१३१ सुन्दोपसुन्द०	५९
९८६ सर्वे गुणाः काञ्चन०	३१७	६१३ सुपेटिका	२१४
५२४ सर्वे वेदा यत्पद०	१८६	३११ सुप्रदिग्भ०	११६
		४७० सुप्रबुद्ध०	१७०

न्यायाङ्काः	पृष्ठाङ्काः	न्यायाङ्काः	पृष्ठाङ्काः
२५७ सुभगाभिक्षु०	१०४	९३६ स्वस्थे चित्ते०	३०७
४५९ सुभगाबालो०	१५८	८०८ स्वजातिदुरति०	२७८
८९२ सुवर्णन्या०	२९६	९७३ स्वत एव सतां	३१४
सू.		२७२ स्वप्रव्याघ्र०	११०
१९८ सूचीकटाह०	८२	९०७ स्वप्ने नृप इति	३००
८०२ सूचीमुख०	२७६	१५८ स्वप्रकाशाश्र०	६८
८०३ सूचीमुखो०	२७६	४४१ स्वभावसिद्ध०	१४९
१६९ सूत्रशाटक०	७३	२७३ स्वभावो दुरतिक्रमः	११०
६९४ सूर्यास्तन्या०	२३७	७४१ स्वभावो मूर्ध्नि	२४९
सै.		५४४ स्वयं तीर्णः	१९२
७४५ सैन्धवोदक०	२५१	३५४ स्वयमशक्तः	१२५
३१२ सैषा महतो०	११६	३६० स्वाङ्गं स्वव्यव०	१२७
सो.		८० स्वाङ्गुष्ठमपि	४२
४४ सोपानारो०	२३	२१ स्वामिभृत्यादि०	१७
४५ सोपानावरो०	२४	हं.	
स्त.		७५ हंसवक०	३९
३३६ स्तनन्धय०	१२१	९९१ हंसकाक०	३१८
७९५ स्तुत्ये बले०	२७४	४१७ हलान्तं ब्रह्मवर्चसं	१४१
५१२ स्थविरलगुड०	१८४	२८० हस्तामलक०	११२
१९७ स्थालीपुलाक०	८२	हि.	
५६० स्थूलात्सूक्ष्मं	१९८	४५५ हिरण्यनिधि०	१५६
२२६ स्यावरजंगम०	९२	९६१ हितं मनोहारि च	३११
१२ स्थूणानिखनन०	१४	हे.	
३७७ स्नेहदीपन्या०	३२	७०७ हेरम्ब०	२४१
३५१ स्फटिकलौहित्य०	१२४	हो.	
३४६ स्वकरकुच०	१२३	९८८ होतारमपि जुह्वानं	३१७
		८५९ होलिकाधिक०	२९०
		३९२ हृदनक्रन्या०	१३५

इति भुवनेशलौकिकन्यायसाहस्रीन्यायानुक्रमणिका समाप्ता ।

॥ श्रीः ॥

भुवनेशलौकिकन्यायसाहस्री ।

श्रीगणेशाय नमः॥ वन्दे श्रीगणनायकाङ्घ्रिकमलं लोके
सदा वन्दितं भक्तस्वान्तसरोवरेषु सततं सङ्क्षममानन्द-
दम् ॥ हैमाभूषणकेसरं सुललितं सौन्दर्यगन्धान्वितं नित्यं
निर्जरषट्पदैश्च कमलं पेपीयमानम्मुहुः ॥ १ ॥ श्रीमद्गुरुं
विभवराममुमेशसूक्तिं नानादिशागतसुशिष्यसुगीतकी-
र्त्तिम् ॥ वाराणसीवसतिवासितवामदेवं षट्शास्त्रपाठनव-
शीकृतदेवदेवम् ॥ २ ॥ भाष्ये फणीन्द्ररचिते विहितश्र-
मन्तं वंदे विदग्ध्यवरवन्दितपादपद्मम् ॥ विद्योपकारकरणा-
य कृतावतारं ब्रह्मावबोधमुनिवर्यमहानुभावम् ॥ ३ ॥
तत्कृपालेशमात्रेण कृतकृत्यो द्विजः सुधीः ॥ कुर्वे ठाकुर-
दत्ताख्यः सेतुपालाह्वजातिजः ॥ ४ ॥ स्मृतये भुवनेशस्य
ज्येष्ठपुत्रस्य धीमतः ॥ लौकिकन्यायसाहस्रीनाम्ना ग्रन्थं
सुसंग्रहम् ॥ ५ ॥ ये चात्र लौकिकन्यायाः प्रोक्तास्तेषामुदा-
हृतिः ॥ वेदान्तशास्त्रगा काचित्काचिच्च शब्दशास्त्रगा
॥ ६ ॥ काचिन्न्यायानुगा काचिन्मीमांसाशास्त्रगा तथा ॥
लौकिकोक्तिर्यथा तद्वत् प्रायः प्रोक्तापरापि वा ॥ ७ ॥
अर्थमात्रं क्वचित्तेषामर्थे स्पष्टे स्फुटं स्मृतम् ॥ प्रायः संक्षे-
पतः प्रोक्तं विस्तरादपि च क्वचित् ॥ ८ ॥ अथ तावन्मङ्ग-
लार्थं परिनिर्विघ्नसमाप्त्यर्थं च गणपतिन्याय उदाह्रियते—

अथ गणपतिन्यायः ॥ १ ॥

“गणः प्रमथसङ्ख्येधि चण्डासैन्यप्रभेदयोः” इति मेदिनी ॥ गणस्य प्रमथाख्यरुद्रानुचरस्योद्भूताऽवयवभेदक-समुदायस्य प्रत्येकस्य पतिर्वा-अनुद्भूताऽवयवभेदात्मकसमूहस्य पतिरिति गणपतिशब्दार्थः-इत्यर्थद्वयविवक्षायां यथा गणपतिशब्दश्चरिताऽर्थस्तथा प्रकृतेऽपि ॥ किञ्च ॥ गणप-त्यास्तु-तुरीयः परमः शिवः श्रीगणपतिरेव, स एव वैष्ण-वैर्वासुदेवशब्दाभिधेयो महाविष्णुरित्युच्यते न तु शिवद्वयं विष्णुद्वयं वाऽस्ति येनैकः शिवो विष्णुर्वा मूर्त्तित्रयमध्यगो द्वितीयस्तदतिरिक्त इत्युपगम्येत । एवञ्च स एव साक्षात्पर-म्ब्रह्म ब्रह्मादीनान्तु तदंशत्वेन ब्रह्मत्वं व्यपदिश्यते विष्णवं-शानामिव विष्णुत्वम् । तथा च श्रुतिः-“नमस्ते गणपते त्वमेव प्रत्यक्षं ब्रह्मासि” इत्यादि । अत्र विशेषसम्बन्धत्वाद्-न्ययोगव्यवच्छेदिनैवकारेण ‘पार्थ एव धनुर्धरः’ इत्यत्र एवकारेण पार्थादन्यत्राऽधनुर्धरत्वस्येव गणपतेरन्यत्र सा-क्षाद्ब्रह्मत्वयोगो व्यवच्छिद्यते । अतः श्रेयस्कामैस्सर्वैरपि सर्वदा स एवाराध्यस्तदाराधनं विनाऽन्यदेवपूजावैयर्थ्यं स्मरणेन फलजनकत्वात् । सूर्याद्याराधनफलारोग्यादि-भोक्षान्तकथनानन्तरं “सर्वमिच्छेद्गणाधिपात्” इति स्मरणमप्यत्र मानम् । “गणानां त्वा” इति शुक्लयजुर्वेदवाज-सनेयिसंहिताऽध्याय २३ मंत्रो १९ ऽपि प्रमाणम् । तद्यथा-
 “गणानां त्वा गणपति १७ हवामहे प्रियाणां त्वा प्रियपति
 १७ हवामहे निधीनां त्वा निधिपति १७ हवामहे वसो मम

आहुमजानिगवर्भधमात्वमजासि गवर्भधम्” ॥ अस्याऽर्थो
यथा—वसन्ति सर्वभूतानि यत्र,—सर्वस्मिन् वसतीति,—
सर्वत्रोष्यतेऽनेन वा, वस्ते, वस्यते, वा स वसुः । ‘वस निवासे’
‘वस आच्छादने’ वा । “शृस्वृल्लिहित्रप्यसिवसिहनिक्लिदि-
वन्धिमनिभ्यश्च” इत्युः । तत्सम्बोधने हे वसो परमेश्वर !
वाहेममवसो मदीयधन श्रीगणेशदेव गणानां पति त्वा
त्वां हवामहे, आवाहयामः ‘हेज् आह्वाने, स्पर्द्धायां च’
भ्वादिगणीयो धातुः ह्वयतीत्यादिरूपं, दृशेः पश्यादेशवत्
ह्वयतेर्ह्वादेशेन ‘हवामहे’ इति प्रयोगनिष्पत्तिः ॥ गण्यन्ते
प्रशस्तत्वेनेति गणाः श्रेष्ठाः “ गण सङ्ख्याने ” घञ्,
अज् वा, अल्लोपस्य स्थानिवत्त्वान्नवृद्धिः तेषां मध्ये ये गणाः
प्रशस्ततरास्तेषां पतिमीश्वरमित्यर्थः ॥ सकलप्रशस्ततरमीश्व
रमिति भावः ॥ किञ्च—प्रियाणां प्रेष्ठानामिन्द्रादिदेवानां
यज्ञाधिपतित्वेन तेषां ये प्रेयांसः कार्तिकेयादयस्तारका
दिवधजनितसुखहेतुभूतत्वात्तेषां पतिं युद्धारम्भे त्वदाराध-
नेन विघ्नध्वंसपूर्वकविजयप्रदत्वेन पतिं फलप्रदातारमीश्वरं
त्वां हवामहे ॥ किञ्च—निधीनां निधिपतिं त्वां हवामहे—निधयः
“महापद्मश्च पद्मश्च शंखो मकरकच्छपौ ॥ मुकुन्दकुन्द-
नीलाश्च खर्वश्च निधयो नव ॥ ” इति महापद्मादयो धना-
दीनि तेषां मध्ये ये निधयोऽतिशयानन्तसुखभोगप्रवर्तिका
योगसिद्धयस्तेषां पतिं दातारं त्वां हवामहे ॥ मदीये कार्ये
जनितजायमानजनिष्यमाणाऽनेकविधप्रत्यूहसन्दोहविध्वं-
सनपूर्वककार्यसिद्धिहेतवे गणेशावाहनमन्त्ररूपस्तुतिः

क्रियत इति ॥ किञ्च-गणपते अहं त्वया आ अजानि
उत्पादितः ॥ आङ्पूर्वकणिजन्तस्य 'जनी प्रादुर्भावे'
इति धातोः कर्मणि रूपमाजानीति "व्यवहिताश्च" १ ।
४।८२ इति व्यवहिते छान्दसप्रयोगः ॥ कीदृशोऽहं-गर्भ-
धं मात्रा गर्भे धीयते यस्स गर्भधं "व्यत्ययो बहुलम्"
३ । १ । ८५ इति सूत्रेण लिङ्गव्यत्ययः छान्दसः, गर्भधं
इत्यर्थः ॥ उक्तं च-"सुप्तिडुपग्रहलिङ्गनराणां कालहलच-
स्वरकर्तृयङां च । व्यत्ययमिच्छति शास्त्रकृद्देशां सोपि च
सिद्ध्यति बाहुलकेन" इति ॥ किञ्च-अजति गच्छति भक्तह-
दयं, वा-अजति क्षिपति शरानसुरान्प्रति, -'अज गतिक्षेप-
णयोः' अच् प्रत्ययः ॥ अथवा-न जायते अजः उक्तं च-"न-
हि जातो न जायेऽहं न जनिष्ये कदाचन । क्षेत्रज्ञः सर्वभूतानां
तस्मादहमजः स्मृतः ॥" इति ॥ 'जनी प्रादुर्भावे' "अन्येष्व-
पि-" इति डः-तत्सम्बोधने हे अज जन्मादिविकाररहित
अवयवावयविभागरहित इति यावत्, -त्वं गर्भधं गर्भधो
माऽसि न भवसि, एतेन जन्मविकारकथनेन तदुत्तरत्वेन
सर्वेषां यथाक्रमसम्भवात् । उक्तं हि यास्कषिणा-षड्-
भावविकारा भवन्तीति वार्षायणिः-जायते, अस्ति, वर्द्धते,
विपरिणमते, अपक्षीयते, नश्यतीति, षड्भावविकारवान्
पराधीनः शरीरवानिति ध्वन्यते, त्वन्तु विकाराऽभाववान्
निर्विकाररूपेण स्वाधीनः परमेश्वरः "नमस्ते गणपते" इति
श्रुतेरत एव सकलं कर्तुमकर्तुमन्यथा कर्तुं समर्थोऽसीति
सूचितम् ॥ न चाऽस्य "गणानां त्वा-" इति मन्त्रव्याख्यान-

स्योव्वटसायणादिवेदभाष्यकर्तृक्तेभिन्नार्थकत्वेनाऽप्रामाण्यं
स्यादिति वाच्यम् । वेदमन्त्राणां कामधेनुरूपत्वात्,
एकस्यैव मन्त्रस्याऽऽप्तोक्ताऽनेकधाऽर्थानां शास्त्रेषूपल-
म्भत्वाच्च । तथा हि—“चत्वारि शृङ्गा त्रयोऽस्य पादा द्वे
शीर्षे सप्त हस्तासोऽस्य । त्रिधा बद्धो वृषभो रोरवीति महो
देवो मर्त्या आविवेश” ॥ इति ॥ अयं मन्त्रः शुक्रय-
जुर्वेदवाजसनेयिसंहितायां सप्तदशाध्याये ९१ सङ्-
ख्यात्मकः । ऋग्वेदे च तृतीयाऽष्टकीयाऽष्टमाऽ-
ध्यायदशम १० वर्गे तृतीया ऋक् । अस्य मन्त्रस्यार्थस्तु—
सायणोव्वटमहीधरादिकृतभाष्यार्थाद्विलक्षणो महाभाष्य-
कारेण कृतः । निरुक्तादिषु चाऽन्यप्रकारेण यास्काचार्या-
दिभिः कृतो दृश्यते । तथाहि महाभाष्ये—चत्वारि शृङ्गा-
णि—चत्वारि पदजातानि, नामाख्यातोपसर्गनिपाताश्च ।
त्रयोऽस्य पादाः—त्रयः कालाः भूतभविष्यद्वर्तमानाः द्वे शीर्षे-
द्वौ शब्दात्मानौ नित्यः कार्यश्च । सप्तहस्तासोऽस्य—सप्त
विभक्तयः । त्रिधा बद्धः—त्रिषु स्थानेषु बद्ध उरसि कण्ठेशिर-
सीति । वृषभो वर्षणाद् । रोरवीति—शब्दं करोति । कुत एत-
द्—रौतिः शब्दकर्मणा । महोदेवो मर्त्या आविवेश—महान् देवः
शब्दो मर्त्या मरणधर्माणो मनुष्यास्तानाविवेश । महता
देवेन नः साम्यं यथा स्यादिति शब्दस्य वृषत्वेन निरूपण-
मिति ॥ १ ॥ किञ्च—यास्काचार्यैस्तु—चत्वारि शृङ्गेति वेदा एव
एते उक्ताः । त्रयोऽस्य पादा इति सवनानि त्रीणि । द्वे शीर्षे
प्रायणोदयनीये । सप्त हस्तासः सप्तच्छन्दांसि । त्रिधा बद्ध-

द्वेधा बद्धः मन्त्रब्राह्मणकल्पैर्वृषभो रोरवीति रोरवणमस्य
 सवनक्रमेण ऋग्भिः-यजुर्भिःसामभिः । यदेनमृग्भिः शंस-
 न्ति,—यजुर्भिर्घ्यजन्ति, सामभिःस्तुवन्ति,महोदेव इत्येष हि
 महान् देवो यद्यज्ञो मर्त्यां आविवेशेत्येष हि मनुष्यानाविश-
 ति यजनाय तस्योत्तरा भूयसे निर्वचनायेत्याह ॥२॥ किञ्च-
 “अभिधानेऽर्थवादः” १।२।३६ इति पूर्वमीमांसासूत्रविवरणे
 तु—चत्वारि शृङ्गा इति “चतुर्होत्रामृषेत्” इति मन्त्राश्चतुः
 शृङ्गाणि । त्रीणि सवनानि पादाः।दम्पती द्वे शीर्षे।गायत्र्या-
 दिसप्तच्छन्दांसि हस्ताः । त्रिधा बद्धः त्रिभिर्वेदैर्बद्धः । वृषभः
 कामवर्षी । रोरवीति शब्दैः सामादिभिः साध्यत्वादिति भाव
 इत्युक्तमिति ॥ ३ ॥ किञ्च—सायणाचार्यः—यद्यपि
 सूक्तस्याऽग्निःसूर्यादिपञ्चदेवतात्मकत्वात्पञ्चधाऽयं मन्त्रो
 व्याख्येयस्तथापि निरुक्ताद्युक्तरीत्या यज्ञात्मकाग्नेः
 सूर्यस्य च प्रकाशकत्वेन तत्परतया व्याख्यायते-
 अस्य यज्ञात्मकस्याऽग्नेः चत्वारि शृङ्गाः—चत्वारो वेदाः
 शृङ्गस्थानीयाः । यद्यप्यापस्तम्बेन ‘यज्ञं व्याख्यास्यामः स
 त्रिभिर्वेदैर्विधीयते’ इत्युक्तं तथाप्याथर्वणस्येतरानपेक्षयैवै-
 काग्निसाध्यानां कृत्स्नकर्मणामभिधायकत्वात्तदपेक्षया
 चत्वारि शृङ्गा इत्युक्तम् । त्रयोऽस्य पादाः—सवनानि त्रीण्यस्य
 पादाः प्रवृत्तिसाधनत्वात्पादा उच्यन्ते । द्वे शीर्षे—ब्रह्मौदनं प्र-
 वगर्ग्यश्च, इष्टिसोमप्राधान्येनेदमुक्तम् । सप्त हस्तासः—सप्तच्छ-
 न्दांसि हस्ता मुख्यसाधनं छन्दांस्यपि देवताप्रीणनस्य मुख्य
 साधनमिति हस्तव्यवहारः । त्रिधा बद्धः—मन्त्रब्राह्मणकल्पै-

स्त्रिप्रकारं वद्धः, बन्धनमस्य तन्निष्पाद्यत्वात्। वृषभः—फला-
नां वर्षिता । रोरवीति भृशं—शब्दायते, ऋग्यजुःसामोक्तैः
शस्त्रया गस्तुतिरूपैर्होत्राद्युत्पादितैर्ध्वनिभिरसौ रौति । एवं
महोदेवः—एष यज्ञात्ममहानुभावो देवः । मर्त्यानाविवेश-
मर्त्यैर्यजमानैर्निष्पाद्यत्वात् प्रवेश उपचर्यते॥ अत्र यास्कः—
चत्वारि शृङ्गा इति—‘वेदा वा एत उक्ताः’ इत्यादिना निरवोच-
त्तदत्रानुसन्धेयम् ॥ अथ सूर्यपक्षे व्याख्यायते—अस्यादित्य-
स्य चत्वारि शृङ्गाणि चतस्रो दिश एताः श्रयणार्हत्वाच्छृङ्गा-
णीत्युपचर्यन्ते। त्रयोऽस्य पादाः—त्रयो वेदाः पादस्थानीयाः।
भवन्ति गमनसाधनत्वात् । तथा हि—‘ऋग्भिः पूर्वाह्णे दिवि
देव ईयते’ इत्युपक्रम्य ‘वेदैरशून्यस्त्रिभिरेति सूर्यः’ इति
हि वेदत्रयेण गणतिराम्नाता । द्वे शीर्षे—अहश्च रात्रिश्चेति द्वे
शिरसी । सप्तहस्तासोऽस्य—सप्त रश्मयः षड्विधलक्षणा ऋतवः
एकः साधारण इति सप्तहस्ता भवन्ति । त्रिधा वद्धः—त्रिषु
स्थानेषु क्षित्यादिषु अग्न्याद्यात्मकत्वेन संबद्धः, ग्रीष्मवर्षाहे-
मन्ताख्यैस्त्रिभिस्त्रिधा वद्धो वा। वृषभो वर्षिता। रोरवीति शब्दं
करोति वृष्ट्यादिद्वारा । स महो महान् देवो मर्त्यानाविवेश
तन्नियन्तृतया। “सूर्य आत्मा जगतस्तस्थुषश्च इति हि श्रुत-
म्” एवमवादिपक्षेऽपि योज्यम् ॥ शाब्दिकास्तु शब्दब्रह्मतया
व्याचक्षते । अपरे त्वऽपरतया । तत्सर्व्वमत्र द्रष्टव्यमित्याह
॥४॥ महीधरादयस्तु—यो वृषभः कामानां वर्षिता रोरवीति
‘रु शब्दे’ यङ्लुगन्तम् । अत्यर्थं शब्दं करोति सोऽयं महोदेवो
महति पूजयति, मह्यते वा जनैरिति महो महान् देवः

ब्रह्मादिस्तस्वपर्यन्तानां प्राणिनामुपजीव्यो ज्ञानकर्मसमु-
 चयकारिणां विदुषां शरीरभूतो मर्त्यान्मनुष्यानाविवेश
 आविशति स्म मनुष्यान् व्याप्य तिष्ठति स्म ॥ यस्य वृषभस्य
 यज्ञस्य चत्वारि शृङ्गा-शृङ्गाणि ब्रह्मोद्गातृहोत्रध्वर्युलक्ष-
 णानि । 'त्रयः पादाः-ऋग्यजुस्सामरूपाः । 'द्वे शीर्षे-
 शिरसी हविर्द्धानप्रवर्ग्याख्ये "शिर एवाऽस्य हविर्द्धानं
 ग्रीवा वै यज्ञस्योपसदः । शिरः प्रवर्ग्यः" इतिश्रुतेः
 अस्य वृषभस्य सप्तहस्तासः-सप्त होतारो हस्ता हस्ता इव
 व्याप्रियन्ते सप्त छन्दांसि वा हस्ताः । यश्च त्रिधा त्रिप्र-
 कारैर्बद्धः प्रातस्सवनमाध्यंदिनसवनतृतीयसवनैर्बद्ध इति॥
 शब्दग्रामो वा व्याख्येयः ॥ चत्वारि शृङ्गाणि-नामा-
 ख्यातोपसर्गनिपाताः । त्रयः पादाः-प्रथमपुरुषमध्यमपुरु-
 षोत्तमपुरुषाः । त्रयः काला वा । द्वे शीर्षे-कार्य्यताव्यङ्ग्यते
 सप्त हस्ताः सप्त विभक्तिरूपाः । त्रिधा बद्धः-एकवचनद्विव-
 चनबहुवचनैर्बद्धः । वृषभ इवाऽयमन्यशास्त्राणि अधः कृत्वा
 रोरवीति । सोऽयं महान् देवो मर्त्यानाविवेश-आवि-
 शति स्म, प्रतिपादयति स्म मनुष्येष्विति मनुष्याधिकार
 वच्छास्त्रस्येति न्यायादित्येवं यज्ञं शब्दश्च वृषत्वेन प्रतिपा-
 दयन्तीति॥किञ्चाऽन्ये शिष्टास्तु-वेदरूपयज्ञपुरुषस्य धूम्र-
 र्थकाममोक्षरूपाणि चत्वारि शृङ्गाणि, कर्मोपासनारूपा-
 स्त्रयः पादाः, व्यष्टिसमष्टिरूपे द्वे शीर्षे, सप्त स्वराः
 "निषादर्वभगान्धारषड्मध्यमधैवताः । पञ्चमश्चेत्यमी सप्त
 न्त्रीकण्ठोत्थितास्स्वराः"॥इत्युक्ता अस्य हस्ताः, त्रिधा

वद्धः गद्यपद्यगीतिरीतितो वद्धः । यद्वा—ईशात्मप्रतिबिम्ब-
रूपैर्वद्धः वृषभश्चतुर्वर्गवृष्टिकर्त्ता महान् देवो मनुष्येषु
जीवात्मरूपेणाऽऽविवेश इति विवर्णयन्तीति ॥ एवञ्च न पत-
ञ्जलिपादा अनास्ताः, न च यास्कादयो मिथ्यावादिनोऽतो
ज्ञायते वेदमन्त्राणां प्रकरणविशदासोक्ता नानार्था भवन्ती-
ति, न त्वाधुनिकपाषण्डिजनकृता अर्थाः प्रामाणिका
भवन्तीति बोध्यम् । न च श्रीगणपतिपक्षीयो “गणानां त्वा-”
इति मन्त्रार्थः कुत्रचिन्न दृश्यत इति वाच्यम् । मन्त्रप्रदीपिका-
दिवह्वासग्रन्थेषु तदर्शनात् । अथर्वशिरसि वरदपूर्वतापिन्युप-
निषदि आश्वलायनगृह्यपरिशिष्टादिग्रन्थेषु चास्यार्थस्य
सम्मानितत्वाच्च । परम्परातश्शिष्टव्यवहाराच्चेति दिग् ॥१॥

वृद्धकुमारीवरन्यायः ॥ २ ॥

अयं महाभाष्ये “न मुने” । ८।२।३ इति सूत्रव्याख्या-
नावसरे व्याख्यातः । तद्यथा—वृद्धकुमारी तपस्विनी इन्द्रेणो-
क्ता वरं वृणीष्वेति सा वरमवृणीत पुत्रा मे बहुक्षीरघृतमोदनं
कांस्यपात्र्यां भुञ्जीरन्निति । न च तावदस्याः पतिर्भवति कुतः
पुत्राः कुतो गावः कुतो धान्यं, तत्रानया एकेन वाक्येन पतिः
पुत्राः गावो धान्यमिति सर्वं सङ्गृहीतं भवति । एवमिहापि
नेऽसिद्धत्वप्रतिषेधं ब्रुवता नाभावोपि सङ्गृहीतो भवतीति ॥
केचित्तु—यथाऽनया वृद्धकुमार्या एकेन वाक्येन पतिः पुत्रा
गावो धान्यमिति सर्वं सङ्गृहीतं भवतीति तथा काशीमर-
णान्मुक्तिरिति श्रुत्या यद्यत्साधनमन्तरेण मुक्तयनुत्पत्तिस्त

त्सर्वसङ्गृहीतं भवतीति युक्तमस्य वृद्धकुमारीवरन्यायस्यो-
दाहरणमिति वदन्ति । वृद्धकुमारी०, वृद्धकुमारीवाक्य०,
वृद्धकुमारीवर० इति पर्याया इति बोध्यम् ॥ २ ॥

वृद्धब्राह्मणवरन्यायः ॥ ३ ॥

यथा—आसीत्कश्चिज्जन्मान्धोऽत्यन्तदारिद्र्योऽजातविवाहो
बुद्धो ब्राह्मणः। स च नानाविधैर्दुःखैर्बलवत्पीडितस्तीव्रतप-
श्चरणेन परमेश्वरमाराधयामास । तस्य तपसा प्रीतः परमे-
श्वरस्स्वाभीष्टमेकं वरं याचस्वेति तं प्रेरयामास । ततः स
ब्राह्मणो यदि चक्षुष्मत्वं याच्यते तर्हि दारिद्र्यपीडा स्यादेव
तथा भार्यायां याचितायामपि दारिद्र्यान्यन्धत्वसन्तत्यभावाः
पुनर्दुःखं जनयेयुरेवं धने याचितेऽप्यन्धत्वादीति किं याचनीय-
मिति चिन्तासमाकुलो भूयो विचार्येदं प्रार्थयत्—स्वपौत्रं
राजसिंहासनस्थितमीक्षितुमिच्छामीति । अथ च तस्य बुद्धि-
कौशलतः परमप्रीतेन परमेश्वरेण वरप्रदानेनानुगृहीतो धनं
चक्षुषी मनोज्ञां भार्या सन्ततिं च प्राप्यात्यन्तमाननन्देति ।
तथा प्रकृतेपीति ॥ ३ ॥

फलवत्सहकारन्यायः ॥ ४ ॥

यथा—आपस्तम्बसूत्रम्, तद्यथा—आग्ने फलार्थे निर्मिते
छायागन्धे अनूत्पद्येते । एवं धर्मे चर्यमाणे अर्थादयोऽनू-
त्पद्यन्ते ॥ यथा “आम्रश्चूतो रसालोसौ सहकरोतिसौरभः”
इत्यभिधानादतिसौरभ आम्रवृक्षोऽतिमधुरपक्वफलनमित-
।। खस्समुपसन्नाय छायार्थिने जनाय फलं परमलज्वाप्रा-

थितमपि ददाति, तथैकफलाकांक्षया स्वेष्टदेवताराधनमन्य-
दपि फलं प्रयच्छतीति ह्येतत्समानविषयकलौकिकव्यवहा-
रान्तरेष्वपि बोध्यम् ॥ ४ ॥

कण्ठचामीकरन्यायः ॥ ५ ॥

कृतस्वरारूपाऽऽकरविशेषचामीकरपदवाच्यस्तत्र भवं चा-
मीकरमायद्वा-चमनं चामिः 'इणजादिभ्यः' इतीण्, 'अना-
चमेः' इति आङोऽविवक्षितत्वादृद्धिः "कृदि०" डीष् । चामीं
करोति चामीकरं "चामीकरं जातरूपं महारजतकाञ्चने"
इत्यभिधानात् चामीकरं सुवर्णं, तेन निर्मितं भूषणमपि
चामीकरं, यथा-कण्ठगतं हेमभूषणमज्ञानादप्राप्तमिव कण्ठे
तत्स्पश्येत्युपदेशाज् ज्ञातं प्राप्तमित्युपचर्यते, तथा प्रत्यगा-
त्मतया ब्रह्मणः प्राप्तत्वेपि मायोपहितत्वादप्राप्तमिव स्व-
हृदि तत्स्पश्येति गुरूपदेशाज् ज्ञातं प्राप्तमिति निश्चीयते ॥
उक्तञ्च-"प्रत्यगात्मया तस्य प्राप्तत्वेपि च सर्वदा ॥ कण्ठ-
चामीकरन्यायात्तत्प्राप्तिरुपचर्यते ॥" इति ॥ ५ ॥

अक्के चेन्मधु विन्देत किमर्थं पर्वतं व्रजेत् ।
इष्टार्थस्य च संसिद्धौ को विद्वान् यत्नमाचरेत् ॥

अक्के गृहकोणे स्पष्टमन्यत् । तथा यदि निजगृहकोणे मा-
क्षिकं विन्देत तर्हि तल्लाभाय पर्वतं प्रति गमनं व्यर्थम्, तथा
स्वात्मानि ब्रह्म विज्ञाय ब्रह्मवेत्ता तदन्वेषणाय तीर्थादिषु न
प्रयतत इति भावः । एवमन्यत्रापि यत्राल्पायासेनाभी-

ष्टसिद्धिर्जायते तत्र ब्रह्मायाससाध्ये प्रेक्षावतां न प्रवृत्तिरिति प्रदर्शनायाऽस्य न्यायस्य प्रवृत्तिरिति ॥ ६ ॥

मज्जनोन्मज्जनन्यायः ॥ ७ ॥

यथा नद्यादौ पतितस्तरणानभिज्ञः कदाचिन्मज्जति कदाचिदुन्मज्जति, तथा—संसारसमुद्रे पतितो ब्रह्मतत्त्वानभिज्ञो जीवः कदाचिन्मज्जति कदाचिदुन्मज्जति शान्तिसुखं न प्राप्नोति यावद्भगवच्चरणारविन्दाश्रयो न भवेत् उक्तं हि—“अपारसंसारसमुद्रमध्ये निमज्जतो मे शरणं किमस्ति । गुरो कृपालो कृपया वदैतद्विश्वेशपादाम्बुजदीर्घनौका ॥ १ ॥” गर्भस्तुतौ—“त्वय्यम्बुजाक्षामलसत्त्वधाम्नि समाधिनावेशितचेतसैके । त्वत्पादपोतेन महत्कृतेन कुर्वन्ति गोवत्सपदं भवाब्धिम् ॥ स्वयं समुत्तीर्य सुदुस्तरं द्युमन् भवार्णवं भीममदभ्रसौहृदाः । भवत्पदाम्भोरुहनावमत्र ते निधाय याताः सदनुग्रहो भवान् ॥” इति ॥ ७ ॥

जलतुम्बिकान्यायः ॥ ८ ॥

यथा पङ्कलिता तुम्बिका नदीसमुद्रादौ मज्जन्ती पङ्कक्षयेऽवकाशे आगत्य तिष्ठति, तथा जीवो देहक्षये लोकादाकाशे गत्वा तिष्ठति । अयमेव तस्य मोक्ष इति दिगम्बरजैना मन्यन्ते ॥ अनेनैव न्यायेन रेफस्योर्ध्वगमनमिति वैयाकरणाः ॥ एवम्—

जलतैलन्यायोपि

व्याख्यात इति बोध्यम् ॥ ८ ॥

पञ्जरमुक्तपक्षिचालनन्यायः ॥ ९ ॥

यथा पञ्जरान्मुक्ताः पक्षिणः सदोर्ध्वमेव चलन्ति एवमेव जीवो देहान्मुक्तस्सदोर्ध्वमेव गच्छति इति स एव तस्य मोक्ष इति दिगम्बरैकदेशिनो मन्यन्ते । ते च प्रष्टव्याः-पञ्जरान्मुक्तस्य शुकादेः पक्षिण इवात्मनस्सततोर्ध्वगमनं मुक्तिरिति चेत्तदा वक्तव्यं किमयमात्मा मूर्तोऽमूर्तो वा । प्रथमे निरवयवः सावयवो वा । निरवयवत्वे निरवयवो मूर्तः परमाणुरिति परमाणुलक्षणापत्त्या परमाणुधर्मवदात्मधर्माणामतीन्द्रियत्वं प्रसजेत ॥ सावयवत्वे यत्सावयवं तदनित्यमिति प्रतिबन्धबलेनानित्यत्वापत्तौ कृतप्रणाशाकृताभ्यागमौ निष्प्रतिबन्धौ प्रसरेताम् ॥ अमूर्तत्वे गमनमनुपपन्नमेव चलनात्मिकायाः क्रियाया मूर्तप्रतिबन्धादिति ॥ ९ ॥

तृणजलौकान्यायः ॥ १० ॥

यथा तृणजलौका तृणान्तरमाश्रित्य पूर्वं तृणं त्यजति तथा जीवस्स्वाविद्यादिभिर्देहान्तरं निष्पाद्यैव पूर्वं देहं त्यजतीति भावः ॥ १० ॥

एकसम्बन्धिदर्शनमपरसम्बन्धिस्मारकमिति न्यायः ॥ ११ ॥

यथा हस्तिपददर्शनं हस्तिनः स्मारकं भवति तथा—हस्तिपददर्शनस्य हस्तिस्मारकत्ववन्नद्यादिज्ञानस्य तत्सम्बन्धिकुशादिकस्मारकत्वम्भवतीति भावः ॥ ११ ॥

स्थूणानिखननन्यायः ॥ १२ ॥

“स्थूणा स्तम्भेऽपि वेदमनः” इत्यमरः । अपिशब्दाद्धो हप्रतिमायामपि । स्थूणा यथाऽऽसकृत्सञ्चाल्य निखनने क्रियमाणे दृढा भवति तथोत्तरग्रन्थेन प्रागुपपादितार्थदाढ्यं भवतीत्यर्थः ॥ १२ ॥

सिंहावलोकनन्यायः ॥ १३ ॥

यथा सिंहः कञ्चिन्मृगं हत्वाऽग्रे गच्छन्नन्योऽपि चेत्स्यात्तमपि हन्यामिति धिया पश्चात्पश्यति हन्ति च दृष्टिपथमागतम्, तथाबुद्धिपथागतस्वपक्षपरिपन्थिपरिकल्पितयुक्त्याभासान्तरनिरासायाप्युत्तरग्रन्थप्रवृत्तिरित्यर्थः ॥ १३ ॥

अस्थूलारुन्धतीन्यायः ॥ १४ ॥

यत्रातिसूक्ष्मार्थज्ञापनाय तत्क्रमेण तत्समीपः समीपतरः समीपतमश्चार्थस्तत्तयोच्यते तत्रायं न्यायोऽवतरति । यथाऽस्तमिते ध्रुवमरुन्धतीञ्च दर्शयतीति विधिद्वारा बध्वास्तद्दर्शने प्राप्तेऽतिसूक्ष्माया अरुन्धत्या झटिति प्रदर्शयितुमशक्यतया तावच्चन्द्रं तत्त्वेन वदति, ततश्चन्द्रेतरास्तत्समीपस्थास्तारिकास्ततस्तत्समीपस्थाः सप्तर्षिसञ्ज्ञिताः समीपतरास्तत्समीपतमं वसिष्ठं तत्त्वेनोपदिश्य तामेव तत्तया बोधयन्तीति तथा गृहादीनामात्मानमिव मन्यमानाः प्राकृता गृहे नष्टे नष्टा वयमिति क्रोशन्तो दृश्यन्ते, तान्वारयन्ती “आत्मा वै जायते पुत्रः” ॥१॥ “स एष पुरुषोन्नरसमयः” ॥ २ ॥ “अन्योन्तरात्मा प्राणमयः” ॥ ३ ॥ अन्यो-

न्तरात्मा मनोमयः” ॥ ४ ॥ “अन्योन्तरात्मा विज्ञानमयः”
॥ ५ ॥ “अन्योन्तरात्माऽऽनन्दमयः” ॥ ६ ॥ इत्यादिका श्रुतिः
पुत्राद्याऽऽनन्दमयान्तानामनात्मत्वं दर्शयन्ती निर्विशेषा-
त्मतत्त्वमेवात्मत्वेन दर्शयतीति भावः ॥ क्वचिच्च स्थूलाऽरुन्ध-
तीति विनाऽकारं न्यायस्वरूपमुक्तम् ॥ केनचित्—अरुन्धती-
प्रदर्शनन्यायत्वेनोदाह्रियतेऽयमिति ॥ १४ ॥

पारिषदन्यायः ॥ १५ ॥

‘समज्या पारिषद् गोष्ठी सभा’ इत्यभिधानात् पारिषदि
सभायां साधुः “पारिषदो ण्यः” ४।४।१९० इत्यत्र ‘पारिषदः’
इति योगविभागाणोऽपि, पारिषदः सभ्यः। तेषामेकस्मिन्
कृतेऽप्यवशिष्टैस्तत्कार्यानिर्वाहो यथा भवति तथा प्रकृतेऽ-
पीत्यर्थः ॥ १५ ॥

नाऽन्यदृष्टं स्मरत्यन्य इति न्यायः ॥ १६ ॥

यथा कस्यचिदुत्तरवृन्दस्य पूर्वस्माद्भिन्नतया पूर्वणानु-
भूतस्योत्तरेणाऽस्मरणापत्तिस्तथा प्रकृतेऽयं न्यायः। “शरीरस्य
न चैतन्यं मृतेषु व्यभिचारतः । तथात्वं चेदिन्द्रिया-
णामुपघाते कथं स्मृतिः ॥ इति कारिकाव्याख्यानावसरे
भाषापरिच्छेदकृता ध्वनितः । तथाहि—ननु चक्षुरादीनामेव
ज्ञानादिकं प्रति करणत्वं कर्तृत्वञ्चास्तु विरोधे साध-
काभावादत आह—तथात्वमिति, चैतन्यमित्यर्थः । उपघाते
नाशे सति अर्थाच्चक्षुरादीनामेव कथं स्मृतिः । पूर्वं चक्षुषा
साक्षात्कृतानां चक्षुषोऽभावे स्मरणं न स्यादनुभवितुरभा-
वादन्यदृष्टस्याऽन्येन स्मरणासम्भवादिति “सव्यदृष्टस्ये-

तरेण प्रत्यभिज्ञानात्” ३ । १ । ७ । इति गौतमसूत्र-
भाष्येपि तमेवैतर्हि पश्यामि यमज्ञासिषं सव्येन चक्षुषा
दृष्टमेतेरणापि चक्षुषा प्रत्यभिज्ञानाद्यमद्राक्षं तमेवैतर्हि
पश्यामीति ॥ इन्द्रियचैतन्ये तु—नान्यदृष्टमन्यः प्रत्यभि-
जानातीति प्रत्यभिज्ञानुपपत्तिः । अस्त्वदं प्रत्यभिज्ञानं
तस्मादिन्द्रियव्यतिरिक्तश्चेतन इति ध्वनितश्चेति ॥ १६ ॥

विनिगमनाविरहन्यायः ॥ १७ ॥

एकतरपक्षपातिनी युक्तिर्विनिगमना, वैकल्पिके वस्तु-
न्येकस्मिन्नवधारणा शक्तिरिति यावत्, तस्या विरहो वि-
योग इत्यर्थः ॥ यथा—केचित्सूर्यसिद्धान्तानुयायिगणितस्य
सम्यक्त्वादतिसूक्ष्मत्वम् । अपरे बहवस्तु दृग्गणितैक्या-
पन्नत्वस्यैवाऽतिसूक्ष्मत्वमतो बहुसम्मतत्वाद्विनिगमनावि-
रहेण वैपरीत्यापत्तौ दृग्गणितस्यैव विनिगमकस्यैतैरपि
वक्तव्यत्वेन सौरा एवाऽतिसूक्ष्मा इति रिक्तं वच इति
भावः ॥ १७ ॥

बहुवृत्ताकृष्टमृगन्यायः ॥ १८ ॥

यथा बहूनां वृत्ताणां प्रत्येकं भोक्तृत्वे बहूनामैकमत्या-
सम्भवेन विरुद्धादिक्रियया मृगदेहस्योन्मथनप्रसङ्गस्तथा
प्रकृतेपि ॥ १८ ॥

बहुराजकपुरन्यायः ॥ १९ ॥

यथा एकस्मिन्पुरे यदा बहवो राजानस्तदा तेषामैकम-
त्याभावेन प्रजानां क्लेशस्तथा एकस्मिन्देहे नाने-

न्द्रियाणां कर्तृत्वे स्वीकृते मिथो विरोधान्नैकमपि सिध्येत् ।
तथाहि--यदा चक्षुर्दर्शनाय प्रवर्तमानं भवति तदाऽन्यानि चे-
न्द्रियाणि स्वस्वक्रियया निर्वाहोद्यतानि भवन्ति चेत्तदा दर्श-
नादिनैकमपि जायते, एवं विवक्षायामस्य प्रवृत्तिरिति॥१९॥

वरगोष्ठीन्यायः ॥ २० ॥

गोष्ठी—गावोऽनेका वाचस्तिष्ठन्त्यत्र ' गोष्ठी सभा ' इत्य-
मरः । अन्योन्यवार्तालापस्थानविशेष इति । वरलाभाय गोष्ठी
वरगोष्ठी । तथा यथा वरवधूबन्धूनामैकमत्ये सति विवाहादि-
रूपमेकं कार्यं निष्पाद्यते तथा प्रकृतेऽपि ॥ २० ॥

स्वामिभृत्यादिन्यायः ॥ २१ ॥

यथा भृत्यादिः सर्वो जनः स्वाम्यादिकं सर्वं स्वप्रयोज-
नाय वाञ्छत्येवं स्वाम्यादिरपीति भावः ॥ २१ ॥

मुआदिषीकोद्धरणन्यायः ॥ २२ ॥

यथा मुआख्यतृणादिषीकार्ख्यं गर्भस्थं मृदु तृणं बहि-
रावरणकतया स्थितानां मुआख्यतृणानां विभजनेन समुद्धि-
यते तथाऽऽत्मापि युक्तयान्वयव्यतिरेकलक्षणोपायेन शरीर-
त्रितयाद् ब्रह्मचर्यादिसाधनसम्पन्नैः पृथक् कृतश्चेत्स पर-
ब्रह्मैव जायते, चिदानन्दरूपत्वस्य लक्षणस्योभयोरविशि-
ष्टत्वात् । उक्तञ्च पञ्चदश्याम्—“यथा मुआदिषीकैवमात्मा
युक्तया समुद्धतः । शरीरत्रितयाद्धीरैः परम्ब्रह्मैव जायते ॥”
इति ॥ २२ ॥

गडुलिकाप्रवाहन्यायः ॥ २३ ॥

यथा गडुलिकानामवीर्णा गणादेका चेत्कूपे पतिता
तदा वार्यमाणा अपि सर्वास्तत्र पतन्तीति तथा प्रकृ-
तेऽपि ॥ २३ ॥

अन्धपरम्परान्यायः ॥ २४ ॥

यथा अन्धेन नीयमाना अन्धाः पतन्ति तथा प्रकृतेपि ।
अयं प्राक्तनन्यायसदृशोऽप्यूर्ध्वमुख्येऽनवस्थास्थले एवोदा-
ह्रियते ॥ २४ ॥

वटे यक्षन्यायः ॥ २५ ॥

यदि वक्रपरम्परोपदेशस्य मूलभूतोऽनुभवो नास्ति तदा
सोऽप्येतादृशः, सत्त्वे तु विलक्षण इति बोध्यम् । इममेवैति-
ह्यप्रमाणविशेषतया वदन्तीति केचित् ॥ २५ ॥

मल्लग्रामन्यायः ॥ २६ ॥

यथान्येष्वपि जनेषु सत्सु मल्लानां बहुत्वान्मल्लग्राम
इत्युच्यते तथा प्रकृतेपि ॥ २६ ॥

ब्राह्मणग्रामन्यायः ॥ २७ ॥

अयं पूर्वसदृशः स्फुटः ॥ २७ ॥

अम्रवणन्यायः ॥ २८ ॥

अयं पूर्वसदृशः स्फुटः । एतादृशा अन्येपि विवृता ज्ञेयाः ।
“प्रनिरन्तःशरेक्षुप्रक्षाम्रकार्ष्यखदिरपीयूक्षाभ्योऽसंज्ञायाम-
पि” ८।४।५। इति सूत्रेण वननकारस्य णत्वम् ॥ २८ ॥

नहि त्रिपुत्रो द्विपुत्र इति न्यायः ॥ २९ ॥

त्रित्वस्य द्वित्वव्यापकत्वेऽपि वाक्यस्य सावधारणत्वात्
पुत्रत्रयवतः पुत्रद्वयवत्त्वेऽपि न तस्य द्विपुत्रशब्दवाच्यता ।
न्यूनसंख्याव्यवच्छेदकत्वेन त्रिशब्दस्य न यथा द्विपुत्रवाच-
कतेत्येवं यत्र विवक्षा तत्रास्य प्रवृत्तिरिति ॥ २९ ॥

देवदत्तापुत्रन्यायः ॥ ३० ॥

यथा नहि देवताया एव पुत्रः किन्तु देवदत्तस्यापि, मातुः
प्राधान्यविवक्षायां देवदत्तापुत्र इत्युच्यते । यथा च दाक्षी-
पुत्रः पाणिनिः । अत एव यजुर्वेदे वंशकीर्तने स्त्रीप्राधान्येनैव
निर्देशः । यथा—“अथ व१७ शस्तदिदं वयं भारद्वाजीपुत्राद्भा-
रद्वाजीपुत्रो वात्सीमाण्डवीपुत्राद्वात्सीमाण्डवीपुत्रः” इत्यादि
शा० ब्रा० १४।१।४ ॥ ३० ॥

देवदत्तपुत्रन्यायः ॥ ३१ ॥

अयं पितुः प्राधान्यविवक्षायां ज्ञेयः ॥ ३१ ॥

व्यपदेशिन्यायः ॥ ३२ ॥

एकस्मिन्नुभयारोपो व्यपदेशः । यथा—देवदत्तस्यैक एव
पुत्रः स एव ज्येष्ठस्स एव कनिष्ठः । किञ्च—निमित्तसद्भावा-
द्देशिष्ठोऽपदेशो मुख्यो व्यवहारो व्यपदेशः, सोऽस्यास्ति तेन
व्यमित्यर्थः । व्यपदेशिवद्भावेन धात्ववयवत्वान्द्रूपभावः,
इत्त्वचत्वे धुक् ॥ ३२ ॥

देवदत्तहन्तृहतन्यायः ॥ ३३ ॥

यथा देवदत्तस्य हन्तारि हते देवदत्तस्योन्मज्जनं न भवतीति तथा अज्ञानबाधके ज्ञाने विनष्टे पुनरज्ञानोदयेन बन्धप्रसङ्गो न भवतीति । अयं न्यायः “अचः परस्मिन् पूर्वविधौ ” १।१।५७ । इति सूत्रमहाभाष्येऽपि ॥ ३३ ॥

देवदत्तहननोद्यतहतन्यायः ॥ ३४ ॥

यथा देवदत्तहननोद्यतस्य हनने तु भवत्येवोन्मज्जनम्, तथा रामावित्यत्र पूर्वसवर्णदीर्घेण न वृद्धेर्हननं किन्तु हननोद्यतसजातीयस्य प्रसक्तिमात्रं, प्रसक्तस्यैव निषेधात् ॥ ३४ ॥

भ्रष्टावसरन्यायः ॥ ३५ ॥

यथा-केनचित्कश्चित्प्रत्युक्तं त्वयाऽमुकावसरेऽत्रागन्तव्यं तवाऽभीष्टसिद्धिर्भविष्यति ह्यन्यथा न । एवं प्रतिज्ञातावसरे स नायातो भ्रष्टावसरत्वात्तस्याभीष्टसिद्धिर्न जाता तथा प्रकृतेऽपि । किञ्च-अयं न्यायो व्याकरणशास्त्रे नाश्रीयते “तौ सत्” ३।२।१२७ इत्यादिनिर्देशात् । ध्वनितञ्चैदम् “इको गुणवद्धी” १।१।३ इति सूत्रमहाभाष्ये । भाष्यप्रदीपोद्योते तु निरूपितं, विस्तरभयान्नेह प्रपञ्चितमिति ॥ ३५ ॥

प्रासादवासिन्यायः ॥ ३६ ॥

यथा एक एव देवदत्तः कालभेदेन प्रासादोपर्यधश्च वसन्नपि प्रासादवासप्राधान्येन प्रासादवासीत्युच्यते

तथा “मुखनासिकावचनोनुनासिकः” १ । १ । ८ । इति सूत्रस्थमहाभाष्ये तु मुखग्रहणं शक्यमकर्तुं, केनेदानी-मुभयवचनानां सिद्धिर्भविष्यतीति, प्रासादवासिन्याये-नेति । तद्यथा—केचित्प्रासादवासिनः, केचिद्भूमिवा-सिनः, केचिदुभयवासिनः । ये प्रासादवासिनो गृह्यन्ते ते प्रासादवासिग्रहणेन, ये भूमिवासिनो गृह्यन्ते ते भूमिवा-सिग्रहणेन, ये तूभयवासिनो गृह्यन्ते ते भूमिवासिग्रहणेन प्रासादवासिग्रहणेन च, एवमिहापि केचिन्मुखवचनाः केचिन्नासिकावचनाः, केचिदुभयवचनाः । तत्र ये मुखव-चना गृह्यन्ते ते मुखग्रहणेन, ये नासिकावचना गृह्यन्ते ते नासिकाग्रहणेन, ये तूभयवचना गृह्यन्ते ते मुखग्रहणेन नासिकाग्रहणेन चेत्युक्तम् ॥ ३६ ॥

सर्वं कार्यं सकारणमिति न्यायः ॥ ३७ ॥

कार्यं प्रागभावप्रतियोगि, कार्यनियतपूर्ववृत्तिकारण-मिति सर्वं कार्यजातं घटादिज्ञानं सकारणं मृदादिज्ञान-पूर्वकं भवति । उक्तञ्च—“ कारणज्ञानतः कार्यविज्ञानञ्चा-पि सोवदत् ” इति ॥ उक्तञ्च—“जगतां यदि नो कर्त्ता कुलालेन विना घटः । चित्रकारं विना चित्रं स्वत एव भवे-दिति ॥ ” ॥ ३७ ॥

कार्येण कारणसम्प्रत्यय इति न्यायः ॥ ३८ ॥

यथा—घटादिरूपकार्येण कुलालादिरूपकारणस्य सम्प्र-त्ययो भवतीति स्पष्टम् ॥ ३८ ॥

तद्वेतोरेव तदस्तु किन्तेनेति न्यायः ॥ ३९ ॥

तस्य कपालादेर्हेतोर्मृदादेरेव तद्वटादिकारणत्वमस्तु किन्तेनान्तर्गडुना कपालादिरूपकार्येणेत्यर्थः । “गडुश्च स्वल्पपात्रे स्याद्गडुर्विश्वम्भरे पुमान्” इति कोशः । अत्र गडुशब्देन वृथात्वमेव ॥ ३९ ॥

कारणगुणप्रक्रमन्यायः ॥ ४० ॥

यथा—कारणगुणाः कार्ये स्वसमानजातीयकार्यगुणानारभन्ते । यथा—शुक्लतन्तुरूपादयः शुक्लपटरूपादीनिति न्यायार्थः ॥ कारणगुणाः स्वसमानजातीयकार्यगुणारम्भका इत्याकारकेण न्यायस्वरूपं वदन्ति वैशेषिकाः । यथा शुक्लेभ्यस्तन्तुभ्यः शुक्लस्य वस्त्रस्य प्रसवदर्शनात् तद्विपर्ययाऽदर्शनाच्च, तथा चेतनस्य ब्रह्मणो जगत्कारणत्वेऽभ्युपगम्यमाने कार्ये जगत्यपि चैतन्यमत एव वदन्ति । “हरिरेव जगज्जगदेव हरिर्हरितो हि जगन्न हि भिन्नतनुः । इति यस्य मतिस्सततं स्मरति स नरो भवसागरमुत्तरति ॥” इति॥ परञ्चायं न्यायः “महदीर्घवद्वा ह्रस्वपरिमण्डलाभ्याम्” २।२।११। इति ब्रह्मसूत्रशारीरकभाष्ये प्रत्युक्त इति विस्तरभिया नेह प्रपञ्चितम् ॥ ४० ॥

पञ्जरचालनन्यायः ॥ ४१ ॥

यथा स्वयत्नैर्दशभिः पाक्षिभिरेकक्रियोत्पादनेन पञ्जरचालनं क्रियते तथा दशभिरिन्द्रियैः प्राणरूपैकक्रियोत्पादनेन देहचालनं क्रियत इति भावः ॥ ४१ ॥

धर्मिकल्पनातो धर्मिकल्पना वरीयसीति न्यायः ॥ ४२ ॥

धर्मिकल्पनायाः श्रेष्ठत्वञ्च लाघवप्रयुक्तमिति स्पष्टो-
यम् ॥ ४२ ॥

भिक्षुपादप्रसारणन्यायः ॥ ४३ ॥

यथा कश्चिद्भिक्षुर्यथेष्टान्नाच्छादनवासगृहादिलाभाय धना-
दयगृहे प्रविष्टो युगपत्तल्लभं दुर्लभं मन्वानः—पूर्वमिह
पादप्रसारस्तु मे भवतु पश्चात्परिचयं सम्पाद्य क्रमेण
सर्वं सम्पादयिष्यामीति धियाऽल्पां भिक्षां स्वीकरोति तथा
मातेवातिहितैषिणी श्रुतिरद्वैततत्त्वे सुमुखौ प्रवेश-
मिच्छन्ती सकृत्तमशक्यं मन्वाना पूर्वोक्तक्रमेण संसार-
मुक्तये तद्वोधयतीति बोध्यम् ॥ ४३ ॥

सोपानारोहनन्यायः ॥ ४४ ॥

‘आरोहणं स्यात्सोपानम्’ इत्यमरः । “आरोहो दैर्घ्यं
उच्छ्राये स्त्रीकट्यां मानमिद्यपि । आरोहणे गजारोहे” इति
हेमचन्द्रः । आरोहणमारोहः, रोहेर्भावे घञ् । षष्ठीतत्पुरुषः ।
यथा प्रासादमारुरुक्षुर्युगपदारोढुमशकुवन्पूर्वापूर्वा कक्षां
परित्यजन्नुत्तरामुत्तराश्चारोहन् क्रमेण प्रासादमारोहति
तथा स्वात्मभूतमपि ब्रह्माज्ञानादव्यवहितमिवापन्नमात्म-
त्वेन ज्ञातुकामः सहसा ज्ञातुमशकुवन्नुत्तरात्तरात्मत्वबुद्ध्या
पूर्वपूर्वात्मत्वधीवाधनक्रमेण प्रपञ्चोपशमं शिवमद्वैतं
चतुर्थमात्मत्वेन जानातीति भावः ॥ ४४ ॥

सोपानावरोहन्यायः ॥ ४५ ॥

‘अवरोहोऽवतरणेऽपि’ इति मेदनीकारः । यथा हि येन क्रमेण सोपानमारोहन्ति तद्विपरीतक्रमेण ततोवरोहन्तीति लोके प्रसिद्धम्, तथा पञ्चकोशावतरणक्रमेणाऽद्वैततत्त्वे बुद्धिमारोहयितुमशक्तो भोग्यभोगायतनतदाश्रयचतुर्दशभुवनतदाधारब्रह्माण्डानि पञ्चीकृतपञ्चभूतमात्राणि न तेभ्योऽतिरिच्यन्तइति सम्भावयेत्, पञ्चीकृतानि भूतानि सूक्ष्मशरीराणि चापञ्चीकृतभूतेभ्यो नातिरिच्यन्ते इति जानीयात् । एवं गन्धतन्मात्रात्मिकां पृथ्वीं रसमात्रात्मकत्वेन भावयेत् । अपश्च रूपतन्मात्रात्मकतेजोमात्रत्वेन; तच्च तेजःस्पर्शतन्मात्रात्मकवायुमात्रत्वेन; तच्च वायुं शब्दतन्मात्रात्मकाकाशमात्रत्वेन; तच्चाकाशं स्वकारणभूतमायोपहितमहेश्वरमात्रत्वेन भावयेदिति । एवञ्च—यथा पूर्वोक्तक्रमेणावरोहरणात्सुखेन भूमिमाप्नोति तथैवानेन विपरीतक्रमेण भावनात्सुखेन भूमानमद्वितीयं शिवंप्राप्नोति । प्रलयोप्यनेनैव व्युत्क्रमेण भवतीति, बोध्यम् ‘साक्षात्प्रकृतौ विकारलयः’ इति न्यायात् । तथा च स्मर्यते—“जगत्प्रतिष्ठा देवर्षे पृथिव्यप्सु प्रलीयते । ज्योतिष्यापः प्रलीयन्ते ज्योतिर्वायौ प्रलीयते ॥ वायुश्च लीयते व्योम्नि तच्चाव्यक्ते प्रलीयते । अव्यक्तं पुरुषे ब्रह्मन्निष्कले सम्प्रलीयते॥” इति ॥ ४५ ॥

साक्षात्प्रकृतौ विकारलय इति न्यायः ॥ ४६ ॥

यथा घटादेर्लयो हि कपालादावेव न तु परमाणुषु तथैवानुभवादिति तदर्थः॥ किञ्च साङ्ख्ये—अष्टौ प्रकृतयः षोडश

विकाराः पुरुष इति पञ्चविंशतितत्त्वानि सन्ति । तत्त्वारम्भ-
कत्वं प्रकृतित्वं, तत्त्वानारम्भकत्वं विकृतित्वं; केवलविकार-
त्वमिति यावत् । प्रकृतयोऽयथा—मूलप्रकृतिः १, अस्या एव
सत्त्वरजस्तमसां साम्यावस्था, प्रधानञ्च, अव्यक्तञ्च, माया
च, उपादानकारणञ्चेत्यादयः पर्यायाः । महान् २, अहङ्कारः
३, शब्दतन्मात्रा ४, स्पर्शतन्मात्रा ५, रूपतन्मात्रा ६,
रसतन्मात्रा ७, गन्धतन्मात्रा ८ इति । विकाराः १६ यथा—
पञ्च महाभूतानि, पञ्च ज्ञानेन्द्रियाणि, पञ्च कर्मेन्द्रियाणि,
एकम्मन इति षोडश विकृतयः । शब्दादीनां सूक्ष्मत्वं तन्मा-
त्रत्वम् “तस्मिँस्तस्मिँस्तु तन्मात्रा तेन तन्मात्रता स्मृता” इ-
त्युक्तेः । मूलकारिका—“मूलप्रकृतिरविकृतिस्महदाद्याः प्रकृ-
तिविकृतयः सप्त । षोडशकस्तु विकारो न प्रकृतिर्न विकृतिः
पुरुषः ॥” इति । एवं हि विकारस्य स्वप्रकृतिलयो यत्र विव-
क्ष्यते तत्रास्य न्यायस्य प्रवृत्तिरिति । अयमपि शास्त्रीयो न
लौकिकः ॥ ४६ ॥

अध्यारोपाऽपवादाभ्यां निष्प्रपञ्चं प्रपञ्चयते
इति न्यायः ॥ ४७ ॥

वस्तुन्यवस्वारोपोऽध्यारोपः । यथा—असर्पभूतायां
रज्जौ सर्पारोपः, अरजतभूतायां शुक्तौ रजतारोपश्चेति
वेदान्तिनः । ननु कथमवस्तुनो निरात्मकस्यारोपः
कचिद्वृष्टपूर्वस्य सतः कचिदारोपदर्शनात्, यथा जवायां
दृष्टस्य लौहित्यस्य स्फटिके आरोप इति चेत्सत्यम्,—

तत्सिद्धयेऽनुभवमात्रमपेक्ष्यते न तु पूर्वमनुभूतस्य तात्त्विक-
त्वमपि व्यतिरेकाभावात्, संदिग्धविपर्ययेष्वपि अत्र
स्थाणौ मे नरो वा राक्षसो वा इति सन्देह आसीत्, अस्य
रज्ज्वां सपोयमिति विपर्यय आसीदित्यादिसंस्कार-
कार्यस्मृतिदर्शनात् । न च सन्देहविपर्यययोरेवेयं स्मृतिर्न
तदर्थयोरिति वाच्यम्, अर्थविरहिणोस्तयोः स्मृतिगोचर-
त्वायोगात् । तस्मात्तुच्छेतरस्य पूर्वपूर्वभ्रमानुभूतस्याप्युत्तरो-
त्तरारोपोपपत्तिः । भ्रमप्रवाहस्य च बीजाङ्कुरप्रवाहन्याये-
नाऽनादितयाऽन्योन्याश्रयाऽनवस्थादिप्रसङ्गाऽनवकाशात् ।
तथा च-परमार्थवति सच्चिदानन्दब्रह्मणि वस्तुन्यवस्तुनोऽ-
निर्वचनीयस्याज्ञानतत्कार्यादेरध्यारोपः, ब्रह्मतत्त्वसाक्षात्का-
रेण चाध्यारोपिताज्ञानादेर्निवृत्तिः, यथा शुक्तिकादिज्ञानेन
रजतादिनिवृत्तिः । अत एवाऽज्ञानादीनां ज्ञाननिर्वर्त्यत्वाऽन्य-
थानुपपत्त्या अध्यारोपितत्वं कल्प्यत इत्याकरे स्थितमिति ।
अपवादो नाम रज्जुविवर्तस्य सर्पस्य रज्जुमात्रत्ववद्वस्तु-
विवर्तस्यावस्तुनोऽज्ञानादेः प्रपञ्चस्य वस्तुमात्रत्वमिति ।
एवमयमभिप्रायोस्ति-यथाधिष्ठाने भ्रान्त्या प्रतीतस्य
तदतिरेकेणाभावनिश्रयोऽपवादः, यथा स्थाण्वादौ भ्रान्त्या
प्रतीतस्य पुरुषादेः स्थाण्वाद्यतिरेकेणाभावनिश्रयः ।
अयमेव बाधो विलापनमिति चोच्यते । स चायं बाध
स्त्रिविधः-श्रौतो १, यौगिकः २, प्रत्यक्षश्चेति ३ । “अथात
आदेशो नेतिनेति” “नेह नानास्ति किञ्चन” इत्यादिश्रुतेः
ब्रह्मातिरेकाभावनिश्रयः श्रौतो बाधः १ । कनकाद्यति-

रेकेण कटकाद्यभावनिश्रयवान्निखिलकारणब्रह्मातिरेकेण-
निखिलप्रपञ्चाभावं निर्धार्य दृश्यमानस्य मिथ्यात्वनिर्द्धार-
णात्प्रपञ्चस्य ब्रह्ममात्रात्मकत्वनिश्चयो यौगिको बाधः २ ।
इयं रज्जुर्न सर्प इत्युपदेशसहकृतप्रत्यक्षेणेव तत्त्वमस्या-
दिवाक्यजनितेन चिन्मात्रोहमिति प्रत्यक्षेण ब्रह्मात्मनि-
श्रयः प्रत्यक्षबाधः ३ । ताभ्यामध्यारोपापवादाभ्यां निष्प्र-
पञ्चं सच्चिदानन्दानन्ताद्वयब्रह्म प्रपञ्च्यते, विस्तार्यत इति
भावः ॥ ४७ ॥

रेखागवयन्यायः ॥ ४८ ॥

यथा केनचिद्दामीणेन पृष्ठो वन्यो हि कीदृशो गवयः
इति । स तं लिखित्वा दर्शयामासाऽयं गवयो भवतीति । स
चर्जुबुद्धित्वाद्रेखागवयमेव गवयं मने । पश्चाद्वने गत्वा
गवयं दृष्ट्वा रेखायां तद्बुद्धिं तत्याजेति लौकिकी गाथा ।
तथा“एष पुरुषः” इत्यादिश्रुतेः पूर्वोक्तकार्यानभिज्ञोऽनात्मा-
नमेवात्मतया जानीते, श्रीसद्गुरुशास्त्रोपदेशेनात्मनि ज्ञाते
तदात्मबुद्धिमपवदतीति ॥ ४८ ॥

शाखाचन्द्रन्यायः ॥ ४९ ॥

यथा शुक्लद्वितीयाचन्द्रं दिदर्शयिषुराप्त आदौ दिगन्त-
गर्गतनक्षत्रादिभ्यो दृष्टिं वारयितुं शाखायां चन्द्र इत्यधि-
करणत्वेन सम्बन्धविशेषेणादौ शाखायामुपलक्षणमुपादत्ते,
ततश्च दिगन्तरव्यावृत्तचक्षुषश्चन्द्रसमीपवर्तितारकादिषु
चन्द्रभ्रमो मा भूदिति तत्स्वरूपं प्रकृष्टप्रकाशात्मकं बोध-

यतीत्येवं हि बाध्यधीः सुखेन चन्द्रम्पश्यतीति तथा
 “ब्रह्मविदामोति परम्” इत्यादिश्रुतिषु ब्रह्मशब्दस्यानेकत्र
 दर्शनान्मुमुक्षुभिर्ज्ञेयं ब्रह्म तच्च किमिति जिज्ञासायां जग-
 त्कारणत्वोपन्यासनयेषु जीवादिषु जगत्कारणत्वं न सम्भ-
 वति तेषां स्मृतत्वासम्भवात् । तेभ्यो व्यावृत्तबुद्धेः
 प्रधानादिषु ब्रह्मत्वभ्रममपनेतुं स्वरूपलक्षणमुपन्यस्यत
 इति ॥ ४९ ॥

नानुपहत्य भूतानि भोगस्सम्भवतीति न्यायः ५०

यथा—“अद्रोहेणैव भूतानामल्पद्रोहेण वा पुनः । या
 वृत्तिः स परो धर्मस्तेन जीवामि जाजले ॥” इति महाभा-
 रतशान्तिपर्वीयवचनं सङ्गच्छते ॥ ५० ॥

क्रिया हि विकल्प्यते न वस्त्विति न्यायः ॥ ५१ ॥

यथा यत्रैकस्य वस्तुनो मतभेदेन बहूनि रूपाणि
 तत्तच्छास्त्रेषु प्रतिपाद्यमानान्युपलभ्यन्ते वस्तुतो न
 भेदस्तथा एकस्यैव परमात्मनो मतभेदेन विष्णुशि-
 वशक्तिगणेशसूर्याद्यात्मकबहूनि रूपाणि तत्तच्छास्त्रेषु
 प्रतिपाद्यमानानि दृश्यन्ते वस्तुतो न भेदः “एको देवः
 सर्वभूतेषु गुढः” इत्यादिश्रुतेरिति । किञ्च-कर्तुमकर्तु-
 मन्यथा वा कर्तुं शक्यत्वाद्विकल्प्यते क्रिया न तु वस्तु, एवं
 नैवं वेति विकल्प्यते । तदेतदुक्तं शारीरकभाष्ये—“कर्तु-
 मकर्तुमन्यथा वा कर्तुं शक्यं लौकिकं वैदिकञ्च
 कर्म, यथा अतिरात्रे षोडशिनं गृह्णाति, नातिरात्रे

षोडशिनं गृह्णाति, उदिते जुहोति, अनुदिते जुहोति,
रथेन पद्भ्यामन्यथा वा गच्छति, न गच्छति वा” इति ।
न तु वस्त्वेवं नैवमस्ति नास्तीति वा विकल्प्यते ।
विकल्पना हि पुरुषबुद्धिसापेक्षा, न वस्तुयाथात्म्यज्ञानं
पुरुषबुद्ध्यपेक्षं, किन्तर्हि—वस्तु तन्त्रमेव, न हि स्थाणा-
वेकस्मिन् स्थाणुर्वा पुरुषोऽन्यो वा इति तत्त्वज्ञानम्भवति ।
तत्र पुरुषो वाऽन्यो वेति मिथ्याज्ञानम्, स्थाणुरेवेति
तत्त्वज्ञानमेवमन्यत्राप्यूह्यम् ॥ ५१ ॥

वृक्षप्रकम्पनन्यायः ॥ ५२ ॥

यथा वृक्षमारूढः पुमानधः स्थितैर्नरैः पूर्वमियं
शाखा प्रकम्पितव्या पूर्वमियमिति भिन्नशाखाप्रचालने
नियोजितस्तदधःस्थेनैव च केनचित्सर्ववृक्षप्रकम्पने
प्रेरितः सर्वैः पूर्वप्रचालनस्याऽऽज्ञप्ततया यौगपद्यासम्भ-
वेन क्रमविकल्पोपगमेऽपि सर्वविरोधासिद्धेस्तच्चिकीर्षया
वृक्षं प्रकम्पयति, तत्प्रकम्पने च सर्वाः शाखाः प्रकम्पिताः
स्युरिति भवति च सर्वैरविरोधस्तथा सर्वमतैरविरोधाय
एक औपनिषदाभिमतो महेशोऽङ्गीकार्यो वीतरागैर्मुमुक्षुभि-
रित्यन्यत्र विस्तरः ॥ ५२ ॥

वृक्षमूलनिषिञ्चनन्यायः ॥ ५३ ॥

यथा—“यथा तरोर्मूलनिषिञ्चनेन तृप्यन्तितत्स्कन्धभुजोऽ-
पि शाखाः । प्राणोपहाराच्च यथेन्द्रियाणां तथैव सर्वाऽर्हणम-
च्युतेज्या॥” इत्यनेनायं व्याख्यातः ॥ ५३ ॥

यः कारयति स करोत्येवेति न्यायः ॥ ५४ ॥

कारयितुः कर्तृत्वमिति ॥ ५४ ॥

द्वाविमौ न्यायौ समानार्थकौ । यथा राजादिर्हि श्रुत्यै-
र्युद्धादिकं कारयन्स्वयं करोतीति प्रसिद्धं तथा प्रकृतेऽपि ५४

काकतालीयन्यायः ॥ ५५ ॥

अयं न्यायोऽष्टधोपमालङ्कारमीमांसायां धर्मोपमान-
वाचकलुप्तोपमोदाहरणे—“यत्तया मेलनं तत्र लाभो मे यश्च
तद्रतेः । तदेतत्काकतालीयमवितर्कितसम्भवम् ॥” इति ।
'अभवत्किम्ब्रवीमि ते' इति वा पाठः । इति पद्यं प्रकृत्यो-
दाहृतोऽप्यदीक्षितैः कुवलयानन्दे हीष्टाऽवाप्तौ वेणीसंहार-
नाटके तु—“फलन्ति काकतालीयं तेभ्यः प्राज्ञा न बिभ्य-
ति” इत्यत्राऽनिष्टावाप्तावुदाहृतः । काकतालशब्दौ समास-
विषये काकतालसमवेतक्रियावर्तिनौ । तेन काकागमनमिव
तालपतनमिव काकतालमिति “समासाच्च तद्विषयात्” ५।
३ । १०६ । इति ज्ञापकादिवार्थे समासः । इवार्थे समासा-
भावे तद्विषयादित्यनेन इवार्थविषयसमासानुवादस्यानुप-
पन्नत्वात्तज्ज्ञापकत्वमिति “सह सुपा” २ । १ । ४ । इति
सूत्रेण वा समासः । उभयत्र काकागमनतालपतनयोरुपमेयं
क्रमेण स्वस्य क्वचिद्गमनं तत्रैव रहसि तन्व्या अवस्थानं तेन
च काकतालसमवेतक्रियापरयोः काकतालपदयोरिवार्थस-
मासेन स्वस्य तस्याश्च समागमः काकतालसमागमसदृश
इति फलतीति । अयं भावः—काकागमनतालपतनयोरुपमा-

नत्वेन तदुपमेययोः स्वीयगमनतन्व्यवस्थानयोः पृथग-
नुपात्तत्वेनोपमेयतयान्वयायोगात्काकतालसमागम एवो-
पमानम् । एवञ्च काकतालसमागमसदृशः काकतालपदार्थः ।
तस्य चाभेदेन स्वीयतन्वीसमागमरूप उपमेये अन्वय इति ।
तादृशसमासानन्तरञ्च काकतालमिव काकतालीयमिति
द्वितीयस्मिन्निवार्थे “समासाच्च तद्विषयात्” ५।३।१०६।
इति सूत्रेण “इवे प्रतिकृतौ” ५।३।९६। इत्यधिकार-
स्थेन छः प्रत्ययः । तथा च—पतनदलितं तालफलं यथा
काकेनोपभुक्तमेवं रहोदर्शनक्षुभितहृदया तन्वी स्वेनोप-
भुक्तेति तदर्थः । न च ‘सकृदुच्चरितः शब्दः सकृदेवाऽ-
र्थमवगमयति इति न्यायात् सकृदुच्चरिताभ्यां काकतालप-
दाभ्यां कथमुपमानद्वयावबोध इति वाच्यम्, अनुभवानुसा-
र्यनुशासनेन व्युत्पत्तिवैचित्र्यस्य स्फुटं प्रतिपत्तेरिति ।
एवञ्च—दुरूहत्वात्पद्यं व्याख्याय तत्रोपमानलुप्तादयश्चत्वारो-
पि भेदा विस्तरभयान्नोक्ता इति । अयं न्यायः “समासाच्च
तद्विषयात्” ५।३।१०६। इति सूत्रमहाभाष्येऽपि व्याख्यात
इति ॥ ५५ ॥

अजाकृपाणीयन्यायः ॥ ५६ ॥

अत्रापि ह्यजाकृपाणपदाभ्यां तदागमनपतने लक्ष्येते ।
अजागमनमिव कृपाणपतनमिवाऽजाकृपाणम्, ततोऽजाकृपा-
णमिवाऽजाकृपाणीयमिति । एवमागच्छन्त्या अजायाः कृपा-
णपतनाद्यथा वधस्तत्सदृशं मरणमिति फलितोर्थः । एव-
मन्यदपि सर्वं पूर्वोक्तन्यायतुल्यमेवेति । एतावांस्तु विशेषः-

यत्काकतालीयन्यायोऽवितर्कितेष्टलाभेऽनिष्टलाभे . वाऽव-
तरति ह्यकस्मान्महाफलस्याग्रे पतने काकस्य भोगलाभ-
च्छिरसि पतने मरणस्यापि सम्भवात् । अयमजाकृपाणी-
यन्यायस्तु—अकस्मात्केवलानिष्टप्राप्तौ प्रवर्तते । अत एव
सिद्धान्तकौमुद्यामतर्कितोपनत इत्युक्तम् । अचिन्तितोपपन्नो
यादृच्छिक इत्यर्थः ॥ ५६ ॥

सकृदुच्चारितशब्दः सकृदेवार्थमवंग-
मयतीति ॥ ५७ ॥

अयं काकतालीयन्याये व्याख्यातप्राय एवेति ॥ ५७ ॥

नहि भिक्षुको भिक्षुकं याचितुमर्हति सत्य-
न्यस्मिन्नभिक्षुक इति न्यायः ॥ ५८ ॥

स्पष्टार्थोऽयम् ॥ ५८ ॥

योजनप्रायायां कावेर्यामल्लबन्धनन्यायः ॥ ५९ ॥

यथा कावेर्याख्यायां नद्यां योजनेन योजनचलनेन प्रा-
यायां मल्लस्य कैवर्तकस्य बन्धनं युज्यते तथा प्रकृतेऽपीत्यर्थ
इति केचित् । अन्ये तु—मल्लो बाहुयुद्धकुशलस्तद्वधोलम्बि-
तवाससां कटौ बन्धनं यथा योजनप्रायायां तस्यामयुक्तं
तथेत्याहुरिति ॥ ५९ ॥

प्रकृतिप्रत्ययार्थयोः प्रत्ययाऽर्थस्य प्राधान्य-
मिति न्यायः ॥ ६० ॥

यथा औपगवो वापक इत्यादौ हि प्रत्ययार्थस्यापत्यकर्त्रा-

दिरूपस्य प्राधान्यं यातीत्यादिक्रियान्वयादेवमन्यत्रापि
बोध्यम् ॥ ६० ॥

अवश्याऽपेक्षिताऽनपेक्षितयोरपेक्षितं स्मरणीय-
मिति न्यायः ॥ ६१ ॥

अकलृप्ताऽभावकस्याऽभावकल्पनापेक्षया
कलृप्ताऽभावस्यैव तत्कल्पनमुचित-
मिति न्यायः ॥ ६२ ॥

नित्याऽनित्ययोर्नित्यविधिर्बलवानिति न्यायः ६३

नियमेन भवो नित्यः “त्यबूनेर्ध्रुवे” इति त्यप् ॥ एते त्रयो
न्यायाः समानाभिप्रायकाः । कृताकृतप्रसंगि नित्यं, तद्वि-
परीतमनित्यमित्यर्थः । अत एव तुदतीत्यादौ परादपि गुणा-
न्नित्यत्वाच्छप्रत्ययादिर्भवतीत्येवं लोकेऽपि व्यवहारः ॥
किञ्च—ध्वंसाऽप्रतियोगित्वं नित्यत्वं, ध्वंसप्रतियोगित्वम-
नित्यत्वमिति । किञ्चेदमनित्यत्वं त्रिविधं संसर्गानित्यत्वम् १,
परिणामाऽनित्यत्वम् २, प्रध्वंसाऽनित्यत्वम् ३ । तत्र स्फटि-
कस्य लाक्षाद्युपधाने स्वरूपतिरोधानेन पररूपभासः,
उपधानापगमे स्वरूपप्रतिभासात्परिणामाभाव इति
संसर्गानित्यत्वम् १, यथा च बदरीफलस्य श्यामतातिरो-
भावे लौहित्यस्याविर्भाव इति परिणामानित्यत्वम् २,
यथा च सर्वात्मना विनाश इति प्रध्वंसानित्यत्वमिति ३ ।
एतन्निविधाऽनित्यत्वप्रतिक्षेपेण नित्यतां प्रतिपादयितुं

पतञ्जलिराह-ध्रुवं कूटस्थमविचाल्यनपायोपजनविकार्यनु-
 त्यत्यवृद्धयव्यययोगि यत् तन्नित्यम् इति । तत्र ध्रुवं कूट-
 स्थमिति संसर्गाऽनित्यता परिहृता । अविचालीति परि-
 णामानित्यता परिहृता । अनपायेत्यादिना प्रध्वंसाऽनित्यता
 परिहृता ॥ अथ वा तदपि नित्यं यस्मिंस्तत्त्वं न विहन्यते ।
 किं पुनस्तत्त्वं तद्भावस्तत्त्वमिति ॥ किञ्च-प्रत्यवायजनकी-
 भूताऽभावप्रतियोगित्वं नित्यत्वम् यथा एकादश्यामुपो-
 षणं नित्यमिति । किञ्च-ध्वंसप्रागभावाऽप्रतियोगित्वं
 नित्यत्वम् । यथा गगनं नित्यम् । किञ्च-अहरहर्जा-
 यमानत्वमपि नित्यत्वं, यथा नित्यं कुमाराः क्रीड-
 न्तीति ॥ ६१ ॥ ६२ ॥ ६३ ॥

सावकाशनिरवकाशयोर्निरवकाशो बली-
 यानिति न्यायः ॥ ६४ ॥

सम्भवद्विषयान्तरस्सावकाशः, अतथाभूतो निरवकाशः ।
 तेन निरवकाशेन सावकाशो विधिर्बाध्यते । यथा-“सा हिं-
 स्यात्सर्वभूतानि” इति निषेधवाक्यं निरवकाशेन “श्वेत-
 मालभेत” इति वाक्येन बाध्यते हिंसाया वैधेतरविषयकत्वस-
 मभवेन तत्र तस्य सावकाशत्वात् । पश्वाऽऽलम्भनस्य
 विषयान्तराभावान्न तस्य सङ्कोचः । एवमन्यत्र लोकेऽपि
 चेति ॥ ६४ ॥

कृत्रिमाऽकृत्रिमयोः कृत्रिमे कार्यसम्प्रत्यय
 इति न्यायः ॥ ६५ ॥

तद्यथा-लोके गोपालकमानय,

कटजकमानयेति

यस्यैषा संज्ञा भवति स आनीयते, न यो गाः पालयति,
यो वा कटे जात इति । अयं संप्रत्ययोऽर्थात्प्रकरणाद्वा भवती-
ति । यथा गोपालकमानय माणवकमध्यापयिष्यतीति
यष्टिहस्तस्याऽध्यापनाऽसम्भवात्कृतसंज्ञिन एव ग्रहण-
मिति । व्याकरणशास्त्रे तु “उभयगतिरिह” भवति इत्युक्तं
“बहुगणवतुडति संख्या” १ । १ । २३ । इति सूत्रमहा-
भाष्यकैयटयोरिति ॥ ६५ ॥

सहचरिताऽसहचरितयोस्सहचरितस्यैव
ग्रहणमिति न्यायः ॥ ६६ ॥

यथा रामलक्ष्मणाविति । अत्र दाशरथे रामस्य ग्रहणं न
तु परशुरामबलरामयोर्लक्ष्मणसाहचर्यादित्यन्यत्राऽपि बो-
ध्यमिति संक्षेपः ॥ ६६ ॥

प्रधानाऽप्रधानयोः प्रधाने कार्यसंप्रत्यय इति
न्यायः ॥ ६७ ॥

यथा—लोके बहुषु गच्छत्सु सैन्यरथेषु कोयमिति
प्रश्ने राजेत्युत्तरं दृश्यते ॥ अयं न्यायः “नपुंसकमनपुंसकेनैक-
वच्चास्यान्यतरस्याम् ” १ । २ । ६९ । इति, “हेतुमति च”
३ । १ । २६ । इति सूत्रमहाभाष्यकैयटयोः स्पष्टः ॥ ६७ ॥
उपजीव्योपजीवकयोरुपजीवकस्य प्राबल्यमिति
न्यायः ॥ ६८ ॥

प्रत्यक्षविरोधेन तदितरसर्वबाध्यत्वे विवक्षितेऽयं प्रव-
र्त्तते । अयमन्यत्राऽपि सत्युपजीव्योपजीवकभावे प्रवर्त्तते ।

तद्यथा-उपजीव्यते आश्रीयते कार्याय यदिति व्युत्पत्त्यो-
पजीव्यशब्दः कारणपरः, उपजीव्यत उत्पद्यते यदिति
व्युत्पत्त्योपजीवकशब्दः कार्यपरः। एवञ्च-कार्यस्य कारण-
विरोधो नोचित इति भावः। एवञ्चैतन्न्यायमूला “ सन्नि-
पातलक्षणो विधिरनिमित्तं तद्विधातस्य ” इति परिभाषे-
त्युक्तं परिभाषेन्दुशेखरे, विस्तरभिया नेह प्रयञ्ज्यत
इति ॥ ६८ ॥

गौणमुख्ययोर्मुख्ये कार्यसम्प्रत्यय इति
न्यायः ॥ ६९ ॥

अभिव्यक्तपदार्था ये स्वतन्त्रा लोकविश्रुताः ॥
शास्त्रार्थास्तेषु कर्तव्याः शब्देषु न तदुक्तिषु ॥ ७० ॥

इमौ द्वौ न्यायौ शास्त्रेषु व्याख्यातप्रायौ, अत एवेह
संक्षेपत उदाहृतौ विस्तरभियेति। तथाहि-गुणादागतो
गौणः, यथा गोशब्दस्य जाड्यादिगुणनिमित्तोऽर्थो वाहीकः।
अप्रसिद्धश्च सञ्ज्ञादिरपि तद्गुणारोपादेव बुध्यते। मुखमिव
प्रधानत्वान्मुख्यः ‘प्रथम इत्यर्थः। गौणे ह्यर्थे शब्दः प्रयुज्य-
मानो मुख्यार्थारोपेणैव प्रवर्तते ॥ अयं न्यायः “ अग्नेः
स्तुतस्तोमसोमाः ” ८। ३। ८२। इति सूत्रमहाभाष्येऽभि-
हितः-अग्नेर्दीर्घात्सोमस्य, अग्नेर्दीर्घात्सोमस्येति वक्तव्यम्।
अग्नीषोमौ। इतरथा ह्यनिष्टप्रसङ्गः, इतरथा ह्यनिष्टं प्रसज्येत
अग्निसोमौ माणवकाविति। तत्तर्हि वक्तव्यं न वक्तव्यं,
गौणमुख्ययोर्मुख्ये कार्यसम्प्रत्ययः। तद्यथा-गौरनुबन्ध्योऽ-

जोऽग्नीषोमीयः न वाहीकोऽनुबध्यत इति । एतेनाभिव्यक्तेति
न्यायोपि व्याख्यातो विज्ञेयः ॥ ६९ ॥ ७० ॥

तदभिन्नाभिन्नस्य तदभिन्नत्वमिति न्यायः ॥ ७१ ॥

यथा सर्वेषां ब्रह्मादिदेवानामीश्वरांशत्वात्तदभिन्नत्वेऽ-
न्योन्यसम्यग्भेद इति भावः ॥ ७१ ॥

लक्षणप्रमाणाभ्यां वस्तुसिद्धिरिति न्यायः ॥ ७२ ॥

लक्ष्यते ज्ञायते पदार्थोऽनेन 'लक्ष-दर्शनाङ्गनयोः' करणे
ल्युट् । लक्षणमसाधारणो धर्मः । तद्विविधम्-इतरभेदानु-
मापकं, व्यवहारप्रयोजकञ्चेति नैयायिकाः । सजातीयवि-
जातीयव्यावर्तको लक्ष्यवस्तुगतः कश्चिच्छ्लोके वेदे वा
प्रसिद्धो धर्मो लक्षणमिति मीमांसकाः । प्रमाता येनार्थं
प्रमिणोति तत्प्रमाणम् । अयं शब्दो नित्यकृत्वैकत्ववानिति
'वेदाः प्रमाणम् 'स्मृतयः प्रमाणम्' इत्यादि । बहुवचना-
न्तमपि "प्रत्यक्षानुमानोपमानशब्दाः प्रमाणानि" इति ।
तेन लक्ष्ये वस्तुनि सम्भावनायां जातायां प्रमातुमुद्युक्तः
प्रमाणेन तदवगच्छति, यथा ताभ्यां वस्तुसिद्धिस्तत्तद्व्यवहा-
रयोग्यतया ज्ञानम् । तथा च-यथा गन्धवत्त्वादिलक्षणेन
प्रत्यक्षादिप्रमाणेन च पृथिव्यादिसिद्धिस्तथा यत्र विवक्षा
तत्रास्य प्रवृत्तिरिति । एवञ्चाग्नीन्द्रादित्येश्वरवादे तत्तद्भक्ता-
स्सर्गादिहेतुत्वरूपेश्वरलक्षणं श्रुत्यादिप्रमाणञ्च तत्र तत्र
दर्शयन्त ईश्वरत्वं साधयन्तीति ॥ ७२ ॥

अनधीते महाभाष्ये व्यर्था स्यात्पदमञ्जरी ।
 अधीतेऽपि महाभाष्ये व्यर्था स्यात्पदम-
 ञ्जरी ॥ इति न्यायः ॥ ७३ ॥

यथैवमीश्वरमनाराध्याराध्य चान्यदेवमपवर्गेच्छा व्यर्था ।
 आराध्य चान्यदेवमनाराध्य परमेश्वरं मुक्तीच्छा व्यर्था ७३॥

कूपमण्डूकन्यायः ॥ ७४ ॥

यत्र महाजनप्रणीतसत्यपदार्थं ज्ञानलवदुर्विदग्धोऽ-
 ल्पज्ञो न सम्मनुते तत्रास्य प्रवृत्तिः । यथा—समुद्रमण्डूकः
 कथञ्चित्तत्तीरसमीपस्थकूपे प्रविष्टस्तत्र दृष्ट्वा कूपमण्डूका
 अदृष्टिगोचरोयमिति ज्ञात्वा पप्रच्छुः—कुत आगतो भवा-
 निति, समुद्रादिति तत्प्रतिवचनं श्रुत्वा कियान्स इति पृष्ट-
 वन्तो महानिति तेन प्रत्युक्ताः । ततस्तेष्वेकः कूपमण्डूकः
 स्वजङ्घां प्रसार्य किमेतावानित्युक्तवान्, नहि; महान् स
 इति प्रतिवचनमाकर्ण्य द्वितीयजङ्घां प्रसार्य तर्ह्येतावा-
 निति भविष्यतीत्युवाच । पुनरपि तेन निराकृतस्तृतीय-
 जङ्घां प्रसार्य तुरीयां जङ्घाञ्च प्रसार्योत्थुत्य च क्रमेण
 प्रादेशवितस्तिपारिमितं देशं किमेतावानिति पृच्छंस्ते-
 न च निरस्तश्चेत्तर्हि कूपसदृशो भविष्यतीत्युवाच । भूयोपि
 भ्रातर्नास्ति अयं कूपस्त्वल्पोन्यः सरितां पतिरनवगाह्य ग-
 म्भीरोऽलक्ष्यपारावारोऽतीव महत्तम इति तेन प्रत्युक्त-
 स्तर्हि नास्त्येव स यः कूपादपि महान्, त्वन्तु मिथ्यैव प्रलय-
 सीति तं निराचक्रे । स च तं स्वमनसि हसितवानिति गाथा

लोके गीयते । तथा च—यथा समुद्रमज्ञात्वा निराकुर्वन्कूप-
मण्डूक उपहास्यतां प्राप्तस्तथान्यमताऽनभिज्ञस्तदूषण-
पर उपहासास्पदी भवतीति न्यायसङ्गतिरिति ॥ ७४ ॥

हंसवकन्यायः ॥ ७५ ॥

यत्राप्तोक्तसत्योत्कृष्टपदार्थे मूर्खजनोपहासस्तत्राज्यं प्र-
वर्तते । तद्यथा—“कस्त्वं लोहितलोचनास्यचरणो हंसः
कुतो मानसात्किन्तत्रास्ति सुवर्णपंकजवनं नीरं सदा
निर्मलम् । रत्नानां निचयाः सुवर्णलतिका वैदूर्यरोहाः
क्वचिन्मण्डूका अपि तत्र सन्ति न बकैराकर्ण्य हीहीकृ-
तम् ॥” इति हंसवकसंवादरूपपद्येन विवृतोयमिति ॥ यद्वा—
“हंसः श्वेतो बकः श्वेतः को भेदो बकहंसयोः । क्षीरनीर-
पृथक्कारे हंसो हंसो बको बकः ॥” इति पद्येन वा विवृतः ॥ ७५ ॥

अन्धगजन्यायः ॥ ७६ ॥

यत्र तत्त्वानभिज्ञमूर्खाणां परस्परकलहस्तत्रायमवतरति ।
अन्धैर्निर्धारितो गजोऽन्धगजस्तस्य न्याय इति मध्यमपद-
लोपगर्भः षष्ठीतत्पुरुषः । यथा हि लोके श्रूयते—जन्मान्धा
बहवः कश्चिदनन्धं पुरुषमूचूरस्मान्गजं दर्शयेति, स च गज-
शालायां तान्नीत्वा तं तं गजावयवं तेन तेन ग्राहयित्वा
चोवाचायं गज इति, ते च तं तमवयवमेव गजत्वेन
निश्चित्य स्वस्थानमागताः परस्परं कलहं चक्रुः—शूर्प-
सदृशो गज इति कर्णस्पर्शी, महासर्पसदृश इति शुण्ड-
ग्राही, स्तम्भतुल्य इति जङ्घाग्राहीता, पुच्छग्राहकस्तु स्थूल-

रज्जुसमो गज इत्युवाचेति तथा वेदशास्त्राभिप्रायानभिज्ञा
आर्याभासवादिनोपि कानिचिद्गुरुहश्रुतिप्रभृतिवाक्यानि
स्वस्वाभीष्टप्रदानीव पश्यन्त इतराणि तु पश्यन्तोप्यप-
श्यन्त इव तत्त्वमजानन्तोऽन्योन्यं विवदन्त इत्यर्थः ॥७६॥

अन्धगोलाङ्गूलन्यायः ॥ ७७ ॥

यत्र धूर्तवञ्चिताज्ञजनदुःखवृत्तं तत्रास्य प्रवृत्तिः। अन्धेन
गृहीतं गोलाङ्गूलं पुच्छमित्यर्थः । तद्यथा—कश्चित्किल दु-
ष्टात्मा धूर्तः कान्तारे नानालङ्कारालङ्कृतशरीरं भ्रान्तमज्ञं
स्वबन्धुपुरे जिगमिषुं कंचित्पथिकं—रे पथिक किमत्र त्वया
दुःखेन स्थायते, आगच्छ त्वां पुरमार्गं दर्शयामीत्युक्त्वाऽऽ-
श्वास्य च स्वविषये विश्वासं नीतवान्। स च पथिकः कर्णा-
मृतं वचनमाकर्ण्य तमाप्तं मत्वा बभाषे—अहो भाग्यमहो
भाग्यं यदत्र भवान्मां दीनं स्वाभीष्टं पुरं प्राप्तुमसमर्थं ब्रूत
इति, स च विप्र (वसु) लिप्सुस्तं कान्तारान्तरं नीत्वा
छलेनान्धीकृत्य तद्गूषणानि गृहीत्वा गोलाङ्गूलं ग्राहयि-
त्वाग्नेन स्वेष्टपुरं प्राप्स्यसीत्युक्त्वा च स्वस्थानं गतः । स चा-
न्धः सन्नपि तद्वचनश्रद्धया तदत्यजन्स्वाभीष्टपुरमप्राप्य वृष-
भाज्नुगतो वने कण्टकाविद्धपादे महदुखं प्राप । तथैवं पाष-
ण्डिवाञ्छितमूर्खाः पुरुषा दुखं प्राप्नुवन्तीति भावः । अयं
न्यायः “तन्निष्ठस्य मोक्षोपदेशात् ” १ । १ । ७ ।
इति शारीरकसूत्रभाष्ये—यदि चाज्ञस्य सतो मुमुक्षो-
रचेतनमनात्मानमात्मेत्युपदिशेत्प्रमाणभूतं शास्त्रं स च

श्रद्धानतया प्रकृतन्यायेन तदात्मदृष्टिं न परित्यजेत्तद-
तिरिक्तं चात्मानं न प्रतिपादयेत् । तथा सति पुरुषार्थाद्वि-
हन्येतानर्थं च ऋच्छेदित्युक्तं, विवृतञ्च रत्नप्रभाया-
मिति ॥ ७७ ॥

चतुर्वेदविन्यायः ॥ ७८ ॥

यथा गोहिरण्यादिरूपं बहुधनं चतुर्वेदविदे देयं भव-
तीति कस्यचिदातुर्वचनं श्रुत्वा कश्चिन्मुग्धो वेदाश्चत्वार
इत्यहं जाने, मह्यं देयमिदमिति वदन्न तु लेभे तत्प्रत्युतो-
पहास्यतां प्राप्तः, तथा यः सच्चिदानन्दरूपं प्रत्यगभिन्नं
ब्रह्मेत्यादिशब्दमात्राभिज्ञस्तदर्थभिज्ञो वा तत्त्ववित्त्वाभि-
मानेन तद्वतिमिच्छति न स तामेति ह्युपहसनीयश्च भव-
तीति ज्ञेयमिति ॥ ७८ ॥

नृपनापितपुत्रन्यायः ॥ ७९ ॥

यत्रातिनिन्द्येपि स्वकीयेऽतिरम्यताबुद्धिविवक्षा तत्राय-
मवतरतीति । यथा—इत्थं हि किल लौकिकी गाथा—कस्य-
चिन्नृपस्य भृत्यो नापित आसीत्, स कदाचित्प्रातरुत्थाय
सर्वं पुरमन्विष्यातीव सुन्दरो बालो मे दर्शनाय त्वयात्रा-
नेय इति नृपेणाऽऽज्ञप्तः, स तु नापितो राजाज्ञां श्रुत्वाऽखि-
लपुरमन्विष्य दृष्ट्वापि च तत्र तत्रातिरम्यान्बालान्स्वसुततु-
ल्यान्न मत्वा तानपहाय स्वसुतमेवोपशान्तानलाङ्गाराभं
काणं खल्वाटं कृशहस्वबाहुजंघं स्थूललम्बोदरं राजवेश्मनि
नीत्वा राज्ञे निवेदयामास—राजन्नानीतोऽयमतिरम्यतमो

बालः । दृष्ट्वा च तं कुरूपं नापितपुत्रं राजा उपहासं मयि
 कृतवानयं खल इति मत्वा चुकोपोवाच च-अरे मूर्ख किमि-
 दमिति । नापितश्च कुपितं राजानं ज्ञात्वा कृताञ्जलिपुटो
 भूत्वोवाच-राजेन्द्रमौले ! तव चरणमुपलभे, नायमुपहासः
 किन्तु मे मनसीत्थमेव निश्चयः-मत्पुत्रसदृशो रम्यस्त्रिलो-
 क्यामपि नास्ति, तव नगरस्य का कथेति । राजा च सत्य-
 मीदृश्येव रागग्रहगृहीतचित्तदशेति कोपं तत्याजेति ।
 तथा-यथातिकुरूपेपि स्वसुते रागातिशयवशान्नापितस्य
 सर्वोत्तमत्वधीस्तथा केषाञ्चिदाधुनिकपाषण्डिमताऽनुयायि-
 मन्दधियां प्राक्तनजन्मकुसंस्कारप्रयुक्तरागातिशयवशात्क-
 स्मिंश्चिदतिक्षुब्धेपि मते सर्वोत्तमत्वधीः परिहृत्य च सनात-
 नश्रौतस्मार्तपौराणिकोत्तममतानीति न्यायसंगतिरिति ७९॥

स्वांगुष्ठमपि चुम्बन्तमिक्षुदण्डमयाचतेति

न्यायः ॥ ८० ॥

यत्र श्रौतस्मार्तसनातनधर्मानभिज्ञवर्णाश्रमभ्रष्टा मूर्खा
 जनाः स्वस्वप्रीतिगोचरेभ्यस्स्वाभिलषितार्थतृष्णाग्रस्तेभ्य
 आचार्याभासेभ्यो निजाभीष्टार्थान् याचन्ते तत्रायं
 चरितार्थ इति ॥ ८० ॥

महिषी प्रसवोन्मुखी महिषो मदनातुर
 इतिन्यायः ॥ ८१ ॥

यत्र केचिन्महामूर्खा मृतम्लेच्छाद्यधमजातिस्थानानि
 स्वस्वकुलदैवतानि स्वाभिलषितप्रदानि च मत्वा म्लेच्छा-

अधमजातिनीचयोनिप्राप्त्या अतिदुःखितेभ्योपि स्वाभीष्टं
याचन्ते तत्राऽस्य प्रवृत्तिरिति । उक्तञ्च गुमानीकविना रा-
वणमारीचसंवादविषये । तथाहि—तं मारीचं प्राप्य भीरुकं
दशाननः प्रागुदाजहार—“सीतामीहै हर्तुमत्र मे रणे सहायो
भवार्थकार । कुत्ता रोवे दर्द देह की मीयाँ कहे तुम
चलो शिकार ॥” इति ॥ ८१ ॥

घुणाक्षरन्यायः ॥ ८२ ॥

घुणः कीटभेदः । यथा घुणेन भक्षिते काष्ठादौ ह्यकस्मा-
त्ककारादिसदृशच्छिद्रेषु सत्सु घुणेनाक्षराणि निर्मि-
तानि मूर्ख इति कल्पते तथा प्रकृतेपि ॥ ८२ ॥

अन्धचटकन्यायः ॥ ८३ ॥

यथा ह्यकस्मादन्धस्य हस्ते पतितश्चटकोऽन्धेन गृहीत
इति लोके प्रसिद्धिमगात्तथा दैवाल्लब्धं स्वाभीष्टं स्वेष्टदे-
वत्वेनाभिमतैश्वरदत्तं मन्यन्त इत्यर्थः । घुणाक्षरन्याय-
विषय एवास्य प्रवृत्तिरिति ॥ ८३ ॥

एकं सन्धित्सतोऽपरं प्रच्यवत इति न्यायः ॥ ८४ ॥

यथैककांस्यपात्राऽवयवादि सन्धातुमिच्छतोऽपरं तदत्य-
न्ताऽनलसंयोगादेः प्रच्यवते तथा “मृत्योः स मृत्युमाप्नोति
य इह नानेव पश्यति ” इत्यादिवाक्यतोऽभेदवचःप्रामाण्य-
साधने प्रवृत्तानां वैष्णवं शैवमित्यादिपुराणसञ्ज्ञाभेदात्
“चतुर्भिर्भगवान्विष्णुर्द्वाभ्यां ब्रह्मा तथा रविः । अष्टादशपु-
राणेषु शिष्टैस्तु भगवाञ्छिवः ॥” इत्यादिप्रभासादिवच-

नाच्च प्रकृतन्यायविषयत्वं दुर्वारमिति भेदवादिनो वद-
न्तीति ॥ ८४ ॥

पुत्रलिप्सया देवं भजन्त्या भर्तापि नष्ट इति
न्यायः ॥ ८५ ॥

अस्य पूर्वन्यायसदृशविषये प्रवृत्तिः । यथा—केचिद्वा-
दिनः शङ्कन्ते—ननु प्रत्यगभिन्नमेकमेवाऽद्वितीयं ब्रह्मेति
सिद्धान्तो भवतामिति । “ईश्वरः सर्व एवैते” इत्युक्त्या तु
प्रकृतन्यायेन जीवेशाऽभेदं साधयितुं प्रवृत्तैर्भवद्भिः सर्व-
वादिसम्मतेशाऽभेदोऽपि नाशितः स्यादिति वदन्तीति ॥ ८५ ॥

वृद्धिमिष्टवतो मूलं विनष्टमिति न्यायः ॥ ८६ ॥

अयमपि पूर्वविषये प्रवर्तते । सर्वेषामीशत्वाङ्गीकारेऽपि त-
स्याऽसंगत्वेन घटादिवद्विनाशोत्पत्तिः, ब्रह्मादीशत्वबोधकानां
वाक्यानां व्यवस्थाऽभावादप्रामाण्यापत्तिरिति ॥ ८६ ॥

सुतजन्ममृतिन्यायः ॥ ८७ ॥

यथा कश्चित्कश्चिद्देवमाराध्य ततः पुत्रं लब्ध्वा पुत्रा-
न्तरलाभाय देवान्तरमाराध्य ततस्तं लब्ध्वाऽस्तज्जन्म-
क्षण एव पूर्वदेवकोपात्पूर्वजातमरणं जातं तथा प्रकृ-
तेऽपि ॥ ८७ ॥

सार्वजनीनस्तुल्याऽयव्ययः ॥ ८८ ॥
इति न्यायोऽपीह बोध्यः ॥ ८८ ॥

चर्मतन्तौ महिषीं हन्तीति न्यायः ॥ ८९ ॥

सप्तमीह निमित्ते । निमित्तं च फलम्, तथा चर्मतन्त्वर्थमित्यर्थः । अयं न्यायो योऽल्पस्य हेतोर्बहु हातुमिच्छति तत्र विषये प्रवर्तत इति । तथा चोक्तं रघुवंशे—“अल्पस्य हेतोर्बहु हातुमिच्छन्विचारमूढः प्रतिभासि मे त्वम्” इति ॥ ८९ ॥

मण्डूकंतोलनन्यायः ॥ ९० ॥

यथा मण्डूकंतोलने तुलास्था मण्डूकास्तुलात् उत्क्षुत्योत्क्षुत्य पतन्ति तथा प्रकृतेपीति बोध्यम् ॥ ९० ॥

सच्छिद्रघटाम्बुन्यायः ॥ ९१ ॥

पूर्वोक्तन्यायसदृशविषयेऽयं प्रवर्तते ॥ ९१ ॥

एकामसिद्धिं परिहरतो द्वितीया आपद्यत
इति न्यायः ॥ ९२ ॥

अयमपि तथा । बौद्धाधिकारे उदयनाचार्येणोक्तः—“अङ्कुराद्यकर्तृकं शरीराऽजन्यत्वादित्यत्र शरीरीति विशेषणेन स्वरूपाऽसिद्धिं परिहरतो बौद्धस्य न्याप्यत्वासिद्धिरापद्यते” इत्यन्तेन ॥ ९२ ॥

उपनयन्नपनयन्धर्मो विकरोति धर्मिणमिति
न्यायः ॥ ९३ ॥

यथा पूर्वस्वरूपरसादिधर्मस्य परिवृत्तौ रूपरसाद्युत्तरात्पत्तौ च तण्डुलादेर्धर्मिणो विकृतिर्दृश्यते तथा प्रकृतेपि

यस्य धर्मिणः पूर्वधर्मस्यापगमेऽन्यधर्मस्योत्पत्तिस्तत्रायं
न्यायोऽवतरतीति ॥ ९३ ॥

दुश्चिकित्स्यव्रणपीडितानां व्रणं शिशमयिषोः
शस्त्रग्रहणमिति न्यायः ॥ ९४ ॥

यथा व्रणपीडितपुंसः पीडानिवृत्तये शस्त्रेण व्रणं छिनत्ति
वैद्यस्स तु वैद्यत्वेनोच्यते न तु घातकत्वेन, एवं च निर-
न्तरदुःखमयसंसारपरिवृत्तिश्रान्तानां जीवानां कश्चित्कालं
विक्षेपविगमसमुल्लसदात्मानन्दानुभवेन विश्रान्तिं संपाद-
यितुकामस्य शिवस्य संहाराय तामसत्वम् । वस्तुतस्तु-निर-
तिशयकरुणाम्बुधित्वमेव शिवस्य । अत एव निदानज्ञस्य
भिषजो रुग्णहिंसां प्रयुञ्जतो न किञ्चिदपि नैर्घृण्यम् ।
“ घृणैवात्र प्रयोजिका ” इति शिवपुराणे व्याख्यातम् ।
एतेन तामसत्वरूपेण रुद्रस्याऽपकर्षत्वप्रलापो मूर्खाणां
निरस्त इति ॥ ९४ ॥

सर्वं विशेषणं साऽवधारणमिति न्यायः ॥ ९५ ॥

यथा शङ्खः श्वेत इत्यत्र श्वेत एवेत्यर्थ एवमन्यत्रापि
बोध्यमिति ॥ ९५ ॥

सर्वं वाक्यं साऽवधारणमिति न्यायः ॥ ९६ ॥

यथाऽवधारणार्थक एवकारस्त्रिविधः—१ क्रियान्वितः, २
विशेषणान्वितः, ३ विशेषान्वितश्च । तत्र प्रथमस्यात्यन्ता-
योगव्यवच्छेदोऽर्थः, यथा नीलमुत्पलं भवत्येवेति । द्वितीय-

अ-

स्याऽयोगस्यैवच्छेदोर्थः यथा शंखः, श्वेत इति पूर्वमुक्तमिति ।
तृतीयस्यान्ययोगव्यवच्छेदोर्थः, यथा पार्थ एव धनुर्धर इत्ये-
वमन्यत्रापि बोध्यम् ॥ ९६ ॥

इक्षुरसन्यायः ॥ ९७ ॥

यथेक्षुरसो बहुरसोऽपि बहिर्मलिनो दृश्यते तथा मायान्त-
र्बहुरूपापि बहिस्तमोरूपा दृश्यते, तस्याश्च यद्विमलतमं
रूपं तदेवेक्षुरसस्येव सिता । यथा चेक्षुमाधुर्यं सितायां
कृत्स्नमभिव्यज्यतेऽन्यत्र मलसम्पर्कादल्पमल्पतरञ्चैवं परै-
श्वर्यं सत्त्व इति शुद्धे सर्वमभिव्यज्यते ॥ ९७ ॥

इक्षुविकार इति न्यायः ॥ ९८ ॥

अयमपि पूर्वविषये प्रवर्तते । यथेक्षुविकारेष्वपि रसगुड-
शर्करासितासु मालिन्याऽपगमतारतम्यादेव विभिन्नरूपत्वं
दृश्यते तथा सत्त्वादिष्वपि बोध्यमिति ॥ ९८ ॥

संसर्गजा दोषगुणा भवन्तीति न्यायः ॥ ९९ ॥

यथा “ सन्तसायसि संस्थितस्य पयसो नामापि न
जायते मुक्ताकारतया तदेव नलिनीपत्रं स्थितं राजते ।
स्वात्यां सागरशुक्तिमध्यपतितं तन्मौक्तिकं जायते प्रायेणाऽ-
धममध्यमोत्तमगुणः संसर्गतो जायते ॥ ” इति श्लोकेन
विवृतोऽयं न्यायः ॥ ९९ ॥

मलिनदर्पणन्यायः ॥ १०० ॥

पूर्वार्थज्ञाते स्पष्टोऽयम् ॥ १०० ॥

ब्रीहिबीजन्यायः ॥ १०१ ॥

यथा ब्रीहिबीजस्य स्थूलस्तुषः स्पष्टः; तत आन्तरः सूक्ष्म-
स्तुषः फलीकरणनामा, ततोऽप्यान्तारो गर्भभूतस्तण्डुलः।
तत्र च यथा विवेके क्रियमाणे सत्यपि तुषद्वयोपधाने
तण्डुलादेवाङ्कुरोत्पत्तिरान्तरत्वात्, एवं रजस्तमसोर्गर्भा-
त्सत्त्वादेव वियदाद्युत्पात्तिरत एव श्रेयस्कामैस्सत्त्वावच्छिन्नः
परमेश्वरो हरिरेवाराध्यो नान्यो देव इति वैष्णवैकदेशिनो
वदन्तीति ॥ १०१ ॥

राजसं तामसं चैव दूरतः परिवर्जये- दिति न्यायः ॥ १०२ ॥

अयं पूर्वन्यायपोषकः। स्पष्टः ॥ १०२ ॥

ब्रीहिबीजन्यायः ॥ १०३ ॥

अनेन न्यायेन केचिच्छैवाः “तमो वा इदमग्रे आसीत्”
इति श्रुतिमनुसृत्यैव यथा ब्रीहिस्तम्बे प्रथमं तुष एवाऽ-
विर्भवति, ततस्तद्गर्भे प्रकृत्यापूरेण क्षीरम्भवति, तदपि
पुनः प्रकृत्यापूरेण घनतां गतस्तण्डुलाख्यः सारो भवति,
तस्मिंश्च सिद्धे तद्बीजं दृढं सदङ्कुरोत्पादनक्षमं भवति, एवं
शिवे प्रथमं तम एवाविर्भवति स्म, तच्चेश्वरेणावरकत्वस्व-
भावादेकदेशे प्रच्यावितं (वैषम्यात्) प्रवृत्तिस्वभावत्वा-
पत्त्या सत्त्वं स्यादेव गुणसामस्त्यविवक्षायां त्रिगुण एकः
पुरुषः, तत्पृथग्विवक्षायां तु त्रयः, तत्रापि तमोपाधिश्चैव
ईशः, रजोपाधिर्विविधः, सत्त्वोपाधिर्विविष्णुः, तौ च कार्यौ

गुणोपाधित्वात्, कारणोपाधेः शिवस्यानुगौ जीवौ स्तः
“कार्योपाधिरयं जीवः कारणोपाधिरीश्वरः” इत्यादिश्रुतेः ।
अत एव तौ न श्रेयस्कामोपासनाहौं किन्तु शिव एवेति
वदन्तीति मतान्तरप्रदर्शनाय पुनरुक्तोऽयं न्याय इति॥१०३॥

बाणोष्ठीन्यायः ॥ १०४ ॥

यथा कश्चिदुष्टपतिरजगरेण वेष्टितमुष्टं रक्षन्बाणैर-
जगरं जघानेति, लौकिकी गाथा, तथा निषेधवाक्यानि
बाधावधित्वेनाऽऽत्मानं रक्षयंत्यनात्मानं बाधन्त इति॥१०४॥

उष्ट्रलगुडन्यायः ॥ १०५ ॥

अयं हि स्वमते परेणोद्भाव्यमानानां दूषणानां तन्मते
पातनेऽवतरतीति । यथा उष्ट्रेणोद्भवमानेनै वलगुडेन तत्प्रहारः,
तथा प्रकृतेः ॥ १०५ ॥

पुष्टलगुडन्यायः ॥ १०६ ॥

यथा बहूनां शुनां मध्य एकस्य शुनः परिहारार्थं प्रक्षिप्तः
पुष्टलगुडस्तं प्रहृत्याऽन्यानपि प्रहरति, तथैकतान्त्रिकमत-
निरासाय प्रयुक्तया युक्तया तत्सदृशमतान्तरमपि निरा-
क्रियते ॥ १०६ ॥

यः कुरुते स भुंक्त इति न्यायः ॥ १०७ ॥

स्पष्टः ॥ १०७ ॥

कैमुतिकन्यायः ॥ १०८ ॥

किञ्च तदुत च, समाहारो वा किमुत तस्य भावः
कैमुत्यं कैमुतिको वा, काव्यार्थापत्तिरस्य नामान्तरम् । उक्तञ्च-

“कैमुत्येनाऽर्थसंसिद्धिः काव्यार्थापत्तिरिष्यते । स जितस्त्व-
 न्मुखेनेन्दुः का वार्त्ता सरसीरुहाम् ॥” इति । कचिदपि नाज्यं
 द्योत्यते । यथा—“स्वामिनां निन्दनं श्रुत्वा ये न यान्ति
 त्वरान्विताः । स्थानान्तरं ह्यप्रतिष्ठास्तेपि स्युः पापयो-
 नयः ॥” । अयं भावः—यदीशनिन्दां श्रुत्वा ये शीघ्रं स्थाना-
 न्तरं न यान्ति ते ह्यप्रतिष्ठास्सन्तः पापयोनयो भवन्तीति
 किमु वक्तव्यम् अत्र प्रकृतन्यायद्योतकोऽपिरिति ॥ १०८ ॥

विषकीटन्यायः ॥ १०९ ॥

यथा विषाज्जातः कीटो विषं भक्षन् सन् विषस्थो जीवति,
 तद्वत्प्रकृतेपि विवृतश्चाज्यं पद्येन । तद्यथा—“विप्राऽस्मिन्नगरे
 महान्कथय कस्तालद्रुमाणां गणः को दक्षः परवित्तदारह-
 रणे सर्वोपि पौरो जनः । को दाता रजको ददाति वसनं
 प्रातर्यहीत्वा निशि तत्किं जीवसि हे सखे विषकृमिन्या-
 येन जीवाम्यहम् ॥ ” इति ॥ १०९ ॥

कीटभृङ्गन्यायः ॥ ११० ॥

यथा “कीटको भ्रमरं ध्यायन्भ्रमरत्वाय कल्पते”
 एवञ्च कीटो भ्रमरेण गृहीतस्तद्भिया तमभिध्यायैस्तत्स्वरू-
 पतामेति, तथा हरिहरौ प्रेम्णाऽन्योन्यमभिध्यानादन्योऽ-
 न्यात्मकतां प्राप्तावित्यर्थः ॥ ११० ॥

अश्मलोष्टन्यायः ॥ १११ ॥

यथा तूलाद्यपेक्षयाऽतिकठिनस्याऽपि लोष्टस्याऽश्मापे-
 क्षया मृदुत्वं, तथा प्रकृतेपि ॥ १११ ॥

पाषाणेष्टकान्यायः ॥ ११२ ॥

यथेष्टकापेक्षया पाषाणस्यातिकठिनत्वम्, तथा प्रकृ-
तेऽपि । अयं न्यायः पूर्वोक्तवैषम्याधिक्यविषयकन्यायापेक्षया
स्वलपवैषम्यविवक्षायां बोध्यः ॥ ११२ ॥

बिल्वखल्वाटन्यायः ॥ ११३ ॥

व्याख्यातोयं न्यायः श्लोकेनातद्यथा—“खल्वाटौ दिवसे-
इवरस्य किरणैः संतापितो मस्तके वाञ्छन्देशमनातपं
विधिवशाद्विल्वस्य मूलं गतः । तत्राऽप्यस्य महाफलेन पत-
ता भग्नं सशब्दं शिरः प्रायो गच्छति यत्र भाग्यरहितस्त-
त्रैव यान्त्यापदः ॥” ‘तत्रापदां भाजनम्’ इति वा पाठान्तर-
मिति ॥ ११३ ॥

धर्म्मऽधर्म्मात्मकन्यायः ॥ ११४ ॥

कोषपानन्यायः ॥ ११५ ॥

तण्डुलभक्षणन्यायः ॥ ११६ ॥

विषभक्षणन्यायः ॥ ११७ ॥

तप्तपरशुग्रहणन्यायः ॥ ११८ ॥

घटारोहणन्यायः ॥ ११९ ॥

तप्तमाक्षिकोद्धरणन्यायः ॥ १२० ॥

उदकनिमज्जनन्यायः ॥ १२१ ॥

एतावष्टौ न्याया दिव्यविशेषात्मकाः । तत्प्रकारश्चाकरादि-
ग्रन्थतोऽवसेयो विस्तरभयादत्र नोक्तः । यथा सर्वदिव्यसा-

धारणपूर्वदिनोपवासतश्चौराद्यस्य तत्पानादिकाले सुखं
 भवति, शास्त्रनिर्दिष्टावधिकाले तु महदुःखं भवति, तथा
 हरिहरादिदेवतास्वेकभक्तिव्याजेनेतरनिन्दां कुर्वतो
 निन्दाव्यसनिनो यद्यपि तत्काले स्यात्सुखम् । तथापि
 निन्दाजन्याघपरिपाककालेऽतिघोरं नरकादिदुःखम्भव-
 तीति न्यायाऽष्टकसङ्गतिरिति । किञ्चात्र प्रसङ्गगत्या
 धर्माऽधर्मयोः स्वरूपलक्षणादिकं किञ्चिन्निरूप्यते—‘स्या-
 द्धर्ममस्त्रियाम्’ इत्यमरः । ध्रियते लोकोऽनेन, वा धरति
 लोकमिति ‘धृञ्-धारणे’ अस्मात् “अर्तिस्तुसुहुसृधृक्षि-
 क्षुभायावापदियक्षि नीभ्यो मन्” १३७ इति औणादिको
 मन् प्रत्ययः । “चोदना लक्षणोर्थो धर्मः” इति जैमि-
 नीयसूत्रलक्षितधर्मशब्दस्य यागादिपरत्वं भाष्यसम्मतम् ।
 परेषां मते स्वर्गसाधनाऽष्टभेदपरत्वमिति । तथाहि—
 “अथातो धर्मजिज्ञासा” इति सूत्रभाष्ये धर्माय जिज्ञासा
 धर्मजिज्ञासा, सा हि तस्य ज्ञातुमिच्छा—स कथं जिज्ञा-
 सितव्यः, को धर्मः, कथंलक्षणः, कान्यस्य साधनानि, कानि
 साधनाभासानि, किम्परश्चेति । तत्र को धर्मः, कथंलक्षण
 इत्येकेनैव सूत्रेण व्याख्यातम् । “चोदनालक्षणोऽर्थो धर्मः”
 इति । कान्यस्य साधनानि, कानि साधनाभासानि, किम्प-
 रश्चेति शेषलक्षणेन व्याख्यातम् । क पुरुषपरत्वम्, क वा
 पुरुषो गुणभूत इत्येतासां प्रतिज्ञानां पिण्डस्यैतत्सूत्रम्
 “अथातो धर्मजिज्ञासा” इति ॥ धर्मः प्रसिद्धो वाऽप्र-

सिद्धो वा स्यात् । स चेत्प्रसिद्धो न जिज्ञासितव्यः । अथाऽ-
 प्रसिद्धो नितराम्, तदेतदनर्थकं धर्मजिज्ञासाप्रकरणम् ।
 अथ वार्थवद्धर्मं प्रति हि विप्रतिपन्ना बहुविदः केचिदन्यं
 धर्ममाहुः । केचिदन्यं सोयमविचार्य प्रवर्तमानः कश्चिदेवो-
 पाददानो विहन्येताऽर्थादनर्थकं चच्छेत् । तस्माद्धर्मो
 जिज्ञासितव्य इति । स हि निःश्रेयसेन पुरुषं संयुनक्तीति
 प्रतिजानीमहे । भा० तदभिधीयते “चोदनालक्षणोऽर्थो
 धर्मः” इति २ सू. । चोदना इति लिङ्लोटतव्यदादिश-
 ब्दव्यवस्थापितविधिनिषेधरूपयजनादिक्रियायाः प्रवर्तकं
 वचनमाहुः । चोदनैव लक्षणं प्रमाणं यस्य तादृशोर्थः, स
 धर्मः । ‘चुङ्-प्रेरणे’ चौरादिको धातुः, चोद्यते प्रवर्त्यतेऽ-
 नया, युच् । “चोदना चोपदेशश्च विधिश्चैकार्थवाचिनः” इति
 भट्टोक्तिः । आचार्यचोदितः करोति इति हि दृश्यते । लक्ष्यते
 येन तल्लक्षणम्, धूमो लक्षणमग्नोरिति हि वदन्ति । तथा यो
 लक्ष्यते सोर्थः पुरुषं निःश्रेयसेन संयुनक्तीति प्रतिजानी-
 महे । चोदना हि भूतं भवन्तं भविष्यन्तं सूक्ष्मं व्यवहितं
 विप्रकृष्टमित्येवं जातीयकमर्थं शक्नोत्यवगमयितुं नान्यत्कि-
 ञ्चनेन्द्रियम् । य एव श्रेयस्करः स एव धर्मशब्देनोच्यते ।
 कथमवगम्यतां—यो हि यागमनुतिष्ठति तं धार्मिकमि-
 त्याचक्षते । यश्च यस्य कर्त्ता स तेन व्यपदिश्यते । यथा—
 पाचकः, लावक इति । तेन यः पुरुषं निःश्रेयसेन संयुनक्ति
 स धर्मशब्देनोच्यते । न केवलं लोके, वेदेपि “यज्ञेन यज्ञ-
 मयजन्त देवास्तानि धर्माणि प्रथमान्यासन् ” इति यज-

तिशब्दसाध्यमेव धर्मं समामनन्तीति । उभयमिह
चोदना लक्ष्यते-अर्थोऽनर्थश्चेति । कोर्थः-यो निःश्रेयसाय
ज्योतिष्टोमादिः कोऽनर्थः-यः प्रत्यवायः “इयेनो वज्र इषुभिः”
इत्येवमादि । कथं पुनरसावनर्थे हिंसा, हिंसा सा मा भू-
दित्यर्थग्रहणमिति शाबरभाष्यम् । एतन्मतानुसारेण
लौगाक्षिभास्करेणोक्तम् । यथा-अथ को धर्मः, किं तस्य
लक्षणमिति चेदुच्यते-यागादिरेव धर्मः । तल्लक्षणं तु
वेदप्रतिपाद्यप्रयोजनवदर्थो धर्मः । प्रयोजनेऽतिव्याप्तिवार-
णाय प्रयोजनवदिति । भोजनादावतिव्याप्तिवारणाय वेद-
प्रतिपाद्येति । अनर्थफलकत्वादनर्थभूते इयेनयागादाऽवति-
व्याप्तिवारणायार्थ इति संक्षेपः ॥ तार्किकाश्च-“ विहित-
क्रियया साध्यो धर्मः पुंसो गुणो मतः । प्रतिषिद्धक्रिया-
साध्यः स गुणोऽधर्म उच्यते ॥ ” इति । किञ्च-षड्विधो धर्मः ।
तथाहि-वर्णधर्मः १, आश्रमधर्मः २, वर्णाश्रमधर्मः ३,
गुणधर्मः ४, निमित्तधर्मः ५, साधारणधर्मः ६ इति ।
नित्यं मद्यं ब्राह्मणो वर्जयेदित्यादिर्वर्णधर्मः १, अग्नीन्धन-
भैक्षचर्यादिर्ह्याश्रमधर्मः २, पालाशो दण्डो ब्राह्मणस्ये-
त्यादिर्वर्णाश्रमधर्मः ३, शास्त्रीयाऽभिषेकादिगुणयुक्तस्य
राज्ञः प्रजापालनादिर्गुणधर्मः ४, विहिताऽकरणप्रतिषिद्ध-
सेवननिमित्तं प्रायश्चित्तमिति निमित्तधर्मः ५, “ अहिंसा
सत्यमस्तेयं शौचमिन्द्रियनिग्रहः । एतं सामासिकं धर्मं
चातुर्वर्ण्येऽब्रवीन्मनुः ॥ ” इत्यादिः साधारणधर्मः ६ ।
इति ॥ ११४-१२१ ॥

त्याज्या दुस्तटिनीति न्यायः ॥ १२२ ॥

यथा दुस्तटिनी नदी पतनभयात्त्यज्यते तत्तीरस्थैरन्यथा
तत्पतनं भवत्येव, एवं दुष्टपुरुषसङ्गोऽप्यवश्यमेव त्याज्य
इति ॥ १२२ ॥

चौरापराधान्माण्डव्यनिग्रहन्यायः ॥ १२३ ॥

यथा—एवं हि पुराणकथा—कदाचित्कैश्चिद्राजदूतै-
श्चौरान्वेषणतत्परैस्तपस्यतो माण्डव्यैः समीपस्थाँस्तौ-
श्चौरान्प्राप्य माण्डव्यर्षिसमेताँस्तौश्चौरान्बद्ध्वा राज्ञे निवेद्य
तदाज्ञयर्षिसहिताश्चौराः शूल्यामारोपिताः । तत्र तेषु
माण्डव्यं विज्ञाय शूल्या मोचयामास राजा प्रसादयामास
च प्रणामादिभिः । स च मुनिः शूल्या मुक्तो यमलोकं गतः,
पप्रच्छ च यमम्—भोः केन पापेनाहं शूल्यामारोपितस्त्वया ।
तच्छ्रुत्वा यम उवाच—मुने क्रीडता त्वया बाल्यावस्थायां
कुशाग्रभागेन शलभो विद्धोऽत एव त्वं शूल्यामारोपितः ।
तच्छ्रुत्वा कोपात्मा सन्मुनिरल्पापराधान्मे महादण्डो दत्त
स्त्वया—अत एव त्वं शतवर्षपर्यन्तं शूद्रो भवेति यमं शशा-
प । स यमो विदुरो जात इति चौरापराधान्माण्डव्यैः
शूल्यारोपणरूपपुराणप्रसिद्धनिग्रहोऽभूदेवं दुष्टसंज्ञासक्ताना-
मवश्यमेव दुर्गतिर्भवतीति भावः ॥ १२३ ॥

काकद्वयुपघातकन्यायः ॥ १२४ ॥

यथा काकेभ्यो दधि रक्ष्यतामित्युक्ते काकपदं दध्युप-
घातकमात्रलक्षकम्, एवं यत्र तात्पर्यवशेनेतरार्थपरत्वं

तत्राऽस्य प्रवृत्तिः । तदुक्तमभियुक्तैः—“काकेभ्यो रक्ष्यताम-
न्नमिति बालोपदेशतः । उपघातप्रधानत्वान्न श्वादिभ्योपि
रक्षति ॥” इति ॥१२४॥

नीरक्षीरन्यायः ॥ १२५ ॥

यत्र सत्याऽसत्यविवेचनं तत्राऽस्य प्रवृत्तिः । यथा जल-
दुग्धे सम्मिश्रिते न प्रतीयेते, तथा तथ्यं ब्रह्म, वितथं
मिथ्याभूतमज्ञानादि, ते च सम्यङ्मिलिते तादात्म्यं प्राप्ते
स्तो न प्रतीयेते । यथा सम्मिश्रिते नीरक्षीरे हीदं नीरमिदं
क्षीरमिति पृथक्कर्तुं केऽपि पक्षिणो विना हंसं न शक्नुवन्ति, तथा
चेदं तथ्यमिदमतथ्यमिति ज्ञातुं विवेकज्ञं परमहंसं विना
न कोऽपि शक्नोति पण्डित इति भावः । उक्तञ्च—“क्षीरं ब्रह्म
जगच्च नीरमुभयं तद्योगमभ्याहतं दुर्भेदं त्वितरेतरं चिरतरं
सम्यग्विभक्तीकृतम् । येनाऽशेषविशेषदोषलहरीमासे-
दुषीं शेमुषीं सोऽयं शीलवतां पुनाति परमो हंसो द्विजात्य-
ग्रणीः ॥” अस्यार्थः—क्षीरं दुग्धं परमानन्दघनं ब्रह्म, जग-
त्पुनर्नीरमानन्दवर्जितं दुःखात्मकम्, तदुभयं योगं परस्पर-
रतादात्म्यं प्राप्तम् । पुनश्चेतरं भेत्तुं विलक्षणीकर्तुं दुर्घटं
येन सम्यग्विभक्तीकृतं सोऽयं द्विजातीनां द्विजानामग्रणीः
परमहंसः । अशेषा ये विशेषेण दोषा उत्कृष्टदोषा
रागद्वेषादयस्तेषां लहरीमासेदुषीमासमन्तात्सेवितवतीं
शेमुषीं शीलवतां बुद्धिं पुनाति । पक्षे, द्विजातयः पक्षिण
इत्यर्थः ॥ १२५ ॥

तिलतण्डुलन्यायः ॥ १२६ ॥

यथा तिलतण्डुलमानयेत्युक्तेरसंसृष्टानि तिलानि तण्डुलानि चानीतानि भवन्ति, संसृष्टान्यपि तिलतण्डुलानि वानीतानि भवतीन्ति, तथा प्रकृतेऽपीति ॥ १२६ ॥

वेण्याकाशन्यायः ॥ १२७ ॥

यथा—तीर्थात्मिका वेणी द्विधा—युक्तवेणी, मुक्तवेणीति भेदात् । तत्र प्रयागे युक्तवेणी, गङ्गाया सह यमुनासरस्वत्योः संगमात् । पूर्वप्रयागे तु—मुक्तवेणी, तत्र गङ्गाया सह यमुनासरस्वत्योर्वियोगात् । उक्तञ्च केनकिद्राङ्गकविना—“सगरसन्ततिसन्तरणेच्छया प्रचलिता जवतो हिमपर्वतात् । इह तु मन्दमुपैति सरस्वतीयमुनयोर्विरहादिव जाह्नवी॥” इति । तत्र प्रयागे ह्यन्योन्यसंसर्गेणैकप्रवाहीभूते श्वेतश्यामरक्तवर्णे गङ्गायमुनासरस्वतीतीरे प्रतिबिम्बस्य तदवच्छिन्नस्याकाशस्य भेदलेशोपि नास्ति, तथैवमन्योन्यासक्तचित्तानां त्रिगुणाधिष्ठातृपरमेश्वराणां ब्रह्मविष्णुशिवानामन्योन्यसंसर्गेण भेदलेशोपि नास्तीत्यन्यत्र विस्तरः ॥१२७॥

येनोपक्रम्यते येन चोपसंह्रियते स वाक्यार्थ इति न्यायः ॥१२८॥

यथा—“उपक्रमोपसंहारावभ्यासोऽपूर्वताफलम् । अर्थवादोपपत्ती च लिङ्गं तात्पर्यनिर्णये॥” इत्युक्ततात्पर्यनिर्णायकषड्विधलिङ्गेष्वादिमौ प्रकरणप्रतिपाद्यस्यार्थस्य तदा-

द्यन्तयोरुपपादनरूपावुपक्रमोपसंहारौ स्तः । अयं न्यायः
 परार्थाऽनुमाने प्रसिद्धः । तथा हि—यत्तु स्वयं धूमादग्निम-
 नुमाय परप्रतिपत्त्यर्थं पञ्चाऽवयववाक्यं प्रयुज्यते तत्परार्थाऽ-
 नुमानम् । पञ्चाऽवयवास्तु-प्रतिज्ञाहेतूदाहरणोपनयनिगमना-
 नीति । तत्र गिरिरग्निमानिति प्रतिज्ञा १, धूमवत्त्वादिति
 हेतुः २, योयो धूमवान् ससोऽग्निमान्, यथा महानसमि-
 त्युदाहरणम् ३, तथा धूमवांश्चाज्यमित्युपनयः ४, तस्मा-
 दग्निमानिति निगमनम् ५ । साध्यवत्तया पक्षज्ञापकवचनं
 प्रतिज्ञा १, पञ्चम्यन्तं तृतीयान्तं वा लिङ्गप्रतिपादकं
 हेतुः २, व्याप्तिप्रतिपादकदृष्टान्तवचनमुदाहरणम् ३, पक्ष-
 धर्मताज्ञानमुपनयः ४, हेतुसाध्यवत्तया प्रतिपादकं वचनं
 निगमनमिति ५ । यथाऽत्र पक्षस्य साध्यवत्तयोपक्रमस्त-
 त्वेनैवोपसंहार इति स एव वाक्यार्थस्तथा प्रकृतेपीति
 बोध्यम् ॥ १२८ ॥

सम्भवत्येकवाक्यत्वे वाक्यभेदो हि नेष्यत
 इति न्यायः ॥ १२९ ॥

यथा “ पशुना यजेत ” इत्यादौ यागे एकत्वविशिष्ट-
 पशुकरणकत्वं विधेयं न तु पशावेकत्वम्, यागे च पशुक-
 रणकत्वमित्येवं विधेयद्वयम्, एवमन्यत्राऽपि यथा चैवं शैव-
 वैष्णवादिमतेषु दर्शितानि तत्तन्मतप्रदर्शनवाक्यानि सर्वा-
 ण्येवाभेदप्रतिपादकानि बोध्यानि प्रकृतन्यायत इत्यन्यत्र
 विस्तरः ॥ १२९ ॥

एकवाक्यत्वापन्नानां सम्भूयैकार्थप्रति-
पादकत्वमिति न्यायः ॥ १३० ॥

सम्भूय मिलित्वेतरसाचिव्येनेत्यर्थः । यथा प्रयाजाद्यङ्ग-
जातवाक्यसम्भूतानां दर्शाऽपूर्वार्थकसाधकत्वेनैकवाक्यत्व-
मित्येवं विवक्ष्यते तत्राऽस्य प्रवृत्तिः । यथा चाऽनेनैकाऽद्विती-
यब्रह्मरूपतया हरिहरादीनां तद्ब्रह्मत्वप्रतिपादकानि वाक्या-
नि प्रमाणभूतानि भवन्तीति संक्षेपः । विस्तरस्त्वन्यत्र १३०॥

सुन्दोपसुन्दन्यायः ॥ १३१ ॥

अन्योन्यनाशयनाशकभावविवक्षायामयं न्यायो हि प्रव-
र्तते । यथा सुन्दोपसुन्दाख्यौ सहोदरौ दैत्यौ तिलोत्तमा-
ख्यस्ववर्षेऽयार्थं परस्परं विरोध्य नष्टाविति भारतादिषु प्रसि-
द्धम्, तथा ईश्वरकोटिनिविष्टानामीशत्वबोधकानि सर्वा-
णि वाक्यानि ह्यन्योन्यं विरोधं प्राप्य प्रकृतन्यायेन बाधि-
तानि स्युः, न हि सर्वेषामन्योन्यभिन्नानां तच्छास्त्रोक्तं
सर्वेश्वरत्वाऽद्वयत्वादिकं सम्भवतीत्यन्यत्र विस्तरः ॥१३१॥

अपन्थानन्तु गच्छन्तं सोदरोऽपि विमु-
ञ्चतीति न्यायः ॥ १३२ ॥

यथा 'महाजनो येन गतः स पन्थाः' इत्युक्तेर्विपरीत-
पन्थानमित्यर्थः । एवञ्च श्रुतिस्मृतिसदाचारबहिर्मुखजनो
बन्धुभिस्त्याज्य एवाउक्तञ्च मनुना—“स साधुभिर्बहिष्कार्यो
नास्तिको वेदनिन्दकः” इति । उक्तञ्चाऽनर्घराघवे—“यान्ति

न्यायप्रवृत्तस्य तिर्य्यञ्चोऽपि सहायताम् । अपन्थानं तु
गच्छन्तं सोदरोपि विमुञ्चति ॥ ” इति ॥ १३२ ॥

वध्यतांवध्यतां बालो नाऽनेनाऽर्थोऽस्ति
जीवता । स्वपक्षहानिकर्तृत्वाद्यः कुलाङ्गा-
रतां गतः ॥ इति न्यायः ॥ १३३ ॥

एवञ्च सत्सनातनपितृपैतामहादिचरितसङ्गर्भपरिश्रष्टः
पुत्रोपि वध्य एवेति भावः ॥ १३३ ॥

विषवृक्षोऽपि संवर्ध्य स्वयं छेतुमसाम्प्र-
तमिति न्यायः ॥ १३४ ॥

अयं न्यायो हि कुमारसम्भवाख्यकाव्यस्य द्वितीयस-
र्गीयपञ्चपञ्चाशत्तम ५५ श्लोकेन विवृतः । यथा-
“ इतस्स दैत्यः प्राप्तश्रीर्नैत एवार्हति क्षयम् । विषवृक्षोपि
संवर्ध्य स्वयं छेतुमसाम्प्रतम् ॥ ” इति । अस्यार्थः—यथात्म-
भूराह—इतो मत्त एव प्राप्तश्रीर्लब्धोदयः स दैत्यस्तार-
कासुर इतो मत्त एव क्षयं नाशं नार्हति । तथा ह्यन्यो
वृक्षस्तावदास्ताम्, विषस्य वृक्षो विषवृक्षोऽपि संवर्ध्य कुत-
श्चित्कारणात्सम्यग्वर्द्धयित्वा स्वयं छेतुमसाम्प्रतमनर्हः ।
असाम्प्रतमित्यनेन निपातेनाभिहितत्वाद्वृक्ष इति द्विती-
यान्तो न भवति, अनभिहिते कर्मणि द्वितीया-
विधानात् । यथाह वामनः—“ निपातेनाऽप्यभिहिते क-
र्मणि न विभक्तिः परिगणनस्य प्रायिकत्वात् ” । परे तु—

अत्र साधुत्वायेष्यत इति पदाध्याहार आवश्यकः, अन्यथा क्रियार्थोपपदत्वाभावाच्छकादियोगाभावाच्च तुमुभुत्पत्ति-
दुर्लभा स्यात् । एवञ्च तस्याऽध्याहारे इच्छार्थयोगे तुमु-
न्सुलभः । तथा च—विषवृक्षोपि सम्बद्धर्यछेतुमिष्यते यत्त-
दसाम्प्रतमन्याय्यमित्यर्थः सम्पद्यते । एवञ्चाध्याहृतति-
ङाभिधानान्नाऽत्र द्वितीयाप्रसक्तिरित्यनुदाहरणमेवैतत् १३४॥
पतन्तमनुधावतोपि गत इति न्यायः ॥ १३५ ॥

यथा पतन्तं कथञ्चिज्जालान्निःसृत्योड्डीय गच्छन्तं पक्षि-
णमनुधावतो जीवान्तकस्य बद्धोपि पक्षी गतः, तथा प्रकृ-
तेऽपि । किञ्च—प्रकृतन्यायेन हरिहरादेरेकब्रह्मरूपत्वं चेत्तर्हि
तत्तन्माहात्म्यपरपुराणादिष्वितरनिन्दा न स्याद्दृश्यते च सा,
तथा च तदन्यथानुपपत्त्या साम्यमपि दुर्लभं ह्येकस्य का क-
थेति वादिनश्शङ्का । एतत्प्रतिवाक्यादिकन्तु विस्तरमिया नेह
प्रपञ्चितं, किञ्चित्तदग्रे वक्ष्यत्यपि न्यायद्वयाभ्यामिति ॥ १३५॥

श्यालशुनकन्यायः ॥ १३६ ॥

यथेत्यं लौकिकी गाथा—कश्चित्कुतर्की स्वसन्नस्थे शुनि-
श्यालनामकसङ्केतं कृत्वा स्वस्त्रीकोपोत्पादनाय तं गाली-
र्ददौ, सां च तं भ्रातरं मत्वाऽतिकोपपरीतात्मतयाऽतिदुः-
खिता बभूव । तथा च यथा शुनि भ्रातृताभ्रान्तिमत्या-
भार्यायाः कोपनाय भर्त्रा श्वनिन्दा क्रियते, तथाऽत्यन्ता-
भिन्नेऽपि तत्तद्विग्रहावच्छिन्ने परात्मनि भेदभ्रमवतां कोपो-
त्पादनाय शास्त्रेण तदिष्टविग्रहावच्छिन्ने परात्मनि भेदभ्रम-

वतां निन्दाव्याजेनाऽन्यविग्रहावच्छिन्ने स्तुतिः क्रियते,
अथ वा कार्यब्रह्मणि विराडादौ विष्णवादिनामसङ्केतं
कृत्वा शास्त्रेण तद्व्यूनताद्युक्त्या शिवादिस्तुतिः क्रियत
इति भावः ॥ १३६ ॥

नहि निन्दानिन्यं निन्दितुं प्रवर्ततेऽपि
तु विधेयं स्तोतुमिति न्यायः ॥ १३७ ॥

यथा—तत्तद्विग्रहावच्छिन्नशब्धानादिस्तुतये तदन्यवि-
ग्रहावच्छिन्नशेषकवर्णनम्, केवलायां निन्दायां प्रयोज-
नाभावादुभयपरत्वे वाक्यभेदप्रसङ्गाच्च। अक्षरार्थस्तु स्पष्टः ।
अयमभिप्रायः—निन्दार्थवादस्य तदितरत्र प्राशस्त्यविधा-
नार्थमेव प्रवृत्तिर्न तु तस्य निन्दार्थ, निन्दायां प्रयोज-
नाभाव इति । एवं मीमांसायां लोके च प्रसिद्धमुदाहरणा-
न्तरमन्यत्र ज्ञेयमिति ॥ १३७ ॥

सर्वशाखाप्रत्ययमेकं कर्म्ममिति न्यायः ॥ १३८ ॥

यथा—सर्वशाखाभ्यः प्रतीयत इति सर्वशाखाप्रत्य-
यमिति । यथा—नानावेदशाखाविहितमप्यग्निहोत्रं न भिद्यत
इति स्थितम् । केचित्—“उदिते जुहोति” इति श्रुतिमाश्रि-
त्योदितेऽर्के होमं कुर्वन्तीति । केचित्—“अनुदिते जुहोति”
इति श्रुतिमाश्रित्यानुदितेऽर्के जुह्वत्यत्र केवलकालभेदोऽस्ति,
वस्तुतः—कर्म्मैकमेवैवं प्रकृतेऽपीत्यन्यत्र विस्तरः ॥ १३८ ॥

यत्रोभयोः समो दोषः परिहारोऽपि वा
समः । नैकः पर्यनुयोक्तव्यस्तादृगर्थविचा-
रणे ॥ इति न्यायः ॥ १३९ ॥

अयं सांख्यप्रवचनभाष्यधृतः । यत्र वादिप्रतिवादिभ्यां
न्यस्तपक्षयोस्तुल्यदोषो, न तत्रैकः पर्यनुयोज्यः, स्वपक्षेऽपि
तदोषसत्त्वात्, इत्येवं यत्र विवक्षा तत्राऽस्य प्रवृत्ति-
रिति ॥ १३९ ॥

यत्रोभयोस्समो दोषो न तत्रैकोऽनुयोज्य
इति न्यायः ॥ १४० ॥

अयम्पूर्वन्यायमूलक इति ॥ १४० ॥

मारणाय गृहीतोऽङ्गच्छेदं स्वीकरोतीति
न्यायः ॥ १४१ ॥

स्पष्टः ॥ १४१ ॥

मरणाद्वरं व्याधिरिति न्यायः ॥ १४२ ॥

स्पष्टः ॥ १४२ ॥

उपवासाद्वरं भिक्षेति न्यायः ॥ १४३ ॥

अत्र वरमिति सामान्ये नपुंसकम् । यथोपवासाद्भिक्षा
श्रेष्ठाऽस्ति, भिक्षायाः क्लेशजनकत्वेऽपि ह्युपवासस्याऽधिक-
दुःखप्रदस्याऽपेक्षयेष्टत्वेन यथा वरत्वम्, तथा क्लेशदायकतार-
तम्येन बहुदुःखदायकाऽपेक्षया स्वल्पदुःखदायकस्य वरत्वं
यत्रोपदिश्यते तत्राऽयं प्रवर्तते । तथा च-येषां पामराणां
तत्त्वमस्यादिमहावाक्यजन्याऽभेदज्ञानं कुतश्चित्प्रतिबन्धव-
शाद्भूयोभूयः श्रूयमाणमपि न बुद्धिमारोहति, तैः प्रकृतन्या-
येन पामरव्यवहृतेर्वरं कर्माद्यनुष्ठानं, ततोऽपि सगुणोपा-

सनं कार्यमेव । ततः शुद्धान्तःकरणे जाते भवत्येव ज्ञान-
मित्याद्युक्तं पञ्चदशीग्रन्थे—“उपवासाद्यथा भिक्षा वरं ध्यानं
तथाऽन्यतः ” इत्यादि ॥ १४३ ॥

मेघोदये शालिसमृद्धौ कोद्रवाऽ(न)-
शनमिति न्यायः ॥ १४४ ॥

यथा मेघोदये वृष्टौ सत्यां शालिसमृद्धौ ब्रीहिसम्पत्त्या
कोद्रवःकुत्सितधान्यविशेषस्तस्य भक्षणं त्यज्यते, तथा ज्ञानो-
दये कर्म्मादिकं तुच्छमेव । केचित्तु—मेघोदय इति पदं
विहाय शालिसमृद्धौ कोद्रवाऽशनमिति न्यायस्वरूपं वद-
न्ति । यथा—शालिरुत्तमधान्यविशेषः, कोद्रवं इत्यधमधा-
न्यविशेषः । उत्तमवस्तुसद्भावे यत्राऽधमवस्तुसेवनं तत्राऽस्य
प्रवृत्तिरिति ॥ १४४ ॥

यादृशी शीतला देवी तादृशं खरवाहन-
मिति न्यायः ॥ १४५ ॥

अयं तुल्यस्वरूपविवक्षायामवतरतीति ॥ १४५ ॥

यादृशो यक्षस्तादृशो बलिरिति न्यायः ॥ १४६ ॥

तुल्यरूपोपहारविवक्षायामस्य प्रवृत्तिरिति ॥ १४६ ॥

यादृशं मुखं तादृशी चपेटिकेति न्यायः ॥ १४७ ॥

तुल्यरूपपरिहारविवक्षायामस्याऽवतार इति ॥ १४७ ॥

एकाकिनी प्रतिज्ञा हि प्रतिज्ञातं न साधये-
दिति न्यायः ॥ १४८ ॥

नहि प्रतिज्ञामात्रेणाऽर्थसिद्धिरिति न्यायः १४९॥

यथा—प्रतिज्ञामात्रकरणेन प्रतिज्ञातोऽर्थो न सिद्ध्यति,
किन्तु प्रयासान्तरेणेति भावः । अनयोरर्थैक्येऽपि स्वरूपभे-
दमाश्रित्य भेदेन निर्देश इति बोध्यम् ॥ १४८ ॥ १४९ ॥

कूपखानकन्यायः ॥ १५० ॥

यथा कूपखानकेन पतितं पङ्कादि कूपान्निस्सृतेनाऽ-
स्मत्प्रक्षाल्यते, तथा तत्तद्विग्रहावच्छिन्नशेदबुद्धिजो
दोषस्तदुपासनाजन्यसुकृतमहिम्नोत्पन्नेनाद्वैतबोधेन समूलं
निवर्त्यते इति ज्ञेयम् । महाभाष्ये तु—किम्पुनश्शब्दस्य
ज्ञाने धर्मः, आहो स्वित्रप्रयोग इति बहुधा मीमांसासु-
द्भाष्य पुनस्तुष्यतु दुर्जनन्यायेनापशब्दज्ञानस्य विपरी-
तत्वमात्रेणाऽधर्मसाधनत्वमभ्युगम्यापि समाधानान्तरमु-
क्तम् । तथाहि महाभाष्यम्—“अथ वा कूपखानकवदेतद्भ-
विष्यति, तद्यथा—कूपखानकः कूपं खनन् यद्यपि मृदा पांशु-
भिश्चावकीर्णो भवति, सोऽप्सु सञ्जातासु तत एव तद्गुण-
मासादयति, येन स च दोषो निर्हण्यते भूयसा चाऽभ्युदयेन
योगो भवति । एवमिहापि यद्यपशब्दज्ञानेऽधर्मस्तथापि
यस्त्वसौ शब्दज्ञाने धर्मस्तेन स च दोषो निर्घानिष्यते,
भूयसाऽभ्युदयेन योगो भविष्यति ” इत्युक्तं पस्पशाया-
मिति ॥ १५० ॥

निम्नगाप्रवाहन्यायः ॥ १५१ ॥

यथा नदीप्रवाहपतिताः कीटाद्या आवर्त्तादावर्तान्तर-
माशु व्रजन्तः शर्म न लभन्ते, तथा जन्मतो जन्म

ब्रजन्तो जीवाः स्वकर्मभ्रान्ताः सुखं नैव लभन्ते ।
 उक्तञ्च—“कुर्वते कर्म भोगाय कर्म कर्तुञ्च भुञ्जते । नद्यां
 कीटा इवावर्त्तादावर्त्तान्तरमाशु ते ॥ ब्रजन्तो जन्मनो
 जन्म लभन्ते नैव निर्वृतिम् । सत्कर्मपरिपाकान्ते करुणानि-
 धिनोद्धृताः ॥ प्राप्य तीरतरुच्छायां विश्राम्यन्ति यथा-
 सुखम् ” अनयोरर्थः—कुर्वत इति—भोगाय सुखाद्यनु-
 भवाय मनुष्यादिशरीराण्यधिष्ठाय कर्म तत्तच्छरीरोचि-
 तानि कर्माणि कुर्वते । जातावेकवचनम् । पुनश्च कर्म कर्तुं
 देवादिशरीरैस्तत्तत्फलं भुञ्जते च, फलानुभवाभावे तत्तत्स-
 जातीयेच्छानुपपत्त्या तत्तत्साधनाऽनुष्ठानानुपपत्तेः । एवं वर्त्त-
 मानास्ते जीवा नदीप्रवाहपतिताः कीटा आवर्त्तादावर्त्ता-
 न्तरमाशु ब्रजन्तो यथा निर्वृतिं सुखं न लभन्ते, एवमाशु
 जन्मनो जन्म ब्रजन्तस्सुखं नैव लभन्त इति । सत्कर्ममिति—
 ते कीटास्सत्कर्मपरिपाकात्पूर्वोपार्जितपुण्यकर्मपरिपाका-
 त्कृपालुना केनचित्पुरुषविशेषेणोद्धृता नदीप्रवाहाद्वहि-
 निस्सारितास्सन्तस्तीरतरुच्छायां प्राप्य सुखं यथा भवति
 तथा विश्राम्यन्तीति ॥ किञ्च—यथा नदीप्रवाहप्रवाहिताः-
 कीटाद्या अन्यत्रान्यत्र नीताश्च क्लिश्यन्ति, तथा परमेश्वरस्या-
 ऽनेकमूर्तिध्यानादेर्युगपत्कर्तुमशक्यत्वात्कालभेदेनाऽनुष्ठाने
 चित्तस्थैर्याऽसिद्धेरन्यत्र प्रवृत्तस्य जन्मान्तरीयध्यानरूप-
 चित्तवृत्तिप्रवाहप्रवाहितस्याऽन्यत्राऽऽनयनेतिक्लेशो भव-
 तीति । यथाह श्रीहरिः—“पूर्वाभ्यासेन तेनैव द्वियते ह्यवशोऽ-
 पि सः” इति ॥ १५१ ॥

घट्टकुटीप्रभातन्यायः ॥ १५२ ॥

घट्टो नदीतीरादिस्थानं, 'घाट' इति भाषायां प्रसिद्ध-
स्तत्र कुटी वणिगादिभ्यो राजग्राह्यभागग्राहकराजभृत्य-
निवासार्थमल्पस्थानविशेषः । यथा-घट्टकुटीस्थेभ्यः करग्रा-
हिभ्यो भीत्या रात्रौ पलायितानां पथित्यजां वणिजां दूरे
गत्वापि यथा भ्रान्तिवशात्तत्र घट्टकुट्यामेव प्रभातोदयस्तथा
प्रकृतेऽपि ॥ १५२ ॥

वरघाताय कन्यावरणमिति न्यायः १५३ ॥
न हि वरघाताय कन्यामुद्राहयन्तीति
न्यायः ॥ १५४ ॥

द्राविमौ समानविषयकौ समानार्थकौ स्पष्टौ ह्यनिष्ठा-
न्तरपातादिसम्भावनायामभीष्टहेत्वपि वस्तु न वरणीयमि-
त्येवं तात्पर्ये प्रवर्तेते ॥ १५३ ॥ १५४ ॥

नष्टाऽश्वदग्धरथन्यायः ॥ १५५ ॥

यथा द्वौ रथिनौ कञ्चिद्दामं प्रविश्य रथाभ्यामवतीर्या-
श्वाँश्च ताभ्यां मोचयित्वा स्वाभीष्टखट्वादौ निविष्टौ । ततो
दैवेनाऽग्निना दंदह्यमाने ग्रामे तयोरेकः पश्चादश्वान्निस्सार-
यिष्यामीति धिया रथमादौ निस्सारितवानपरस्त्वश्वान् ।
तावता तस्मिन्स्थले दग्धे ह्येकस्याऽश्वो नष्टा द्वितीयस्य
रथो दग्धः । तौ च यथाऽन्योऽन्याकांक्षया ह्येकं रथं कृत्वा
स्वेष्टदेशं प्रापतुः, तथार्थवादविधिवाक्ये चेत्तरेतराकाङ्क्ष-

यैकवाक्यतां प्राप्य प्रवृत्त्यादि जनयत इति सङ्क्षेपः ।
 “स्थानेऽन्तरतमः” १।१।५० । इति सूत्रमहाभाष्येऽप्युक्तोऽयं
 न्यायः । तद्यथा—“सम्प्रयोगो वा नष्टाऽश्वदग्धरथवत् । अथ वा
 नष्टाश्वदग्धरथवत्सह सम्प्रयोगो भवति । तद्यथा—तवाऽश्वो
 नष्टो ममापि रथो दग्ध उभौ सम्प्रयुज्यावहै ”
 इति ॥ १५५ ॥

सविशेषणे हि वर्तमानौ विधिनिषेधौ संति
 विशेषबाधे विशेषणमुपसंक्रामत इति
 न्यायः ॥ १५६ ॥

यथा घटाकाशमानय न मण्याकाशमित्यानयन-
 विषयौ विधिनिषेधौ विशेष्याकाशे बाधाद्धटादिरूपं विशेष-
 णमुपसंक्रामतस्तथा प्रकृतेपीति ॥ १५६ ॥

अहिकुण्डलन्यायः ॥ १५७ ॥

यथा एकस्याऽहेरहित्वेनाऽभेदस्तस्यैव कुण्डलाऽवस्थस्य
 प्रांशुत्वाऽवस्थान्नेदश्च तात्त्विकः, एवं ब्रह्मणोपि चैतन्यरूपे-
 णाऽभेदो जीवेश्वरत्वादिरूपेण भेदश्च तात्त्विक इति ॥ १५७ ॥

स्वप्रकाशाश्रयन्यायः ॥ १५८ ॥

यथा रवेस्तदाश्रितप्रभारूपद्रव्यस्य च सत्यपि भेदे तेज-
 स्वरूपसाजात्येनाऽभेदस्तथा प्रकृतेऽपि ॥ १५८ ॥

गुडजिह्विकान्यायः ॥ १५९ ॥

यथा कदुताभीत्या निम्बादिकदुद्रव्यपानमकुर्वाणस्य
 माणवकस्य जिह्वायां गुडलेपनं कृत्वा निम्बादि कदुद्रव्यं

पाययन्ति पित्रादयः, तथाऽर्थवादवाक्यानि कष्टे कर्मण्य-
प्रवर्तमानं पुरुषं स्वर्गाद्यक्षण्यादिकं श्रावयित्वा तस्मिन्प्रव-
र्त्तयन्तीति संक्षेपः । अत्र गुड इति मधुरद्रव्यमात्रस्योपल-
क्षणम् । फलश्रुतिरपि रोचनार्था । तदुक्तमभियुक्तैः—“वेदोक्त-
मेव कुर्वाणो निस्सङ्गोऽर्थितुमीश्वरः । नैष्कर्म्याल्लभते सिद्धिं
रोचनार्था फलश्रुतिः ॥ फलश्रुतिरियं नृणां नाश्रेयो रोचनं
परम् । श्रियो विवक्षया प्रोक्ता यथा भैषज्यरोचनम् ॥” । अस्य
तात्पर्यमुक्तं तत्रैव—“पिब निम्बं प्रदास्यामि खलु खण्ड-
कलङ्कुडुकान् । पित्रैवमुक्तः पिबति तित्तमप्यति बालकः ॥” ।
तत्र यथा निम्बादिपानस्य न खलु खण्डादिलाभ एव
प्रयोजनं किन्त्वारोग्यम्, तथा वेदोऽप्यवान्तरफलैः प्रलो-
भयन्मोक्षायैव कर्माणि विधत्ते । उक्तञ्चाऽनर्घराघवटीकाका-
ररुचिपतिना—‘उभयेऽप्येतेऽभिमतवस्तुपुरस्कारेण गुडजिह्वि-
कायां रसास्वादसुखं मुखे दत्त्वा कटुकौषधपानादाविव
प्रवर्तयितव्याः ’ । यदाह—“स्वादुकाव्यरसोन्मिश्रं शास्त्रम-
प्युपयुञ्जते । प्रथमं लीढमधवः पिबन्ति कटुकौषधम् ॥”
इति ॥ १५९ ॥

नहि दृष्टेऽनुपपन्नमिति न्यायः ॥ १६० ॥

नहि प्रत्यक्षविषये प्रमाणान्तरान्वेषणमिति यत्र वि-
वक्षा तत्रास्य प्रवृत्तिः । स्तथाहि—प्रत्यक्षस्य सर्वप्रमाणबाध-
कत्वात्, अनुपपत्तेरर्थापत्तिरूपतया व्यतिरेकानुमितिरूप-
तया वा प्रत्यक्षेण बाध्यत्वात् प्रत्यक्षविषये विरोधिण्या
नुपपत्तेर्न सम्भव इति ॥ १६० ॥

नहि करकङ्कणदर्शनायाऽऽदर्शापेक्षेति

न्यायः ॥ १६१ ॥

यथा प्रत्यक्षयोग्यं करे स्थितं कङ्कणं प्रत्यक्षेणैव गृह्यते
न तद्दर्शनायाऽऽदर्शापेक्षा ह्येवं प्रत्यक्षसामग्रीसत्त्वे तयैव
पदार्थप्रतीतिः, नाऽनुमित्यादिसामग्र्यपेक्षेति विवक्षायामस्य
प्रवृत्तिरिति। न हि करिणि दृष्टे चीत्कारेण तमनुमिमतेऽनु-
मातार इति वाचस्पत्युक्तमेतन्न्यायमूलकमेव। अनुमित्सा-
यान्तु तदपेक्षा, प्रत्यक्षपरिकलितमप्यर्थमनुमानेन बुभुत्सन्ते
तर्करसिका इति वाचस्पत्युक्तेरिति ॥ १६१ ॥

प्रत्यक्षे किमनुमानमिति न्यायः ॥ १६२ ॥

प्रत्यक्षानुमानयोश्चाविलम्बितप्रतीतिरूपत्वात्प्रत्यक्षं बली-
य इति। “निपातैर्यद्यदिहन्तकुविन्नेच्चेच्चणूकच्चिद्यत्रयुक्तम्”
८ । १ । ३० । इति सूत्रस्थकैयटोक्तिरप्यनुकूला-
स्तीति ॥ १६२ ॥

भक्षितेपि लशुने न व्याधिशान्तिरिति

न्यायः ॥ १६३ ॥

यत्र कृतेपि चाऽनिष्टे कर्मणि नाऽभीष्टप्राप्तिस्तत्राऽस्य
प्रवृत्तिरिति स्पष्टा ॥ १६३ ॥

रज्जुसर्पन्यायः ॥ १६४ ॥

यथा रज्जोरज्ञानतायास्सर्पात्मना भानं, ज्ञातायास्तु स्वरू-

पेण, तथा ब्रह्मणोऽनवबुद्धस्य सप्रपञ्चत्वेन, बुद्धस्य च निष्प्रपञ्चत्वेन भानं न मानान्तरविरुद्धमित्यर्थः ॥ १६४ ॥

आभणकन्यायः ॥ १६५ ॥

आभणकं लौकिकोक्तिर्लोकप्रसिद्धकथनमिति यावत् । यथा वराटकाऽन्वेषणे प्रवृत्तिश्चिंतामणिं लब्धवानिति वासिष्ठोक्तिरिति ॥ १६५ ॥

अन्ते या मतिस्मा गतिरिति न्यायः ॥ १६६ ॥

यथा—“यंयं वापि स्मरन्भावं त्यजत्यन्ते कलेवरम् । तन्तमेवैति कौन्तेय सदा तद्भावभावितः ॥” इति श्रीभगवद्वाक्यानुकूलोऽयं न्याय इति ॥ १६६ ॥

अज्ञा(जा) तपुत्रनामोत्कीर्तनन्यायः ॥ १६७ ॥

भाविसंज्ञया निर्देशोऽस्य प्रवृत्तिरिति । स्पष्टः ॥ १६७ ॥

ब्राह्मणश्रमणन्यायः ॥ १६८ ॥

ब्राह्मणलक्षणं हि—“नञ्” २ । २ । ६ । इति सूत्रस्य । “तेन तुल्यं क्रिया चेद्वतिः” ५ । १ । ११५ । इति सूत्रस्य च महाभाष्ये प्रोक्तम् । तथाहि—“तपः श्रुतं च योनिश्चेत्येतद्ब्राह्मणकारकम् । तपःश्रुताभ्यां यो हीनो जातिब्राह्मण एव सः ।” । अस्याऽर्थः कैयटाचार्यैरुक्तः । तथाहि—तप इति तपश्चान्द्रायणादि कर्म, श्रुतं वेदवेदाङ्गादीनामध्ययनम्, योनिर्ब्राह्मण्यां ब्राह्मणाज्जन्म । ब्राह्मणकारकमिति शेषषष्ठीसमासः । ब्राह्मण-

व्यपदेशस्यैतत्कारकम्, निमित्तमित्यर्थः । गुणसमु-
दायाभावेऽपि तदेकदेशे प्रयोगदर्शनादाह-तपः-
श्रुताभ्यामिति । “पुष्ट्योगादाख्यायाम् ” ४ । १ ।
४८ । इत्यत्रापि “त्रीणि यस्याऽवदातानि विद्या योनिश्च
कर्म च । एतच्छिवे विजानीहि ब्राह्मणाऽध्यस्य लक्ष-
णम् ॥” इति । एतेन केवलगुणकर्मपरां ब्राह्मणादिवर्ण-
व्यवस्थां वदन्तः परस्ता इति । “चातुर्वर्ण्यं मया सृष्टं
गुणकर्मविभागशः” इति भगवद्गीतावाक्यस्य त्वयमर्थः-
मया परमात्मना चतुर्णां वर्णानां हिताय यत्तच्चातुर्व-
र्ण्यम्, हितार्थं ण्यत्प्रत्ययः । गुणो द्रव्यादि कर्माग्निहो-
त्रादि, अनयोस्समाहारो गुणकर्म, समाहारत्वादेकवचनम्
विभागशः साधारणाऽसाधारणभेदेन । सृष्टं रचितम् ।
यथा-जपदानादीनि कर्माणि तु चतुर्णामेव वर्णानां
साधारणानि । वेदाऽध्ययनसंध्योपासनादीनि तु केवलं द्विजा-
नामेवाऽसाधारणानि, शूद्रस्य तत्राऽनधिकारात् । द्विजेष्वपि
बार्हस्पत्ये कर्माणि केवलं ब्राह्मणस्यैवाऽधिकारो न तु क्षत्रि-
यवैश्ययोरिति । इत्थं राजसूयादियज्ञेषु केवलं क्षत्रियाणामे-
वाऽधिकारो नाऽन्येषाम् । तथैव वैश्यस्तोमादिषु वैश्यमं-
तरा न कस्याप्यधिकारः । त्रैवर्णिकसेवायां तु शूद्रस्यैवाधि-
कारोऽस्ति । इत्थञ्चाऽग्निहोत्रादिकर्मभेदेन तदङ्गीभूतद्र-
व्यदेवतादिगुणानामपि सुतरां भेद एवेति भावः । अत

१-अत्र च ‘चतुर्वर्णादीनां स्वार्थ उपसंख्यानम्’ इति स्वार्थव्यञ्जनादि-
तार्थक्यति साधित्याशयो माति । अन्यच्चात्र सुधीभिरूहनीयमिति ।

एव न 'महाभाष्यवाक्यविरोधो भगवद्गीतया सहेत्यलम्ब-
हुना । श्रमणो बौद्धयतिः । यथा श्रमणस्याऽशास्त्रीयविधिना
त्यक्तशिखासूत्रकक्षादेस्त्यक्तनित्यादिकर्मणश्चेदानीं ब्राह्म-
णत्वाभावेऽपि भूतपूर्वेण ब्राह्मणत्वेन निर्देशः, तथा शिव-
सारूप्यप्राप्तानामपि प्राक्तनया मानवसंज्ञया निर्देश इत्यु-
दाहरणसङ्गतिरिति ॥ १६८ ॥

सूत्रशाटिकान्यायः ॥ १६९ ॥

अयं हि—“ इग्यणस्सम्प्रसारणम् ” १।१।४५।
इति सूत्रस्थमहाभाष्येऽभिहितः । तद्यथा—“एवं तर्हि भावि-
नीयं सज्ज्ञा विज्ञास्यते । तद्यथा—कश्चित्कश्चित्तन्तुवायमाह—
अस्य सूत्रस्य शाटकं वयेति । स पश्यति—यदि शाटको न
वातव्यः । अथ वातव्यो न शाटकः । शाटको वातव्यश्चेति
विप्रतिषिद्धम् । भाविनी खल्वस्य सज्ज्ञाऽभिप्रेता । स मन्ये
वातव्यो यस्मिन्नुते शाटक इत्येतद्भवतीति । एवमि-
हापि स यणः स्थाने यस्याभिनिर्वृत्तस्य सम्प्रसारणमित्ये-
षा सज्ज्ञा भविष्यति” इति । एवं हि यत्र भाविसज्ज्ञया निर्दे-
शस्तत्राऽयं प्रवर्तते । यथोक्तरीत्या सूत्राऽवस्थायां भाविन्या
सज्ज्ञया निर्देशस्तथा यथान्यरुद्रो वसेत्काश्यामित्यत्र दार्ष्टा-
न्तिकेऽपि बोध्यम् ॥ १६९ ॥

जलानयनन्यायः ॥ १७० ॥

यथा जलमानीयतामित्युक्तेरचोदितमपि पात्रानयनं
जलानयनेऽन्तर्भवतीति तथा प्रकृतेऽपि ॥ १७० ॥

अग्न्यानयनन्यायः ॥ १७१ ॥

अयं पूर्वसदृशः ॥ १७१ ॥

दण्डाऽपूपन्यायः ॥ १७२ ॥

यथा दण्डविद्धाऽपूपानां दण्डानयनादवश्यमानयनं, तथा युगनद्धवाहित्वादीति केचिदाहुः । वस्तुतस्तु-एकत्र स्थापितयोर्दण्डापूपयोर्यदापूपो नास्ति दण्डस्तु मूषकैर्मक्षितो वर्तते । तत्र यथा मूषकाणां दुष्करदण्डभक्षणासिद्धौ तत्सहचरिताऽपूपभक्षणमपि सिद्ध्यतीति तथा-“मणिमुक्ताप्रवालानां सर्वस्यैव पिता प्रभुः । स्थावरस्य तु सर्वस्य न पिता न पितामहः॥” इति स्मृतौ स्थावरग्रहणान्निबन्धद्विपदयोर्दण्डापूपन्यायादानादिनिषेधसिद्धिरिति ॥ १७२ ॥

प्रदीपन्यायः ॥ १७३ ॥

अयं न्यायः यत्राऽन्योन्यविरुद्धानामपि संभूयैककार्यकारित्वं तत्र सञ्चरतीति । यथा हि वर्तितैले चाग्निविरोधिनी, वर्तितैलाऽग्नयः सर्वे परस्परं विरोधिनः संभूयैकं प्रकाशलक्षणं कार्यं कुर्वन्ति, तथा सत्त्वरजस्तमसि परस्परं विरुद्धान्यपि सम्भूयैकं देहादिकं प्रवृत्त्यादिकं च कार्यं जनयन्तीति ॥ १७३ ॥

कष्टं कर्मेति न्यायः ॥ १७४ ॥

कर्मणो दुःखहेतुत्वं ह्यनुभवसिद्धमिति भावः। “कर्मणो ह्यपि बोद्धव्यं बोद्धव्यं च विकर्मणः। अकर्मणश्च बोद्धव्यं गहना कर्मणो गतिः॥” इति भगवद्गीतानुकूलोऽयं न्यायः १७४॥

भामतीन्यायः ॥ १७५ ॥

यथा एकेनैव नाम्ना भामती स्त्री रूपयौवनादिसम्पन्ना
धवं सुखाकरोति, दुःखाकरोति च सपत्नीः, मोहयति
च नरान्तरम्, तथा प्रकृतेपि ॥ १७५ ॥

वह्निन्यायः ॥ १७६ ॥

यथा ह्येकस्याग्नेर्दाहकत्वं पाचकत्वं प्रकाशकत्वम्, तथा
प्रकृतेपि ॥ १७६ ॥

कूर्मार्ङ्गन्यायः ॥ १७७ ॥

यथा कूर्मर्देहे तदिच्छया तदङ्गानि निस्सरन्ति लीय-
न्ते च तत्रैव, एवं यस्येच्छावशात्स्वोपाध्यज्ञानकार्यजातस्य
स्वोपाधौ सङ्कोचविकाशकारित्वमेवं विवक्षाविषयेस्य
प्रवृत्तिः । “ यथा संहरते चायं कूर्मोर्ङ्गानीव सर्वशः ”
इति भगवद्गीता ॥ १७७ ॥

भ्वादिन्यायः ॥ १७८ ॥

यथा—भूश्च भूश्च भुवौ, आदिश्च आदिश्च आदी,
भुवौ आदी यस्य स भ्वादिः । अत्रैको भूशब्दः स्वरूपपरो
द्वितीयः क्रियापरः । एक आदिशब्दो व्यवस्था-
वाची द्वितीयः प्रकारवाची । उक्तञ्च—“सामीप्ये च
व्यवस्थायां प्रकारेऽवयवे तथा । चतुर्ष्वर्थेषु विद्वांस-
आदिशब्दं प्रचक्षते ” । उक्तञ्च—“ भूवादयो धातवः ”
१ । ३ । १ । इति सूत्रमहामाष्ये—“अयमादिशब्दोऽ-

स्त्येव व्यवस्थायां वर्त्तते । तद्यथा-देवदत्तादीन्समुपविष्टा-
नाह देवदत्तादय आनीयन्तामिति, त उत्थाप्यानीयन्ते ।
अस्ति प्रकारे वर्त्तते । तद्यथा-देवदत्तादय आढ्या अभि-
रूपा दर्शनीयाः पक्षवन्तः । देवदत्तप्रकारा इति गम्यते ।”
यथा‘भू-सत्तायाम्’इत्यादिधातुर्हि निजनानार्थोपसर्गप्रत्य-
यरूपोपाधिभेदेन नानात्वं भजति, तद्यथा-भवतीत्यत्र
“सत्तायां मंगले वृद्धौ निवासे व्याप्तिसम्पदोः। अभिव्याप्तौ
च शक्तौ च प्रादुर्भावे गतौ च भूः॥”इत्युक्तार्थभेदेन प्रभावा-
नुभावपरीभवपरिभवेत्यादावुपसर्गभेदेन भवनं भूयते
भवितेत्यादौ प्रत्ययभेदेन चार्थभेदः प्रतीयते, तथैकमेव ब्रह्म
उपाधिभेदेन नानेवावभासत इति ॥ १७८ ॥

अन्धपङ्गुन्यायः ॥ १७९ ॥

यथा कश्चिच्चक्षुष्मान्पुमान्पङ्गुरन्यमन्धनरमाश्रित्य प्रव-
र्त्तयति किञ्चित्फलमुद्दिश्य, तथा चेतनः पुरुषः स्वयमप्रवर्त्त-
मानः प्रवृत्तिशक्तिमदचेतनं प्रधानं प्रवर्त्तयतीति साङ्ख्याः
उक्तञ्च-“पुरुषस्य दर्शनार्थं कैवल्यार्थं तथा प्रधानस्य ।
पङ्गुवन्धवदुभयोरपि संयोगस्तत्कृतस्सर्ग इति॥”॥१७९॥

लोहचुम्बकन्यायः ॥ १८० ॥

यथा चुम्बकमणिर्निष्क्रियोऽपि सन्निधिमात्रेण स्वयम-
प्रवर्त्तमानोऽपि लोहमाकृष्य प्रवर्त्तयति, तत्क्रियाहेतुश्च
भवति, तथा पुरुषः प्रधानं प्रवर्त्तयतीति साङ्ख्याः । अयं
न्यायो ब्रह्मवादिमतेऽपि प्रवर्त्तते । तथा हि-ननु परमात्मनो

निरवयवस्य निष्क्रियस्य कर्तृत्वकारयितृत्वयोरसम्भवे
 “सर्वाधिपत्यं कुरुते महात्मा, एष एव साधु कर्म कारयति,
 एष त आत्मान्तर्याम्यमृतः ” इत्यादिश्रुतीनामात्मनः
 कर्तृत्वकारयितृत्वप्रतिपादिकानामप्रामाण्यं स्यादिति चेन्न,
 सन्निधिमात्रेणात्मनस्तथात्वसम्भवात् । यथा सूर्य्यसान्नि-
 ध्यात्तमोनिवृत्तौ सत्यां तन्निवृत्तिं सूर्य्यः करोतीत्युपचर्य्यते,
 यथा च चुम्बकसान्निध्यादयासि, चलति सति तच्चलनं
 चुम्बकमयश्चालयतीति चुम्बके उपचर्य्यते, तथात्मसान्नि-
 ध्यात्प्रकृतौ विजृम्भमाणायां तद्विजृम्भणं सर्वाधिपत्यं पर-
 मात्मन्युपचर्य्यतेऽविकारिण्येव, तथैवात्मसान्निध्याद्बुद्ध्यादेः
 प्रवृत्तौ सत्यां बुद्ध्यादीनात्मा प्रवर्त्तयतीति तत्प्रवृत्तिरात्म-
 न्यविक्रिय एवोपचर्य्यते “परमात्मा करोति कारयतीति
 ध्यायतीव लेलायतीव ” इति श्रुतेः । आत्मन
 एवंविधकर्तृत्वकारयितृत्वयोस्सम्भवात् । तमिममर्थ-
 मादाय प्राणिनामास्वातन्त्र्यसिद्धयै परमात्मनः कर्तृत्वं
 कारयितृत्वञ्च श्रुतयो वदन्ति । अनयोक्तरीत्या
 परमात्मनः सृष्ट्यादिक्रियाप्रतिपादिकानामेतासाञ्च श्रुतीनां
 प्रामाण्यमभ्युपगन्तव्यम् । अन्यथा “ निष्कलं नि-
 ष्क्रियं शान्तम् ” इति, “न तदश्नाति किञ्चन । न
 तदश्नाति कश्चन ” इत्यादिश्रुतीनामात्मनो निर्विकारत्व-
 प्रतिपादिकानां व्याकोपस्स्यात् । यत एवं परमात्मनो
 विक्रियत्वं बहुश्रुतिप्रमाणकम्, तत आत्मा किञ्चिन्न करोति
 न कारयतीति सिद्धम् ॥ १८० ॥

तुष्यतुदुर्जनन्यायः ॥ १८१ ॥

स्पष्टः । यत्र प्रतिवाद्युक्तपक्षं दुष्टमपि वादिना प्रौढवा-
देनाङ्गीकृत्वापि दूषणान्तरं दीयते तत्रास्य प्रवृत्तिः ॥१८१॥

युगपदेव विशेष्ये विशेषणं तत्रैव च विशेष-
णान्तरमिति न्यायः ॥ १८२ ॥

यथा—“ तरति शोकमात्मविद् ” इत्यादौ प्राचीनतार्कि-
कमतमाश्रित्याऽखिलपदार्थस्मरणात्प्रकृतन्यायेन सर्वपदा-
र्थानामन्योन्यं क्रियाकर्मभावेनान्वयरूपः शाब्दबोधो भव-
तीति संक्षेपः ॥ १८२ ॥

खलेकपोतन्यायः ॥ १८३ ॥

उक्तञ्च—“ वृद्धा युवानः शिशवः कपोताः खले यथामी
युगपत्पतन्ति । तथैव सर्वे युगपत्पदार्थाः परस्परेणान्वयिनो
भवन्ति ॥ ” इति न्यायः । अत्र वृद्धयुवशिशुभिः कपो-
तैश्चिरतरचिरसन्निहितकालोक्तानां पदार्थानां साम्यं बोध्य-
मिति संक्षेपः । यत्र पदार्थानां युगपदन्वयस्तत्रास्य प्रवृ-
त्तिरिति । एवञ्च श्लोकादौ पदविभागे क्रियमाणे शाब्द-
बोधस्यानुभवसिद्धस्यापलापपत्तिः, वर्णानां पौर्वापर्यस्य
पदविभागात्प्रागिवोत्तरत्रापि समत्वात् । अपि च—घटमा-
नय देवदत्तेत्यादौ यदि प्रथमक्षणे घटपदस्मरणं द्वितीया-
दिक्षणे आनयनादिस्मरणं तदा तृतीयादिक्षणे पूर्वस्मरणस्य
नाशाच्छाब्दबोधानुपपत्तिस्तदवस्थैव । अतो युगपत्तेषां
स्मरणमित्यभ्युपेयं प्रकृतन्यायत इति वादसुधाकरः ॥१८३॥

विशिष्टस्य वैशिष्ट्यमिति न्यायः ॥ १८४ ॥

यथा—अनेनस्वार्थः काङ्क्षितो योग्यश्च स्वार्थोपस्थिति-
विषयो भवति, तेन तेनैवान्वितः स्वार्थः पदैः प्रथममनुभा-
व्यतेऽनन्तरश्च महावाक्यार्थबोध इति नवनैयायिकमतमा-
श्रित्य शाब्दबोधोऽङ्गीक्रियत इति संक्षेपः ॥ १८४ ॥

राजपुरप्रवेशन्यायः ॥ १८५ ॥

यथात्र क्रमेणैव बहूनां पुरुषाणां प्रवेशो भवति न युग-
पत्, तथा—यथा विशृङ्खलतया राजपुरप्रवेशे राजपुर-
रक्षकैस्ताडनादिकं क्रियते, मियाश्रेणीभूततया तत्पुरप्रवेशः,
एवं सुशृङ्खलतया यत्र कार्यकारणस्य विवक्षा तत्रास्य
प्रवृत्तिः ॥ १८५ ॥

सम्भवव्यभिचाराभ्यां स्याद्विशेषणमर्थव-
दिति न्यायः ॥ १८६ ॥

यथा नीलो घट इत्यत्र घटस्य नीलता नीले घटे सम्भ-
वति, पीतादिघटे व्यभिचरत्यतो घटस्य नील इति विशे-
षणमर्थवदिति तथान्यत्रापि बोध्यम् ॥ १८६ ॥

नाज्ञातविशेषणविशिष्टबुद्धिर्विशेषणमुप-
सङ्क्रामतीति न्यायः ॥ १८७ ॥

यथा—विशेषणज्ञानस्य विशिष्टज्ञानस्य हेतुत्वान्न तद-
न्तरेण तत्सिद्धिर्न हि दण्डज्ञानं विना दण्डीति ज्ञानं

सम्भवति, न चाऽज्ञातविशेषणं तद्विशेष्यं वशीकरोतीति
तदर्थः ॥ १८७ ॥

त्यजेदेकं कुलस्यार्थ इति न्यायः ॥ १८८ ॥

यत्रोभयकोटिकसंशये ह्येकत्र बहुर्थहानिर्द्वितीयस्वी-
कारे त्वेकार्थहानिस्तत्र द्वितीयः पक्षः स्वीकार्य इति
भावः ॥ १८८ ॥

अल्पस्य हेतोर्बहु हातुमिच्छन्विचारमूढः

प्रतिभासि मे त्वमिति न्यायः ॥ १८९ ॥

अयमपि पूर्वसदृशः ॥ १८९ ॥

अन्तरेणापि निमित्तशब्दं निमित्तार्थो

गम्यत इति न्यायः ॥ १९० ॥

एतन्न्यायमूलकमेव वक्ष्यमाणन्यायपञ्चकम् । अयं
न्यायः “ द्विर्वचनेऽचि ” १ । १ । ५९ । इति सूत्रमहाभा-
भाष्येऽभिहित इति ॥ १९० ॥

विषं मृत्युरिति न्यायः ॥ १९१ ॥

मृत्योर्निमित्तमिति गम्यते ॥ १९१ ॥

लाङ्गलं जीवनमिति न्यायः ॥ १९२ ॥

लाङ्गलं हलं जीवनस्य निमित्तमिति गम्यते ॥ १९२ ॥

आयुर्धृतमिति न्यायः ॥ १९३ ॥

आयुषो निमित्तमिति गम्यते ॥ १९३ ॥

दधिन्नापुषं प्रत्यक्षो ज्वर इति न्यायः ॥ १९४ ॥

ज्वरनिमित्तमिति गम्यते । ‘त्रपु पिच्चटं रङ्गवङ्गे’ इति,
“जतुत्रपुविकारे तु जातुषं त्रापुषं त्रिषु” इति चामरः ।
“त्रपुजतुनोः षुक्” । ४ । ३ । १३८ । इत्यण् षुगागमश्च ।
त्रपुणो विकारस्त्रापुषमिति ॥ १९४ ॥

नडूलोदकं पादरोग इति न्यायः ॥ १९५ ॥

पादरोगनिमित्तमिति गम्यते । नडास्सन्त्यस्मिन्स न-
डूलः । ‘नडून्नडूल इत्यपि’ इत्यमरः । नडस्तृणभेदस्त-
द्युक्तमुदकं नडूलोदकम् “कुमुदनडवेतसेभ्यो ङ्मतुप्”
। ४ । २ । ८७ । इति ङ्मतुप् ॥ १९५ ॥

अशोकवनिकान्यायः ॥ १९६ ॥

अयमेकस्मिन्साध्येऽनेकेषु साधनेषु सत्स्वप्यादावेक-
स्मिन्प्रयुक्ते सति साध्यसिद्धावन्यप्रयोगेऽर्थाभावात्तत्स्वय-
मेव निवर्तते, पूर्वं कस्यचित्प्रयोगे चेच्छैव नियामिकेति
विवक्षायां प्रवर्तते । यथा—रावणो लङ्कायां सीतां नीत्वा राक्ष-
सीभ्य आज्ञप्तवान्—अशोकवनिकायामियं स्थाप्येति । ताश्च
तत्र बह्वयस्सन्ति । तत्रैकस्यां स्थाप्यते चेत्तावतैव तदाज्ञायाः
परिपालितत्वात्सर्वत्र स्थापयितुमशक्यत्वाच्चान्यत्र स्थापनं
स्वयमेव निवर्तते ॥ केचित्तु—यथा रावणेन सीता नीता
चेदशोकवनिकायामेवेति नियामिकैव, कुतः स्थापिता ना-
न्यत्रेत्यत्र रावणेच्छैव नियामिकेति, तावतैव तदवस्थान-
सिद्धेः सर्वत्र स्थापनासम्भवाच्चान्यत्र स्थापनं स्वयमेव

निवर्त्तत इति न्यायार्थमाहुः । सर्वथापि प्रकृतन्यायोदाहरण-
सङ्गतेर्न क्षतिरिति ॥ १९६ ॥

स्थालीपुलाकन्यायः ॥ १९७ ॥

पुलाकस्तु—“ स्यात्पुलाकस्तुच्छधान्ये सङ्क्षेपे भक्त-
सिक्थके ” इत्यमरात्तुच्छधान्ये तण्डुलशून्ये धान्ये, संक्षेपेऽ-
विस्तारे, भक्तसिक्थके अन्नावयव इत्यर्थके भवति । यथा
प्रज्वलितचुल्ल्यधिरोहितस्थाल्यन्तर्गतेष्वेकस्मिन्पके नि-
श्चिते सर्वे पुलाका निश्चीयन्ते, तद्वत्प्रकृतेऽपि । यथा वा
पाचकः स्थालीपुलाकस्यैकस्य पक्वताज्ञानेन सर्वस्याप्य-
न्यस्य पक्वतां विजानाति, तथा ब्रह्माविद्यतिः स्वमुक्त्या
सर्वान्मुक्तानेव विजानाति, न तु स्वमात्रमिति शङ्करान-
न्दस्वामी ॥ १९७ ॥

सूचीकटाहन्यायः ॥ १९८ ॥

यथा लोहकारस्प्रति पूर्वं कश्चित्कटाहोत्पादनार्थी ह्यागतः,
पश्चात्सूच्युत्पादनार्थी प्राप्तः, तत्र लोहकारः प्रथमं कर्त्तव्य-
त्वेन प्राप्तमपि कटाहं बहुकालसाध्यत्वात्तत्परित्यज्य पश्चा-
त्कर्त्तव्यतया प्राप्तमपि स्वल्पकालसाध्यां सूचीं प्रथममु-
त्पादयति, तथानेकेषु पदेषु वाक्येषु व्याख्येयेषु प्रथमपठि-
तमपि बृहद्वाक्यं परित्यज्य मध्ये चान्ते वा पठितं स्वल्पं
वक्तव्यं व्याख्यायते ह्येवं प्रकृतान्तरेऽपि बोध्यम् ॥ १९८ ॥

यथासङ्ख्यन्यायः ॥ १९९ ॥

अयम् “यथासङ्ख्यमनुदेशः समानाम्” १ । ३ । १० ।
इति पाणिनीयसूत्रसिद्धः । यथा “टाडसिडसामिना-

त्स्याः” ७ । १ । १२ । इत्यादिषु पाणिनीयसूत्रेषु टाडसिङ्-
सादीनुद्दिश्येनात्स्यप्रभृतयो विधीयन्ते यथाक्रमं प्रथमः
प्रथमेन द्वितीयो द्वितीयेनेत्यन्वयं प्राप्नुवन्तीति, एवमन्य
त्रापि बोध्यम् ॥ १९९ ॥

अवभक्षन्यायः ॥ २०० ॥

यथा—अवभक्षोऽयं द्विज इत्युक्तिरवभक्षस्यान्नादिभक्षके-
ष्वपि सत्त्वादस्मिन्स्तदितरभक्षणनिषेधे पर्यवस्यतीति २००

वायुभक्षणन्यायः ॥ २०१ ॥

अयमपि पूर्वसदृशः ॥ २०१ ॥

कुम्भीधान्यन्यायः ॥ २०२ ॥

कुम्भी उखा, रन्धनस्थालीति यावत् । यथा कुम्भी-
धान्याय विप्रायेयं धेनुर्देयेत्यत्र विशेषणसाफल्याय कुम्भ्या-
मेव धान्यं यस्येति विग्रह्यते, तथा “तन्त्वौपनिषदं पुरुषं
पृच्छामि” इत्यत्रौपनिषदमित्युपनिषन्मात्रैकगम्यमिति वि-
ग्रह्यताम्, अन्यथा विपुलधान्यवतामपि सर्वेषां विप्राणां
कुम्भीधान्यसम्भवेन कुम्भीधान्यायेति विशेषणवैयर्थ्य-
वजीवतदुपाध्यादेरप्यौपनिषदबोधविषयत्वसम्भवेन विशे-
षणवैयर्थ्यापातात् । अयञ्च—“चुटू” १ । ३ । ७ । इति
सूत्रमहाभाष्येऽप्यभिहितः । तथाहि—“कुम्भीधान्यः श्रोत्रिय
इत्युच्यते । यस्य कुम्भ्यामेव धान्यं स कुम्भीधान्यः ।
यस्य पुनः कुम्भ्याश्चान्यत्र च धान्यं नाऽसौ कुम्भी-
धान्यः । नायमिद्विधिः कुम्भीधान्यन्यायेन शक्यो विज्ञा-
तुम्” इत्यादि ॥ २०२ ॥

ब्राह्मणपरिव्राजकन्यायः ॥ २०३ ॥

अयं यत्र सामान्यवाचकं सहप्रयुक्तविशेषवाचकपदव-
त्वात्तदर्थान्यपरतया नीयते तत्र प्रवर्त्तते । यथा—ब्राह्मणा
भोज्यन्तामित्यत्र परिव्राजकानामपि ब्राह्मणत्वाद्ब्राह्मणपदं
परिव्राजकेतरब्राह्मणपरमिति ॥ २०३ ॥

ब्राह्मणवसिष्ठन्यायः ॥ २०४ ॥

यथा—ब्राह्मणा आयाता वसिष्ठोप्यायात इत्यत्र प्रथम-
वाक्येनैव ब्राह्मणत्वेन रूपेण वसिष्ठस्याप्यागमनस्य सिद्धौ
यद्वसिष्ठोप्यायात इति वाक्यान्तरं प्रयुज्यते, तत्पूर्ववाक्य-
घटकब्राह्मणपदोपात्तवसिष्ठेतरयावद्व्यावृत्तधर्मविशेषबोध-
नपरतया पर्यवस्यतीति । अस्योदाहरणानि यथा
महाभाष्ये “हलन्त्यम्” १।३।३। इति सूत्रे व्यवसिता-
न्त्यं हलित्संज्ञं भवतीति वक्तव्यमिति वार्त्तिकस्थव्यवसित-
षदं व्याख्यातम् “के पुनर्व्यवसिताः—धातुप्रातिपदिकप्रत्य-
यनिपातागमादेशाः” इति । अत्र प्रातिपदिकपदेनैव प्राति-
पदिकत्वेन रूपेण निपातानामपि सङ्ग्रहे सिद्धे प्रकृतन्या-
येन निपातपदोपादानमिति शेखरकारादयः । २—यथा वा
“उपदेशोऽजनुनासिक इत्” १।३।४। इत्यत्रोपदेशपदार्थप्रतिपा-
दिका प्राचीनवैयाकरणकारिका—“धातुसूत्रगणोणादिवाक्य-
लिङ्गानुशासनम्। आगमप्रत्ययादेशा उपदेशाः प्रकीर्त्तिताः॥”
इत्यत्रापि सूत्रोपादानेन गणोपादानेन चोणादिलिङ्गानुशा-
सनधातूनां लाभे सिद्धे तदुपादानं प्रकृतन्यायेनेति । ३—

यथा वा दायभागप्रकरणे याज्ञवल्क्यवचनम्—“ भूर्या पि-
तामहोपात्ता निबन्धो द्रव्यमेव वा । तत्र स्यात्सदृशं स्वाम्यं
पितुः पुत्रस्य चैव हि॥” इत्यत्रापि द्रव्यपदेनैव भूनिबन्धयो-
र्लाभे तदुपादानं प्रकृतन्यायानुगतमिति । ४-यथा सांख्य-
कारिका—“अष्टविकल्पो दैवस्तैर्यग्योन्यश्च पञ्चधा भवति ।
ज्ञानुष्यश्चैकविधस्समासतो भौतिकस्सर्गः ॥ ” । अस्या
अर्थः—अष्टविधो दैवसर्गः—ब्राह्मः, प्राजापत्यः, ऐन्द्रः, पैत्रः,
गान्धर्वः, याक्षः, राक्षसः, पैशाच इत्यष्टविधो दैव-
सर्गः । तैर्यग्योन्यश्च पञ्चधा भवति—पशुमृगपक्षिसरीस-
पस्थावरा इति । अत्रापि पशुभ्यो मृगाणां पृथङ्निर्देशः
प्रकृतन्यायेन चरितार्थ इति संक्षेपोऽत्राऽन्यत्र विस्तर
इति ॥ २०४ ॥

गोबलीवर्दन्यायः ॥ २०५ ॥

“ उक्षा भद्रो बलीवर्द ऋषभो वृषभो वृषः । अनङ्ग-
न्सौरभेयो गौः ” इत्यभिधानाद्दामानय बलीवर्दश्चानये-
त्यत्र गोपदेनैव बलीवर्दबोधसिद्धौ बलीवर्दपदं दुर्दम्यत्व-
ज्ञापनपरत्वेन सफलमिति । यद्यप्ययं न्यायः पूर्वन्यायस-
मानार्थकप्रायोऽस्ति, तथापि ह्येतावांस्तु विशेषः—यत्र विशे-
षणोपात्तस्य प्राशस्त्यमभिप्रेतं तत्र पूर्वन्यायप्रवृत्तिः, यत्र
तन्नास्ति किन्तु प्रसिद्धप्रसिद्धिनिबन्धनं भवेत्तत्राऽयं
प्रवर्तते । गोपदस्य हि स्त्रीव्यक्तौ प्रसिद्धिरप्रसिद्धिः पुं-
व्यक्ताविति ॥ २०५ ॥

करिबृंहितन्यायः ॥ २०६ ॥

अयं विशिष्टवाचकपदानां सति पृथग्विशेषणवाचकपदसमवधाने विशेष्यमात्रपरतया प्रवर्तते । यथा—‘बृंहितं करिगर्जितम्’ इति कोशाद्विशिष्टवाचकस्य बृंहितपदस्य—‘तत्र स द्विरदबृंहितशङ्की’ इत्यादौ विशेषणवाचि [द्विरदपदसमवधानाद्यथा गर्जितरूपविशेष्यमात्रपरत्वमिति । यथा च—“उद्दामदानद्विपबृंहितैः शतैर्ज्ञितान्तमुत्तुङ्गनुरङ्गहेषितैः । चलध्वजस्यन्दननेमिनिस्वनैरभून्निरुच्छासमथाकुलं नभः ॥” इति । यथा वा—‘स कीचकैर्मारुतपूर्णरन्ध्रैः’ इत्यत्रापि कीचकपदस्य—“कीचका वेणवस्ते स्युर्य्ये स्वनन्त्यनिलोद्धताः” इत्यभिधानाद्विशिष्टवाचकत्वेऽपि तथा विशेष्यमात्रपरत्वमिति । यथा वा—सूर्य्यसिद्धान्ते स्पष्टाधिकारे—“दक्षिणोत्तरतोऽप्येवं यातो राहुः स्वरंहसा । विक्षिपत्येष विक्षेपं चन्द्रादीनामपक्रमात् ॥ विक्षेपं विक्षेपणम्, स्वरंहसात्मवेगेन विक्षिपति । अत्र विशिष्टवाचकत्वेऽपि विशेषमात्रपरत्वमिति बोध्यम् ॥ २०६ ॥

करकङ्कणन्यायः ॥ २०७ ॥

तथा—‘कङ्कणं करभूषणम्’ इति कोशात्कङ्कणशब्दस्य करभूषणवाचित्वेऽपि तत्पूर्व्वकरशब्दप्रयोगे यथा प्रयोगकाले तस्य करसम्बन्धिता द्योत्यते, एवमन्यस्याऽपि तत्काले तत्सम्बन्धद्योतनार्थं यत्र प्रयोगस्तत्रास्य वृत्तिः ॥ २०७ ॥

गजघटान्यायः ॥ २०८ ॥

‘ करिणां घटना घटा ’ इति कोशात्तथा पूर्ववत् ।
यथा—‘ मदान्धसिन्धुरघटा’, यथा च—“यत्रैषा मेघनीला
चलति गजघटा राक्षसस्तत्र यायादेतत्पारिल्लवाम्भःश्रुति-
तुरगबलं धार्यतां राक्षसेन । पत्नीनां राक्षसोऽन्तं नयतु बल-
मिति प्रेषयन्मह्यमाज्ञामज्ञासीत्स्नेहयोगात्स्थितमिह नगरे
राक्षसानां सहस्रम् ॥” इति मुद्राराक्षसनाटके २ अंके ॥ २०८ ॥

नीलेन्दीवरन्यायः ॥ २०९ ॥

‘ इन्दीवरश्च नीलेऽस्मिन् ’ इति कोशात्तथा पूर्व-
वत् । यथा—‘नीलेन्दीवरलोचना’ मुष्टिव्याकरणमङ्गलाच-
रणमिति । “ नीलेन्दीवरशंकया नयनयोर्बन्धूकबुद्ध्याऽधरे
पाणौ पद्मधिया मधूककुसुमभ्रान्त्या तथा - गण्डयोः
लीयन्ते कवरीषु बान्धवजनव्यामोहजातस्पृहा दुर्वारा
मधुपाः कियन्ति तरुणि स्थानानि रक्षिष्यसि ॥” इति ॥ २०९ ॥

चन्द्रज्योत्स्नान्यायः ॥ २१० ॥

‘ चन्द्रिका कौमुदी ज्योत्स्ना ’ इति कोशात्तथा पूर्व-
वत् । यथा—“ चन्द्रज्योत्स्नाशरदि पुलिने सैकतेऽस्मिन्स-
रयवा वादयूतं चिरतरमभूत्सिद्धयूनोः कयोश्चित् । एको
वक्ति प्रथमनिहतं कैटभं कंसमन्यस्स त्वं तत्त्वं कथय भग-
वन्को हतस्तत्र पूर्वम् ॥” इति ॥ २१० ॥

पर्वताधित्यकान्यायः ॥ २११ ॥

यथा—“ अधित्यकायामिव धातुमय्यां लोघ्रद्रुमं सानु-
मतः प्रफुल्लम् ” इति ॥ २११ ॥

पर्वतोपत्यकान्यायः ॥ २१२ ॥

“ उपत्यकाद्रेरासन्ना भूमिरूर्ध्वमधित्यका ” इति कोशा-
त्तथा पूर्ववत् ॥ २१२ ॥

वाजिमन्दुरान्यायः ॥ २१३ ॥

‘ वाजिशाला तु मन्दुरा ’ इति कोशात्तथा पूर्व-
वत् ॥ २१३ ॥

मृगवागुरान्यायः ॥ २१४ ॥

‘ वागुरा मृगबन्धनी ’ इति कोशात्तथा पूर्ववत् ॥ २१४ ॥

अश्वभृत्यन्यायः ॥ २१५ ॥

कस्यायमश्वो यस्यायं भृत्यः, कस्यायं भृत्यो यस्यायमश्व
इत्यत्र यथा न वस्तुनिर्णयः, तथा प्रकृतेऽपि ॥ २१५ ॥

बीजवृक्षन्यायः ॥ २१६ ॥

यथा बीजादृक्षो भवति, वृक्षाद्बीजमिति ॥ २१६ ॥

बीजांकुरन्यायः ॥ २१७ ॥

‘ अंकुरोऽभिनवोद्भिदि ’ इत्यमरः । बीजं विना नांकुरो जा-
यते, अङ्कुरं विना च न बीजोत्पत्तिरिति, एवं यत्र परस्परकार्य-
कारणभावस्तत्रायं न्यायः प्रवर्तते । तथा च बीजजातीयं प्रत्य-
ङ्कुरजातीयम्, अंकुरजातीयञ्च प्रति बीजजातीयं कारणम् ।
अतो बीजाङ्कुरप्रवाहाऽनादितया च यद्बीजम्प्रति यदङ्कुरस्य
कारणत्वं तदङ्कुरम्प्रति तद्बीजस्य न कारणत्वमतो नान्यो-

न्याश्रयः। एष च प्रमाणकत्वाद्गृह्यते, यत्र च न प्रमाणकत्वं तत्र
नाऽनादित्वकल्पनेति। प्रामाणिकप्रवाहस्यैवाऽनादित्वकल्पना
नान्यस्येति सिद्धान्तात्सूचितश्च तथा, च शारीरकभाष्ये
यथा—“ तत्कृतधर्माधर्मनिमित्तं सशरीरत्वमिति चेन्न,
शरीरसम्बन्धस्यासिद्धत्वाद्धर्माधर्मयोरात्मकृतत्वासिद्धेः,
शरीरसम्बन्धस्य धर्माधर्मयोस्तत्कृतत्वस्य चेतरेतराश्र-
यत्वप्रसङ्गादन्धपरस्परैवैषा कल्पना ” इति । आ-
त्मनः शरीरसम्बन्धे जाते धर्माधर्मोत्पत्तिः, तस्याश्च
सत्यां सम्बन्धरूपजन्मेत्यन्योन्याश्रयादेकस्यासिद्ध्या द्वि-
तीयस्यासिद्धिः स्यादिति परिहरति—नेत्यादिना । न त्वेतदेह-
जन्यधर्माधर्मकर्मण एतदेहसम्बन्धहेतुत्वे स्यादन्यो-
न्याश्रयः । पूर्वदेहकर्मण एतदेहसम्बन्धोत्पत्तिः, पूर्वदेहश्च
तत्पूर्वदेहकर्मणस्तदेहसम्बन्धोत्पत्तिः । तत्पूर्वदेहकृतकर्मण
इति बीजाङ्कुरवदनादित्वान्नायं दोष इत्यत आह—अन्धेति ।
अप्रामाणिकीत्यर्थः । न हि बीजादङ्कुरस्ततो बीजान्तरश्च
यथा प्रत्यक्षेण गृह्यते, तथात्मनो देहसम्बन्धः पूर्वकर्म-
कृतः प्रत्यक्षो, नाप्यास्ते कश्चिदागमः प्रत्युता असङ्गो हि ”
इत्यादिश्रुतिः सर्वकर्तृत्वं वारयतीति भाव इति आनन्द-
गिरिः ॥ २१७ ॥

अण्डकुक्कुटीन्यायः ॥ २१८ ॥

स्पष्टार्थः पूर्ववत् ॥ २१८ ॥

नौनाविकन्यायः ॥ २१९ ॥

यथा-यत्रोद्वाहोद्वाहकभावस्तत्रायं प्रवर्त्तते । न चेद-
शस्थलेऽन्योन्याश्रयदोषोऽवतरतीति ॥ २१९ ॥

न हि सुशिक्षितोऽपि बटुः स्वस्कन्धमारोढुं
पटुरिति न्यायः ॥ २२० ॥

आत्माश्रयस्य दोषत्वविवक्षायां स्पष्टोयम् ॥ २२० ॥

न हि सुतीक्ष्णाऽप्यसिधारा स्वयं छेत्तु-
माहितव्यापारेति न्यायः ॥ २२१ ॥

अयं कर्त्तारं विना करणस्य कार्य्याक्षमत्वविवक्षायां प्रव-
र्त्तते ॥ २२१ ॥

तक्रकौण्डिन्यन्यायः ॥ २२२ ॥

अयं सामान्यशास्त्रस्य विशेषशास्त्रेण बाध एव प्रवर्त्तते ।
यथा ब्राह्मणेभ्यो दधि दीयतां तक्रं कौण्डिन्यायेत्यत्र कौ-
ण्डिन्यस्याऽपि ब्राह्मणत्वात् ॥ २२२ ॥

येन नाप्राप्ते यो विधिरारभ्यते स तस्य
बाधको भवतीति न्यायः ॥ २२३ ॥

प्राप्तमिति भावे कः, येन नाप्राप्ते इत्यस्य यत्कर्त्तृका-
वश्यंप्राप्तावित्यर्थः, नञ्द्वयस्य प्रकृतार्थदाढ्यबोधकत्वात् ।
अयं हि-विशेषशास्त्रोद्देश्यविशेषधर्मावच्छिन्नवृत्तिसामा-
न्यधर्मावच्छिन्नोद्देश्यकशास्त्रस्य विशेषशास्त्रेण बाधो यत्र
तत्र प्रवर्त्तते । सामान्यशास्त्रस्याप्राप्तियोगोऽच्चारितार्थ्यं हि
विशेषशास्त्रस्य बाधकत्वे बीजमिति । बहुव्यापकं सामा-

न्यम् । अल्पव्यापको विशेषः । एतदुदाहरणं यथा—“होढः”
 ८ । २ । ३१ । इति शास्त्रस्य “दादेर्धातोर्घः” ८ । २ । ३२ ।
 इति । अत्र विशेषशास्त्रोद्देश्यतावच्छेदकझलपरत्वपदान्तत्वा-
 न्यतरविशिष्टदादिधात्ववयवत्वविशिष्टहत्वम्, तदवच्छिन्न-
 वृत्तिर्यस्सामान्यधर्मस्तादृशहत्वं, तदवच्छिन्नोद्देश्यकस्य
 होढ इत्यस्य दादेर्धातोरित्यनेन बाध इति । तथा च—
 ब्राह्मणा भोज्यन्तां माठरकौण्डिन्यौ परिवेविष्टामित्यत्र
 भोजनकर्तृकाऽवश्यं प्राप्तौ परिवेषणविधेरारब्धत्वात्तेन सा-
 मान्यशास्त्रस्य प्राप्तियोग्ये शूद्रादावचरितार्थेन विशेषवि-
 धिना स्वोद्देश्यमाठरत्वादिविशेषधर्मावच्छिन्नब्राह्मणत्व-
 लक्षणसामान्यधर्मावच्छिन्नोद्देश्यकस्य ब्राह्मणा भोज्यन्ता-
 मिति शास्त्रस्य बाध इति । तथा च—“न हिंस्या-
 त्सर्वा भूतानि” इति हिंसानिषेधकर्तृकावश्यं प्राप्तौ “अग्नी-
 षोमीयं पशुमालभेत” इत्याद्यग्नीषोमीयादिपश्वालम्भन-
 विधेरारब्धत्वात्तेन सामान्यशास्त्रप्राप्तियोग्ये पुरोडाशादाव-
 चरितार्थेन विशेषविधिना स्वोद्देश्याग्नीषोमीयत्वादिविशेष-
 धर्मावच्छिन्नवृत्तिभूतत्वलक्षणसामान्यधर्माद्देश्यकस्य न
 हिंस्यादिति शास्त्रस्य बाध इति । एवं वाजपेये—सुराग्र-
 हादिष्वपि द्रष्टव्यम् “न सुरां पिबेत्” इत्यादिनिषेधस्य
 विहितेतरविषयत्वात् । तथा च “वर्णिनां हि वधो यत्र तत्र
 साक्ष्यनृतं वदेत्” इत्यत्रापि ज्ञेयमिति । तथा च—“यतो वा
 इमानि भूतानि जायन्ते” इति श्रुत्या बोधितस्य भूतेषु
 साक्षाद्ब्रह्मकार्यत्वस्य “एतस्मादात्मन आकाशस्सम्भूतः

आकाशाद्रायुः ” इत्यादिविशेषश्रुत्या बाध इति । तत्रेति न्यायः, येन नाप्राप्तेति न्यायश्च । अनयोरुभयोन्याययोरेकविषयत्वमत एव तत्रकौण्डिन्यन्यायोऽपि तदप्राप्तियोग्येऽचरितार्थविषये विधेयविषय एवेति परिभाषेन्दुं शेखरेऽभिहितमित्यन्यत्र विस्तरः ॥ २२३ ॥

असिद्धम्बहिरङ्गमन्तरङ्ग इति न्यायः ॥ २२४ ॥

अयं शास्त्रे लोके च प्रवर्तते । तथा च—“अचः परस्मिन्पूर्वविधौ” १ । १ । ५७ । इति सूत्रमहाभाष्ये—“अत्यङ्गवर्त्ती लोको लक्ष्यते । तद्यथा—मनुष्योऽयं प्रातरुत्थाय शरीरकार्य्याणि करोति ततस्सुहदां ततस्सम्बन्धिनाम्” इत्यादिशास्त्रीयोदाहरणानि ततोऽवसेयानि । विस्तरभिया नेह प्रपञ्चितानि । तत्रास्यार्थस्तु—अन्तर्मध्ये बहिरङ्गशास्त्रीयनिमित्तसमुदायमध्येऽन्तर्भूतानि निमित्तानि यस्य तदन्तरङ्गम् । एवं तदीयनिमित्तसमुदायाद्बहिर्भूताङ्गकं बहिरङ्गमिति । शास्त्रेति लोकोपलक्षकमिति ज्ञेयम् ॥ २२४ ॥

विल्वविभजनन्यायः ॥ २२५ ॥

अनवबुद्ध्यर्थे प्रवृत्तिरशक्येति यत्र विवक्षा तत्रायं प्रवर्तते इति ॥ २२५ ॥

स्थावरजङ्गमविषन्यायः ॥ २२६ ॥

यथा रजतादिज्ञानतद्बाधज्ञानयोः सर्पवत्सनाभादिरूपजङ्गमस्थावरविषयोश्चेतरेण पूर्वबाधः प्रसिद्धः, तथा प्रकृतेऽपि ॥ २२६ ॥

कृदभिहितो भावो द्रव्यवत्प्रकाशत इति
न्यायः ॥ २२७ ॥

अस्य न्यायस्य तु—“प्रमाणप्रमेयसंशयप्रयोजनदृष्टान्त-
सिद्धान्तावयवतर्कनिर्णयवादजल्पवितण्डाहेत्वाभासच्छल-
जातिनिग्रहस्थानानां तत्त्वज्ञानान्निःश्रेयसाधिगमः ” ।
इति गौतमीयसूत्रान्तर्गतमधिगम इति पदमुदाहरणं
बोध्यमिति संक्षेपः । विस्तरेण तु तत्रैव बोध्यम् ॥ २२७ ॥

वीचितरङ्गन्यायः ॥ २२८ ॥

तद्यथा-यद्यपि वीचितरङ्गशब्दौ पर्यायौ, ‘ भङ्गस्त-
रङ्ग ऊर्मिर्वा स्त्रियां वीचिः ’ इति कोशात्, तथापि वीचे-
स्स्वल्पतरङ्गस्येव तरङ्गो यत्र वीचितो यथोत्तरोत्तरं तरङ्ग-
जननं वाय्वादिसंयुक्ताद्भ्रदादेर्वीचिर्जायते, तद्भावापन्नाच्च
तस्मात्तरङ्गान्तरम्, तस्मात्तद्भावापन्नाच्च तरङ्गान्तरम्,
एवं स्वजन्यजन्यादिरूपो न्यायः । यथा—शब्दस्य दक्कादि-
देशे ह्युद्भवः, स च प्रकृतिन्यायात्स्वसन्निहितशब्दान्तर-
मारभते, स च शब्दः शब्दान्तरमिति तज्जन्यजन्यशब्द-
परम्परया श्रोत्रेण सह सम्बन्धाच्छ्रवणम् । तदुक्तं ता-
र्किकैः—“वीचीतरङ्गन्यायेन तदुत्पत्तिस्तु कीर्त्तिता” वीचि-
शब्दो ह्रस्वान्तो दीर्घान्तोऽपि । वीचीत्यत्र छन्दोभङ्गदोषः
प्रतीयत इति ॥ २२८ ॥

कदम्बमुकुलन्यायः ॥ २२९ ॥

कदम्बो वृक्षविशेषः, तस्य मुकुलः—ईषद्विकसितपुष्पं कलिकेति यावत् 'कुड्मलो मुकुलोऽस्त्रियाम्' इत्यमरः । तद्यथा—गोलाकारकदम्बपुष्पस्य गोलके यथा सर्वावयवेषु युगपत्पुष्पाणामुत्पत्तिः, एवं शब्दस्यापि । अपि चोक्तम्—
“कदम्बमुकुलन्यायादुत्पत्तिः कस्यचिन्मते” इति ॥ २२९ ॥

मात्स्यन्यायः ॥ २३० ॥

यथा—प्रबलमत्स्या निर्बलांस्तान्नाशयन्तीति न्यायार्थः । अयञ्च वासिष्ठे प्रह्लादोपाख्याने तत्समाधिं प्रस्तुत्योक्तः—
“एतावताऽथ कालेन तद्रसातलमण्डलम् । बभूव राजकं तीक्ष्णं मात्स्यन्यायकदर्थितम् ॥” इति ॥ २३० ॥

अत्यन्तबलवन्तोऽपि पौरजानपदा जनाः ।

दुर्बलैरपि बाध्यन्ते पुरुषैः पार्थिवाश्रितैः ॥

इति न्यायः ॥ २३१ ॥

अयं यत्र निर्बलेनापि प्रबलसहायेन प्रबलो बाध्यते तत्र प्रवर्तते । अर्थस्तु स्पष्टः । पूर्वमीमांसायाम्—उत्पत्तिविधिः, विनियोगविधिः, अधिकारविधिः, प्रयोगविधिश्चेति चतुर्विधविधिषु ह्यङ्गप्रधानसम्बन्धबोधकात्मकविनियोगविधेस्सहकारभूतानि षट् प्रमाणानि । श्रुतिलिङ्गवाक्यप्रकरणस्थानसमाख्यारूपाणि सन्ति इति । तत्र समाख्या यौगिकः शब्दः । सा च द्विविधा—वैदिकी लौकिकी चेति संक्षेपः । अत्र श्रुत्यादीनामेकत्र समावेशो पूर्वपूर्वस्य प्राबल्यमुत्तरोत्तरस्य दौर्बल्यम् । एवं हि—समाख्यातस्थानं वलीयः, स्थानात्प्र-

करणं बलीयः, प्रकरणाद्वाक्यं बलीयः, वाक्याल्लिङ्गं बलीयः,
लिङ्गाच्छ्रुतिर्बलीयसीति भावः । एवं च यद्यपि समाख्यातः
प्रकरणं बलीयस्तथापि तस्य लिङ्गेन बाधितत्वात्समाख्या-
या दुर्बलाया अपि प्रबललिङ्गाश्रितत्वेन प्राबल्यात्सैव
सामान्यसम्बन्धे प्रमाणम् दुर्बलस्यापि प्रबलाश्रितस्य
प्राबल्यात् । अत एव श्रुत्यपेक्षया दुर्बलाया अपि स्मृतेराच-
मनरूपप्रबलपदार्थाश्रितत्वेन प्राबल्यात्पदार्थधर्मगुणभू-
तश्रौतकर्मत्यागेन वेदकरणानन्तरं श्रुतेराचमनमेव कार्य-
मित्युक्तमिति प्रकृतन्यायसङ्गतिरिति मी०न्या०प्र० ॥२३१॥

आख्यातानामर्थं ब्रुवतां शक्तिस्सहकारि-
णीति न्यायः ॥ २३२ ॥

अयं न्यायो मीमांसादर्शने व्याख्यातः । तथा हि—ननु
यत्र वाक्यशेषाभावस्तत्र कथं सन्दिग्धार्थनिर्णयः, यथा—
स्रुवेणाऽवद्यति, स्वधितिनाऽवद्यति, हस्तेनाऽवद्यतीति
श्रूयते । अत्र सन्देहः—किं स्रुवेणाऽखिलवस्तुमात्रस्यावदा-
नम्, तथा स्वधितिना, हस्तेन च, आहोस्वित्कयाचिद्वयव-
स्थयेत्याशङ्क्यामाह जैमिनिः सूत्रम्—“ अर्थाद्वा कल्पनै-
कदेशत्वात् ” १ । ४ । २१ । अस्यार्थः—“ वा अथवा यत्र
वाक्यशेषाभावस्तत्र, अर्थात् सामर्थ्यात् कल्पना कुत एक
देशत्वात् । सामर्थ्यस्यापि शक्तिग्रहे उपयोगितया बोध-
बीजैकदेशत्वात् । अयं भावः—आख्यातानामर्थं ब्रुवतां
शक्तिस्सहकारिणीति न्यायात्, कटे भुंक्ते, कांस्यपात्र्यां
भुंक्ते, इत्यत्र लौकिकास्तत्तद्रस्त्वनुसारेण व्यवस्थां कल्प-

यन्ति । कटे आसीनः, कांस्यपात्र्यामोदनं निधायेति ।
वेदेऽपि—“अञ्जलिना सक्तून् जुहुयात् ” इत्यत्र यद्यपि द्विह-
स्तसंयोगोऽञ्जलिस्तथापि गुरुदेवतादिप्रसादनार्थाऽञ्जलिव-
न्निच्छिद्रसंयोगो न भवति तादृशाञ्जलौ सक्तूनामवकाशा-
भावात् । अतः सामर्थ्यात्संयुक्तः प्रसृतिद्वयात्मको मध्य-
गतावकाशोपेतोऽञ्जलिर्यहीतः, एवमत्रापि द्रवद्रव्यस्या-
ज्यस्य सुवो योग्यः, छेदनीयस्य मांसस्य शस्त्रविशेषः
स्वधितिः, संहतस्य पुरोडाशस्य हस्त इत्यनेन प्रकारेण
सुवाद्या व्यवस्थिताः । शक्तिः पुरुषसामर्थ्यमिति ॥ २३२ ॥

रूढिर्योगमपहरतीति न्यायः ॥ २३३ ॥

यथा—यत्राऽन्यत्रातिप्रसक्तादवयवार्थालोचने सव्यपे-
क्षाच्च योगात्समुदायशक्तेः प्राबल्यं विवक्ष्यते, तत्राऽयं
प्रवर्तते । यथा—गौरित्यादावन्यत्राऽतिप्रसक्तप्रकृतप्रत्यया-
र्थालोचनसव्यपेक्षागमनकर्तृत्वादिरूपयोगार्थत्यागेन रू-
ढ्या साक्षात्लांगूलककुदखुरविषाणादिमती व्यक्तिर्यह्यते, त-
था—“ वर्षासु रथकारोऽग्नीनादधीत ” इत्यत्र रथकारशब्देन
ब्रात्यवैश्योत्पन्नो वर्णविशेष उच्यते, न तु रथङ्करोतीति
व्युत्पत्त्या द्विजातिरिति सङ्क्षेपः । रूढिस्तु—स्वरूपेण,
जात्या, गुणेन वा निर्देशाहं वस्तुनि सञ्ज्ञासञ्ज्ञिसङ्केते
प्रवर्तते । यथा—डित्थः, डवित्थः, गौः, शुक्र इति । “डित्थः
काष्ठमयो हस्ती डवित्थस्तन्मयो मृगः ” इति । योगस्तु
प्रकृतिप्रत्यययोगलभ्यार्थवाचके—यौगिक इत्यपरपर्याय-

शब्दे । यथा—आदितेयादिशब्दा यौगिका इति । अत्राऽ-
दित्या अपत्यमिति “ कृदिकारादक्तिनः ” इति ङीष्न्तात्
“ स्त्रीभ्यो ढक् ” इति ढक्प्रत्ययेन केवलं योगार्थ एवेति ॥ २३३ ॥

श्रुतयौगिकलाभे सत्यनन्वितरूढार्थ-
स्त्याज्य इति न्यायः ॥ २३४ ॥

अयं हि—विशेषविषयतया पूर्वन्यायस्य बाधको दृश्यते ।
मण्डपं भोजयतीत्यत्र मण्डं पिबतीति यौगिकार्थलाभेनाऽ-
न्वितगृहरूपरूढार्थत्याग इति ॥ २३४ ॥

अवयवप्रसिद्धेः समुदायप्रसिद्धिर्बलीय-
सीति न्यायः ॥ २३५ ॥

यथा—“ स्वसा तिस्रश्चतस्रश्च ननान्दा दुहिता तथा ।
याता मातेति सप्तैते स्वस्त्रादय उदाहृताः ॥ ” इति । अत्र
पठितशुद्धरूढस्य जननीवाचकस्यैव मातृशब्दस्य “ न ष-
ट्स्वस्त्रादिभ्यः ” ४ । १ । १० । इति स्वस्त्रादित्वप्रयु-
क्तङीबन्निषेधः, न च परिच्छेत्तृवाचकमातृशब्दस्य । योग-
जबोधे तदनालिङ्गितशुद्धरूढिजोपस्थितिः प्रतिबन्धिकेति
व्युत्पत्तिरेतद्बीजमिति । रथकाराधिकरणन्यायसिद्धोऽयं
न्याय इति ॥ २३५ ॥

रथकाराधिकरणन्यायः ॥ २३६ ॥

यथा—“ रथकारोऽग्नीनादधीत ” इत्यत्र रथकारपदस्य
सत्त्वात्सन्देहः—रथं करोतीति व्युत्पत्त्या रथकारः कश्चन
ब्राह्मणो रथकारपदबोध्यः प्रकृतवाक्यजन्यमहावाक्यार्थ-

बोधविषयो ग्राह्यः, उत-रूढः सङ्करजातीय इति । 'अपूर्वा या अग्न्याधानोपयोगिनी विद्या तस्या अकल्पनानुरोधेन द्विज एव रथकारपदबोध्य इति पूर्वपक्षः ।
 " माहिष्योग्रौ प्रजायेते विट्शूद्राङ्गनयोर्नृपात् । शूद्रायां करणो वैश्याद्विन्नास्वेष विधिः स्मृतः ॥ माहिष्येण करणान्तु रथकारः प्रजायते ।" इति मनुना करण्यां माहिष्येणोत्पन्नस्य रूढिरियं रथकार इति प्रदर्शितमिति पूर्वोक्तप्रतिबध्यप्रतिबन्धकभावेन तस्यैव ग्रहणम् । तदन्यथानुपपत्त्याऽग्न्याधानोपयोगिविद्याया अध्ययनस्यापि कल्पनमिति सिद्धान्तितमिति । किञ्चित्प्रकाशिताऽर्थोप्ययं स्वरूपप्रदर्शनार्थं पुनरुक्त इति बोध्यम् ॥ २३६ ॥

शाब्दी ह्याकांक्षा शब्देनैव पूर्यत इति
 न्यायः ॥ २३७ ॥

न हि शाब्दमशब्देनेति न्यायः ॥ २३८ ॥

इच्छागोचरत्वस्य मोक्षसाधारणत्वात्तत्रैव यज्ञादिविनि-
 योगः कुतो न स्यादिति शङ्कानिरासायेमावुभौ न्यायौ प्रव-
 र्त्ते । स्पष्टौ चेमाविति ॥ २३७ ॥ २३८ ॥

मत्स्यकण्टकन्यायः ॥ २३९ ॥

यथा मत्स्यमांसार्थी तत्सम्बद्धान्कण्टकादीनपि तावद्भु-
 ङ्गाति, त्यजति च तस्मिन्गृहीते, तथा तत्त्वम्पदलक्ष्यार्थजि-
 घृक्षया तदुपाधी अपि गृह्येते, त्यज्येते च भागत्यागलक्ष-
 णया सति लक्ष्यार्थग्रहे । उपपादितोयमर्थो विस्तरतोऽन्यत्र ।

किञ्च—“ तस्याऽपत्यम् ” ४ । १ । ९२ । इति सूत्रमहाभाष्ये
 द्युक्तः । तथाहि—“ यथा कश्चिन्मांसार्थी मत्स्यान्सशकला-
 न्सकण्टकानाहरति नान्तरीयकत्वात् । स यावदादेयं ताव-
 दादाय शकलकण्टकानुत्सृजति ” इति संक्षेपः ॥ २३९ ॥

धान्यपलालन्यायः ॥ २४० ॥

यथैतत्स्वरूपम्—“शास्त्राण्यधीत्य मेधावी ह्यभ्यस्य च पुनः-
 पुनः । परमं ब्रह्म विज्ञाय ह्युल्कावत्तान्यथोत्सृजेत् ॥ ग्रन्थम-
 भ्यस्य मेधावी ज्ञानविज्ञानतत्परः । पलालमिव धान्यार्थी
 त्यजेद्ग्रन्थमशेषतः ॥ ” इति पंचदश्यामुक्तम् । अयं न्या-
 यः “ तस्यापत्यम् ” ४ । १ । ९२ । इत्यादिसूत्रम-
 हाभाष्येऽप्यभिहितः । तद्यथा—“कश्चिद्धान्यार्थी शालिकलापं
 सतुषं सपलालमाहरति नान्तरीयकत्वात् । स यावदादेयं
 तावदादाय तुषपलालान्युत्सृजति” इति, तथा प्रकृतेऽपि ना-
 न्तरीयकमित्यस्याऽवश्यम्भावीत्यर्थः इति ॥ २४० ॥

सर्वनाशो समुत्पन्ने ह्यर्द्धे त्यजति पण्डितः ।
 अर्द्धेन कुरुते कार्यं सर्वनाशो हि दुस्सहः॥
 (अर्द्धनाशो समुत्पन्ने सर्वं त्यजति दुर्मतिः)
 इति न्यायः ॥ २४१ ॥

यथा—मूढाः शिष्टाचारमंशो विगीतं दृष्ट्वा कृत्स्नमपि
 त्यजन्ति, स्वभाववादश्चानुरुध्यन्ते । बुधास्तु—श्रुत्यन्तरं वि-

१—केचिदेतत्पूर्वपद्योत्तरार्द्धस्थाने मन्यन्ते । अपरे तु—‘सर्वनाशो’ इत्यतः
 प्रागेव निवेशयितुमुचितम्, व्याख्याक्रमानुरोधादिति ।

किञ्च—“ तस्याऽपत्यम् ” ४ । १ । ९२ । इति सूत्रमहाभाष्ये
 ह्युक्तः । तथाहि—“ यथा कश्चिन्मांसार्थी मत्स्यान्सशकला-
 न्सकण्टकानाहरति नान्तरीयकत्वात् । स यावदादेयं ताव-
 दादाय शकलकण्टकानुत्सृजति ” इति संक्षेपः ॥ २३९ ॥

धान्यपलालन्यायः ॥ २४० ॥

यथैतत्स्वरूपम्—“शास्त्राण्यधीत्य मेधावी ह्यभ्यस्य च पुनः-
 पुनः । परमं ब्रह्म विज्ञाय ह्युल्कावत्तान्यथोत्सृजेत् ॥ ग्रन्थम-
 भ्यस्य मेधावी ज्ञानविज्ञानतत्परः । पलालमिव धान्यार्थी
 त्यजेद्ग्रन्थमशेषतः ॥ ” इति पंचदश्यामुक्तम् । अयं न्या-
 यः “ तस्यापत्यम् ” ४ । १ । ९२ । इत्यादिसूत्रम-
 हाभाष्येऽप्यभिहितः । तद्यथा—“कश्चिद्धान्यार्थी शालिकलापं
 सतुषं सपलालमाहरति नान्तरीयकत्वात् । स यावदादेयं
 तावदादाय तुषपलालान्युत्सृजति” इति, तथा प्रकृतेऽपि ना-
 न्तरीयकमित्यस्याऽवश्यमभावीत्यर्थः इति ॥ २४० ॥

सर्वनाशे समुत्पन्ने ह्यर्द्धं त्यजति पण्डितः ।

अर्द्धेन कुरुते कार्यं सर्वनाशो हि दुस्सहः ॥

(अर्द्धनाशे समुत्पन्ने सर्वं त्यजति दुर्मतिः)

इति न्यायः ॥ २४१ ॥

यथा—मूढाः शिष्टाचारमंशे विगीतं दृष्ट्वा कृत्स्नमपि
 त्यजन्ति, स्वभाववादञ्चानुरुध्यन्ते । बुधास्तु—श्रुत्यन्तरं वि-

१—केचिदेतत्पूर्वपद्योत्तरार्द्धस्थाने मन्यन्ते । अपरे तु— ‘सर्वनाशे’ इत्यतः
 प्रागेव निवेशयितुमुचितम्, व्याख्याक्रमानुरोधादिति ।

रुद्धं विरुद्धांशमात्रं त्यक्त्वा तेनैव तेनैव सदाचारेण
मुच्यन्त इति ॥ २४१ ॥

पदमभ्यधिकाभावात्स्मारकान्न विशि-
ष्यत इति न्यायः ॥ २४२ ॥

लक्ष्यार्थबोधे प्रमात्वसम्पादकतया पदान्तरसाफल्य-
मिति बोध्यम् ॥ २४२ ॥

तुलान्नमनन्यायः ॥ २४३ ॥

यथा हि तुलायाः पश्चिमभागस्याधस्तात्कनिष्ठिकाद्याः
घातेनोन्नमने कृते सति पूर्वभागस्य नमनं यत्नमन्तरेणैव
भवति, तथा हि एकस्मिन्स्वपक्षपरिपन्थिनि जिते तत्पक्ष-
पातिनोऽन्येऽपवादिनो विनोद्यमं जिता भवन्तीति ॥ २४३ ॥

प्रधानमल्लुनिबर्हणन्यायः ॥ २४४ ॥

मल्ला बाहुयुद्धविशारदास्तेषु प्रधानस्य निबर्हणं-मार-
णम्-भूमौ प्रतिष्ठापनम्-तत्पृष्ठभागस्य तथा सैन्ययोजनमि-
ति यावत् । यथा जयकामेन प्रधाने निगृहीते हि तदपेक्षया
दुर्बलानामन्येषां पराजयः सुकरं इति न्यायार्थः ॥ २४४ ॥

आषाढवाते चलति द्विपेन्द्रे चक्रीवतो वारि-
धिरेव काष्ठेति न्यायः ॥ २४५ ॥

चलतीति सप्तम्यन्तं पदम्, देहलीदीपकन्यायेनोभयत्र
सम्बध्यते । चक्रीवान् गर्दभः “ चक्रीवन्तस्तु वालेया रास-
भा गर्दभाः खराः ” इत्यमरात् । स्पष्टमन्यत् । अयं न्यायः
यामिर्युक्तिभिः प्रबलतरशुष्कतर्ककर्मशत्वेन प्रसिद्धोऽपि

कश्चिद्वादी जय्यस्ताभिरितरे क्षुद्रा दूरतो निरस्ता भव-
न्तीति विवक्षायां प्रवर्तत इति ॥ २४५ ॥

देहलीदीपन्यायः ॥ २४६ ॥

अयं न्यायो यथा शालाद्वयमध्यवर्तिदेहलीनिहितदीपः
शालाद्वयं स्वकिरणमण्डितं करोतीति दृष्टान्तभूतः । दार्ष्टा-
निकभूतं प्रकृतन्यायोदाहरणञ्च पूर्व्वन्यायस्य चलतीति
पदं बोध्यमिति । किञ्च—“ एकाच उपदेशेऽनुदात्तात् ”
इति सूत्र ७ । २ । १० । स्थोपदेशपदार्थस्यैकाचपदार्थेऽनुदा-
त्तपदार्थे चान्वय इति । एवमुदाहरणान्तराण्यपि स्वय-
मुन्नेयानि । अयञ्च न्यायः—अन्वयविषय एव प्राय उदाहि-
यते वृद्धैरिति बोध्यम् ॥ २४६ ॥

मध्यममणिन्यायः ॥ २४७ ॥

यथा—नासिकालंकारमुक्ताफलयोर्मध्ये सय्योजितो
लोहितको मणिर्मौक्तिके स्वप्रभया भूषयतीति प्रसिद्धम् ।
उदाहरणानि प्रदर्शितान्येवेति ॥ २४७ ॥

काकाक्षिगोलकन्यायः ॥ २४८ ॥

काकस्यैकमेव चक्षुरिन्द्रियं गोलकद्वयेऽपि चाक्षुषप्र-
त्यक्षोपजनने ह्युपकारकं भवतीति । तत्र पूर्व्वन्यायद्वयापेक्ष-
याऽयमीषद्विशेषशाली—यत्तदुपकारायतत्र तत्र चक्षुरिन्द्रि-
यस्य गमनमपेक्षते, दीपादिस्तु निर्व्यापार एकत्र स्थित
एवोभयोरुपकरोतीति । अस्योदाहरणं यथा—“ या भाति
लक्ष्मीर्भुवि मन्दरस्था यथा प्रदोषेषु च सागरस्था । तथैव

तोयेषु च पुष्करस्था रराज सा चारुनिशाकरस्था ॥” इति ।
 अन्यच्च-“ कृताश्च वैदूर्यमया विहंगा रूप्यप्रवालैश्च तथा
 विहंगाः । चित्राश्च नानावसुभिर्भुजंगा जात्यानुरूपास्तुरगाः
 शुभांगाः ॥ ” इति । अत्राऽमध्यपतितस्यापि क्रियापदस्य
 सर्वत्र सम्बन्धः । अत्रायमपि विशेषः पूर्वन्यायापेक्षयाऽवग-
 न्तव्य इति । किञ्च-“न वेति विभाषा” १ । १ । ४४ । इति
 सूत्रस्थ इतिशब्दः काकाक्षिगोलकन्यायेनोभाभ्यां सम्ब-
 द्यते । नेति निषेधः, वेति विकल्पः, विभाषायाः संज्ञी-
 त्यर्थः । किञ्चोक्तं मुनीश्वरैः-“अविरोधिसुखे बुद्धिः स्वानन्दे
 च गमागमौ । कुर्वन्त्यास्ते क्रमादेशा काकाक्षिवदितस्ततः ॥
 एकैव दृष्टिः काकस्य वामदक्षिणनेत्रयोः । यात्यायात्येवमा-
 नन्दद्वये तत्त्वविदो मतिः ॥ भुञ्जानो विषयानन्दं ब्रह्मानन्दं
 च तत्त्ववित् । विभाषाभिज्ञवद्विद्यादुभौ लौकिकवैदिकौ ॥”
 इति ॥ २४८ ॥

अणुरपि विशेषोऽध्यवसायकर इति
 न्यायः ॥ २४९ ॥

इदमित्थमेवेति विषयपरिच्छेदोऽध्यवसायः । अध्यव-
 सानमध्यवसायः ‘षो-अन्तकर्मणि’ इति धातोर्घञ्,
 “आतो युक्”-७ । ३ । ३३ । इति युक् । अध्यवसायश्च-
 बुद्धिव्यापारो ज्ञानमुपात्तविषयाणामिन्द्रियाणां वृत्तौ सत्यां
 बुद्धे रजस्तमोऽभिभवे सति यस्सत्त्वसमुद्रेकः सोऽध्य-
 वसाय इति वृत्तिरिति चाख्यायते । किञ्च-क्रियाक्रिया-

वतोरभेदविवक्षया सर्वो व्यवहर्ता आलोच्य मत्वा अह-
मत्राधिकृत इत्यभिमत्य कर्तव्यमेतन्मयेत्यध्यवस्यति,
ततश्च प्रवर्त्तत इति लोकसिद्धम् तत्र कर्तव्यमिति योऽयं
निश्चयश्चित्तिसन्निधावापन्नचैतन्यबुद्धेः सोऽध्यवसायो बुद्धे-
रसाधारणव्यापार इति ॥ २४९ ॥

दण्डसर्पमारणन्यायः ॥ २५० ॥

यत्रायासं विना साक्षात्सिद्ध्यन्तमर्थमुपेक्ष्यायासेन
परस्परया स एवार्थः साध्यते, तत्रायं न्यायोऽवतरतीति ।
यथा कश्चित्सर्पं दृष्ट्वा तन्मारणाय दण्डमिच्छंस्तमलभ-
मानश्च कुठारं गृहीत्वा तच्छेदाय प्रवर्त्तते । तस्यायासो
यथा वृथा, कुठारेणैव सर्पस्य शक्यवधत्वादिति ॥ २५० ॥

वृकबन्धनन्यायः ॥ २५१ ॥

यथा वृकं जिघृक्षुः कश्चित्सूर्यरश्मिसन्तप्तशिरस्के
वृके नवनीतं निधाय तेन विलेपनेन तन्नेत्रयोः पूर्णयोरन्धी-
भूतं तं जिघृक्षति । तस्य यथा नवनीतप्रक्षेपायासो वृथा
तं विनापि तदैव ग्रहीतुं शक्यत्वात्, तथा प्रकृतेऽपि ।
पूर्ववत् ॥ २५१ ॥

**अन्ते रण्डाविवाहश्चेदादावेव कुतो न स
इति न्यायः ॥ २५२ ॥**

स्पष्टः । पूर्ववत् ॥ २५२ ॥

ऋजुमार्गेण सिद्ध्यतोऽर्थस्य वक्रेण साध-
नाऽयोग इति न्यायः ॥ २५३ ॥

स्पष्टः । पूर्ववत् ॥ २५३ ॥

भुजया शिरोवेष्टनेन नासिकास्पर्श इति
न्यायः ॥ २५४ ॥

स्पष्टः । पूर्ववत् ॥ २५४ ॥

अर्धजरतीन्यायः ॥ २५५ ॥

यत्र सर्वत्यागे ग्रहणे वा प्रसक्ते निर्युक्तिकमेकांशोपा-
दानमंशान्तरत्यागश्च क्रियते, तत्रायं न्यायोऽवतरतीति ।
यथा—जरती वृद्धा स्त्री, तस्याः पतिस्तदंर्द्धं मुखमात्रं गृ-
ह्णाति ह्यवयवान्तरं त्यजतीति युक्तिशून्यम्, तथा य ईशवच-
नत्वेनागमप्रामाण्यमुपगच्छन्ति तेषां बुद्धवचसामपि प्रामा-
ण्यप्रसङ्गो वेदस्यापि वाऽप्रामाण्यापत्तिः । यदि वा—ईशव-
चनत्वसाम्येऽपि वेदस्य प्रामाण्यमप्रामाण्यं च बुद्धवचसा-
मङ्गीक्रियते, तदेतदपि युक्तिशून्यमिति भावः ॥ २५५ ॥

अर्द्धवेशन्यायः ॥ २५६ ॥

यथा कश्चिद्यवनः कुक्कुटीमांसभोजनकामस्तत्सन्ततिका-
मश्च तद्दीवादिकं छित्त्वा भुंक्ते, उदरश्च सन्तानार्थं स्थापय-
तीति यथा न सम्भवति, तथा प्रकृतेपि ॥ २५६ ॥

सुभगाभिक्षुन्यायः ॥ २५७ ॥

एकत्र विरुद्धाऽनेकधर्मसमावेशाऽसम्भवविवक्षायामयं
न्यायोऽवतरति । एकस्मिन्नीशरूपाप्तवचने प्रामाण्याऽप्रामा-

पुन्यलक्षणविरुद्धधर्मद्वयं न सम्भवतीति केचित् । यथा सुभगात्वं भिक्षुकत्वं पुंस्त्वञ्च यथाविधपदद्वयसामानाधिकरण्यात्प्रतीयमानमपि विरुद्धत्वादेकस्मिन्युगपन्न सम्भवति, तथा प्रकृतेऽपीति केचित् । अन्ये तु—यथा सुभगाभिक्षुकौ प्रबलघातकभयात्कञ्चिच्छरणं प्रपन्नौ । स च शरणागतत्यागदोषश्रवणात्सर्वप्रयत्नेनोभयो रक्षणे प्रबलारिकृतस्वघातभयेन त्यागे वा प्राप्तेऽपि सुभगां रक्षति, भिक्षुकं त्यजतीति यत्तत्र तस्येच्छैव नियामिका, न त्वन्यत्किञ्चिद्विनिगमकमस्ति, तथा प्रकृतेऽपि ईशवचनादुभयोः प्रामाण्ये पौरुषेयत्वान्मूलसापेक्षतया धर्माधर्मादौ तदभावादप्रामाण्ये चाप्राप्तेऽप्युक्तविभागे तार्किकेच्छैव नियामिकेत्यर्थमाहुः । एवं स्मृत्यादिष्वागममूलकतया प्रामाण्यं न तु ऋषिवचनत्वादिना, बृहस्पतिप्रणीतनास्तिकशास्त्राणामपि प्रामाण्यापत्तेरित्यादि स्वयमूह्यमिति ॥ २५७ ॥

एकत्र निर्णीतः शास्त्रार्थोऽन्यत्रापि तथेति
न्यायः ॥ २५८ ॥

यथा शुक्रस्य बालवृद्धावस्थायां विवाहनिषेधो विधिद्वारेण निर्णीत एवं व्रतबन्धादिष्वपि ज्ञेयमिति । किञ्च—यत्र स्वमतविरुद्धेषु नानाविधवादिमतेष्वेकत्र प्रबलयुक्तिशास्त्रप्रमाणसिद्धस्वमतेन स्वमतविरुद्धवादिमतं निरस्तञ्चेत्तर्ह्यन्ये सर्वे निरस्ता ज्ञेया इति ॥ २५८ ॥

कण्टकन्यायः ॥ २५९ ॥

तत्र कण्टकाः प्रसिद्धाः, शत्रवश्च । तत्र प्रथमपक्षे, पादप्रविष्टं कंटकं यथा दृढेन कण्टकांतरेण निष्कास्याऽनेनापि कालांतरे पीडा मा भवत्विति तमप्यग्यादौ प्रक्षिपन्ति । प्रथमं पादलग्नेन तदुद्धारायानुप्रविष्टेन च कृतं व्रणादिकं यथा योग्योपायैरुपशमं नयन्ति । द्वितीयकल्पे च यथा—ये शत्रवः स्वदेशोपद्रवं कुर्वन्ति तदपेक्षया प्रबलममित्रान्तरं सामदानरूपोपयोगेन वशीकृत्य तद्वारा तान्पराजित्य भेददण्डरूपोपायेन तमपि पराजयन्ते, तैः कृतं प्रजोत्सादनाद्युपद्रवं च स्वस्वस्थाने स्थापनादिना दूरीकुर्वन्ति नीतिनिपुणा नृपा इति, तथा प्रकृतेऽपि । अख्यात्यात्मख्यात्यसत्ख्यात्यन्यथाख्यातिभेदाच्चतुर्विधख्यातर्यसन्ति । तत्राख्यात्यसत्ख्यात्यात्मख्यातिवादानन्यथाख्यातिवादेन निरस्यन्तमपि निराकुर्वन्तीति । अनिर्वचनीयख्यातौ तैस्तर्कितं दूषणगणमुद्धरन्ति इति न्यायोदाहरणसंगतिः । तत्प्रकारस्तु ग्रंथविस्तरभयान्नेहोपन्यस्त इति ॥ २५९ ॥

जलकतकरेणुन्यायः ॥ २६० ॥

अयं बाध्यं प्रबाध्य स्वयमेव बाधकनिवृत्तिविवक्षायां प्रवर्तते । यथा सपङ्कजले प्रक्षिताः कतकस्यौषधिविशेषस्य 'निर्ममली' इति भाषायां प्रसिद्धस्य रेणवो रजांसि तस्मात्संपंकजलात्पंकं विलाप्य स्वयमेव विलीयन्ते, तथा तत्त्वज्ञानं सविलासज्ञानं निवर्त्य स्वयमेव निवर्तत इति ॥ २६० ॥

दग्धेन्धनवह्निन्यायः ॥ २६१ ॥

यथा—दग्धानीन्धनानि येन सोऽग्निर्यथा स्वयमेव प्रशाम्यतीति । उक्तञ्च—“ यथा निरिन्धनो वह्निस्स्वयोनोऽवुपशाम्यति । तथा वृत्तिक्षयाच्चित्तं स्वयोनोऽवुपशाम्यति ” ॥ इति । अस्यार्थः—निरिन्धनो दग्धकाष्ठो वह्निस्स्वयोनौ स्वकारणे तेजोमात्र उपशाम्यति, ज्वालादिरूपं विशेषाकारं परित्यज्य तेजोमात्ररूपे यथावतिष्ठते, तथा तेनैव प्रकारेण चित्तमन्तःकरणमपि वृत्तिक्षयान्निरोधसमाध्यभ्यासेन राजसादिसकलवृत्तिनाशात्स्वकारणे सत्त्वमात्र उपशाम्यति, सत्त्वमात्रावशेषं भवतीत्यर्थः ॥ २६१ ॥

यन्निवृत्तिमद्वस्तु तदुत्पत्तिमदपीति
न्यायः ॥ २६२ ॥

‘ ध्रुवं जन्म मृतस्य च ’ इति भगवद्वाक्यमस्मिन्न्याये बीजम् ॥ २६२ ॥

विशिष्टधर्मे वृत्तस्य विशेषणप्रवृत्तित्वनियम इति न्यायः ॥ २६३ ॥

यथा—दृश्यंते हि कुण्डली यातीत्यादौ विशिष्टवृत्तेर्धर्मस्य गत्यादेः कुण्डलादिरूपविशेषणवृत्तित्वमिति । कुण्डली भुंक्ते इत्यादौ तु कुण्डलादिरूपलक्षणत्वाद्विशेष्यस्यैव भोजनान्वय इति ॥ २६३ ॥

व्यापकव्यावृत्त्या व्याप्यव्यावृत्तिरिति
न्यायः ॥ २६४ ॥

स्पष्टः । अन्यूनदेशकालवृत्तित्वं व्यापकत्वमपरिच्छिन्न-
त्वमसीमत्वमिति यावत् । विपूर्वकः ' आप्लु-व्याप्तौ ' ततः
“ ण्वुल्लुत्तचौ ” इति ण्वुल्लु, व्याप्नोतीति व्यापकः । अनधि-
देशकालनियमं व्याप्यमिति, व्याप्तुं योग्यमित्यर्थः । एवञ्च
व्यापकाभावे व्याप्याभावो न्याय्य इति सिद्धम् । यथा-
आकाशाभावेशब्दाभावः । अयं यत्राधाराधेयभावो नित्यस्त
त्रप्रवर्तत इति ॥ २६४ ॥

पदार्थः पदार्थेनान्वेति न पदार्थैकदेशेनेति
न्यायः ॥ २६५ ॥

अयं न्यायो मुक्तावल्यां लक्षणाप्रकरणे निर्दिष्टः । तथा-
हि-यदि एकदेशान्वयो न स्वीक्रियते तदा गम्भीरायां नद्यां
घोष इत्यादौ नदीपदस्य गम्भीरनदीतीरे लक्षणा, गम्भीर-
पदं तु तात्पर्यग्राहकमिति संक्षेपः । विस्तरभिया नात्र
प्रपञ्चितः ॥ २६५ ॥

व्यक्तिन्यायः ॥ २६६ ॥

अयं न्यायः पूर्वोक्तन्यायस्यापवादः । तथाहि-स्वीक्रि-
यते हि जातिविशिष्टव्यक्तौ शब्दशक्तिमुपगच्छद्भिस्ताकिं-
कैरपि । गौरनित्येत्यादौ पदार्थैकदेशस्यापि व्यक्तेरनित्यत्वा-
दन्वय इति ॥ २६६ ॥

श्वश्रूनिर्गच्छोक्तिन्यायः ॥ २६७ ॥

यत्र परकृतनिषेधं निराकृत्य स्वयं निषेधति, तत्रायं प्रवर्तते । यथा—भिक्षामटते बटवे भिक्षाम्प्रत्याचक्षाणां स्वस्नुषां भर्त्सयित्वा श्वश्रूः पुनस्तमाहूय समागते तस्मिन्नास्ति भिक्षा निर्गच्छेति तथैव प्रत्याचष्टे, तथा प्रकृतेऽपि ॥ २६७ ॥

नारिकेलफलाम्बुन्यायः ॥ ३६८ ॥

यथा दृढावयवसंयोगवति नारिकेलफले कथं जलमायातमिति न तर्कगोचरतामेति, तथाऽऽगता लक्ष्मीर्नैव लक्ष्यते । उक्तञ्च—“ आगता लक्ष्यते नैव नारिकेलफलाम्बुवत् ” इति । लक्ष्मीरिति शेषः ॥ ३६८ ॥

गजभुक्तकपित्थन्यायः ॥ २६९ ॥

यथा—गजभुक्तं हि कपित्थफलं तदुदरादभग्नमेव निःसरति, तच्च भग्नं सन्मज्जाशून्यं प्रक्षालितमिवाभातीति प्रसिद्धम् । तथा च—यथा निच्छिद्रादतिकठिनात्तस्मादतिसान्द्रं तन्मज्जादि कथं निस्सृतमिति न तर्कगोचरतामेति, तथा गतापि लक्ष्मीर्नैव लक्ष्यते । उक्तञ्च—“ गता विलक्ष्यते नैव गजभुक्तकपित्थवत् ” इति ॥ २६९ ॥

अन्यद्भुक्तमन्यद्भ्रान्तमिति न्यायः ॥ २७० ॥

यथा—विघ्नविघाताय कृतं मङ्गलं शिष्यशिक्षायै निबध्नातीत्यत्र विघ्नध्वंसम्प्रति मङ्गलस्य कारणताऽभिहिता

सिद्धान्तिना । तत्र वादिना तु-ननु मङ्गलं न विघ्नध्वंसं
प्रति न वा समाप्तिं प्रति कारणम्, विनापि मङ्गलं नास्ति-
कादीनां ग्रंथे निर्विघ्नपरिसमाप्तिदर्शनादित्युक्तम् । अत्र
वादिमतेऽभुक्तवान्तापत्तिर्दोषः प्रकृतन्यायत आयाति, न
वा समाप्तिं प्रतीत्युक्तेरिति ॥ २७१ ॥

**आम्नान्पृष्टः कोविदारानाचष्ट इति
न्यायः ॥ २७१ ॥**

अयं हि-“अर्थवत्-” १ । २ । ४५ । इति सूत्रमहाभा-
ष्येऽभिहितः । तथाहि-“अर्थवत्ता नोपपद्यते केवलेना-
वचनात् । अर्थवत्ता नोपपद्यते वृक्षशब्दस्य । किं कारणम् ।
केवलेनावचनात् । न केवलेन वृक्षशब्देनार्थो गम्यते ।
केन तर्हि, सप्रत्ययकेन । न वा प्रत्ययेन नित्यसम्बन्धा-
त्केवलस्याप्रयोगः । न वा एष दोषः । किङ्कारणम् । प्रत्ययेन
नित्यसम्बन्धात् । नित्यसम्बन्धावेतावर्थो प्रकृतिः,
प्रत्यय इति । प्रत्ययेन नित्यसम्बन्धात्केवलस्य प्रयोगो न
भविष्यति । अन्यद्भवान्पृष्टोऽन्यदाचष्टे । आम्नान्पृष्टः कोवि-
दारानाचष्टे ” इति ॥ २७१ ॥

स्वप्नव्याघ्रन्यायः ॥ २७२ ॥

यथा-स्वप्ने दृष्टो व्याघ्रस्वप्ने विलाप्य तत्र वर्तमानेन
बाध्यरूपेण स्वयमपि विलीयते, एवं प्रकृतेऽपि ॥ २७२ ॥

स्वभावो दुरतिक्रम इति न्यायः ॥ २७३ ॥

स्पष्टः ॥ २७३ ॥

इषुवेगक्षयन्यायः ॥ २७४ ॥

यथा धनुषः सकाशान्मुक्तस्येषोर्वाणस्य कर्मणः प्रार-
ब्धवेगक्षयादेव क्षय इति प्रसिद्धं, तथा प्रकृतेऽपि ॥ २७४ ॥

चक्रभ्रमणन्यायः ॥ २७५ ॥

यथा चक्रभ्रान्तिहेतौ कुलालव्यापारे निवृत्तेऽपि भ्रान्ति-
क्षयो वेगक्षयादेव भवति, तथा प्रकृतेऽपि ॥ २७५ ॥

कारणनाशे कार्य्यनाश इति न्यायः ॥ २७६ ॥

केचित्-समवायिकारणनाशे कार्य्यनाशो यथा तन्तु-
नाशे पटनाश इति वदन्ति । परे तु-असमवायिकारण-
नाशेऽपि कार्य्यनाशो यथा तन्तुसंयोगनाशे पटनाश इति
वदन्तीति । अन्यच्च-योगबुद्ध्यभावे तत्कार्य्यभूतो मोक्षोऽपि
न सम्भवति, तथान्यत्रापि ॥ २७६ ॥

योग्यो योग्येन सम्बध्यत इति
न्यायः ॥ २७७ ॥

यथा-दृश्यते हि लोकेऽन्योन्ययोग्यानामेव नरपशुप-
क्षिप्रभृतीनां मिथुनत्वादिसम्बन्ध इति ॥ २७७ ॥

कार्य्यनाशे कारणनाश इति न्यायः ॥ २७८ ॥

यथा पटनाशे तन्तुनाश इत्यादि ॥ २७८ ॥

यावच्छिरस्तावती शिरोव्यथेति न्यायः ॥ २७९ ॥

स्पष्टः ॥ २७९ ॥

हस्तामलकन्यायः ॥ २८० ॥

यथा हस्ते स्थितमामलकं फलमसन्निदग्धं दृश्यते, तथा “तत्त्वमसि” इत्यादिमहावाक्यकर्तृकर्मवासनाभ्यां प्रतिबन्धरहितं सत्पूर्वं परोक्षतया प्रकाशिते तत्त्वे परोक्षमपरोक्षतया तत्त्वावभासनसमर्थं ज्ञानं जनयतीति भावः । उक्तञ्च पञ्चदश्याम्—“ वाक्यमप्रतिबद्धं सत्प्राक्परोक्षावभासिते । करामलकवद्बोधमपरोक्षं प्रसूयते ॥” इति ॥ २८० ॥

करस्थबिल्वन्यायः ॥ २८१ ॥

अयं पूर्ववत् ॥ २८१ ॥

अहिर्निर्लीयनीन्यायः ॥ २८२ ॥

अहिर्निर्लीयतेऽस्यां साऽहिर्निर्लीयनी । सर्पत्वचेत्यर्थः । यथा सर्पः सत्त्वचं प्रागात्मतयोपगतमपि त्यागानन्तरं स्वसमीपे वर्तमान (ना) मपि न कदाचिदात्मत्वेन जानाति, तथा देहं बोधात्प्रागात्मत्वेनाभिमतमपि सति बोधे न कदाप्यात्मतया पश्यतीति भावः ॥ २८२ ॥

दग्धरशनान्यायः ॥ २८३ ॥

रशना रज्जुः । दन्त्यमध्योऽपि रसनाशब्दः । यथा दग्ध-रज्जुः पूर्ववन्निगुणत्वादिरूपेण प्रतीयमानापि निस्सारा बुध्यते बुधैः, तथा प्रपञ्चं संसारं प्रतीयमानमपि निस्सारं वेत्ति बुध इति ॥ २८३ ॥

दग्धपत्रन्यायः ॥ २८४ ॥

पूर्ववत् । यथा पत्रस्य दग्धत्वेऽपि पूर्वाकारेणावस्थानं

गृह्यते, एवं यत्र वस्तुनो दाहेपि तदाकारप्रतीतिः, तत्रास्य प्रवृत्तिः ॥ २८४ ॥

चित्रपटन्यायः ॥ २८५ ॥

यथा-धौतो १ घट्टितो २ लाञ्छितो ३ रञ्जित ४ इत्येवं-
प्रकाराश्चतस्रोवस्था यथा चित्रपटे ह्युपलभ्यन्ते, तथा पर-
मात्मन्यपि चिदं १ तय्यामी २ सूत्रात्मा ३ विराट् ४ चेत्य-
वस्थाचतुष्टयं बोद्धव्यमित्यर्थः । उक्तं च पंचदश्याम्—“यथा
चित्रपटे दृष्टे ह्यवस्थानां चतुष्टयम् । परमात्मनि विज्ञेयं तथा-
ऽवस्थाचतुष्टयम् ॥ यथा धौतो घट्टितो हि लाञ्छितो रञ्जितः
पटः । चिदन्तय्यामिसूत्रात्मा विराडात्मा तथेर्यते ॥ स्वतः
शुभ्रोऽत्र धौतः स्याद्धट्टितोन्नविलेपनात् । मण्ड्याकारैर्ला-
ञ्छितस्स्याद्रञ्जितो वर्णपूरणात् ॥ ” इति ॥ २८५ ॥

चम्पकपटन्यायः ॥ २८६ ॥

यथा दूरीकृतेष्वपि पटनिष्ठचम्पकपुष्पेषु पटे उपलभ्य-
मानो गंधो निराश्रयगुणावस्थायोगात्स्वाश्रयं द्रव्यं कल्प-
यति, तथा प्रकृतेऽपि ॥ २८६ ॥

अपसारिताग्निभूतलन्यायः ॥ २८७ ॥

पूर्ववत् ॥ २८७ ॥

शङ्खत्खातदंष्ट्रौरगन्यायः ॥ २८८ ॥

यथा उत्पाटितदन्तपांक्तिर्नागो नापकारक्षमो भवति, तथा
नाशितस्वसहायकशत्रुरपि नहि शक्तोत्यपकर्तुमिति ॥ २८८ ॥

चित्राङ्गनान्यायः ॥ २८९ ॥

यथा चित्ररूपाङ्गना स्त्री दृश्यमाना न चुम्बनाऽऽ-
लिंगनादिफलं जनयितुं शक्नोति, तथा निरहंकारतया
तत्त्वविदा कृतान्यपि विहितनिषिद्धानि कर्म्मणि स्वफल-
जन्यदेहान्तरमारब्धुं न क्षमन्ते । अत एव तत्त्ववित्स्वकृत-
कर्म्मफलेन न युज्यत इति भाव इति वदन्ति ॥ २८९ ॥

चित्रामृतन्यायः ॥ २९० ॥

पूर्ववत् ॥ २९० ॥

चित्रानलन्यायः ॥ २९१ ॥

पूर्ववत् ॥ २९१ ॥

आदावन्ते च यन्नास्ति वर्त्तमानेऽपि तत्त-
थेति न्यायः ॥ २९२ ॥

यथा—“एष वन्ध्यासुतो याति खपुष्पकृतशेखरः । मृग-
तृष्णाम्भसि स्नातः शशशृङ्गधनुर्धरः ॥ ” इत्यत्र वन्ध्या-
सुतादीनां त्रिषु कालेष्वभावः ॥ २९२ ॥

अदग्धदहनन्यायः ॥ २९३ ॥

यथा न हि वह्निर्दग्धं दहति किन्त्वदग्धमिति, तथा
प्रकृतेपि । “इको झल्” १ । २ । ९ । इति सूत्रमहाभाष्येऽ-
प्ययमभिहितः । तद्यथा—“ अकृतकारि खल्वपि शास्त्र-
मग्निवद्भवति । तद्यथा—अग्निर्यददग्धं तदहति, यदग्धं तन्न-
दहति ” इति ॥ २९३ ॥

धनअयन्यायः ॥ २९४ ॥

यथाहुः—“ नित्यबोधपरिपीडितं जगद्विभ्रमं तुदति
वाक्यजा मतिः । वासुदेवनिहतं धनअयो हन्ति कौरव-
कुलं यथा पुनः ॥ ” इति ॥ २९४ ॥

ऊषरवृष्टिन्यायः ॥ २९५ ॥

समुद्रवृष्टिन्यायः ॥ २९६ ॥

जलताडनन्यायः २९७ ॥

जलमन्थनन्यायः ॥ २९८ ॥

शवोद्वर्त्तनन्यायः ॥ २९९ ॥

मृतमारणन्यायः ॥ ३०० ॥

पिष्टपेषणन्यायः ॥ ३०१ ॥

अन्धदर्पणन्यायः ॥ ३०२ ॥

श्वपुच्छोन्नामनन्यायः ॥ ३०३ ॥

काकदन्तपरीक्षा (गवेषण) न्यायः ॥ ३०४ ॥

काकस्य दन्तास्सन्ति न वा, तेषां शौक्ल्यं न वेति ॥ ३०४ ॥

गर्दभरोमगणनान्यायः ॥ ३०५ ॥

अरण्यरोदनन्यायः ॥ ३०६ ॥

मूर्खसेवनन्यायः ॥ ३०७ ॥

बधिरकर्णजपन्यायः ॥ ३०८ ॥

न हि विवाहानन्तरं वरपरीक्षेतिन्यायः ३०९ ॥

कृते कार्ये किम्मुहूर्त्तप्रश्नेनेति न्यायः ३१०

सुप्तडिम्भमुखचुम्बनन्यायः ॥ ३११ ॥

ऊपरवृष्टिप्रभृतयस्सप्तदश १७ न्याया वैपर्ययबोध-
काः । यत्र क्रिया निष्फला, तत्रैवेषां प्रवृत्तिरिति भावः ।
स्पष्टार्थास्सर्वे ॥ २९५ ॥ ३११ ॥

सैषा महतो वंशस्तम्बाल्लङ्घ्याऽनुकृष्यत
इति न्यायः ॥ ३१२ ॥

अयं यत्र वृथा कार्यकरणे स्वल्पफलककर्ममणि च
महाश्रमकरणम्, तत्र प्रवर्तते । “ऋलृक्” सूत्रमहाभाष्ये
बुदाहृतश्च । तथाहि—“स एष सूत्रभेदेन लृकारोप-
देशः प्लुत्याद्यर्थः सन्प्रत्याख्यायते, सैषा महतो वंशस्त-
म्बाल्लङ्घ्याऽनुकृष्यते” इति । “लृदा करंजभेदे स्यात्फले
वाद्ये खगान्तरे” इति मेदिनी । ‘लृदा ग्रामचटके’ इति वा ।
‘लृट्-लौल्ये’ इति धातोः “अशियुषिलटिकणिखटिवि-
शिभ्यः कन्” इत्यौणादिकः कन् । “नेड्वाशि कृति” इती-
डभावः ॥ ३१२ ॥

तालसर्पन्यायः ॥ ३१३ ॥

यथाऽवरोहणसमये ऊर्ध्वमुखैस्तालग्रन्थिभिः सर्पों-
दरविदारणात्तालारोहणं सर्पस्य स्वनाशयेति प्रसिद्ध-
मिति तथा प्रकृतेऽपि ॥ ३१३ ॥

कडारान्यायः ॥ ३१४ ॥

यत्र बहुवचनेनाऽऽदित्वं ज्ञायते, तत्रायं प्रवर्तते । यथा

“कडाराः कर्मधारये” २ । २ । ३८ । इति पाणिनिसूत्रे बहुवचनेन कडारादय इति ज्ञायते, तथा “निवीतमापृष्ठ-
देशावलम्बग्राम्यधर्मेषु” इति निगमपरीशिष्टे दर्शनात्-
ग्राम्यधर्मो मैथुनम् । कडारा इति बहुवचनमाद्यर्थे । मूत्रपु-
रीषयोरुत्सर्गपरिग्रह इत्याचाराऽऽदर्शः ॥ ३१४ ॥

रोगिन्यायः ॥ ३१५ ॥

यथा रोगिनाशे रोगस्याऽपि नाशस्तथा प्रकृतेऽपि ॥ ३१५ ॥

अश्वतरीगर्भन्यायः ॥ ३१६ ॥

यथा-वडवातो गर्दभादुत्पन्नाऽश्वतरी, तस्या गर्भो यथा तन्नाशाय भवति, तथा प्रकृतेऽपि । उक्तञ्च-“सकृदुष्टम-
पीष्टं यः पुनस्संधातुमिच्छति । स मृत्युमुपगृह्णाति गर्भम-
श्वतरी यथा ॥” इति । किञ्च-नन्वज्ञानकार्यान्तःकरणवृ-
त्त्यात्मकं ज्ञानं कथं स्वकारणीभूताऽज्ञाननाशाय स्यादुपजी-
व्यविरोधादिति चेत्-प्रकृतन्यायादवेहि ॥ ३१६ ॥

वृश्चिकीगर्भन्यायः ॥ ३१७ ॥

पूर्ववत् ॥ ३१७ ॥

कदलीफलन्यायः ॥ ३१८ ॥

पूर्ववत् ॥ ३१८ ॥

सिंहीक्षीरन्यायः ॥ ३१९ ॥

यथा सुवर्णपात्र एव सिंहीक्षीरं तिष्ठति फलाय च भवति, तथा सद्गुरूपदेशो हि शमादिसाधनसम्पन्ने स-
च्छिष्य एव प्रतिष्ठां लभते ॥ ३१९ ॥

व्याघ्रीक्षीरन्यायः ॥ ३२० ॥

पूर्वन्यायपर्यायान्तरम् ॥ ३२० ॥

शूर्पन्यायः ॥ ३२१ ॥

यथा शूर्पणो हि बुसादि त्यक्त्वा शुद्धमन्नमवशेषयति,
तथा शिष्यो हि गुरुणां गुणानेव गृह्णाति, न तु दोषान् ॥ ३२१ ॥

इन्दुक्ष्वेडन्यायः ॥ ३२२ ॥

उक्तं च—“ गुणदोषौ बुधो गृह्णन्निन्दुक्ष्वेडाविवेश्वरः ।
शिरसा श्लाघते पूर्वं परं कण्ठे नियच्छति ॥ ” इति ॥ ३२२ ॥

भ्रमरन्यायः ॥ ३२३ ॥

यथा भ्रमरो हि पुष्पाणां कण्टकादीस्त्यक्त्वा गन्धगुण-
मात्रमादत्ते, तथा प्रकृतेऽपि ॥ ३२३ ॥

भ्रमरन्यायः ॥ ३२४ ॥

यथा भ्रमरो हि प्रतिपुष्पं गन्धमादत्ते, निर्गगन्धीभूतं
परित्यज्याऽन्यत्पुष्पमवलम्बते, तथा प्रकृतेऽपि ॥ ३२४ ॥

भ्रमरन्यायः ॥ ३२५ ॥

यथा भ्रमरो हि स्वदंशेन कठिनकाष्ठमपि सच्छिद्नीकरोति,
परन्तु स्वप्रीतिपात्रकोमलाऽवयवसुकुमारकमलकुसुमान्तः—
पाती स्वजातिक्रियां त्यजतीति, तथा सन्मित्रं सन्मित्र-
म्प्रति वर्तते ॥ ३२५ ॥

पतङ्गदीपकन्यायः ॥ ३२६ ॥

यथा पतङ्गाख्यकीटविशेषः स्वप्रीतिपात्रदीपके निजाङ्ग-

दाहकत्वसत्त्वेऽपि तत्र पतनं प्रीतिवशमापन्नो नो जहाति,
तथा सन्मित्रस्य व्यवहारः ॥ ३२६ ॥

चालनीन्यायः ॥ ३२७ ॥

यथा चालनी सारं परित्यज्याऽसारमात्रं गृह्णाति, तथा
प्रकृतेऽपि । “ क्षुद्रच्छिद्रशतोपेतं चालनं तितउः स्मृतः ”
इति कात्यः । ‘ चालनी तितउः पुमान् ’ इत्यमरश्च ।
चाल्यते धान्याद्यनया । चलेर्णिजन्ताल्ल्युट्, डीप् ।
छ (च) लनीति—परूण इति च भाषा । किञ्च—चालनीभ्रा-
मणे तत्स्थतंडुलादीनां तच्छिद्रद्वारा सर्वेषां यथा पतनम्,
एवं क्वचित्स्थितवस्तूनां सर्वेषां लक्षणादिबहिर्भावो यत्र
सम्भाव्यते, तत्राऽस्य प्रवृत्तिः । यथा—व्यापकतालक्षणे
साध्यप्रतियोगिताकाभावप्रवेशे महानसीयवह्न्यधिकरणे
महानसीयवह्न्यभावस्य च सत्त्वेन वह्निप्रतियोगिकाभा-
वस्य तत्तदधिकरणे सत्त्वात्सर्वेषां वह्नीनां व्यापकताल-
क्षणबहिर्भाव इति ॥ ३२७ ॥

मक्षिकान्यायः ॥ ३२८ ॥

यथा मक्षिका हि सर्व्वं देहं परिहृत्य व्रणस्थानमेवाऽ-
वलम्बते, तथा दुष्टोऽपि ॥ ३२८ ॥

जलौकान्यायः ॥ ३२९ ॥

यथा जलौका हि स्त्रीस्तनाग्रे लग्ना क्षीरं त्यक्त्वा रुधिरं
पिबति, तथा दुष्टोऽपि ॥ ३२९ ॥

रासभरुतन्यायः ॥ ३३० ॥

यथा गर्दभशब्द आदावत्युच्चैरुपश्रूयते, पश्चान्मन्दतां प्राप्नुवन्क्रमेण परिक्षीयते, तथा नीचप्रीतिरपि पुरा वृद्धिं प्राप्य पश्चात्क्रमेण क्षीयत इति भावः ॥ ३३० ॥

पूर्वाह्णच्छायान्यायः ॥ ३३१ ॥

यथा दिनपूर्वार्द्धच्छाया प्रथमं महती पश्चात्क्षीणा, तथा खलस्य मैत्री ज्ञातव्येति भावः ॥ ३३१ ॥

पराह्णच्छायान्यायः ॥ ३३२ ॥

यथा दिनपरार्द्धच्छाया प्रथमं लघ्वी पश्चान्महती, तथा सज्जनमैत्री । उक्तं च—“आरम्भगुर्वी क्षयिणी क्रमेण लघ्वी पुरा वृद्धिमती च पश्चात् । दिनस्य पूर्वार्द्धपरार्द्धभिन्ना छायेव मैत्री खलसज्जनानाम् ॥” इति ॥ ३३२ ॥

कुक्कुटध्वनिन्यायः ॥ ३३३ ॥

यथा कुक्कुटध्वनिर्ह्रस्वदीर्घप्लुतभेदेन क्रमेण वर्द्धते, तथा साधुमैत्री । कुक्कुटरुते उंकारे एकद्वित्रिमात्रत्वप्रसिद्धेरकारादयो नोक्ता इति “ऊकालोज्झस्वदीर्घप्लुतः” १ । २ । २७ । इति सूत्रशब्देन्दुशेखर इति ॥ ३३३ ॥

इक्षुदण्डन्यायः ॥ ३३४ ॥

यथेक्ष्वप्रात्पर्वणिपर्वणि रसोत्कर्षस्तथा सज्जनमैत्र्यपि क्रमश उदर्कतां प्राप्नोतीति । उक्तञ्च—“इक्षोरप्रात्क्रमशः

पर्वणिपर्वणि यथा रसविशेषः, तद्वत्सज्जनमैत्री, विपरी-
तानां तु विपरीता इति ॥ ३३४ ॥

न हि पवित्रं स्याद्भोक्षीरं श्वदृतौ धृतमिति
न्यायः ॥ ३३५ ॥

असत्पात्रे सदुपदेशोऽपि व्यर्थतां यातीति भावः ॥ ३३५ ॥

स्तनंधयन्यायः ॥ ३३६ ॥

यथा स्तनन्धयः शिशुः आगलं स्तनं पाययित्वा मृद्धादि-
गुणयोगिनि तल्पे शायितः स्वकीयादिज्ञानशून्यत्वेन रागा-
दिरहितस्सन्सुखमूर्तिरेवाऽवतिष्ठते, तथा ब्रह्मानन्दैकतत्परः
पुरुषो ब्रह्मानन्दैकभागभवतीति ॥ ६३६ ॥

राजानुसृतविवाहप्रवृत्तभृत्यन्यायः ॥ ३३७ ॥

यथा विवाहप्रवृत्तौ हि राजाप्यनुगम्यत इति प्रसि-
द्धम् ॥ ३३७ ॥

कांस्यभोजनन्यायः ॥ ३३८ ॥

अस्याऽयमर्थः—यथा मया नित्यं गुरुच्छिष्टं भोक्तव्यं,
कांस्यपात्रे च भोक्तव्यमिति नियमवतो विनेयस्य नियमाऽ-
भंगाय गुरुन्नित्यं कांस्यपात्रे भुंक्त इति । यद्यप्ययं शास्त्रीयस्त-
थाप्येतद्व्यवहारस्य लौकिकत्वात्सुन्दोपसुन्दन्यायवल्लौकिकेषु
परिगणित इति ॥ ३३८ ॥

वैशेष्यात्तु तद्वाद इति न्यायः ॥ ३३९ ॥

अयमपि मल्लग्रामादिरूपलौकिकव्यवहारमूलकत्वाल्लौकिके-
षु गणनीय इति ॥ ३३९ ॥

भूलिङ्गशकुनिन्यायः ॥ ३४० ॥

हिमाचलप्रान्तदेशे भूलिङ्गाख्यः पक्षी-मा साहसं कुर्वि-
ति पुनःपुनरुच्चैर्व्वदन् सिंहदंष्ट्राग्रलभं मांसं जिघृक्षतीति
प्रसिद्धम्, तथा परोपदेशमात्रकुशलः स्वयञ्च यथेष्टाचरण-
शीलो दाम्भिकस्त्याज्य एवेति भावः । उक्तं च महाभारते-
“न गाथा गाथिनं शास्ति बहु चेदपि गायति । प्रकृतिं या-
न्ति भूतानि भूलिङ्गशकुनिर्यथा ॥ ” इति ॥ ३४० ॥

अंधस्यैवान्धलग्नस्य विनिपातः पदेपद इति
न्यायः ॥ ३४१ ॥

यथान्धानुयायिनोऽन्धस्य प्रतिपदं विनिपातो भवति,
तथा मूर्खाऽनुयायिमूर्खस्य नाभीष्टसिद्धिः, किन्त्वनर्थप्राप्ति-
रेव भवतीति भावः ॥ ३४१ ॥

प्रक्षालनाद्धि पङ्कस्य दूरादस्पर्शनं वरमिति
न्यायः ॥ ३४२ ॥

पङ्कलेपने प्रक्षालनमपेक्ष्य पङ्कस्पर्शनमेव न कर्तव्यमिति
लोकप्रसिद्धिवदन्यत्राप्यनिष्टसाधनस्य कारणान्तरेण निवा-
रणमपेक्ष्याऽनिष्टसाधनमेव न कर्तव्यमिति यत्र विवक्षा
तत्राऽस्य प्रवृत्तिरिति ॥ ३४२ ॥

पङ्कप्रक्षालनन्यायः ॥ ३४३ ॥

अयं पूर्व्ववत् ॥ ३४३ ॥

अकृतव्यूहाः पाणिनीया इति न्यायः ॥ ३४४ ॥

न कृतो विशिष्ट ऊहो यैस्ते अकृतव्यूहाः । पाणिनीया इति पदमुपलक्षणमात्रम्—बुद्धिमन्त- ऊहाऽपोहकुशलाः पुरुषा निमित्तं विनाशोन्मुखं दृष्ट्वा तत्प्रयुक्तं कार्यं न कुर्वन्तीत्यर्थः ॥ ३४४ ॥

श्वः कर्तव्यमद्यैव कुर्विति न्यायः ॥ ३४५ ॥

“श्वः कार्यमद्य कुर्वीत पूर्वाह्णे चाऽपराह्निकम् । न हि मृत्युः प्रतीक्षेत कृतं वाप्यथ वाऽकृतम् ॥” इति ॥ ३४५ ॥

स्वकरकुचन्यायः ॥ ३४६ ॥

यथा स्वकरेण स्वकुचयोर्मर्दनं कुर्वती युवती न सुखं लभते, तथा जिज्ञासुरपि न स्वतंत्रविचारेण ज्ञानमाप्नोति, किन्त्वाचार्य्यद्वारा तत्त्वज्ञानं प्राप्नोति “आचार्य्यवान् पुरुषो वेद” इति श्रुतेरिति ॥ ३४६ ॥

भिक्षुभियास्थाल्यनधिश्रयणन्यायः ॥ ३४७ ॥

यथा भिक्षुकभयेन कोपि स्थाल्यधिश्रयणं न करोति, तथा स्वतंत्रविचारेण तत्त्वज्ञानासम्भवेनोपदेशकानाञ्च प्रतारकत्वशङ्कास्पदत्वात्प्रत्युत तेभ्योऽनर्थप्राप्तिशङ्कासम्भवेन तद्भयेन त्याज्य एव गुर्वधीनो ब्रह्मविचार इति न समीचीनम् । किन्तु शास्त्रोक्तप्रकारेण सम्यक्परीक्षया साधुत्वाऽसाधुत्वनिर्द्धारणादसाधुत्यागसाध्वाश्रयणयोः सम्भवे-

१—उक्तञ्च—“निजगुणगारिमा सुखाऽऽकरः स्यात्स्वयमनुवर्णयतां सतां न तावत् । निजकरकमलेन कामिनीनां कुचकलशाऽऽकलनेन को विनोदः ॥” इति ।

नाऽसाधुकृतप्रतारणभिया ब्रह्मविचारो न त्याज्य इति
भावः ॥ ३४७ ॥

मृगभियासस्याऽनाश्रयणन्यायः ॥ ३४८ ॥

पूर्ववत् ॥ ३४८ ॥

यूकामियाकन्याऽनाश्रयणन्यायः ॥ ३४९ ॥

पूर्ववत् । उक्तञ्च—“काव्ये शुभे विरचिते खलु नो खले-
भ्यः कश्चिद्गुणो भवति यद्यपि सम्प्रतीह । कुर्यात् तथापि
सुजनार्थमिदं यतः किं यूकाभयेन परिधानविमोक्षणं
स्यात् ॥” इति ॥ ३४९ ॥

एकदेशविकृतमनन्यवद्भवतीति न्यायः ॥ ३५० ॥

यथा श्वा कर्णे पुच्छे वा छिन्ने श्वैव भवति, नाऽश्वो न गर्द-
भ इति, तथा प्रकृतेऽपि । अयं हि—“स्थानिवदादेशोऽनल्विधौ”
१ । १ । ५६ । इति सूत्रमहाभाष्येऽभिहितः । तथा हि—“एक-
देशविकृतस्योपसंख्यानम् । एकदेशविकृतस्योपसङ्ख्यानं
कर्तव्यम् । किं प्रयोजनम् । पचतु, पचंतु तिङ्प्रणेन ग्रहणं यथा
स्यात् । एकदेशविकृतस्याऽनन्यत्वात्सिद्धम् । एकदेशवि-
कृतमनन्यवद्भवतीति तिङ्ग्रहणेन ग्रहणं भविष्यति ।
तद्यथा—श्वा कर्णे पुच्छे वा छिन्ने श्वैव भवति, नाऽश्वो न
गर्दभः” इति ॥ ३५० ॥

स्फटिकलौहित्यन्यायः ॥ ३५१ ॥

यथा स्फटिके जपापुष्पादिसान्निधिकृतलौहित्यस्य

तन्निवृत्तौ निवृत्तिः, तथाऽऽत्मेत्युपाधितंत्रस्य जीवस्य तद्वा-
धात्तद्वाध इति ॥ ३५१ ॥

आकाशपरिच्छिन्नन्यायः ॥ ३५२ ॥

यथा घटाद्यवच्छेदकृतस्याकाशे परिच्छिन्नत्वस्य घटा-
द्यभावेऽभावः, तथा पूर्ववत् ॥ ३५२ ॥

देहाधोमुखत्वन्यायः ॥ ३५३ ॥

यथा वाताद्युपाधिकृतस्य स्वदेहेऽधोमुखत्वादेस्तदप-
गमेऽपगमः, तथा पूर्ववत् ॥ ३५३ ॥

स्वयमशक्तः कथं परान्साधयिष्यतीति
न्यायः ॥ ३५४ ॥

यथा—चाक्षुषदर्शनाभावमित्यस्य राहोः केतोर्वा शुभाऽ-
शुभफलदातृत्वसामर्थ्यं नास्तीति केषांचिज्ज्योतिर्विवादा-
स्मृतम् ॥ ३५४ ॥

अशक्तास्तत्पदं गन्तुं ततो निन्दां प्रकुर्वत
इति न्यायः ॥ ३५५ ॥

स्पष्टः ॥ ३५५ ॥

कर्णकौन्तेयन्यायः ॥ ३५६ ॥

यथा कर्णः कौन्तेय एव सन्नपि कौन्तेयत्वाज्ञानाद्राधे-
यमात्मानं मेने, पश्चादाप्तोपदेशेन कौन्तेयमात्मानं मन्यते
स्म, तथा ब्रह्मैव स्वस्वरूपाज्ञानाज्जीवमात्मानं मन्यते ।
गुरूपदिष्टमहावाक्यजबोधादबोधबाधे ब्रह्मैवाऽहमिति
मन्यते इति ॥ ३५६ ॥

राजपुत्रव्याधन्यायः ॥ ३५७ ॥

यथा कश्चिद्राजपुत्रः स्वमातृसपत्न्या कयाचित्कचिन्नि-
क्षितो व्याधवंशं प्राप्तः । तेन च पुत्रत्वेन पालितः स
व्याधमेवात्मानं मन्यते स्म, पश्चात्कथंचिद्राजपुत्रनिश्च-
यवतां मंत्रिणामुपदेशाद्राजानमात्मानं मत्वा पैतृकसिंहा-
सने प्रतिष्ठां प्रापेति पूर्ववत् ॥ ३५७ ॥

सिंहमेषन्यायः ॥ ३५८ ॥

यथा सिंहशावकोपि कथंचिद्दामीणवंशं प्राप्तो मेषैस्स-
ह चरन्पुत्राणि सन्, विविधरूपकृतलम्बकर्णत्वालम्बकर्णत्व-
शृङ्गित्वाऽशृङ्गित्वादिकृतं विशेषं पश्यन्नात्मानमपि मेषवि-
शेषं मेने; दूर्वादिकं च बुभुजे, तथा प्रकृतेऽपि ॥ ३५८ ॥

प्रयोजनमनुद्दिश्य न मन्दोऽपि प्रवर्तते इति न्यायः ॥ ३५९ ॥

अयं न्यायो भट्टाचार्यैर्विवृतः । तथाहि—“प्रयोजनमनु-
द्दिश्य न मन्दोऽपि प्रवर्तते । जगच्च सृजतस्तस्य किन्नाम न
कृतं भवेत् ॥ ” इति । अयमभिप्रायः—परमेश्वरस्य जगन्नि-
र्माणे प्रवृत्तिः किमर्था-स्वार्था, परार्था वा । आद्येऽपीष्टप्राप्त्यर्था,
अनिष्टपरिहारार्था वा । नाद्यः, अवाप्तसकलकामस्य तदनुप-
पत्तेः । अत एव न द्वितीयः, द्वितीये प्रवृत्त्यनुपपत्तिः । कः खलु
परार्थं प्रवर्तमानं प्रेक्षावानित्याचक्षीत । अथ करुणया प्रवृ-
त्त्युपपत्तिरित्याचक्षीत कश्चित् । तं प्रत्याचक्षीत । तर्हि सर्वा-
न्प्राणिनः सुखिन एव सृजेदीश्वरो न तु दुःखशबलान्,

करुणाविरोधात् । स्वार्थमनपेक्ष्य परदुःखप्रहरणेच्छा हि
कारुण्यम् । तस्मादीश्वरस्य जगत्सज्जनं न युज्यत इत्याशं-
कायां प्रतिवक्ति स्म भट्टाचार्य्यः-“ प्रयोजनमनुद्दिश्य-
इत्यादि । नास्तिकशिरोमणे ! तावदीर्ष्याकषायिते नेत्रे
निमील्य परिभावयतु भवान् । करुणया प्रवृत्तिरस्त्येव । न
च निसर्गतः सुखमयसर्गप्रसङ्गः, सृज्यप्राणिकृतसुकृत-
दुष्कृतपरिपाकविशेषाद्वैषम्योपपत्तेः । न च स्वातन्त्र्यभंगः
शङ्कनीयः, स्वांगं स्वव्यवधायकं न भवतीति न्यायेन
प्रत्युत तन्निर्वाहाच्चेति विरम्यते, विस्तरमिमां नेह प्रपंच्यत
इति ॥ ३५९ ॥

स्वाङ्गं स्वव्यवधायकं न भवतीति
न्यायः ॥ ३६० ॥

स्फुटः ॥ ३६० ॥

पिण्डं त्यक्त्वा करं लेढीति न्यायः ॥ ३६१ ॥

यथा-विहाय ब्रह्मानन्दं तल्लेशभूतविषयानन्दाद्यनुभवनं
व्यर्थमिति ॥ ३६१ ॥

घटप्रदीपन्यायः ॥ ३६२ ॥

यथा घटनिष्ठो दीपो घटस्योदरमात्रं भासयति, तथा
प्रकृतेऽपि ॥ ३६२ ॥

बहुच्छिद्रघटप्रदीपन्यायः ॥ ३६३ ॥

अयं श्रीशंकराचार्य्यैः संक्षेपेण भाष्यतात्पर्य्यप्रकाशके
श्रीमदक्षिणामूर्तिस्तोत्रेऽभिहितः । तथाहि-“ नानाछि-

द्रघटोदरस्थितमहादीपप्रभाभास्वरं ज्ञानं यस्य तु चक्षुरा-
 दिकरणद्वारा बहिः स्पन्दते । जानामीति तमेव भान्तमनु-
 भात्येतत्समस्तं जगत्तस्मै श्रीगुरुमूर्तये नम इदं श्रीदक्षि-
 णामूर्तये ॥ ” इति । अस्यार्थः—नाना अनेकानि छिद्राणि
 यस्मिन् स नानाछिद्रः, स चासौ घटश्चेति तथा । तस्योदरे
 मध्ये स्थितो यो महादीपोऽक्षुद्रदीपस्तस्य प्रभावद्भास्वरम-
 नन्याधीनाऽलुप्तप्रकाशस्वभावं यस्य चिदात्मनोऽनेकच्छिद्र-
 वति देहे स्थितस्य ज्ञानं स्वरूपभूतं चक्षुरादिकरणद्वारा
 तत्तदिन्द्रियच्छिद्रमार्गेण बहिर्विषयेषु रूपादिषु स्पन्दते
 गच्छति । यथा घटच्छिद्रेभ्यो विप्रसृता दीपप्रभास्तत्तत्सन्नि-
 हितान्विषयान्प्राप्य तदाकाराः सत्यस्तद्वततमोऽभिभवन्ति,
 तथा देहच्छिद्रगतेन्द्रियद्वारा प्रसरन्मनोवृत्त्यवभावकतया
 तदात्मतामापन्नानि चिदात्मस्वरूपाणि ज्ञानानि स्फुरण-
 स्वभावानि तत्तदर्थं प्राप्य तदाकाराकारितानि विषयगताऽ-
 ज्ञाततामभिभवन्ति, विषयप्रकाशशब्दवाच्यानि भवन्ती-
 त्यर्थः । यस्य ज्ञानमेवम्प्रकारेण बहिः स्पन्दते, तस्मै श्रीगु-
 रुमूर्तये श्रीदक्षिणामूर्तये इदं नमो नमस्करणमस्तु । दक्षि-
 णाऽभिमुखी मूर्तिर्यस्य स दक्षिणामूर्तिः शिवः । गृणाति
 तत्त्वज्ञानमुपदिशति शिष्येभ्य इति गुरुः । श्रीः तत्त्वबोधा-
 त्तिकाऽऽविष्कृता शोभाऽस्मिन्नस्तीति श्रीमान्, श्रीमाँ-
 श्चासौ गुरुश्च श्रीगुरुस्तस्य मूर्तिरेव मूर्तिर्यस्य स तथा
 तस्मै । श्रीदक्षिणामूर्तये इति योजना । देवतारूपेण गुरु-
 रूपेण च गृहीतमूर्तिद्वयमित्युक्तं भवतीति । उक्तमर्थं श्रुत्या

द्रढयति--जानामीति । अहमिदं जानामीति स्वगतेन निर-
पेक्षप्रकाशस्वरूपेण विषयमवभासयन्त्यः स्वयमेव भासते,
तमेव भान्तं प्रकाशमानमनुसृत्यैतत्समस्तं जगद्भाति, न
स्वत इत्यक्षरयोजना । तथा च श्रुतिः--“ न तत्र सूर्यो
भाति न चन्द्रतारकं नेमा विद्युतो भान्ति कुतोऽयमग्निः ”
इति । “ तमेव भान्तमनुभाति सर्व्व, तस्य भासा सर्व्व-
मिदं विभाति ” इति ॥ ३६३ ॥

वस्तूनि मानान्यपेक्षन्ते न प्रयोजनानीति
न्यायः ॥ ३६४ ॥

श्रुत्यादिमानसिद्धवस्तुनः प्रयोजनाभावापराधेन निर-
सनमशक्यमिति विवक्षायामस्य प्रवृत्तिरिति ॥ ३६४ ॥

बहूनामनुग्रहो न्याय्य इति न्यायः ॥ ३६५ ॥

यथाहुः--“ बहूनामप्यसाराणां मेलनं कार्य्यसाधकम् ।
तृणैस्सम्पाद्यते रज्जुस्तया नागोऽपि बध्यते ॥” इति ॥ ३६५ ॥

बहूनामनुसरणं न्याय्यमिति न्यायः ॥ ३६६ ॥
स्पष्टः ॥ ३६६ ॥

व्यञ्जकव्यंग्यन्यायः ॥ ३६७ ॥

यथा व्यञ्जक आतपादि व्यंग्यस्य घटादेराकारतामेति
तथा । उक्तं च--“ व्यञ्जको वा यथालोको व्यंग्यस्याकार-
तामियात् । सर्व्वार्थव्यञ्जकत्वाद्धीरर्थाकारा प्रदृश्यते ॥ ”
इति ॥ ३६७ ॥

दाहकदाहन्यायः ॥ ३६८ ॥

यथा दृश्यते हि विगतज्वालस्य दाहकस्याऽग्नेर्दाहकाष्टा-
द्याकारता तथा ॥ ३६८ ॥

शैलूषीन्यायः ॥ ३६९ ॥

यथा शैलूषी नदी क्रमेण विविधरूपाणि धत्ते, तथा
अर्थालंकारेष्वेकोपमैव नाना प्रतीपाद्यलंकाररूपाणि धत्ते ।
उक्तञ्च—“उपमैका शैलूषी संग्रास्ता चित्रभूमिकाभेदात् ।
प्रीणयति काव्यरङ्गे नर्तयति तद्विदां चेतः ॥” इति ॥ ३६९ ॥

नटाङ्गनान्यायः ॥ ३७० ॥

यथा रङ्गभूमौ द्यागतां नटभार्या योयो नटः पृच्छति-
कस्य भार्याऽसि सुश्रोणि, सा तंतं प्रति तवैवेति वृदती-
ति प्रसिद्धम् । अयम् “अजादेर्द्वितीयस्य” ६ । १ । २३ ।
इति सूत्रमहाभाष्येऽभिहितः । तद्यथा—“व्यञ्जनानि पुनर्न-
टभार्यावद्भवन्तीति । यथा नटानां स्त्रियो रङ्गगता योयः
पृच्छति—कस्य यूयं कस्य यूयमिति तंतं तवतवेत्याहुः, एव
व्यञ्जनान्यपि यस्ययस्याऽचः कार्यमुच्यते तंतं भजन्ते”
इति ॥ ३७० ॥

जलौष्ण्यन्यायः ॥ ३७१ ॥

यथा ‘शीतस्पर्शवत्य आपः’ इति लक्षणतो जले स्वाभा-
विकं शैत्यं वर्तते, उष्णत्वन्तु तेजस्संयोगादिति । एवञ्चाऽयं
न्यायोऽन्याऽसाधारणधर्मस्याऽन्यत्रारोपविवक्षायां प्रवर्तत
इति भावः ॥ ३७१ ॥

वायुशैत्यौष्ण्यन्यायः ॥ ३७२ ॥

पूर्ववत् ॥ ३७२ ॥

भूशैत्यौष्ण्यन्यायः ॥ ३७३ ॥

पूर्ववत् ॥ ३७३ ॥

लोहाग्निन्यायः ॥ ३७४ ॥

अयं परस्परधर्माध्यासतादात्म्याध्यासयोर्विवक्षायां
प्रवर्तते ॥ ३७४ ॥

अहिभुक्कैवर्तन्यायः ॥ ३७५ ॥

अयं तादात्म्याध्यासे एव ज्ञेयः । अहिर्न्नामोन्मादकर
ओषधिविशेषः, अहिफेनस्यादिकारणम् 'पोस्त' इति पाश्चा-
त्यभाषायां प्रसिद्धः । तं भुंक्त इत्यहिभुक् 'पोस्ती' इति भाषा-
यां प्रसिद्धः । 'कैवर्ते दाशधीवरौ' इत्यमरः । यथा श्रूयते
हि लोके—कश्चिदहिभुङ् नावमारुह्य तत्र बहुजनसमुदायं
दृष्ट्वा केनचिन्मे विनिमयो न स्यादिति धिया स्वपादे
रज्जुं बद्ध्वा तन्द्रां प्राप । कैवर्तश्चोपहासार्थं तत्पादात्तां
रज्जुं मोचयित्वा स्वपादे बबन्ध । नावि च पारं गतायामवरो-
हणसमये प्रबुद्धोऽहिभुक्स्वपादे रज्जुमदृष्ट्वा कैवर्तपादे च
रज्जुं दृष्ट्वा अहमयमयमहमिति स्वहृदि निश्चित्य-रे कैवर्त
त्वमहमहं च त्वमिति तेन विवादं कृतवानिति, तथा प्रकृ-
तेऽपि ॥ ३७५ ॥

वातप्रदीपन्यायः ॥ ३७६ ॥

वातेन दीपनिवृत्तिः ॥ ३७६ ॥

स्नेहदीपन्यायः ॥ ३७७ ॥

स्नेहाऽभावे जाते दीपनिवृत्तिः ॥ ३७७ ॥

ज्ञानमज्ञानस्यैव निवर्तकमिति न्यायः ३७८ ॥

द्विविधा हि निवृत्तिः—विरोधिना, सामग्रीनिवृत्त्या च ।

यथा वातेन दीपनाशस्तथा वा तैलवर्त्यादिनाशे दीपनि-
वृत्तिः । तत्र तथाऽऽद्या निवृत्तिरज्ञानस्य, द्वितीया कार्यव-
र्गस्येति । एतेन न्यायत्रयं व्याख्यातमिति ॥ ३७८ ॥

तदागमे हि दृश्यत इति न्यायः ॥ ३७९ ॥

यथा—दृश्यते हि तैलादावनुद्भूतरूपोद्भूतस्पर्शतेजोऽवय-
वागमे सन्तापोपलब्धिरिति तद्धर्म एव न तैलादिधर्मः,
तथा जाग्रदादौ बुद्धौ सत्यां दुःखादयो दृश्यन्ते, सुषुप्त्यादौ
तन्निवृत्तौ नोपलभ्यन्तेऽतस्तद्धर्मा एव नात्मधर्माः, सुषु-
प्तावप्युपलब्धिप्रसङ्गादिति ॥ ३७९ ॥

वध्यघातकन्यायः ॥ ३८० ॥

यथा भुजङ्गादिभूषितां वनभूमिं दृष्ट्वा भुजङ्गभुगादेर-
भावोऽवगम्यते, तथा प्रकृतेऽपि ॥ ३८० ॥

खादकघातकन्यायः ॥ ३८१ ॥

अयं न्यायो यत्र कथंचित्परम्परया हेतोरप्युपचारेण
साक्षाद्धेतुत्वमुच्यते, तत्र प्रवर्त्तते । यथा यदि छागादिखाद-
का नराः स्युर्न स्युस्तर्हि घातका इति । खादका एव घातका
इति न्यायार्थः ॥ ३८१ ॥

बालाग्रशतभागोऽपि न कल्प्यो निष्प्र-
माणकः । प्रमाणवन्त्यदृष्टानि कल्प्यानि
सुबहून्यपि ॥ इति न्यायः ॥ ३८२ ॥

स्फुटः ॥ ३८२ ॥

सदसतोरुत्पत्तिनिवृत्त्यसम्भवेन परस्प-
रविरोधे च प्रकारान्तरस्थितिरिति
न्यायः ॥ ३८३ ॥

स्फुटः ॥ ३८३ ॥

गलेपादुकान्यायः ॥ ३८४ ॥

यथा—कस्यचिद्गृहस्थस्य गृहेऽन्नाद्यर्थित्वच्छलेनागतो
निषण्णश्च कश्चिद्विटस्तेन तत्त्वतो ज्ञात्वा गच्छगच्छेति
पुनःपुनरुच्यमानोपि यदा धौत्येन स्वेच्छया गमनं न स्वी-
करोति, तदा पादुकासहितं पादं गले निधाय तोदयित्वा
च बलान्निस्सार्यते, तथा प्रकृतेपि ॥ ३८४ ॥

यस्याऽज्ञानं भ्रमस्तस्य भ्रान्तस्सम्यक्
वेद स इति न्यायः ॥ ३८५ ॥

यथा—यस्याऽनात्मनि देहादावात्मत्वभ्रमोऽस्ति तस्या-
ज्ञानमस्तीति कल्प्यत इति ॥ ३८५ ॥

तरतमभावापन्नं फलं तरतमभावापन्नसाध-
नायत्तमिति न्यायः ॥ ३८६ ॥

यथा—विचारपाटवेन यावद्यावद्विवेकदाढ्यं भवति
तावत्तावद्भ्रमशैथिल्यं जायत इति भावः ॥ ३८६ ॥

सन्दिग्धं सप्रयोजनं च विचारमर्हतीति
न्यायः ॥ ३८७ ॥

यथा-विचारविषयत्वं हि नाज्ञातस्य नापि निश्चितस्य,
किन्तु सन्दिग्धस्येति भावः ॥ ३८७ ॥

चिन्तामणिं परित्यज्य काचमणिं गृह्णा-
तीति न्यायः ॥ ३८८ ॥

यथा यत्र ब्रह्मावबोधहेतुविचारं विहायाऽन्यत्र रतिं
कुर्वन्ति, तत्रायं चरितार्थः ॥ ३८८ ॥

पतिवरान्यायः ॥ ३८९ ॥

यथा स्वयंवरा कन्याऽन्यास्त्यक्त्वा सर्वोत्तमत्वेनाभिमतं
यमभीष्टतमत्वेनादत्ते, न ततोऽन्यत्राभीष्टतमत्वमिति कुरुते,
तथा प्रकृतेपीति ॥ ३८९ ॥

टिट्ठिभन्यायः ॥ ३९० ॥

अयं पंचतंत्रे विवृतः । तथाहि-कस्यचिट्ठिभारुप-
क्षिणोऽण्डानि स्वतटस्थानि समुद्रस्ववीचिनाऽपजहार । स
च पक्षी स्वसाहसेनैनं शोषयिष्यामीति प्रवृत्तो भार्यादि-
भिर्बहुधा वार्य्यमाणोपि नोपरराम, प्रत्युत तानपि वव्रे । ताँश्च
पतनोत्पतनाभ्यां बहुधा क्लिश्यतः सर्वानवलोक्य कृपालु-
न्नारदस्तत्समीपे गरुडं प्रेषयामास । ततस्तत्पक्षवातेन
शुष्यन्समुद्रो भीतोऽण्डान्यानीय पक्षिणे ददाविति । तथा च
यथा दृढाध्यवसायस्य पक्षिणो गरुडसाहाय्यादण्डलाभः,

तथा दृढबुद्धेर्जिज्ञासोरतिदुर्लभस्यापि तत्त्वज्ञानस्वेषाऽ-
नुग्रहात्सुखेन लाभो भविष्यतीति ॥ ३९० ॥

वनव्याघ्रन्यायः ॥ ३९१ ॥

हृदनक्रन्त्यायः ॥ ३९२ ॥

यथा वनव्याघ्रयोः, हृदनक्रयोश्च परस्परवियुक्तयोः
शबरधीवराभ्यां प्रधर्षणीयतां भवति, संयुक्तयोस्तु परस्पर-
साहाय्यमाचरतोर्दुर्धर्षतां भवति, तथा प्रकृतेपि ३९१॥३९२

रथवडवान्यायः ॥ ३९३ ॥

यथा-रथे नियुक्ते वडवे ते मिलित्वैव रथं वहतः,
वियुक्ते तु न शक्नुतो वोढुं, परस्परस्नेहातिशयात्कुरुतश्च
हेषणम्, तथा प्रकृतेपि ॥ ३९३ ॥

भर्छुन्यायः ॥ ३९४ ॥

यथा श्रूयते हि लौकिकी गाथा वेदान्तग्रन्थस्था-भर्छु
नामा मंत्री कस्यचिद्राज्ञो बभूव । स च राजाज्ञया दूरदेश-
स्थराजविरोधिदस्युजननिग्रहार्थं गतः । तान्हत्वापि तद्देश-
मर्यादास्थापनार्थं तत्र चिरं विलम्बिते तस्मिन् राजसमी-
पे तच्छत्रुभूता राजपुरुषा दस्युकर्तृकं भर्छुवधं निखिलन-
गरे घोषयित्वा राज्ञेऽपि साभिज्ञानं निवेदितवन्तः । आग-
तानि भर्छुप्रेषितसमाचारपत्राणि च मार्गं एव विलोपया-
मासुः । श्रुत्वा च भर्छुवधं राज्ञा सचिवान्तरं कृतम् । ततः
कियत्कालानन्तरं कृतकृत्यो भर्छुः स्वपुरमभ्यागच्छन्पथि
राजकृतसचिवांतरं श्रुत्वा वैराग्यमाश्रित्योपशमामाऽभ्युवास

च वने । तच्छत्रुभूताः प्राप्तसचिवाधिकारास्सर्वे ह्यैकम-
 त्येन राज्ञे मृतमच्छुः प्राप्तपिशाचयोनिर्भस्मावगुण्ठितदेहो
 विकरालस्वरूपो निर्जनवने विचरतीति विज्ञापयामासुः ।
 ततः कदाचिन्मदान्धो राजा मृगयाऽनुगतो वने भस्मानु-
 लितशरीरमच्छुं दृष्ट्वा पिशाचतां गतोऽयमिति मेने, तथा
 प्रकृतेपि ॥ ३९४ ॥

भैरवविप्रन्यायः ॥ ३९५ ॥

पूर्ववत् ॥ ३९५ ॥

न सेव्यः केवलो नृप इति न्यायः ॥ ३९६ ॥

पूर्ववत् ॥ ३९६ ॥

वह्निधूमन्यायः ॥ ३९७ ॥

यथोत्पत्तिप्रतीतिरूपद्वारभेदाद्वह्निधूमयोरितरेतरापेक्षत्वं
 न विरुध्यते, तथा प्रकृतेपि । किञ्च—यथा धूमरूपकार्य-
 दर्शनात्कारणरूपवहेरनुमानम्, तथा यत्र कार्यलिङ्गेन
 कारणाऽनुमानम्, तत्राऽस्य प्रवृत्तिरिति ॥ ३९७ ॥

गोमहिषीन्यायः ॥ ३९८ ॥

यथा गवादेर्महिष्यादेश्च न केनचिन्निमित्तेनाऽन्योऽन्यं
 मैत्री भवति न केनचिच्च विरोध इति, तथा—प्रकृतेपि ॥ ३९८ ॥

अहिनकुलन्यायः ॥ ३९९ ॥

शाश्वतिके विरोधे स्पष्टः ॥ ३९९ ॥

सिंहमृगन्यायः ॥ ४०० ॥

पूर्ववत् ॥ ४०० ॥

तमःप्रकाशन्यायः ॥ ४०१ ॥

अयमुपमर्द्योपमर्दकभावे स्पष्टः ॥ ४०१ ॥

रश्मितृणादिन्यायः ॥ ४०२ ॥

यथाऽऽदित्यरश्मयः स्वभावतस्तृणादेर्भासका अपि सूर्य-
कान्तमण्यारूढास्तद्वाहका भवन्ति, तथा प्रकृतेऽपि ॥४०२॥

गोमयपायसन्यायः ॥ ४०३ ॥

अयं प्रत्यक्षादिविरोधेनाऽनुमानस्य बाधितत्वे प्रव-
र्तते ॥ ४०३ ॥

उपदेश्यानुपदेशत्वे विपरीतं बलाबल-
मिति न्यायः ॥ ४०४ ॥

यथा—दृश्यते हि चन्द्रादावतिविपुलपरिमाणोपदेशेन
प्रादेशपरिमाणग्राहिणः प्रत्यक्षस्य बाधः । दृश्यते च व्योम्नि
शब्दैकविशेषगुणतोपदेशसहकृतेन नीलत्वाद्यभावाऽनुमा-
नादिनोपजीवस्यापि नीलादिरूपप्रतियोगिप्रत्यक्षस्य बाध
इति ॥ ४०४ ॥

दामव्यालकटन्यायः ॥ ४०५ ॥

भीमभासदृढन्यायः ॥ ४०६ ॥

इदं न्यायद्वयम्—“दामव्यालकटन्यायो न स्यात्तव कदाचन।
भीमभासदृढन्यायः सर्व्वदा तेऽस्तु राघव ॥” इत्यादि वासिष्ठे
सप्रपञ्चमुपन्यस्तम् । तत्राद्यस्योच्चैस्तरां दशामापन्नस्याप्यज्ञ-
स्यातिनीचदशाप्राप्तिरवश्यं कालेन भवतीति तत्त्वबोधोऽ-

वश्यं सम्पाद्य इति विवक्षायां प्रवृत्तिः । यथा—दाम-व्याल-
कटाख्यास्त्रयोऽसुराः शम्बरेण स्वमायया निर्मिताः । ते च
तलप्रहारादिना मेर्वादिचूर्णीकरणे शक्ता अप्यज्ञानप्रभावा-
त्कालेन मशकादियोनिं प्राप्नुवन्ति प्रसिद्धं तत्र ॥ द्वितीयस्य
तु—तत्त्वविन्न कदापि स्वपदात्पततीति विवक्षायां प्रवृत्तिः ।
यथा—भीम-भास-दृढाख्यास्त्रयोऽसुरास्तेनैव शम्बरेण तथा
निर्मिताश्चिरं जीवन्मुक्तिसुखमनुभूय निर्व्वानपदं प्राप्ता
इति संक्षेपः । प्रपञ्चस्तु तत्रैव द्रष्टव्य इति ॥ ४०५ ॥ ४०६ ॥

यावत्तैलं तावद्वाख्यानमिति न्यायः ॥ ४०७ ॥

स्फुटः ॥ ४०७ ॥

यावत्स्नानं तावत्पुण्यमिति न्यायः ॥ ४०८ ॥

स्फुटः ॥ ४०८ ॥

तुषकण्डनन्यायः ॥ ४०९ ॥

यथा तुषस्य धान्यत्वचः निस्तुषीकरणमुलूखलादिना
व्यर्थम्, तथा प्रकृतेऽपि । ‘धान्यत्वचि तुषः पुमान्’ इत्य-
मरः ॥ ४०९ ॥

क्रमविपर्य्यासन्यायः ॥ ४१० ॥

यत्र क्रमस्य पूर्वापरविधेर्विपर्य्यासो व्यत्ययो भवति,
तत्रायमवतरतीति । “स्याद्व्यत्यासो विपर्य्यासो व्यत्ययश्च
विपर्य्यये” इत्यमरः ॥ ४१० ॥

क्षुत्स्वादुतां जनयतीति न्यायः ॥ ४११ ॥

स्फुटः ॥ ४११ ॥

शङ्काभिस्सर्वमाक्रान्तमिति न्यायः ॥४१२॥

स्फुटः । सर्वत्र निश्चयाभावविवक्षायामस्य प्रवृत्तिः ४१२॥

न ह्ययं स्थाणोरपराधो यदेनमन्धो न
पश्यतीति न्यायः ॥ ४१३ ॥

स्फुटः ॥ ४१३ ॥

घटीयंत्रन्यायः ॥ ४१४ ॥

यथा—“जीवनग्रहणे नम्रा गृहीत्वा पुनरुत्थिताः । किं
कनिष्ठाः किमु ज्येष्ठा घटीयंत्रस्य दुर्जनाः ॥” इत्यनेन विवृ-
तोयमिति ॥ ४१४ ॥

घटीयंत्रन्यायः ॥ ४१५ ॥

यथा च—तत्त्वज्ञानान्निःश्रेयसं भवतीति सिद्धान्ते किं
तत्त्वज्ञानादनंतरमेव निःश्रेयसं सम्पद्यते, वा नेत्याशङ्काया-
मुच्यते—तत्त्वज्ञानाद्दुःखजन्मप्रवृत्तिदोषमिथ्याज्ञानानामुत्त-
रोत्तरापाये तदनन्तराभाव इति । तत्र मिथ्याज्ञानं नामाऽ-
नात्मनि देहादावात्मबुद्धिः । तदनुकूलेषु रागः । प्रतिकूलेषु
द्वेषः । वस्तुतस्त्वात्मनः प्रतिकूलमनुकूलं वा न किंचि-
त्समस्ति, परस्पराऽनुबन्धाच्च रागादीनां मूढो रज्यति, रक्तो
मुह्यति, मूढः कुप्यति, कुपितो मुह्यतीति । ततस्तैर्दोषैः,
प्राणी प्रतिषिद्धानि शरीरेण हिंसास्तेयादीनि ह्याचरति ।
वाचाऽनृतादीनि, मनसा परद्रोहादीनि, सेयं पापरूपा
प्रवृत्तिरधर्ममावहतीति । एवं शरीरेण प्रशस्तानि दानपर-
परित्राणादीनि, वाचा हितसत्यादीनि, मनसा अहिंसा-

दीनि, सेयं पुण्यरूपा प्रवृत्तिर्द्धर्मः, सेयमुभयी प्रवृत्तिः।
 ततः स्वस्वाऽनुरूपं प्रशस्तं निन्दितं वा जन्म शरीरादेः
 प्रादुर्भावः, तस्मिन्सति प्रतिकूलवेदनीयतया वासना-
 त्मकं दुःखं भवतीति त इमे मिथ्याज्ञानादयो दुःखान्ता
 अविच्छेदेन प्रवर्तमानाः। संसारशब्दार्थो घटीयंत्रन्यायेन
 निरवधिरनुवर्तते। यदा कश्चित्पुरुषधौरेयः पुराकृतसुकृत-
 परिपाकवशादाचार्योपदेशेन सर्व्वमिदं दुःखायतनं दुःखा-
 नुषक्तञ्च पश्यति, तदा तत्सर्व्वं हेयत्वेन बुद्ध्यते। ततस्तद-
 विद्यादिकं तन्निवर्त्तयितुमिच्छति, तन्निवृत्त्युपायश्च तत्त्व-
 ज्ञानमिति, तत्त्वज्ञानान्मिथ्याज्ञानमपैति, मिथ्याज्ञानापाये
 दोषा अपयान्ति, दोषापाये प्रवृत्तिरपैति, प्रवृत्त्युपाये जन्मा-
 पैति, जन्मापाये दुःखमात्यन्तिकं निवर्त्तते। सात्यन्तिकी
 निवृत्तिरपवर्गः। तथा च पारमर्ष सूत्रम्—“दुःखजन्मप्र-
 वृत्तिदोषमिथ्याज्ञानानामुत्तरोत्तरापाये तदनन्तराभावाद-
 पवर्गः” इति ॥ ४१५ ॥

कनककुण्डलन्यायः ॥ ४१६ ॥

यथा सुवर्णजन्यकुण्डलस्य सुवर्णाभिन्नत्वम्, तथा ब्रह्म-
 रूपकारणजन्यजगतः कार्य्यस्य ब्रह्मरूपकारणताऽभिन्नत्व-
 मिति। “सर्व्वं खल्विदं ब्रह्म नेह नानास्ति किं चन”, “एक-
 मेवाऽद्वितीयं ब्रह्म”, “पुरुष एवेदं सर्व्वम्”, “एतदात्म्य-
 मिदं सर्व्वं स वै सर्व्वमिदं जगत्” इत्यादिश्रुतेरिति शुद्धाद्वै-
 तमतमिति ॥ ४१६ ॥

हलान्तं ब्रह्मवर्चसमिति न्यायः ॥ ४१७ ॥

यथा—“राज्यश्रीर्ब्रह्मशापान्ता हलान्तं ब्रह्मवर्चसम् ।
आचारो घोषवासान्तः कुलस्यान्तं स्त्रियश्चलाः ॥ ” इति ।
उक्तञ्च श्रीमद्भागवते तृतीयस्कन्धे नवमाध्याये—“ नाभि-
हृदादिह सतोम्भसि यस्य पुंसो विज्ञानशक्तिरहमासमन-
न्तश्चक्तेः । रूपं विचित्रमिदमस्य विवृण्वतो मे मारीरिषीष्ट-
निगमस्य गिरां विसर्गः ॥ ” इति । अस्य श्लोकस्य
टीका—अम्भसि सतो यस्य नाभिहृदादिहासं, विज्ञाने
शक्तिर्यस्य महत्तत्त्वात्मकस्य चित्तस्य तदभिमानी, अस्य
रूपमिदं विस्तारयतो मे निगमस्याऽवयवभूतानां गिरां
विसर्ग उच्चारणं मारीरिषीष्ट हलान्तं ब्रह्मवर्चसमिति न्या-
येन मा लुप्यतामिति ॥ ४१७ ॥

तत्स्थानापन्नस्तत्कार्यं लभत इति
न्यायः ॥ ४१८ ॥

अयं “ स्थानिवदादेशोऽनल्विधौ ” १ । १ । ५६ ।
इति सूत्रस्थमहाभाष्ये ध्वनितः । तद्यथा—“ लोके यो यस्य
प्रसङ्गे भवति लभतेऽसौ तत्कृतानि कार्याणि । तद्यथा—
उपाध्यायस्य शिष्यो याज्यकुलानि गत्वा अग्रासनादीनि
लभते ” इति ॥ ४१८ ॥

अन्वयव्यतिरेकिन्यायः ॥ ४१९ ॥

यथा—यत्सत्त्वे यत्सत्त्वमन्वयो, यदभावे यदभावो व्यति-
रेकः । अन्वयव्यतिरेकौ स्तोस्मिन्, इति । अन्वयेन व्यतिरेकेण

च व्याप्तिमति हेतावयं प्रवर्तते । यथा वह्नौ साध्ये धूमवत्त्वम् ।
यत्रयत्र धूमस्तत्रतत्राग्निरित्यन्वयव्याप्तिः । यत्र वह्निर्ना-
स्ति तत्र धूमोपि नास्तीति व्यतिरेकव्याप्तिः । यथा महान-
सादौ ॥ ४१९ ॥

चातकजीमूतन्यायः ॥ ४२० ॥

यत्राभीष्टसिद्धौ सत्यां बहुकालिक्यपि तत्तृष्णोपशा-
म्यति, तत्रास्य प्रवृत्तिरिति । “शमयति जलधरधारा चात-
कयूनां तृषां चिरोपगताम् । क्षपयति च वधूलोचनजल-
धारा कामिनां प्रवासरुचिम् ॥” इति । ‘सर्वसहापतितमम्बु
न चातकानाम्’ इत्यादि ॥ ४२० ॥

**गतांनुगतिको लोको न लोकः पारमार्थिक
इति न्यायः ॥ ४२१ ॥**

यथा केनचिद्ब्राह्मणेन कस्माच्चित्पुरुषाच्छ्रुतं यत् कस्मिं-
श्चिद्ब्रामे कश्चिद्दाता धनाढ्यः प्रतिब्राह्मणं रौप्यकमण्डलुं
ददातीति । तदाकर्ण्य स लुब्धब्राह्मणस्तत्र गन्तुकामः
पथ्येव भूमौ गर्तं विधाय संस्थाप्य च तत्र स्वताम्रकमण्ड-
लुं तदुपरि मृत्पिण्डद्वयं निधाय तत्र गतः गते च तस्मि-
न्योयो जनस्तत्र समायातस्स एव तत्र पिण्डद्वयमवलोक्य
सम्भाव्य च तीर्थबुद्धिं तत्र मृत्पिण्डद्वयं निर्माय स्थापया-
मास । इत्थं कालात्यये जाते दैववशाद्भनिनस्सकाशाद-
प्राप्य राजतकमण्डलुं पुनः स्वधृतताम्रकमण्डलग्रहणेच्छु-
र्विप्रस्तत्र बहुलोकदत्तमृत्पिण्ड^{साध}व्याप्तक्रोशद्वयायात्मकभूमि-

मवलोक्य भ्रान्तस्सन्स्वस्थापितकर्मण्डलुस्थानमनवगत्य
शोकाकुलचित्त इमं पथं पपाठ-“गतानुगतिको लोको न लोकः
पारमार्थिकः । पिण्डद्वयप्रदानेन गतं मे ताम्रभाजनम्॥” इति ।
अन्यदपि-“एकस्य कर्म संवीक्ष्य करोत्यन्योपि गर्हितम् ।
गतानुगतिको लोको न लोकः पारमार्थिकः ॥” इति॥४२१॥

साधनाऽनुष्ठानतंत्रा हि साध्यसंसिद्धिरि-
ति न्यायः ॥ ४२२ ॥

यथा-साधनानि चत्वारि-नित्यानित्यवस्तुविवेकः १,
इहामुत्रार्थफलभोगविरागः २, शमदमादिषट्सम्पत्तिः ३,
मुमुक्षुत्वं च ४ । नित्यं वस्त्वेकं ब्रह्म, तद्व्यतिरिक्तं सर्वम-
नित्यम्, अयमेव नित्यानित्यवस्तुविवेकः । विरागः कः-इह
स्वर्गभोगेषु चेच्छाराहित्यम् । शमादिसाधनसम्पत्तिः का-श-
मो दमस्तपस्तितीक्षा श्रद्धा समाधानं चेति । शमः कः-मनो-
निग्रहः, दमः कः-चक्षुरादिबाह्येन्द्रियनिग्रहः, तपः किम्-
स्वधर्मानुष्ठानमेव, तितिक्षा का-शीतोष्णादिसुखदुःखादि-
सहिष्णुत्वम्, श्रद्धा कीदृशी-गुरुवेदान्तवाक्येषु विश्वासः,
समाधानं किम्-चित्तैकाग्र्यम् । मुमुक्षुत्वं किम्-मोक्षो मे
भूयादिति च्छा । एतत्साधनानुष्ठानतंत्रा हि यथा साध्य-
स्यात्मज्ञानस्य संसिद्धिर्भवति, तथा प्रकृतांतरेऽपीति बोध्यं,
विस्तरमिमां नेह प्रपञ्च्यते ॥ ४२२ ॥

द्विगता अपि हेतवो भवन्तीति न्यायः ॥ ४२३ ॥

द्वावर्थौ गताः प्रयोजनद्वयस्य सम्पादका इत्यर्थः । तद्यथा-

“आम्नाश्च सिक्ताः पितरश्च प्रीणिताः । एका क्रिया द्व्यर्थ-
करी प्रसिद्धा” इति महाभाष्यमतेन मृतपितृणां श्राद्धतर्प-
णादि कर्म शास्त्रविहितं नास्तीति वदन्तः परास्ताः । अत
एवैतत्पोषकं महाभाष्यवाक्यान्तरम्—“तद्यथा—अयं चेन्म-
रिष्यति न च पूर्व्वेभ्यः पितृभ्यो दास्यति” इत्यादि ॥४२३॥

**जामात्रर्थं प्रस्तुतस्य सूपादेरतिथ्युपका-
रकत्वमिति न्यायः ॥ ४२४ ॥**

यथा—साङ्ख्यभिमतप्रधानकारणवादनिरासाय प्रयुक्ता
वेदान्तसूत्रोक्तयुक्तयो योगाभिमतप्रधानकारणमपि निरा-
कुर्वन्तीति दिगित्यन्यत्र विस्तरः ॥ ४२४ ॥

**गृहार्थमारोपितस्य दीपस्य रथ्योपकारक-
त्वमिति न्यायः ॥ ४२५ ॥**

पूर्व्ववत् ॥ ४२५ ॥

**न चान्यार्थं प्रकृतमन्यार्थं भवतीति
न्यायः ॥ ४२६ ॥**

यथा न हि गोधा सर्पन्ती सर्पणादहिर्भवतीत्येवं
प्रकृतेपि ॥ ४२६ ॥

अन्यार्थं प्रकृतमन्यार्थं भवतीति न्यायः ॥ ४२७ ॥

तद्यथा—शाल्यर्थं कुल्याः प्रणीयन्ते, ताभ्यश्च पानीयं
पीयते, उपस्पृश्यते च, शालयश्च भाव्यन्ते, तथा प्रकृ-
तेपि । ‘कुल्याल्पा कृत्रिमा सरित्’ इत्यमरः । “बहुगणवतुडति
संख्या” १ । १ । २३ । इति सूत्रमहाभाष्ये प्रोक्तं प्रोक्तन्यायद्व-
यम् ॥ ४२७ ॥

वाक्यान्यपि द्विगतानि भवन्तीति न्यायः ॥ ४२८ ॥

यथा—शङ्खस्याप्यर्थवद्विर्गतत्वमित्यर्थः । तद्यथा—श्वेतो धावति, अलम्बुसानां याता । अत्र श्वेत इति छेदेन कीदृश इत्यस्योत्तरमिदमिति । एवं केषां जनपदानां गन्ता, को वा समर्थ इति प्रश्ने, उत्तरम्—अलम्बुसानां याता अलम्बुसा देशविशेषाः । बुसानां पलालवर्णानां याता प्राप्तिमान्, अलं समर्थ इति चार्थः ॥ ४२८ ॥

एकस्याप्यनेकशक्तिसम्भवाद्नेकार्थप्रत्यायनमविरुद्धमिति न्यायः ॥ ४२९ ॥

अनेकार्थशब्देषु चरितार्थोऽयं न्यायः स्पष्टार्थः ॥ ४२९ ॥

यो हि भुक्तवन्तं प्रति ब्रूयान्मा भुक्था इति किं तेन कृतं स्यादिति न्यायः ॥ ४३० ॥

अयं “स्थानेऽन्तरतमः” १ । १ । ५० । इति सूत्रमहाभाष्ये “अनर्थकञ्च” इति वार्तिकव्याख्यावसरे ह्युदाहृतः । भुक्था इति निरनुस्वारपाठ इति बोध्यम् ॥ ४३० ॥

असति बाधके प्रमाणानां सामान्ये पक्षपात इति न्यायः ॥ ४३१ ॥

स्फुटः ॥ ४३१ ॥

सति कुड्ये चित्रमिति न्यायः ॥ ४३२ ॥

स्फुटः ॥ ४३२ ॥

तृणारणिमणिन्यायः ॥ ४३३ ॥

तृणं प्रसिद्धम्, अरणिस्तु—‘निस्मन्न्थ्यदारुणि त्वरणि-
 द्वयोः’ इति कोशादग्निसिद्धयर्थं निस्मन्न्थनीये काष्ठविशेषे
 वर्तते, मणिस्तु—अग्निगर्भात्मकसूर्यकान्तपदवाच्याश्मविशे-
 षो गृह्यतेऽत्रारणिपदसाहचर्यात् । एवं हि “प्रतिभैव श्रुता-
 भ्याससहिता कवितां प्रति । हेतुर्मृदम्बुसंबद्धा बीजपंक्ति-
 र्छतामिव ॥ ” इति चन्द्रालोकीयपद्यं विवृण्वता गाग्गाभ-
 देनोदाहृतः । श्रुतं शास्त्रम् चतुर्दशविद्यास्थानं पुराणादि
 आयुर्वेदाद्युपवेदचतुष्कञ्च, तस्याभ्यासः पठनपाठनावेक्षण-
 पौनःपुन्यम्, तत्सहिता प्रतिभा बुद्धिविशेष एव कविता-
 म्प्रति कवित्वविशेषं प्रति हेतुः कारणम् बीजपंक्तिर्लता-
 मिव । मृदम्बुसम्बद्धेति बीजपंक्तेर्विशेषणम्, शास्त्रपदञ्च-
 लंकारिकव्यवहारगजतुरगखड्गलक्षणग्रन्थानामुपलक्षणम् ।
 यदि च तादृशप्रतिभाभावेपि काव्यकर्तृत्वानुभवस्तदा
 काव्यविशेषे दृष्टस्य कारणतास्तु, न तु सर्वत्र काव्ये माना-
 भावात्, अदृष्टकल्पनागौरवाच्च । न च सत्यां तादृशप्रति-
 भायां काव्यानुत्पत्तिः कथमिति वाच्यम्, इच्छादिरूपकार-
 णान्तरभावेन तदुपपत्तेः । एवं च विजातीयकाव्येऽदृष्टस्य
 कारणता, सजातीयकाव्ये प्रतिभायाः, यतस्तृणारणिमणि-
 न्यायेन हेतुत्वान्न व्यभिचार इत्यादि । एवं तार्णवहिं प्रति
 तृणस्य, आरणवहिं प्रत्यरणेः, मणिजन्यवहिं प्रति मणेश्च
 कारणत्वम् । न तु वहित्वावच्छिन्नं प्रति तृणादेः कारणत्वम्,

परस्परव्यभिचारात्, एवं यत्र कार्यकारणभावबाहुल्यं, कार्यता-
वच्छेदकं कारणतावच्छेदकं च नाना तत्रास्य प्रवृत्तिः ॥ ४३३ ॥

दण्डचक्रन्यायः ॥ ४३४ ॥

यथा दण्डचक्रसूत्रसलिलादेर्घटत्वाद्यनेकधर्मावच्छिन्नं
प्रति कारणत्वमेवं विवक्षायामस्य प्रवृत्तिः । ननु काव्यस्य
कार्यमात्रवृत्तितया कार्यतावच्छेदकत्वेन तदवच्छिन्नं प्रति
हेतुतयाऽदृष्टस्य कारणताऽस्ति इति चेन्न, तादृशनियमे माना
भावात् । अस्तु वा इच्छात्वेन हेतुतेति दिक् । एतेन काव्य-
मात्रेऽदृष्टस्य कारणता, अदृष्टाभ्यासप्रतिभानां च दण्डच-
क्रन्यायेन कारणतेति काव्यप्रकाशोक्तिः परास्तेति गाग्गा-
भट्टः ॥ ४३४ ॥

जहत्स्वार्थावृत्तिन्यायः ॥ ४३५ ॥

यथा-जहति पदानि उपसर्जनीभूतानि स्वार्थं यस्यां
सा जहत्स्वार्था । परार्थाभिधानं वृत्तिः । परस्य शब्द-
स्य योऽर्थस्तस्याभिधानं शब्दान्तरेण यत्र सा वृत्तिरि-
त्यर्थः । एवं हि दृश्यते लोके-पुरुषोऽयं परकर्मणि प्रवर्त-
मानः स्वं कर्म जहाति । तद्यथा-तक्षा राजकर्मणि
प्रवर्तमानः स्वं तक्षकर्म जहातीत्यादि “समर्थः पदविधिः”
२ । १ । १ । इति सूत्रमहाभाष्ये स्पष्टम् ॥ किञ्च-यत्र वाच्या-
र्थस्याऽन्वयाभावस्तत्र जहत्स्वार्था वृत्तिः प्रवर्तते । यथा-मंचाः
क्रोशन्ति, अत्र मंचपदं मञ्चस्थपुरुषे लाक्षणिकं, वाच्यार्थस्य
क्रोशनकर्तृत्वान्वयाऽसम्भवादिति भावः ॥ ४३५ ॥

अजहत्स्वार्थावृत्तिन्यायः ॥ ४३६ ॥

यथा एवं हि दृश्यते लोके-भिक्षुकोयं द्वितीयां भिक्षां समासाद्य पूर्वां नो जहाति, सञ्चयायैव प्रवर्तते । किञ्च-यत्र वाच्यार्थस्याऽर्थाऽन्वयस्तत्राऽजहत्स्वार्था वृत्तिर्भवति । यथा-छत्रिणो गच्छन्ति, काकेभ्यो दधि रक्ष्यतामित्यादि । अत्र छत्रिपदमेकसार्थवाहित्वेन छन्न्यछत्रिपरमस्ति । काकपदं च काकतदितरसाधारणदध्युपघातकत्वावच्छिन्नपरमस्तीति ज्ञेयम् ॥ ४३६ ॥

जहदजहत्स्वार्थावृत्तिन्यायः ॥ ४३७ ॥

यत्र वाच्यैकदेशत्यागेनैकदेशान्वयस्तत्रायं प्रवर्तते । यथा-सोऽयं देवदत्त इत्यादौ तत्तांशस्येदानीमसंभवाद्धानम्, इदन्तांशस्य संभवादहानमिति भावः ॥ ४३७ ॥

सामान्यातिदेशो विशेषानतिदेश इति न्यायः ॥ ४३८ ॥

अयम्भावः-सामान्ये ह्यतिदिश्यमाने विशेषो नातिदिष्टो भवति । तद्यथा-ब्राह्मणवदस्मिन्क्षत्रिये वर्तितव्यमिति । सामान्यं यद्ब्राह्मणकार्यं तत्क्षत्रियेऽतिदिश्यते, यद्विशिष्टं माठरे कौण्डिन्ये वा न तदतिदिश्यते, एवं प्रकृतेऽपि । अयं न्यायः “ स्थानिवदादेशोऽनलिवधौ ” १ । १ । ५६ । इति सूत्रमहाभाष्ये स्पष्टः ॥ ४३८ ॥

मण्डूकप्लुतिन्यायः ॥ ४३९ ॥

यथा मण्डूका उत्प्लुत्योत्प्लुत्य गच्छन्ति, तद्वत्प्रकृते-

पि । अयम् “इको गुणवृद्धी” १।१।३। इति सूत्रमहाभाष्येऽभिहित इति ॥ ४३९ ॥

समुदाये वाक्यपरिसमाप्तिरिति न्यायः ४४०

अयम् “ हलोऽनन्तरास्सय्योगः ” १।१।७। इत्यादिसूत्रमहाभाष्येऽभिहितः । तद्यथा—“गर्गाः शतं दण्डयन्तामर्थिनश्च राजानो हिरण्येन भवन्ति न च प्रत्येकं दण्डयन्ति” इति ॥ ४४० ॥

स्वभावसिद्धन्यायः ॥ ४४१ ॥

अयम् “ स्थानेऽन्तरतमः ” १।१।५०। इति सूत्रमहाभाष्ये ध्वनितः—“तद्यथा—“समाजेषु समासेषु समवायेषु चास्यताम् ” इत्युक्ते, नैव कृशाः कृशैस्सहासते, न पाण्डवः पाण्डुभिः, येषामेव किञ्चिदर्थकृतमान्तर्यं तैरेव सहासते । तथा—गावो दिवसञ्चरितवत्यो यो यस्याः प्रसवो भवति तेन सह शेरते । तथा यान्येतानि गोयुक्तकानि संघुष्टकानि भवन्ति तान्यन्योन्यमपश्यन्ति शब्दं कुर्वन्ति । एवं तावच्चेतनावत्सु, अचेतनेष्वपि । तद्यथा—लोष्टः क्षिप्तो बाहुवेगं गत्वा नैव तिर्य्यग्गच्छति, नोर्द्ध्वमारोहति, पृथ्वीविकारः पृथिवीमेव गच्छत्यान्तर्य्यतः । तथा—या एता आन्तारिक्ष्यः सूक्ष्मा आपस्तासां विकारो धूमः, स धूम आकाशे निवाते नैव तिर्य्यग्गच्छति, नार्वागवरोहति, अन्विकारोऽप एव गच्छत्यान्तर्य्यतः । तथा—ज्योतिषो विकारोऽर्चिराकाशदेशे निवाते सुप्रज्वलितं नैव तिर्य्यग्गच्छति, नार्वागवरोहति,

ज्योतिषो विकारो ज्योतिरेव गच्छत्यान्तर्यतः ” इति,
तथा प्रकृतेपि । उक्तश्चान्यत्रापि—“ घृष्टंघृष्टं पुनरपि पुनश्च-
न्दनं चारुगन्धं छिन्नंछिन्नं पुनरपि पुनः स्वादु चैवैक्षुका
ण्डम् । दग्धंदग्धं पुनरपि पुनः काञ्चनं कान्तवर्णं न प्रा-
णान्ते प्रकृतिविकृतिर्जायते चोत्तमानाम् ॥” इति ॥४४१॥

मृगतृष्णान्यायः ॥ ४४२ ॥

यथा—ग्रीष्मे मरुदेशे सिकतासु सूर्यरश्मयः प्रति-
कल्पिता अपां धारा इव भवन्ति, मृगास्तृषितास्ता अपां
धारा मत्वा पश्यन्ति, भ्रमन्ति च न च तास्सन्ति, सा
भ्रान्तिर्मृगतृष्णापदवाच्या, सास्त्यस्याम् ‘अर्शआद्यच्’
उक्तं च “रे चित्तं चिन्तय चिरञ्चरणौ मुरारेः पारं गमिष्यसि
यतो भवसागरस्य । पुत्राः कलत्रमितरे सुहृदस्सहायाः
सर्वं विलोकय सखे मृगतृष्णिकाभम् ॥” इति ॥ ४४२ ॥

गन्धर्वनगरन्यायः ॥ ४४३ ॥

गन्धर्वाणां नगरमिव गन्धर्वनगरमायथा—राजनगराऽऽ-
कारनीलपीतादिवर्णाकृतिपताकाध्वजतोरणान्वितसूर्यम-
यूखसंयुक्तमेघरचनाविशेषरूपं ह्यन्तरिक्षे प्रतीयते, दूरतो
दृश्यते, उपसृत्य च नोपलभ्यते, तद्वदसज्जगदिति ज्ञेयम् ।
उक्तं च तत्त्वविवेके—“अनेकवर्णं वियतीन्द्रचापं ग्रहात्सम-
न्तात्परिवेष उक्तः । तथैव भानां पतनञ्च विद्युत्तथैव गन्धर्व-
पुरं विचित्रम् ॥ ” इत्यादि ॥ ४४३ ॥

सन्नियोगशिष्टानामन्यतराऽपाय उभयो-
रप्यपाय इति न्यायः ॥ ४४४ ॥

तद्यथा—देवदत्तयज्ञदत्ताभ्यामिदं कार्यं कर्तव्यमित्या-
देशे देवदत्ताऽपाये यज्ञदत्तोपिन करोति, तथा प्रकृतेपि
अयम् “पूतक्रतोरै च” ४ । १ । ३६ । इति सूत्रमहाभाष्ये-
ऽभिहितः ॥ ४४४ ॥

अभ्यन्तरे हि समुदायेऽवयव इति न्यायः ॥ ४४५ ॥

तद्यथा—वृक्षः प्रचलन्सहावयवैः प्रचलतीति “एकाचो द्वे
प्रथमस्य” ६ । १ । १ । इति सूत्रमहाभाष्येऽभिहितः ।
तथा च “लक्ष्यलक्षणे व्याकरणम्” इति वार्तिकस्थमहा-
भाष्ये प्रकारान्तरेण ध्वनितः । तद्यथा—“समुदायेषु हि
शब्दाः प्रवृत्ता अवयवेष्वपि वर्तन्ते । तद्यथा—पूर्वे पञ्चालाः,
उत्तरे पञ्चालाः, तैलं भुक्तम्, घृतं भुक्तम्, शुक्लः, नीलः,
कृष्ण इति । एवमयं समुदाये व्याकरणशब्दः प्रवृत्तोऽवय-
वेषु प्रवर्तते”, एवं प्रकृतेपि ॥ ४४५ ॥

उभयतस्स्पाशारज्जुरिति न्यायः ॥ ४४६ ॥

अयं पक्षद्वयदोषसत्त्वे प्रवर्तते । ‘स्पर्श—बाधनस्पर्श-
नयोः’ इति भौवादिकस्य, ‘स्पर्श—ग्रहणसंश्लेषणयोः’ इति
चौरादिकस्य वा स्पाशेति रूपमेतदुपबन्तमिति ज्ञेयम् ।
“सैषोभयतस्स्पाशारज्जुर्भवति” इति “हल्ङ्याब्भ्यो दीर्घा-
त्सुतिस्वपृक्तं हल्” ६ । १ । ६८ । इति सूत्रमहाभाष्यकैय-

टयोरुक्तत्वात् । उभयतः पाशा रज्जुरिति सकाररहितपा-
 शेति टाबन्तरूपन्त्वशुद्धमेव, पूर्वोक्तभाष्यविरोधात्, 'पाशो
 बन्धनशस्त्रयोः' इत्यभिधानात्पाशशब्दस्य पुंस्त्वाच्च । यथा-
 मृगादिबन्धनादुभयत्र कृतायां स्पाशायां रज्जौ प्रविष्टो
 मृगादिः कुतश्चिदपि मार्गाद्गन्तुं न शक्नोति, तथा राजेत्यत्र
 नलोपे कर्तव्ये संयोगान्तलोपस्यासिद्धत्वान्नकारान्तं पदं न
 भवति, किन्तु सकारान्तम् । यदा तु 'स्वादिष्वसर्वनाम-
 स्थानेऽयचि' इति अयचि सर्वनामस्थाने पूर्वं पदमिति
 व्याख्यानम्, तदा सावपि परतः पदसंज्ञायां सत्यां नलोपः
 सिद्ध्यति । कृते तु नलोपे संयोगान्तत्वाभावात्सुलोपो न
 प्राप्नोतीत्युभयथा दोषप्रसङ्गः । तथा वा-भावकार्यस्य
 तत्पूर्वकत्वनियमात्तस्य किञ्चित्कार्यं वाच्यम् । तच्च किम-
 ज्ञानम् ब्रह्म वा । आद्ये आत्माश्रयः, द्वितीयेऽनवस्था-
 दीति प्रकृतन्यायापात इति ॥ ४४६ ॥

नञ्जुक्तमन्यसदृशाऽधिकरणे तथा ह्यर्थ-
 गतिरिति न्यायः ॥ ४४७ ॥

नञ्जुक्तमिव युक्तञ्च यत्किञ्चिदृश्यते तत्र तस्मान्निम्ने
 तत्सदृशेऽधिकरणे द्रव्ये कार्यं विज्ञायते, हि यतस्त-
 थार्थगतिरस्ति, तादृशस्यैवार्थस्य गतेर्लोके प्रतीतिरस्ती-
 ति भावः । तद्यथा-अब्राह्मणमानयेत्युक्ते ब्राह्मणसदृशं
 क्षत्रियमेवानयति, नासौ लोष्टमानीय कृती भवतीति
 नञ्जुक्तस्योदाहरणम् । न चायं न्यायः प्रसज्जकविष

स्तस्य निषेधपरत्वात् । तथोक्तं हरिणा—“ उभौ नञौ समाख्यातौ पर्युदासप्रसज्जकौ । पर्युदासः सदृग्ग्राही प्रसज्जस्तु निषेधकृत् ॥” इति । इवयुक्तोदाहरणं तु लोके प्रसिद्धमेव चन्द्रमिव मुखं पश्येत्यादि । अयम् “ भृशादिभ्यो भुव्यच्चेलौपश्च हलः ” ३ । १ । १२ । इति सूत्रमहाभाष्ये स्पष्टः । “ सुट् कात्पूर्वः ” ६ । १ । १३५ । इति सूत्रमहाभाष्ये त्वस्य न्यायस्य ‘नञ्युक्तमिवयुक्तं चान्यस्मिन्सदृशे कार्यं विज्ञायते ’ इति स्वरूपान्तरमुक्तमिति ज्ञेयम् । परिभाषेन्दुशेखरे लौकिकन्यायसिद्धपरिभाषात्वेन व्यवहृतो यमिति तत्रैव विस्तरः ॥ ४४७ ॥

अवयवे शास्त्रार्थसम्प्रत्यय इति न्यायः ४४८

“ वसन्ते ब्राह्मणोऽग्नीनादधीत ” इति सकृदाधाय कृतः शास्त्रार्थ इति कृत्वा पुनः प्रवृत्तिर्न भवतीति “ गर्भाष्टमे ब्राह्मण उपनेयः ” इति सकृदुपनीय कृतः शास्त्रार्थ इति कृत्वा पुनः प्रवृत्तिर्न भवतीति, तथा “ त्रिहृदयंगमाभिरद्भिरशब्दाभिरुपस्पृशेत् ” इति सकृदुपस्पृश्य कृतः शास्त्रार्थ इति कृत्वा पुनः प्रवृत्तिर्न भवतीति, तथा प्रकृतेषु “ एकः पूर्वपरयोः ” ६ । १ । ८४ । इति सूत्रस्थमहाभाष्ये विवृतोऽयं न्यायः, विस्तरभयान्नेह प्रपञ्च्यते ॥ ४४८ ॥

सम्भवति सामानाधिकरण्ये वैयधिकर-

ण्यस्याऽन्याय्यत्वमिति न्यायः ॥ ४४९ ॥

आधारोऽधिकरणम्, समानमधिकरणं ययोस्तयोर्भा-

वस्सामानाधिकरण्यमेकाश्रयत्वम् । पदयोरेकार्थनिष्ठत्वमे-
कविशेष्यकप्रतीतिजनकत्वमिति यावत् । न चैकार्थनिष्ठत्वे
सत्येकविभक्तिकत्वं सामानाधिकरण्यमिति वाच्यम् । देव-
दत्तः पचतीत्यत्रास्ति सामानाधिकरण्यं न त्वेकविभक्ति-
कत्वम्, गौरश्च इत्यत्रास्त्येकविभक्तिकत्वं न तु सामाना-
धिकरण्यमिति कैयटोक्तिः । अत एव “ वृद्धिरादैच् ” १ ।
१ । १ । इति सूत्रमहाभाष्ये “ इदं खल्वपि भूयस्सामाना-
धिकरण्यमेकविभक्तिकत्वञ्च द्वयोश्चैतद्भवति ” इति भेदे-
नोपादानमिति तद्भिन्नं वैयधिकरण्यमिति ॥ ४४९ ॥

न होकमुदाहरणं योगारम्भं प्रयोजय-
तीति न्यायः ॥ ४५० ॥

“ मुद्गादण् ” स्पष्टः ॥ ४५० ॥

मूषासिक्तताम्रन्यायः ॥ ४५१ ॥

‘ तैजसावर्तनी मूषा ’ इत्यमरः । तैजसमावर्तते यत्र
सा तैजसावर्तनी स्वर्णादिपाकार्थः पात्रविशेषो मूषा स्यात् ।
‘ कुठाली ’ इति मुलतानभाषायां ख्याता । ‘ मूष-स्तेये ’
इत्यस्माद्धातोर्भिदाद्यङिति । यथा तत्र मूषायां द्रुतं ताम्रं

१ एकमुदाहरणं सामान्यतो योगारम्भं न प्रयोजयतीत्यर्थः । महाभाष्यकृताऽपि
‘ नामि ’ इति सूत्रे ‘ हस्यनद्यापः— ’ इति सूत्रस्थह्रस्वग्रहणफलकथनावसरे—“ इदं
तर्हि त्वं नृणां नृपतेः जायसे शुचिः । नह्येकमु० ” इत्यादिनाऽयमेवार्थोऽप्यनितः । तथा
च—‘ मुद्गादण् ’ ‘ मध्यान्मः ’ इत्याद्युदाहरणं कथमिति विभावयन्तु सुधियः ।

२ इगुपधल क्षणकप्रत्ययेन सिद्धत्वादेतदर्थविवक्षायामपि “ गुरोश्च हलः ” इत्यप्रत्ययेन
सिद्धेर्भिदादित्वकल्पनस्याऽन्याय्यत्वाच्चैतच्चिन्त्यप्रयोजनमिति भाति । मुषेतिपाठस्वीकारे
तु ‘ मुष-स्तेये ’ इति क्रैयादिकाद्यथास्थितमपि साधु ।

सिक्तं सत्तन्निभं जायते तत्समानाकारवद्भवति, तथा रूपादी-
न्विषयान्वयाप्नुवद्विषयीकुर्वच्चित्तमवश्यं तत्सदृशमुपलभ्यत
इति भावः । उक्तञ्च पंचदश्याम्—“मूषासिक्तं यथा ताम्रं
तन्निभं जायते तथा । रूपादीन्वयाप्नुवच्चित्तं तन्निभं दृश्यते
ध्रुवम् ॥” इति ॥ ४५१ ॥

इन्द्रजालन्यायः ॥ ४५२ ॥

इन्द्रेण योगविशेषेण जालमित्यर्थः । यथा—मन्त्रौषधा-
दिना यथास्थितस्य वस्तुनोऽन्यथा प्रत्यायनं भवति, तथा
सर्वं जगन्मायामयं मिथ्याभूतमित्यर्थः । उक्तञ्च वृद्धैः—
“एतस्मात्किमिवेन्द्रजालमपरं यद्गर्भवासस्थितं रेतश्चेतति
हस्तमस्तकपदप्रोज्झूतनानाङ्कुरम् । पर्यायेण शिशुत्वयौवन-
जरावैषैरनेकैर्वृतं पश्यत्यत्ति शृणोति जिघ्रति तथाऽगच्छ-
त्यथो गच्छति ॥ ” इति ॥ ४५२ ॥

चक्षुर्दीपन्यायः ॥ ४५३ ॥

यथाऽन्धकारावृतघटादिदर्शने चक्षुर्दीपावुभावप्यपेक्ष्यते,
दीपदर्शने तु तथा न किन्त्वेकं चक्षुरेवापेक्ष्यते तथा “ब्रह्म-
ण्यज्ञाननाशाय वृत्तिव्याप्तिरपेक्षिता । स्वयं स्फुरणरूप-
त्वान्नाभास उपयुज्यते ॥ ” इति ॥ ४५३ ॥

या प्रीतिरविवेकानां विषयेष्वनपायिनी ।

त्वामनुस्मरतस्सा मे हृदयान्माप सत्पुतु ॥

इति न्यायः ॥ ४५४ ॥

“ इति न्यायेन सर्वस्माद्भोग्यजाताद्विरक्तधीः । उप-

संहृत्य तां प्रीतिं भोक्तव्यैव बुभुत्सते॥” । अयमर्थः—भोग्येषु
 प्रेमत्यागपुरस्सरमात्मप्रेमकर्तव्यतायां दृष्टान्तत्वेनेश्वरे प्रे-
 मप्रार्थनापुरस्सरं पुराणवचनरूपन्यायमुदाहरति—या प्रीति-
 रिति । नास्ति विवेको येषां तेऽविवेकाः । अर्शआदिभ्यो-
 ऽच् । अर्थादविवेकिनामात्मज्ञानशून्यानां विषयेष्वनपायिनी
 दृढा या प्रीतिरस्ति हे माप लक्ष्मीपते सा प्रीतिस्त्वामनु-
 स्मरतस्त्वां सदा चिन्तयतो मम हृदयान्मनसः सर्पन्तु
 अपगच्छतु । मम मनो विषयेष्वासक्तिं परित्यज्य त्वय्येव
 सदा तिष्ठत्वित्यर्थः । यद्वा—अविवेकिनां विषयेषु दृढा
 या यादृशी प्रीतिरस्ति सा तादृशी विषयेषु विद्यमाना
 प्रीतिस्त्वामनुस्मरतो मे हृदयान्माऽपसर्पन्तु मा अपगच्छतु-
 सदा तिष्ठत्वित्यर्थः । भवत्वेवं पुराणे श्रुतौ किमायात,
 मित्यंत आह—इति न्यायेनेति । इत्यनेन पुराणोक्तन्यायेन
 सर्वस्मान्भोग्यजातात्पतिजायादिलक्षणाद्विरक्तधीः विरक्ता
 धीर्यस्याऽसौ विरक्तधीः पुरुषस्तां भोग्यगोचरां प्रीतिं भोक्त-
 र्यात्मनि ह्युपसंहृत्यैवमात्मानं बुभुत्सते बोद्धुमिच्छतीति
 भावः । उक्तञ्च कयाचिद्भक्तशिरोमणिगोप्या—“हस्तमुत्क्षिप्य
 यातोसि बलात्कृष्ण किमद्भुतम् । हृदयाद्यदि निर्य्यासि
 पौरुषं गणयामि ते॥” इति ॥४५४॥

हिरण्यनिधिन्यायः ॥ ४५५ ॥

यथा—सति त्रिविधभूतभाविवर्तमानाऽन्यतमप्रतिबन्धे
 ज्ञानं नोदेति । तद्यथा—हिरण्यनिधिं निहितं क्षेत्र उपर्य्युपरि

संचरन्तो न विन्देयुः, एवमेवेमाः प्रजास्सर्वा अहरह-
ब्रह्मलोकं गच्छन्ति ह्यत एतं ब्रह्मलोकं न विन्दन्तीति
संक्षेपः ॥ ४५५ ॥

अतीतमहिषीस्नेहन्यायः ॥ ४५६ ॥

यथा—कश्चिद्यतिः पूर्वं गार्हस्थ्यदशायां कस्यांचिन्म-
हिष्यां स्नेहं कृत्वा पश्चात्संन्यासानन्तरं श्रवणे प्रवृत्तोऽपि
तेनैव स्नेहजनितप्रतिबंधनेन तत्त्वं गुरुणोपदिष्टमपि न ज्ञात-
वानिति लोके गाथा प्रतीयते, तथाभूतोपि प्रतिबन्धो
ज्ञानमवरुणद्धि । विस्तरस्तु वेदान्तग्रंथेषु बोध्यः ॥ ४५६ ॥

व्यभिचारिणीन्यायः ॥ ४५७ ॥

यथा परपुरुषाऽऽसक्ता व्याभिचारिणी स्त्री निजगृहक-
र्मणि व्यग्रापि निजजारसङ्गजन्यकामाऽऽनन्दं स्वान्तेन
प्रतिक्षणं ध्यायति, तथा धीरो लोके व्यवहरन्नप्यखण्डब्रह्मा-
नन्दरसं हृदयाब्जे स्वादयतीति भावः । उक्तं च—“यथा व्यसः,
निनी नारी व्यग्रापि गृहकर्मणि । तदेवाऽऽस्वादयत्यन्तः पर-
सङ्गरसायनम् ॥ एवं तत्त्वे परे शुद्धे धीरो विश्रान्तिमागतः ।
तदेवाऽऽस्वादयत्यन्तर्बहिर्व्यवहरन्नपि ॥” इति ॥ ४५७ ॥

मणिप्रदीपप्रभान्यायः ॥ ४५८ ॥

मणिश्च प्रदीपश्च मणिप्रदीपौ, तयोः प्रभा मणिप्रदीप-
प्रभा । यथा—कस्मिंश्चिन्मन्दिरे अपवरकस्य आवरकस्य
आच्छादकस्येति यावद्, अन्तर्दीपस्तिष्ठति तस्य प्रभा
बहिर्द्वारप्रदेशे रत्नमिव वर्तुला ह्युपलभ्यते, तथाऽ-

न्यस्मिन्मन्दिरेऽपवरकस्थान्तःस्थितस्य रत्नस्य प्रभा
 वहिर्द्वारप्रदेशे दीपप्रभेव रत्नसमानोपलभ्यते, तथाविधं
 प्रभाद्वयं दूरतो दृष्ट्वाऽयं मणिरयं मणिरिति बुद्ध्या द्वौ
 पुरुषावभिधावनं कुरुतस्तयोर्द्वयोरपि प्रभाविषये जायमानं
 मणिज्ञानं भ्रान्तमेव । अथापि दीपप्रभायां मणिबुद्धिं कृत्वा
 धावता पुरुषेण मणिर्नोपलभ्यते, मणेः प्रभायां मणिबुद्ध्या
 धावता मणिर्लभ्यत एव । अयं भावः—या दीपप्रभायां मणि-
 भ्रान्तिरस्ति स विसंवादिभ्रमः, या मणिप्रभायां मणिबुद्धि-
 रस्ति स संवादिभ्रम इति । एवं हि—“ स्वयं भ्रमोपि
 संवादी यथा सम्यक्फलप्रदः । ब्रह्मतत्त्वोपासनापि तथा
 मुक्तिफलप्रदा ॥ ” इत्युक्तमित्यन्यत्र विस्तरः ॥ ४५८ ॥

सुभगाबालोदिताख्यायिकान्यायः ॥ ४५९ ॥

सुभगा बालयोदिता आख्यायिका । कथेत्यर्थः । यद्वा—
 सुभगया बालायोदिता सुभगाबालोदिता । यथा—“ बाल-
 स्य हि विनोदाय धात्री वक्ति शुभां कथाम् । क्वचित्सन्ति
 महाबाहो राजपुत्रास्त्रयः शुभाः ॥ द्वौ न जातौ तथैकस्तु गर्भं
 एव न च स्थितः । वसन्ति ते धर्मयुक्ता अत्यन्तासति
 पत्तने ॥ स्वकीयाच्छून्यनगरान्निर्गत्य विमलाशयाः । गच्छ-
 न्तो गगने वृक्षान्ददृशुः फलशालिनः ॥ भविष्यन्नगरे तत्र
 राजपुत्रास्त्रयोऽपि ते । सुखमद्य स्थिताः पुत्र मृगयाव्यवहा-
 रिणः ॥ धात्र्येति कथिता राम बालकाख्यायिका शुभा ।

निश्चयं निर्ययौ बालो निर्विचारणया धिया ॥” इति,
तथा “ इयं संसाररचना विचारोज्झितचेतसाम् । बालका-
ख्यायिकेवेत्थमवस्थितिमुपागता ॥ ” इत्यन्यत्र विस्तरः ४५९ ॥

राहोश्शिर इति न्यायः ॥ ४६० ॥

अयं न्यायो भाष्यप्रदीपभाष्यप्रदीपोदयोः कैयटना-
गोजिभट्टाभ्यामुदाहृतः । तथाहि—महाभाष्यपस्पशा-
ह्निके—“अथ व्याकरणमित्यस्य शब्दस्य कः पदार्थः ।
सूत्रम् । सूत्रे व्याकरणे षष्ठ्यर्थोऽनुपपन्नः । सूत्रे व्याक-
रणे षष्ठ्यर्थो नोपपद्यते व्याकरणस्य सूत्रमिति ” ॥ इति
मीमांसायां बहुधानुयुज्य प्रत्युच्य च “ नैष दोषः । व्यपदे-
शिवद्भावेन भविष्यति ” इति समाहितामिति । अत्र कैयटः—
‘व्यपदेशिवद्भावेनेति—यथा राहोश्शिर इत्येकस्मिन्नपि
वस्तुनि शब्दार्थभेदान्नेदव्यवहारः, एवमिहापि व्याकरण-
शब्देन शास्त्रस्य व्याकृतिक्रियायां करणरूपत्वमुच्यते ।
सूत्रशब्देन तु समुदायरूपतेति भेदव्यवहार उपपद्यते’ इति ।
अत्र शब्दार्थभेदादिति प्रतीकमादाय नागेशः— ‘अनेकाव-
स्थायुक्तं शिरो राहुशब्दार्थः, यत्किञ्चिदेकावस्थायुक्तं शिर-
श्शब्दार्थः, तादृशराहुशब्दार्थस्य तादृशशिरःपदार्थोऽव-
यव इति षष्ठ्यर्थोपपत्तिरिति भावः । सूत्रशब्देन तु समु-
दायरूपतेति कैयटः । अत्रैकावस्थायुक्तस्य तस्य व्याकृति-
क्रियाकरणावस्था विशिष्टमवयव इति तद्रूपावयवस्याऽयं
समुदाय इत्यर्थः । ईदृशे स्थले विकल्पात्मकं ज्ञानं वस्तु-
शून्यमेव । व्यपदेशिवद्भावविषयेऽप्येवमेव । “शब्दज्ञानानु-
पाती वस्तुशून्यो विकल्पः ” इति योगसूत्रे पतञ्जल्युक्ते-

रित्यन्य' इति नागेशः । अत्र केचिदित्थं मिथो विवदन्ते राहुः शिरः, कबन्धो वाऽयं प्रश्नः, केतुः शिरः कबन्धो वेति च । यदि च—राहुश्शिरः, कबन्धः केतुश्चेदेवं ब्रूषे तर्हि राहुः कथं लत्तयति, केतुश्च कथं न लत्तयति । राहोर्लत्ता नास्त्येव शिरोमात्रत्वात्, केतोश्च कबन्धरूपत्वाल्लत्ता सम्भवति । ज्योतिःशास्त्रे तु केतुजन्यलत्तादोषो नाभिहितः, राहो-
 श्रोक्तः । किञ्च—शिखी केतुरित्यपि कथमशिरस्कस्य शिखाया असम्भवादिति । अथ च कबन्धो राहुः शिरः केतुरिति मतं मतिमतो भवतो भवति चेत्—कथं तर्हि लिखितमस्ति—“सन्त्यन्ये च बृहस्पतिप्रभृतयस्सम्भाविनः पञ्चश (षा) स्तान्प्रत्येष विशेषविक्रमरुची राहुर्न वैरायते । द्वावेव प्रसते दिनेश्वरनिशाप्राणेश्वरौ भास्वरौ भ्रातः पर्वणि पश्य दानवपतिश्शीर्षावशेषाकृतिः॥” इति । किञ्च—
 “एक एव हि तेजस्वी सैहिकेयो विधुन्तुदः । शिरोः मात्रावशेषेण जीयन्ते येन शत्रवः॥” इति । किञ्च—“एकस्स एव जीवति हृदयविहीनोऽपि सहृदयो राहुः । यस्स किल लघिमभाजनमुदरं न बिभर्ति दुष्पूरम् ॥ ” इति । ईदृ-
 शानि वचनानि बहूनि सन्ति । राहोश्शिर इति न्यायरूपा-
 भियुक्तोक्तिश्च कथमित्यलं बहुना ॥ किञ्च—ग्रहणकारकोऽ-
 ष्टमग्रहो राहुरस्ति न वा । अस्तीति—कथम्, किमाकारः, न वेति कथमिति मीमांसायामुच्यते—अत्र बहवो विकल्पाः । तथाहि—केचित्तु—पुरा सैहिकेयोऽसुरविशेषो राहुः पीता-
 मृतो विष्णुचक्रच्छिन्नशिरस्कोपि न मृतः । ब्रह्मवरप्रदान-

तश्च ग्रहत्वं गत इति । उक्तं च—“ कश्यपस्य गृहिणी तु
 सिंहिका राहुवास्तुतनयावजीजनत् । पूर्वजो हरिनिकृ-
 त्तकन्धरो दैवतैरवरजो निपातितः ॥ ” इत्यादि । किञ्च-
 जातग्रहत्वेऽप्यसितत्वात्सूर्यादिग्रहवन्न दृश्यते गगने पर्व-
 कालादन्यत्र ब्रह्मवाक्यादिति ॥ अन्ये तु—मुखपुच्छविभ-
 क्ताङ्गं राहुं वदन्तीति । मुखपुच्छाभ्यां विभक्तान्धंगानि
 यस्य सः । तदाह वीरभद्रः—“ सिंहिकातनयस्यास्य राहोः
 पुच्छमुखादृते । नाऽन्यदस्त्यपरं बाहुकटिपादादिकं तथा ॥ ”
 इति । अपरे तु—भुजंगाकारमिमं प्राहुः । यथोक्तम्—“ भष-
 ट्कान्तरितो राहुः सूर्याचन्द्रमसावुभौ । छादयत्युरगाकारो
 वरदानात्स्वयम्भुवः ॥ ” इति । देवलस्तु—“ अन्धकारमयो
 राहुर्मेघखण्ड इवोत्थितः । आच्छादयति सोमाक्षौ पर्व-
 काले ह्युपस्थिते ॥ ” इत्याह । अपरे तु—मूर्तिरहितमन्धकारमयं
 राहुमाहुरिति । तमोमयस्य तमसः ’ इति सिद्धान्तोक्तेः ।
 इत्यादिबहवो विकल्पाः । एवं यथाकथञ्चिदस्तु राहुस्त-
 एव सूर्याचन्द्रमसोर्ग्रहणं करोतीति ब्रह्माचार्य्यमतम् । इद-
 मेव च राहुकृतं ग्रहणं लोके आगोपालाङ्गनादिप्रसिद्ध-
 मिति कथयन्ति केचित् । वराहमिहिराचार्य्यस्तु—पूर्वाचा-
 र्य्यकृतनानाविकल्पान्स्वप्रौढयुक्तिभिर्निराकृत्य स्वमतमा-
 हेत्थम्—“ एवमुपरागकारणमुक्तमिदं दिव्यदृग्भिराचार्य्यैः ।
 राहुरकारणमस्मिन्नित्युक्तः शास्त्रसद्भावः ॥ योसावसुरो राहु-
 स्तस्य ब्रह्मणा वरोऽयमाज्ञतः । आप्यायनमुपरागे दत्तहुतां-
 शेन ते भविता ॥ तस्मिन्काले सान्निध्यमस्य तेनोपचर्य्यते

राहुः।याम्योत्तरा शशिगतिर्गणिते ह्युपचर्यते तेन॥”एतदुक्तं
 भवति । “किञ्च गोलगणितेषु जिष्णुजः सोमरोमकमयाद-
 योऽपि च । पर्ययेण ननु राहुपातयोर्नामनी विदधुरेव तांनि-
 काः॥”।अस्यार्थः—जिष्णुजो ब्रह्मगुप्तः,सोमः प्रसिद्धः,रोमको
 मुनिः,मयो मयासुरः, आदिप्रदेन ब्रह्मवसिष्ठादीनां ग्रहणम्,
 एते तान्त्रिकाः शास्त्रप्रणेतारो राहुपातयोर्नामनी पर्यायेणैव
 विदधुः, पातपर्याये राहुशब्दं प्रयुज्यते घटकलशब्द इति ।
 तथा चोक्तम्—“कुमुदिनीपतिपातो राहुमाहुरिह केपि तमेव”
 इति । अतो यः पातः स एव राहुरिति सोमरोमकादीनामु-
 क्तेर्वृत्तसम्पात एव राहुरित्यर्थः । एवं च सिंहिकासुतदैत्यवि-
 शेषो राहुस्तत्कबन्धः केतुर्वा स्वतन्त्रतया साक्षात्सूर्येन्द्रो-
 ऽच्छादको नास्ति, किन्तु शरवृत्तक्रान्तवृत्तयोर्द्वौ किल संपातौ-
 एकश्चन्द्रपातस्थानम्, द्वितीयस्तत्सप्तमं च । द्वे अपि राहो,
 स्थाने,ह्येकं राहोरपरं केतोश्च । तयोर्दूरगो रविश्चन्द्रो वा ग्रासं
 नैति, शरबाहुल्यात् । शरो हि—राहुचन्द्रबिम्बमध्ययोरन्त-
 रम्, अतो मानैक्यार्द्धादूने शरे सत्येव ग्रहणं न त्वधिके
 इत्येतद्ब्रह्मगणिते प्रसिद्धम् । एवं च चन्द्रविक्षेपज्ञानार्थं यश्च-
 न्द्रपातः परिकल्पितस्स एव लोके राहुरित्युच्यते, स एव
 ग्रहणे कारणमिति मिहिराशयः । उक्तं च सूर्यसिद्धान्ते-
 “दक्षिणोत्तरतोप्येवं पातो राहुः स्वरंहसा । विक्षिपत्येष विक्षेपं
 चंद्रादीनामपक्रमात्॥” । राहुरिति-पातस्थानाधिष्ठात्री देवता
 राहुर्जीवविशेषः, चन्द्रपातस्तु दैत्यविशेषो राहुः—‘रहत्यागो’
 धातुः, रहति त्यजति ग्रहं राहुरिति व्युत्पत्तेः । बाहुल-

कादुण् इति तट्टीका । सिद्धान्तशिरोमणावपि—“दिग्देशकालावरणादिभेदान्न च्छादको राहुरिति ब्रुवन्ति । तन्मानिनः केवलगोलविद्यास्तत्संहितावेदपुराणगुह्यम् ॥ राहुः कुभामण्डलगः शशाङ्कं शशाङ्कगच्छादयतीनबिम्बम् । तमोमयो ब्रह्मवरप्रदानात्सर्वागमानामविरुद्धमेतत् ॥ ” इति । तथाहि संहितायाम्—“ जिह्वावलेढि परितस्तिमिरतुदो मण्डलं यदि सलेहम् ” इति । “अशनिभयसम्प्रदायी पाटलिकुसुमोपमो राहुः ” इति । तथा च श्रुतिः—“स्वर्भानुर्ह वा आसुरिः सूर्यं तमसा विव्याध ” इति माध्यंदिनी श्रुतिः । अथर्वश्रुतौ हंसोपनिषदि च —“ सोहं धनमिति धनमिति किलिकिलिलक्षराहोः शिर आच्छादयति आच्छन्नं पाप्मा वै छाया रजनीरूपा पाप्मानं करोदुराधर्षयति कर्षयति घृणी विरश्मि विरेचयति पृथ्वीमाच्छादयति दीप्तिमाच्छादयति द्युतिमाच्छादयति ” इत्यादि । तथा च पुराणवाक्यम्—“सर्वं गंगासमं तोयं सर्वे ब्रह्मसमा द्विजाः । सर्वं भूमिसमं दानं राहुग्रस्ते दिवाकरे ॥ ” इति । तथा च स्मृतिवाक्यम्—“न प्रशस्तं निशि स्नानं राहोरन्यत्र दर्शनात् ” इति । “सर्वेषामेव वर्णानां सूतकं राहुदर्शने ” इति च । एतेन यद्वराहमिहिरो न राहुरित्याह ताण्डवितबाहुरुच्चकैस्सा तदुक्तिश्चिन्त्येत्यलं बहुविस्तरेण ॥ ४६० ॥

नागृहीतविशेषणा बुद्धिर्विशेष्यमुपसंक्रामतीति न्यायः ॥ ४६१ ॥

जातिरेव शब्दार्थ इति मीमांसकमतम् । तथाहि-
व्यक्तीनामानन्त्यादेकव्यक्तौ शक्तिग्रहे व्यक्त्यन्तराबोधाच्च
न व्यक्तौ शक्तिसम्भवः । जातिविशिष्टायां व्यक्तौ शक्ति-
रित्युक्तौ तु नागृहीतविशेषणा बुद्धिर्विशेष्यमुपसंक्रामतीति
न्यायादावश्यकत्वाच्च जातावेव शक्तिरस्तु व्यक्तिबोध-
स्त्वाक्षेपादित्यन्यत्र विस्तरः ॥ ४६१ ॥

अयाचितमण्डनन्यायः ॥ ४६२ ॥

अजगरप्रवर्तनवद्याच्चां विनैवलब्धं वस्तु विशेषमया-
चितमित्युच्यते । मण्डनं भूषणम् “अलङ्कारस्त्वाभरणं परि-
ष्कारो विभूषणम् । मण्डनञ्च ” इत्यमरात् । अयाचितं
च तन्मण्डनञ्चेति समाहारः । यथेश्वरसुहृदः स्वयं निर्द्धना
अपि तदीयेन धनेन फलभाजः, तद्वद्यत्र व्यवहारस्तत्रास्य
प्रवृत्तिरिति । अत्रेदं बोध्यम्-नीलं घटं करोतीत्यादौ घट-
पदोत्तरद्वितीयया कर्मत्वस्याभिहिततया नीलपदोत्तरं
द्वितीया न प्राप्नोतीत्याशङ्क्य नीलं करोति घटं करोतीति
पृथगेवाऽन्वयः, पश्चान्मानसो नीलघटयोरभेदाऽवगम इति
समाहितम् । ‘तिङ्कृतछित’-इति परिगणनन्तु नाश्रय-
णीयमित्याशयः । यदाऽयाचितमण्डनन्यायेनैकस्मिन्नेव
कर्मणि घटपदादिवन्नीलपदादपि द्वितीयेति पक्षस्तदा
साधुत्वार्थकत्वप्रवादः । अत एव “अनभिहिते ” २ । ३ ।
१ । इति पाणिनीयसूत्रमहाभाष्ये प्रोक्तम् । तथाहि-प्रकृ-
तसूत्र २।३।१ । प्रत्याख्यानकर्तव्याऽकर्तव्यतामीमांसायामा-
रम्भवादिभाष्यमाह-“कटं करोति भीष्ममुदारं शोभनं

दर्शनीयमिति कटशब्दादुत्पद्यमानया द्वितीययाऽभिहितं कर्म्ममिति कृत्वा भीष्मादिभ्यो द्वितीया न प्राप्नोति । का तर्हि प्राप्नोति । प्रथमा । तद्यथा—कृतः कटो भीष्म उदारः शोभनो दर्शनीय इति । करोतेरुत्पद्यमानेन केनाऽभिहितं कर्म्ममिति कृत्वा भीष्मादिभ्यो द्वितीया न भवति । का तर्हि । प्रथमा भवति । नैष दोषः । न हि ममाऽनभिहिताधिकारोऽस्ति, नापि परिगणनम्, सामर्थ्यान्मे विभक्तीनामुत्पत्तिर्भविष्यति । अस्ति च सामर्थ्यम् । किं कर्म्मविशेषो वक्तव्यः । अथ वा कटोपि कर्म, भीष्मादयोपि कर्म्मणीत्येव सिद्धम् । अथ वा कट एव कर्म्म, तत्सामानाधिकरण्याद्भीष्मादिभ्यो द्वितीया भविष्यति ” इत्यादि । ‘विशेष्यसमानविभक्तित्वं विशेषणे न्याय्यमिति भावः । तद्यथा—ईश्वरस्य सुहृदः स्वयं निर्द्धना अपि तदीयेन धनेन धनफलभाजस्तद्वत्’ इति कैयटः । विस्तरस्तु भाष्यादिषु ॥ ४६२ ॥

नामार्थयोरभेदान्वय इति न्यायः ॥४६३॥

नम्यतेऽभिधीयतेऽर्थोऽनेन ‘णम्—प्रहृत्वे शब्दे च’ इति धातोः “नामन्सीमन्—” इति निपातितः । वा ‘स्ना—अभ्यासे’ इति धातोर्नामन्नित्यादिना निपातनान्मलोपः । वा—नमति आख्यातार्थं प्रति विशेषणीभवतीति नाम । नामाऽत्र “अर्थवदधातुरप्रत्ययः प्रातिपदिकम् ” १ । २ । ४५ । “कृताद्धितसमासाश्च” १ । २ । ४६ । इति सूत्रद्वयलक्षितप्रातिपदिकाऽपरपर्यायत्वेन गृह्यते । अर्य्यते गम्यते, ऋच्छति वा ‘ऋ-ग-

तौ "उषिकुषिगार्तिभ्यस्थन" इति थनायद्वा-अर्थ्यते याच्य-
ते सुखरूपत्वात्सर्वैरित्यर्थः 'अथोऽभिधेये' इत्यमरः। अर्थः,
अभिधेयः, वाच्य इति पर्यायाः। तयोरभेदस्तादात्म्यसम्बन्ध
इति भावः। अत एव पुरोवर्तिपदार्थं दृष्ट्वा वाचकजिज्ञा-
सया कोऽयमिति प्रश्ने देवदत्तोऽयमित्युत्तरम्। अत
एवोक्तं पातञ्जलभाष्ये—“सङ्केतस्तु पदपदार्थयोरितरेतरा-
ध्यासरूपः, स्मृत्यात्मकोऽयं शब्दः सोऽर्थः योऽर्थः स शब्दः”
इति। इतरेतराध्यासः परस्परात्मकारोपः। अन्यस्मिन्नन्यध-
र्मावभासोऽध्यासः। स्मृत्यात्मक इत्यनेन ज्ञात एव सङ्केतः
शक्तिबोधक इति सूचितमाकः शब्दः, कोऽर्थ इति प्रश्ने घट
इत्ययं शब्दो घट इत्ययमर्थ इति समानाधिकरणोत्तरदर्श-
नाच्छब्दाऽर्थयोरध्याससिद्धिः। अत एव “रामेति द्व्यक्षरं
नाम मानभङ्गं पिनाकिनः। शौर्यभङ्गं रावणस्य मदभङ्गं तु
वालिनः॥” इत्यादौ शब्दार्थयोरप्यभेदेन व्यवहारः। ‘ओमित्ये-
काक्षरं ब्रह्म’ इत्यादावपि अभेदेनैव। निर्देशः। कैयटोप्याह-
‘अयं गौरयं शुक्ल इति शब्दार्थयोरभेदेन लोके व्यवहारदर्श-
नात्, इत्यादि, अभेदस्याऽध्यस्तत्वाच्च। भेदव्यवहारोऽपि—
अस्यार्थस्याऽयं वाचक इति। अत एवोक्तं हरिणा—“तादात्म्य-
मुपन्यस्येव शब्दोऽर्थस्य प्रकाशकः” इति। अत्रैव शब्देन तादा-
त्म्यस्यातात्त्विकत्वं सूचितमिति। यत्तु शब्दशब्दार्थयोरभेदे-
ऽन्यादिशब्दैर्मुखदाहापत्तिरिति, तन्न, उक्तयुक्त्या तादात्म्य-
स्यारोपितत्वेन दाहादिशक्तेरभावादित्यलं विस्तरेण। अत्र
द्विधा नियमः—नामार्थयोरभेद एवेति, अभेदो नामार्थयोरैव-

ति । आद्ये राज्ञः सुतस्य धनमित्यादौ व्यभिचारः । द्वितीये तु
स्तोकं पचतित्यत्रेत्यादि नेह प्रपञ्च्यते विस्तरभियेति ४६३

यद्विवाहस्तद्गीतगानमिति न्यायः ॥ ४६४ ॥

यथा यद्वधूवरयोर्विवाहो भवति लोके गानमपि तत्स-
म्बन्धि गीयते, नान्यदिति । तथा तत्तद्देवतापुराणादिषु
तत्तद्देवतामाहात्म्यवचनानि ह्युपपद्यन्त इति नापि क्षति-
र्नापि परस्परं विरोधः पुराणानामिति ॥ ४६४ ॥

कुशकाशालम्बनन्यायः ॥ ४६५ ॥

यथा नद्यादौ पतितः सन्नन्यदालम्बनमलभमानो
व्याकुलचित्तः कुशकाशादीनालम्बते, तथा वादे दृढासु
युक्तिषु निरस्तासु भ्रान्तचित्तः पुमान्निर्बलां युक्तिमवल-
म्बमानः कृतकृत्यो भवतीति भावः ॥ ४६५ ॥

**मानाधीना मेयसिद्धिरिति । प्रमाणा-
धीना प्रमेयसिद्धिरिति । न्यायः ॥ ४६६ ॥**

मानप्रमाणशब्दौ पर्यायवाचकौ । एवं मेयप्रमेयशब्दा-
वपि ज्ञेयाविति । प्रमाता येनार्थं प्रमिष्यति, प्रमीयते वा
तत्प्रमाणम् । यत्प्रमीयते तत्प्रमेयम् । ‘माङ्-माने’ “ अचो
यत् ” ३ । १ । ९७ । इति यति “ ईद्यति ” ६ । ४ । ६५ ।
इतीत्वे “ सार्व० ” इति गुणः । प्रमातुं योग्यं, प्रत्यक्षा-
दिप्रमाणैः परिच्छेद्यमिति यावत् । यथा-जीवब्रह्मैक्यं
शुद्धचैतन्यं वेदान्तानां प्रमेयमिति । “ आत्मशरीरेन्द्र-

यार्थबुद्धिमनःप्रवृत्तिदोषप्रेत्यभावफलदुःखापवर्गास्तु प्रमे-
यम् ” इति गौतमसूत्रमिति । अत एव “ प्रमाणप्रमे-
यसंशयप्रयोजनदृष्टान्तसिद्धान्ताऽवयवतर्कनिर्णयवादजल्प-
वितण्डाहेत्वाभासच्छलजातिनिग्रहस्थानानां तत्त्वज्ञाना-
न्निःश्रेयसाधिगमः ” इति न्यायशास्त्रादिमसूत्रे प्रमाणशब्दः
प्रथमोपात्तः । तदनुसारेण लक्षणस्य कथनीयतया सूत्रे
प्रथमोद्दिष्टस्य प्रमाणस्य प्रथमं लक्षणं कथ्यते । साधना-
श्रयाऽव्यतिरिक्तत्वे सति प्रमाव्याप्तं प्रमाणम् । तच्च मतभे-
दाद्बहुविधम् । तथाहि—प्रत्यक्षमेकमिति बृहस्पतिमतानुया-
यिनास्तिकशिरोमणिलोकायतमित्यन्वर्थनामधेयकचावर्वा-
काः ॥ “ दृष्टमनुमानमाप्तवचनञ्च सर्वप्रमाणासिद्धत्वात् ।
त्रिविधं प्रमाणमिष्टप्रमेयासिद्धिः प्रमाणाद्धि ॥ ” इति कापि-
लपातञ्जलाः ॥ प्रत्यक्षानुमानोपमानशब्दभेदात्तच्चतुर्विध-
मिति न्यायमतम् ॥ वैशेषिकास्तु—“शब्दोपमानयोर्नैव
पृथक्प्रामाण्यमिष्यते । अनुमानगतार्थत्वादिति वैशेषिकं
मतम् ॥ ” इत्युक्तेः प्रत्यक्षमनुमानं च प्रमाणम्, शब्दोपमा-
नयोस्त्वनुमानविधयैव प्रामाण्यमिति वदन्तीति ॥ प्रत्य-
क्षाऽनुमानोपमानशब्दार्थापत्तिभेदात्पञ्चविधमिति प्राभा-
कराः ॥ प्रत्यक्षाऽनुमानोपमानशब्दार्थापत्त्यभावाख्यानि-
षद् प्रमाणानीति वैदिकाः ॥ प्रत्यक्षाऽनुमानोपमानशब्दार्-
थापत्त्यभावसम्भवैतिह्याख्यान्यष्टौ प्रमाणानीति पौरा-
णिकाः ॥ प्रमेयं द्वादशप्रकारकमात्मशरीरेत्यादि पूर्वमुक्तं
बोध्यमिति ॥ ४६६ ॥

असाधारण्येन व्यपदेशा भवन्तीति
न्यायः ॥ ४६७ ॥

असाधारण्यञ्च तदितरावृत्तित्वे सति सकलतद्वृत्तित्व-
मिति । व्यपदेशत्वञ्च—“ व्याजेनात्माभिलाषोक्तिर्व्यपदेश
इतीर्यते” इति । तथा—प्रमाणादिपदार्थषोडशके प्रतिपाद्य-
माने कथमिदं न्यायशास्त्रमिति व्यपदिश्यत इत्याशङ्कायां
प्रकृतन्यायेन न्यायस्य परार्थानुमानापरपर्यायशब्दस्य
सकलविद्यानुग्राहकतया सर्वकर्मानुष्ठानसाधनतया प्रधान-
त्वेन तथा व्यपदेशो युज्यत इति समाधानमिति । तथाऽ-
भाणि सर्वज्ञेन—“ सोऽयं परमो न्यायः विप्रतिपन्नपुरुष-
प्रतिपाद्यकत्वात्तथा प्रवृत्तिहेतुत्वाच्च” इति । पक्षिलस्वामिना
च—सेयमान्वीक्षिकी विद्या प्रमाणादिभिः पदार्थैः प्रविभज्य
माना—“ प्रदीपः सर्वविद्यानामुपायः सर्वकर्मणाम् ।
आश्रयः सर्वधर्माणां विद्योद्देशे परीक्षिता ॥ ” इति
बोध्यम् ॥ ४६७ ॥

उष्ट्रकण्टकभक्षणन्यायः ॥ ४६८ ॥

यथोष्ट्रस्य शमीकण्टकवेधजातदुःखकालेऽपि शमीपत्रभ-
क्षणजसुखलेशो भवति, तथाऽभीष्टविषयोपार्जनदुःखकाले
तदुपार्जितद्रव्यजसुखलेशो यत्रोपदिश्यते, तत्रास्य प्रवृत्ति-
रिति ॥ ४६८ ॥

बहुसपत्नीकन्यायः ॥ ४६९ ॥

यथा—बहुसपत्नीकः पुरुषः सर्वासां पत्नीनां युगपत्
कामनाकरणेऽशक्तो दुःखमनुभवति, तथा नानेन्द्रियविष-

यभोगेन तत्तदिन्द्रियपरोपि युगपत्कार्यप्राप्तौ दुःखमनुभव-
तीति । यथा चोक्तम्—“ जिह्वैकतोऽमुमपकर्षति कर्हि तर्षा
शिश्नोऽन्यतस्त्वगुदरं श्रवणं कुतश्चित् । घ्राणोऽन्यतश्चपल-
दृक् क्वच कर्मशक्तिर्बह्वयस्सपत्न्य इव गेहपतिं लुनन्ति ॥”
इति ॥ ४६९ ॥

सुप्तप्रबुद्धन्यायः ॥ ४७० ॥

अयं न्यायः श्रीमद्भागवतीयाऽद्यश्लोकीयः ‘तेने ब्रह्म
हृदा य आदिकवये’ इति वाक्यं विवृण्वता श्रीधरस्वामि-
नोल्लेखि श्रीभागवतभावार्थदीपिकायाम् । तथाहि—‘ननु । सुप्त-
प्रबुद्धन्यायेन स्वयमेव वेदमुपलभतां, नेत्याह, यद्यस्मिन्ब्र-
ह्मणि सूरयोपि मुह्यन्ति, तस्माद्ब्रह्मणोऽपि पराधीनज्ञानत्वात्
स्वतःसिद्धज्ञानः परमेश्वर एव जगत्कारणमित्यादि । दीप-
न्याख्यतट्टिपण्यां तु—श्रीराधारमणदासगोस्वामिना सुस्फु-
टार्थं कृतोयं न्यायः । तथाहि—ननु ब्रह्मेतिलोकेष्वतिप्रसिद्धो-
र्थोपि न्यायपदाभिधः । यथा—पूर्वैद्युराचार्याद्वेदमधीत्यसु-
प्त्वा परेद्युः प्रबुद्धो गुरुर्निरपेक्ष एव वेदं पठति, तद्वदैनंदिनक-
ल्पोमहाकल्पादौ तु—जातिस्मरवददृष्टविशेषात्कल्पान्तराऽनु-
ष्ठितकर्मोपासनबललब्धब्रह्मत्वाधिकारः कल्पान्तरस्थं वेदं
स्मरत्वित्यर्थः । शुक्लयजुर्वेदमंत्रभागस्योब्वटकृतभाष्येऽपि
प्रोक्तम् । तथा हि—“तत्र पूर्वस्मिन्कल्पे विशिष्टकर्मजनि-
तस्मृतिसंस्कारसन्तानानुच्छित्तिधर्माणः सुप्तप्रबुद्धन्यायेन
हिरण्यगर्भप्रभृतयः कल्पादौ सह विद्ययाऽभिव्यज्यमानाः
स्मृतिरौ द्रष्टारः ऋषय इत्युच्यन्ते” इत्यादि ॥ ४७० ॥

यः कल्पः स कल्पपूर्वक इति न्यायः ॥ ४७१ ॥

एवं हि संसारस्यानादित्वादीश्वरस्य च सर्वज्ञत्वादी-
श्वरो गतकल्पीयं वेदमस्मिन्कल्पे स्मृत्युपदिशतीति भावः ।
“यथापूर्वमकल्पयत्” इति श्रुतेरिति ॥ ४७१ ॥

गुणानां परार्थत्वादसंबन्धस्समत्वात्स्या-
दिति न्यायः ॥ ४७२ ॥

अत्र गुणपदेन ‘गुणे शुक्लादयः पुंसि’ इत्यभिधानात्, “अथ
द्रव्याश्रिता ज्ञेया निर्गुणा निष्क्रिया गुणाः” इत्यभियुक्तोक्तेश्च
“सत्त्वे निविशतेऽपैति पृथग्जातिषु दृश्यते । आधेयश्च क्रिया-
जश्च सोऽसत्त्वप्रकृतिर्गुणः ॥ अपरआह—उपैत्यन्यजहात्यन्य
दृष्टो द्रव्यान्तरेष्वपि वाचकः सर्वलिङ्गानां द्रव्यादन्यो गुणः
स्मृतः ॥” इति महाभाष्याच्च शुक्लादयो ग्राह्यास्तेषां पारार्थ्यं
गुणत्वेन च साम्यं परस्परमसम्बन्धत्वञ्च स्फुटमेव । केचित्तु-
गुणवचनशब्देन समस्तकृदन्ततद्धितान्तसर्वनामजातिस-
ङ्ख्यासञ्ज्ञाशब्दातिरक्तशब्दो गृह्यते, आकडारसूत्रभाष्यप-
र्यालोचनया तादृशानामेव तत्सञ्ज्ञालाभात् । तत्र हि—प्रा-
तिपदिकमात्रस्य गुणवचनसञ्ज्ञासुक्त्वाऽग्रे तद्वाधकत्वेनैताः
क्रमेण पठिताः ‘सत्त्वे निविशते’ इत्यादि । “वोतो गुणवच-
नात्” ४ । १ । ४४ । इति सूत्रस्थभाष्यन्त्वेकदेशि, बहुविशे-
षणानां वैयर्थ्यात्, भाष्यकृताऽख्यातत्वाव्याच्च । तस्मादाकडा-
रसूत्रोक्तमेव भाष्यसम्मतमिति वदन्तीति दिग् ॥ ४७२ ॥

क्षीरदग्धजिह्वान्यायः ॥ ४७३ ॥

यथा तप्तक्षीरेण दग्धजिह्वः कश्चित्क्रं फूत्कृत्य पिबति,
तथा दैवात्सुखकारिवस्तुतः प्राप्ताऽनिष्टविवक्षायां बोध्योय-
मिति । उक्तञ्च—“क्षीरेण दग्धजिह्वस्तक्रं फूत्कृत्य पामरः
पिबति । दांभिनमवलोक्य जनस्तद्वन्मां शंकते त्वया त्यक्त-
म् ॥” इति भक्तवाक्यं भगवन्तं प्रति ॥ ४७३ ॥

कान्तारोत्तरणाय सार्थ इति न्यायः ॥ ४७४ ॥

‘कान्तारं वर्त्म दुर्गमम्’ इति, “वृन्दभेदास्समैर्वर्गः
संघसार्थो तु जन्तुभिः” इति चामरः । अयं न्यायः “इको
गुणवृद्धी” १ । १ । ३ । इति सूत्रस्थकैयटेऽभिहितः । तथा-
हि—“सम्बन्धमनुवर्तिष्यते” इति महाभाष्यस्थसम्बन्धमि-
ति प्रतीकमादाय संबध्यते इति सम्बन्धम्, कर्मणि घञ्,
नपुंसकस्याभिधेयत्वान्नपुंसकनिर्देशः । आदैज्ग्रहणाऽसंब-
द्धं वृद्धिग्रहणम् “अदेङ् गुणः” १ । १ । २ । इत्यत्रानुवर्तते,
तेनाऽदेङ्भिर्न संबध्यते । इह त्वनुवृत्तमादैचौ जहाति
कान्तारोत्तरणाय सार्थस्येव त्यागोपादाने” इति ॥ ४७४ ॥

आगन्तुकानामन्ते निवेश इति न्यायः ॥ ४७५ ॥

आगन्तुकोऽनित्यस्थायी । अयमपि—“इको गुणवृद्धी” १ ।
१ । ३ । इति सूत्रस्थभाष्यप्रदीपोद्घोते निरूपितः । तथा-
हि—“यदीग्रहणं क्रियते द्यौः पन्थाः स इमम् ।
एतेपीकः प्राप्नुवन्ति । सञ्ज्ञया विधाने नियमः । संज्ञया
ये विधीयन्ते तेषु नियमः । किं वक्तव्यमेतत् । नहि ।

कथमनुच्यमानं गंस्यते । गुणवृद्धिग्रहणसामर्थ्यात् ” इत्यादिभाष्यमिति । ‘नन्वेवं सत्युत्तरत्र निषेध्यसमर्पणार्थं गुणवृद्धिग्रहणस्य चारितार्थ्येन सामर्थ्यं दुरुपपादम्, अनुवर्तमानस्य स्वरूपपरत्वेन निषेध्यसमर्पकत्वाभावादिति चेन्न, ‘आगन्तुकानामन्ते निवेश ’ इति न्यायेन अदेङ्सूत्रे गुणपदोत्तरं वृद्धिपदोपस्थित्या तत्साहचर्येण तत्र सूत्रेस्वरूपपरत्वं तस्य’ इत्यादि विवरणे स्पष्टमित्यलं बहुना ॥४७५॥

फलमुखगौरवं न दोषावहमिति न्यायः ४७६ ॥

यत्र गौरवे फलसम्पत्तिर्भवेत्तत्रायं प्रवर्तते । यथा चायं न्यायो मुक्तावल्यां समासलक्षणानिरूपणप्रस्तावे निरूपितस्तथाहि—अत एव “ निषादस्थपतिं याजयेत् ” इत्यत्र न तत्पुरुषो लक्षणापत्तेः, किन्तु कर्मधारयः लक्षणाभावात् । न च निषादस्य संकरजातिविशेषस्य वेदानधिका-राद्याजनासम्भव इति वाच्यम्, निषादस्य विद्याप्रयुक्तेस्तत एव कल्पनत्वाल्लाघवेन मुख्यार्थान्वये तदनुपपत्त्या कल्पनायाः फलमुखगौरवतयेति दिक् ॥ ४७६ ॥

मत्तकाशिन्यादृष्टा तिर्य्यक्षु कामितेति
न्यायः ॥ ४७७ ॥

अयं न्यायो यत्राधिकार्थलाभेऽल्पाथे वृत्तिरिति विवक्षा तत्र प्रवर्तते । मत्तकाशिनी स्त्रीविशेषः ॥ ४७७ ॥

न हि सर्वः सर्वं जानातीति न्यायः ॥४७८॥

स्फुटः ॥ ४७८ ॥

न हि सर्वत्रानीशशक्तिरिति न्यायः ॥४७९॥

स्फुटः ॥ ४७९ ॥

क्षीरोदकसम्पृक्तन्यायः ॥ ४८० ॥

अयं न्यायः “सन्यङोः” ६।१।९। इति सूत्रमहाभाष्येऽभिहितः। अस्यायमर्थः। संमिश्रत्वान्न ज्ञायते कियत्क्षीरम्, कियदुदकमिति। कस्मिन्वाऽवकाशे क्षीरम्, कस्मिन्वाऽवकाशे उदकमिति। प्रकृतिप्रत्ययसंश्लेषेऽस्य न्यायस्य प्रवृत्तिर्दर्शिता भाष्यकारेणेत्यलमतिपल्लवितेन। किञ्चायं न्यायः। “तस्यादित उदात्तमर्द्धह्रस्वम्” १।२।३२। इति सूत्रमहाभाष्येऽपि विस्तरेणोक्त इति ॥ ४८० ॥

सामर्थ्ययोगन्यायः ॥ ४८१ ॥

अयं न्यायः “इको यणचि” ६।१।७७। इति सूत्रमहाभाष्येऽभिहितः। तथाहि—“जइत्वं न सिद्धं यणमत्र पश्य यश्चापदान्तो हलचश्च पूर्वः। दीर्घश्च यण् ह्रस्व इति प्रवृत्तं सम्बन्धवृत्त्या गुणवृद्धिवाध्यम् ॥ नित्ये च यः शाकलभाक्समासे तदर्थमेतद्भगवाँश्चकार। सामर्थ्ययोगान्न हि किञ्चिदस्मिन्पश्यामि शास्त्रे यदनर्थकं स्यात् ॥” इति। किञ्च—“प्रभुः स्वातन्त्र्यमापन्नो यदिच्छति करोति तत्। पाणिनेर्न नदी गङ्गा यमुना च स्थली नदी ॥” इति ॥ ४८१ ॥

न हि भुक्तवान्पुनर्भुक्त इति न्यायः ॥४८२॥

स्फुटः । उक्तश्चायम् “इकोऽसवर्णे शाकत्यस्य ह्रस्वश्च”

६ । १ । १२७ । इति सूत्रभाष्ये ॥ ४८२ ॥

उक्तार्थानामप्रयोग इति न्यायः ॥ ४८३ ॥

अनित्योयं न्यायः “उक्तार्थानामपि प्रयोगो दृश्यते ।

तद्यथा—अपूपौ द्वावानय, ब्राह्मणौ द्वावानयेति “प्रत्यभिवा-
देशूद्धे” ८ । २ । ८३ । इति सूत्रभाष्यात् ॥ ४८३ ॥

तात्स्थ्यात्ताच्छब्दमिति न्यायः ॥४८४॥

अयम् “पुंयोगादाख्यायाम्” ४ । १ । ४८ । इति सूत्रम-

हाभाष्येऽभिहितः । तद्यथा—“ सञ्चा हसन्ति, गिरिर्दह्यते ”
इति स्पष्टः ॥ ४८४ ॥

ताद्धर्म्यात्ताच्छब्दमिति न्यायः ॥ ४८५ ॥

तद्यथा—जटिनं यान्तं ब्रह्मदत्त इत्याह । ब्रह्मदत्ते यानि

कार्याणि जटिन्यपि तानि क्रियन्तेऽतो जटी ब्रह्मदत्त
इत्युच्यते इति ॥ ४८५ ॥

तत्सामीप्यात्ताच्छब्दमिति न्यायः ॥४८६॥

गंगायां घोषः, कूपे गर्गकुलमित्यादिषु स्पष्टोयं

न्यायः ॥ ४८६ ॥

तत्साहचर्यात्ताच्छब्दमिति न्यायः ॥४८७॥

कुन्तान्प्रवेशय, यष्टीः प्रवेशयेत्यादिषु स्पष्टोयं न्यायः ४८७॥

अव्याविकन्यायः ॥ ४८८ ॥

तद्यथा—अवेर्मांसमिति विग्रह्याविशब्दादुत्पन्नं भवत्या-

विकमिति । एवमथर्वाणमधीत इति विग्रहाथर्व्वणिक-
मिति भविष्यतीति भाव इति भाष्ये स्पष्टम् ॥ ४८८ ॥

शते पञ्चाशदिति न्यायः ॥ ४८९ ॥

यथा—व्यापकशतसंख्यायां व्याप्यपञ्चाशत्संख्या निवि-
ष्टा, एवं यत्र व्यापके व्याप्यस्य निवेशस्तत्रास्य प्रवृत्तिः ।
अयं न्यायः “ यावानर्थ उदपाने सर्वतः सम्प्लुतोदके ।
तावान्सर्वेषु वेदेषु ब्राह्मणस्य विजानतः ॥ ” इति
भगवद्वाक्यव्याख्यायामित्थमुदाहृतः शङ्करानन्दस्वामिना ।
यावानिति—उदमुदकं पिबन्त्यस्मिन्नित्युदपानं जलाशयः ।
जातावेकवचनम् । तस्मिन्नुदपाने जलाशये सर्वत्र
विद्यमानवापीकूपतडागपुष्करिणीनदनद्यादौ पुण्यतीर्थं
स्नानदानार्चनादिक्रियया साध्यमानोर्थः पुण्यलक्षणो
यावान् यावत्परिमाणकः सिध्यति । सर्वतः सम्प्लुतोदके
सर्वत्र सम्प्लुतं परिपूर्णमुदकं यस्य स सर्वतः सम्प्लुतोदकः
समुद्रस्तस्मिन्नेव स्नानदानार्चनादिक्रियया लभ्यमानः
पुण्यरूपोर्थस्तावानेव गंगादिपुण्यतीर्थेषु तत्रतत्र पृथक्पृ-
थक् क्रियमाणस्नानदानादिक्रियालभ्यमानपुण्यविशेषैः स-
मानपरिमाण एव सिध्यति, न ततो न्यूनायते, प्रकृतन्यायेन
पारीच्छन्नजलानां गंगादीनां समुद्रेऽन्तर्भावात् । एवमेव सर्वे
ष्वृगादिवेदेषु प्रसिद्धैः कर्मभिर्यागयज्ञदानाध्ययनव्रततपो-
योगादिभिरन्यैश्च पुण्यविशेषैः सम्पद्यमानः श्रुत्युक्त आन-
न्दः सार्वभौमादिब्रह्मान्तः पुनःपुनः शतगुणितो यावान् भव-
ति, तावानानन्दो विजानतः सर्वमिदमहं ब्रह्मैवेति जगत्सर्व

स्वञ्च सच्चिदानन्दब्रह्मैव पश्यतः ब्राह्मणस्य ब्रह्मविद्यतेर्ब्रह्मानुभूत्या सिध्यति, एवमन्यत्रापि ज्ञेयमिति ॥ ४८९ ॥

शतपत्रपत्रभेदन्यायः ॥-४९० ॥

यथा—सूच्या शतपत्रपत्रभेदने कालयौगपद्यप्रतीतिर्धर्मः, तथाहि—प्रथमक्षणे सूचीक्रियया तस्याः पत्रेण संयोगः, द्वितीये पत्रावयवयोः, तृतीये तयोर्विभागः, तुरीय आरंभसंयोगनाशः, पञ्चमे पत्रनाश इति प्रतिपत्रभेदने बहुक्षणविलम्बस्य युक्तिसिद्धत्वात्, तथा दीर्घशष्कुल्यादिभक्षणादौ रासनादिज्ञानानां यौगपद्यप्रतीतिर्धर्म इति । एवं क्रमेण जायमानायां क्रियायां यौगपद्यधर्मो यत्र विवक्ष्यते, तत्रास्य प्रवृत्तिरिति ॥ ४९० ॥

यत्कृतकं तदनित्यमिति न्यायः ॥ ४९१ ॥

कृतकं कार्य्यं, जन्यभाव इति यावत्तथा च—कार्य्यमात्रस्योत्पत्तेः प्रागसत्त्वेन प्रागभावप्रतियोगित्वान्न प्रागभावाप्रतियोगित्वघटितनित्यत्वम् । ध्वंसस्य प्रागभावप्रतियोगित्वेपि भाववत्त्वाभावाच्च व्यभिचार इति तार्किकाः । वेदांतिमते तु ध्वंसस्यापि नाशाभ्युपगमेन न भावत्वं विशेषणीयमिति भेदः ॥ ४९१ ॥

औपाधिकाऽऽकाशभेदन्यायः ॥ ४९२ ॥

यथौपाधिकाकाशगोचरं ज्ञानं सविशेषणे हीति न्यायेनोपाधिभेदविषयम्, तथा जीवब्रह्मभेदविषयं प्रत्यक्षादिकं तदुपाधिभेदविषयमित्येवं यत्र विवक्ष्यते, तत्रायं प्रवर्तते ।

“घटसंवृत आकाशे नीयमाने । यथा पुनर्घटो नीयेतुं नाऽऽ-
काशं तद्वज्जीवो नभोपमः ॥” इति श्रुत्युक्तिश्चैतन्न्यायसू-
लिकेति ॥ ४९२ ॥

अन्धकूपपतनन्यायः ॥ ४९३ ॥

अनेन पथा गंतव्यमिति सत्पुरुषेणोपदिष्टस्तं पन्थानं
मुञ्चन्नन्धो यथा कूपे पतति, एवं वेदाद्युपदिष्टमार्गं परि-
त्यजन्नज्ञो नरकादिदुःखेषु पततीत्यस्य न्यायस्य तत्र प्रवृ-
त्तिरिति ॥ ४९३ ॥

अपवादन्यायः ॥ ४९४ ॥

अधिष्ठाने भ्रान्त्या प्रतीतस्य तदतिरेकेणाभावनिश्रयोऽ-
पवादः । यथा—स्थाण्वादौ प्रतीतस्य पुरुषादेः स्थाण्वाद्यतिरे-
केणाभावनिश्रय इति ॥ ४९४ ॥

कफोणिगुडन्यायः ॥ ४९५ ॥

कं सुखं स्फोरयति ‘स्फुर-स्फुरणे सञ्चलने च’ णिजन्तः ।
अच इः, पृषोदरादिः । यद्वा—केन सुखेन फणति, स्फुरति वा
‘फण्-गतौ’, ‘स्फुर-संचलने’ ततश्च नू, पृषोदरादिः । “भुजबाहू
प्रवेष्टोदोः स्यात्कफोणिस्तु कूर्परः ” इत्यमरः । कफोणौ
भुजमध्यग्रंथौ—‘कोहणी-कूणी-किहुनी-इडक’ इति प्रसिद्धे
गुडाभावेऽपि तदाशया यथा लेहनमेवं यत्र वस्त्वसद्भावेऽपि
तत्प्रत्याशया व्यापारभेदस्तत्रास्य प्रवृत्तिरिति ॥ ४९५ ॥

काकमांसं शुनोच्छिष्टं स्वल्पं तदपि दुर्ल-
भमिति न्यायः ॥ ४९६ ॥

अत्यंतनिकृष्टस्यातितुच्छस्यापि दुर्लभत्वेऽयं न्यायः
प्रवर्तत इति ॥ ४९६ ॥

दग्धबीजन्यायः ॥ ४९७ ॥

यथा दग्धस्य बीजस्य नाङ्कुरोत्पादकता, एवमविवेक-
नाशे न संसारवृक्षप्ररोह इत्येवं यत्र विवक्षा, तत्रास्य
प्रवृत्तिरिति ॥ ४९७ ॥

बिलवर्तिगोधान्यायः ॥ ४९८ ॥

यथा बिले गते वर्तमानाया गोधाया विभजनं विभा-
जकधर्मेण निर्द्देशो न सम्भवति तस्या अदृष्टत्वात्, एवम-
ज्ञातपरसिद्धान्तस्य तदूषणाय प्रवृत्तिर्भवतीत्येवं विवक्षा-
यामस्य प्रवृत्तिरिति । अत्र गोधापदं बिलनिवासिनां सर्पा-
दीनामुपलक्षणं ज्ञेयमिति ॥ ४९८ ॥

मणिमन्त्रन्यायः ॥ ४९९ ॥

यथा मणिमन्त्रादीनां वहेर्दाहं प्रति स्वातन्त्र्येण प्रति-
बन्धकत्वं लोकप्रसिद्धं न च तत्र युक्त्यापेक्षा, एवं कामिनो
जिज्ञासाया अपि ज्ञानमात्रं प्रति प्रतिबन्धकत्वमित्येवं यत्र
पृथक्प्रतिबन्धकत्वं, तत्रास्य प्रवृत्तिरिति ॥ ४९९ ॥

यद्विशेषयोः कार्य्यकारणभावोऽसति बा-

धके तत्सामान्ययोरपीति न्यायः ॥ ५०० ॥

यथा-तार्किकाणां घटत्वकुलालकृतित्वादिना कार्य्य-
कारणभावे सिद्धे कार्य्यत्वेन कृतित्वेन च कार्य्यकारणभा-

वः, न तु कुलालकृतेर्जातित्वेन द्रव्यत्वेन घटादिकं प्रति
कारणत्वम्, तथात्वे तयोरन्यथासिद्धत्वेनाकारणत्वं स्यात्,
कारणतां प्रत्यन्यथासिद्धेर्बाधकत्वात्। अत एव न द्रव्यत्वेन
दण्डादेर्घटादिकं प्रति कारणत्वं, नापीन्द्रियत्वेन प्रत्यक्षत्वा-
वच्छिन्नं प्रति, इन्द्रियत्वस्यैकस्याऽभावादिति ॥ ५०० ॥

इति श्रीमद्विद्वद्भृन्दवान्दितपादारविन्दश्रीमन्महानुभाव
विद्वद्भार्यश्रीमत्पाण्डितविभवरामशिष्यमुलतान-
नगरवास्तव्यसेतुपालोपनामकठाकुरदत्त-
शर्मविरचितभुवनेशन्यायसाहस्री-
ग्रन्थे पूर्वार्द्धं समाप्तम् ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

अथोत्तरार्द्धमारभ्यते ॥

रक्तपटन्यायः ॥ ५०१ ॥

यदा तु निराकांक्षेऽपि वाक्ये आकांक्षामुत्थाप्यैकवाक्यता क्रियते, तदा रक्तपटन्यायप्रवृत्तिः । यथा पटोस्तीति वाक्यस्य निराकांक्षस्यापि कीदृश इत्याकांक्षामुत्थाप्य रक्त इत्यनेनैकवाक्यता क्रियते, तथा प्रकृतीनां दर्शपूर्णमासादीनां स्वप्रकरणस्थांगैर्निवृत्तोपकाराकांक्षाणामनारभ्याधीताङ्गैर्विकृतीनां चातिदिष्टाङ्गैः परिपूर्णानां शरमयादिभिः सहोत्थिताकांक्षाविरहेऽप्युत्थापिताकांक्षयान्वय इत्येवं विषयेऽस्य प्रचारः ॥ ५०१ ॥

लूतातन्तुन्यायः ॥ ५०२ ॥

लूता कीटविशेषः । स यथा स्वदेहात्तन्तून्निर्माति संहरति च स्वदेहे, तथा च तस्याः स्वतस्तन्तुनिर्माणे स्वतो निमित्तकारणत्वरूपकर्तृत्वं, स्वदेहापेक्षयोपादानकारणत्वं च, एवं ब्रह्मणो जगतां स्वतः कर्तृत्वम्, स्वशक्तिमायाद्वारोपादानत्वं च । एवं च जगत् स्वशक्त्या निर्माति, स्वशक्तौ संहरति चेत्येवं विवक्षायामस्य प्रवृत्तिरिति ॥ ५०२ ॥

लोष्टलगुडन्यायः ॥ ५०३ ॥

यथा लोष्टस्योपमर्दको लगुडस्तथोपमर्द्योपमर्दकयोः सा-

चिव्यविवक्षायामस्य प्रवृत्तिरिति । लोष्टो मृत्पिण्डः, लगुडो
दण्डः ॥ ५०३ ॥

विशेष्ये विशेषणं तत्रापि च विशेषणमिति
न्यायः ॥ ५०४ ॥

यथा भूतलं जलवद्धटवदित्यादौ भूतले घटो विशेष-
णम्, स च भूतलांशे विशेषणमिति रीत्या यत्र भासते, तत्रा-
स्य प्रवृत्तिरिति ॥ ५०४ ॥

शङ्खवेलान्यायः ॥ ५०५ ॥

यथा वेलाविशेषे शङ्खध्वनिविशेषो यत्र नियमितस्तत्र
शङ्खध्वनिना वेलाविशेषज्ञानं जायते, तथा यत्र विवक्षा
तत्रास्य प्रवृत्तिः । यथा—चैत्रोत्तरं वैशाखः, वैशाखोत्तरं ज्येष्ठ
इति क्रमविशेषज्ञानमिति ॥ ५०५ ॥

श्यामरक्तन्यायः ॥ ५०६ ॥

यथा घटपटादौ श्यामगुणनाशे रक्तगुणोत्पत्तिरेवं यत्र
पूर्वगुणनाशेऽपरगुणसमावेशस्तत्रास्य प्रवृत्तिरिति ॥ ५०६ ॥

सन्दंशपतितन्यायः ॥ ५०७ ॥

सन्दंशः 'सनासी' इति यस्य प्रसिद्धिः । सावयवयोः
मध्यपातिनः पदार्थस्य यथा ग्रहणमेवं पूर्वोत्तरयोर्ग्रहणेन
तन्मध्यस्थपदार्थस्य ग्रहणं यत्र विवक्ष्यते, तत्रास्य प्रवृ-
त्तिरिति ॥ ५०७ ॥

अथ सन्निहितादपि व्यवहितं साकांक्षं
बलीय इति न्यायः ॥ ५०८ ॥

शब्दबोधयोग्यतया साकांक्षस्य स्वार्थान्वयबोधप्रयोज-
कतेति नियमेन तस्य चासत्तिक्रममनादृत्यान्वययोग्यपदा-
र्थवाचकशब्दस्य व्यवहितत्वेऽप्यासक्तिं प्रकल्प्य यथा कामा-
दावन्वयः, एवं यत्र साकांक्षत्वं तत्रैव तस्यान्वय इति यत्र
विवक्षा तत्रास्य प्रवृत्तिरिति ॥ ५०८ ॥

सन्निहिते बुद्धिरन्तरंगमिति न्यायः ॥ ५०९ ॥

सन्निष्कृष्टविप्रकृष्टयोरुभयोर्यत्रान्वयसम्भावना तत्र सन्नि-
हितस्यैवासत्तिबलादन्वयो न विप्रकृष्टस्येत्येवं विवक्षाया-
मस्य प्रवृत्तिरिति ॥ ५०९ ॥

समूहालम्बनन्यायः ॥ ५१० ॥

यत्रोपस्थितपदार्थानां विशेषणविशेष्यभावेनान्वयासम्भ-
वस्तत्रोपस्थितपदार्थानां समूहालम्ब्यैव बोधः । यथा—घटः
पटश्चेत्यादौ घटपटयोरुभयोरेव विशेष्यता, समूहाल-
म्बनबोधे च विशेष्यताद्वयम्, संशये त्वेका विशेष्यतेति
भेदः ॥ ५१० ॥

सर्वापेक्षन्यायः ॥ ५११ ॥

यथा बहुषु निमंत्रितेषु एकस्मिन्नागतेपि तस्मै भोजनं
न दीयते अपेक्ष्यन्ते च सर्वे, एवं यत्र सर्वापेक्षा तत्रास्य प्रवृ-
त्तिरिति ॥ ५११ ॥

स्थविरलगुडन्यायः ॥ ५१२ ॥

वृद्धहस्तपातितलगुडस्य यथा यथास्थानं न पतनमेवं
लक्ष्यस्थानेऽपतनं यत्र तत्रास्य प्रवृत्तिरिति ॥ ५१२ ॥

अधिकन्तु प्रविष्टे न तद्धानिरिति
न्यायः ॥ ५१३ ॥

यत्राधिकप्रवेशोपि प्रकृतस्य न हानिस्तत्रायं प्रवर्त्तत
इति ॥ ५१३ ॥

गोशृंगग्राहिकान्यायः ॥ ५१४ ॥

यथा केनचिदस्माकं गौः केति पृष्ठः कश्चित्तस्या गोः शृङ्गमा-
दाय हस्तेनेयं गौर्भवतामिति गां दर्शयति, तथा आत्मा क
इति शिष्यपृष्ठो गुरुः “सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्म” इति, “यतो वा
इमानि भूतानि जायन्ते” इति च स्वरूपतटस्थलक्षणाभ्यां
ब्रह्मोपदिशतीति भावः ॥ ५१४ ॥

पिपीलिकागतिन्यायः ॥ ५१५ ॥

यथा पिपीलिका वृक्षशिरःस्थितमधुरफलरसास्वादने झ-
टित्यशक्ता सत्यपि बह्वायासेन गच्छन्ती कालान्तरे तद्रसम-
वश्यमास्वादते, तथैवाज्ञानी पुरुषः श्रुतिस्मृतिपुराणविहित-
कर्मोपासनादिमार्गसञ्जातशुद्धान्तःकरणतया जन्मान्तरेषु
कदाचित्प्राप्तपूर्णज्ञानोवश्यं ब्रह्मानन्दमनुभवतीति ॥ ५१५ ॥

प्लवङ्गमगतिन्यायः ॥ ५१६ ॥

यथा पिपीलिकापेक्षया प्लवङ्गमः शाखातः शाखान्तरे
उत्प्लवमानो द्वित्रिचतु (तै) रुत्प्लवैरुच्चतरमपि तारवफलं

स्वल्पायासेन लभते, तथैव मध्यमाधिकारी अज्ञान्यपेक्षया
जन्मान्तरीयशुद्धसंस्कारतया शुद्धमनस्कः सद्गुरुसकाशाल-
ब्धाध्यात्मविद्यश्चिद्धनानन्दीयरसं झटित्यास्वादत इति ५१६

विहङ्गमन्यायः ॥ ५१७ ॥

यथा पिपीलिकाप्लवङ्गमापेक्षया विहंगमोऽनायासेनोच्चत-
ममपि मधुरं फलरसमास्वादते, तथैवोत्तमाधिकारी ज्ञानी
मध्यमाधिकार्यपेक्षयाऽनायासेन जन्मान्तरीयसंस्कारैः शु-
द्धान्तःकरणतया लब्धपूर्णज्ञानौघचिरादेव चिदानन्दरूपतां
प्राप्नोतीति ॥ ५१७ ॥

शूकरवाटिकान्यायः ॥ ५१८ ॥

यथा शूकरः पुष्पितां पुष्पवाटिकां प्रविश्य तत्रत्यविचि-
त्राणि सुरभीणि तरुफलपुष्पाणि परित्यज्य विष्टामेव चिनुते,
तथैव खलः सतां गुणसमुदायमुपेक्ष्य केवलच्छिद्रमन्वेष-
यतीति संक्षेपः ॥ ५१८ ॥

सर्वं पदं हस्तिपदे निमग्नमिति न्यायः ॥ ५१९ ॥

यत्र महति लघ्वारोपस्तत्रायं प्रवर्तत इति ॥ ५१९ ॥

अश्रेष्ठः श्रेष्ठानुसारीति न्यायः ॥ ५२० ॥

यथा चोक्तं गीतायां भगवता श्रीकृष्णेन—“यद्यदाचरति
श्रेष्ठस्तत्तदेवेतरो जनः । स यत्प्रमाणं कुरुते लोकस्तदनुव-
र्तते ॥” इति अ० ३, श्लो० २१ । “यदि ह्यहं न वर्तेयं जातु
कर्मण्यतन्द्रितः । मम वर्त्मानुवर्तते मनुष्याः पार्थ सर्व-
शः ॥” इति च अ० ३, श्लो० २३ इति ॥ ५२० ॥

न द्वेष्ट्यकुशलं कर्म कुशले नानुषज्जत
इति न्यायः ॥ ५२१ ॥

ज्ञानी हि अकुशलं कर्म न द्वेष्टि, कुशले कर्मणि त्व-
नुसक्तो न भवति, समबुद्धित्वादिति भावः ॥ ५२१ ॥

अकामस्य क्रिया काचिद्दृश्यते नेह कर्हि-
चित् । यद्यद्धि कुरुते जन्तुस्तत्तत्कामस्य
चेष्टितम् ॥ इति न्यायः ॥ ५२२ ॥

अनेन पुंसः सकलकर्माचरणकारणं सर्वानर्थबीजं काम
एवेति बोधितमिति । योग्यत्वाऽयोग्यत्वविचारमंतरेण
वस्तु दृष्टं श्रुतं च । कामयति पुमांसमिति कामः, वैषयिकी
प्रबलेच्छाऽत्र कामशब्देनोच्यते । अत एवोक्तं भगवता-
“काम एष क्रोध एष रजोगुणसमुद्भवः । महाशनो महा-
पाप्मा विद्ध्येनमिह वैरिणम् ॥” इति ॥ ५२२ ॥

गृहस्थः स्त्रियमुद्रहेदिति न्यायः ॥ ५२३ ॥

यथात्र ‘गृहिणी गृहमुच्यते’ इत्युक्ते गृहे गृहिण्यां तिष्ठती-
ति गृहस्थस्सन स्त्रियमुद्रहेदिति वाक्ये भविष्यद्विवा-
हित्वमादाय गृहस्थत्वव्यपदेशः, तथा प्रकृतेपीति
बोध्यम् ॥ ५२३ ॥

सर्वे वेदा यत्पदमामनन्तीति न्यायः ॥ ५२४ ॥

यथा-सर्वस्यापि शास्त्रस्य महत्तात्पर्यं निर्विशेष एव
ब्रह्मणीति पर्यवसितमिति ॥ ५२४ ॥

वायुर्न्नावमिवाम्भसीति न्यायः ॥ ५२५ ॥

यथा नद्याः परं पारं गच्छन्तीं नौकां प्रतिकूलो वायुर्य-
हीत्वा महावर्ते पातयति, जलेनापूर्य्य वा मज्जयति, महापा-
षाणेनाभिहत्य भञ्जयति, पुनरपारं विषमस्थानं वा गमयति,
सर्वथाऽनर्थवतीमेव करोति, तथा विदुषोऽपि प्रज्ञां विवेकबु-
द्धिमनाद्यविद्यावासनाभिरुच्चावचाभिराकृष्टं मनो विषये वा
कर्मणि वा योगे वाप्युपास्तौ वा व्यवहारे वान्यत्र वा पात-
यित्वा वायुर्न्नावमिव विध्वंसयतीत्यर्थः ॥ ५२५ ॥

समुद्रमापः प्रविशन्ति यद्वदिति न्यायः ॥ ५२६ ॥

यथा समुद्रमापः गङ्गानर्मदागोदावरीकृष्णाकावेरी-
सिन्ध्वादिमहानदीनदानां नानामुखेभ्यस्समागता नाना-
विधवर्णरसगंधगुणफलवत्यः स्वकीयशुक्लनीलारुणपीतादि-
गुणविशेषं, मधुराऽम्लतिक्तकषायादिरसविशेषं, परिमलपू-
त्यादिगन्धविशेषं, लघुत्वगुरुत्वादिगुणविशेषमेकद्वित्रिचतुः-
पञ्चषट्सप्ताष्टनवदशशतकृच्छ्रसमानपुण्यविशेषं, तत्तन्नाम-
विशेषश्च परित्यज्य समुद्रभावमेव गच्छन्ति, समुद्रं प्राप्य
तत्सम्बन्धिमहिम्ना नामरूपगुणविशेषैः समुद्रान्न भिद्यन्त
इत्यर्थः, तथा प्रकृतेषु ॥ ५२६ ॥

ऋतुमतीकन्यकान्यायः ॥ ५२७ ॥

यथा कन्यका स्वयमृतुमती भूत्वा जननीं जनकं भ्रात-
रश्च सर्वं स्वजनं त्यक्त्वा भर्तारमेवैकमाश्रित्य तदेकालम्ब-
ना भूत्वा तत्रैव रमते, तेनैव तृप्यति, हृष्यति, आनन्दति,

नाऽन्यं शृणोति, पश्यति, स्मरति, स्पृशति, स्वयं पतिव्रता
 भूत्वा तत्रैव तिष्ठति, तथैव ब्रह्मविदो यतेः प्रज्ञा समाधिना
 प्रौढीभूय देहं प्राणामिन्द्रियजातञ्च सर्वं दूरतः परित्यज्य
 सच्चिदानन्दैकरसं परब्रह्मैकमेवाश्रित्य तदेकालम्बना
 भूत्वा तत्रैव रममाणा नन्दन्ती, तुष्यन्ती, हृष्यन्ती सती
 पतिव्रतावन्नान्यच्छृणोति, पश्यति, मनुते, विजानाति, स्वयं
 सदा तदात्मना तिष्ठतीति ॥ ५२७ ॥

**योग्यप्रयुक्तं साधनं कार्यसाधकमिति
 न्यायः ॥ ५२८ ॥**

यथा—नाहं कर्म करोमीत्यभिमानवन्मूढतमकृतत्वा-
 त्संन्यासस्य तदपेक्षया परमेश्वरमाराध्याहं तरिष्यामीती-
 श्वरार्पणबुद्ध्या निरभिमानिना मुमुक्षुणा क्रियमाणत्वा-
 त्कर्म ज्याय इति भावः । अत एवोक्तं भगवता—“नियतं
 कुरु कर्म त्वं कर्म ज्यायो ह्यकर्मणः” इति ॥ ५२८ ॥

एका क्रिया द्वर्थकरी बभूवेति न्यायः ॥ ५२९ ॥

यथा—मुमुक्षुणा श्रोत्रियेण क्रियमाणं कर्म सत्त्वशुद्धि-
 द्वारा स्वस्य मोक्षहेतु भवति, वृष्ट्यादिद्वारा जगत्स्थितिहेतु
 च भवत्यत उभयथापि कर्म कर्तव्यमेवेति ॥ ५२९ ॥

**निमित्ताभावे नैमित्तिकस्याप्यभाव इति
 न्यायः ॥ ५३० ॥**

यथा—“चिद्धीदं सर्वं, सद्धीदं सर्वं, सर्वं खल्विदं ब्रह्म,
 ब्रह्मैवेदं सर्वम्” इत्यादिश्रुतिभिः “हरिरेव जगज्जगदेव हरि-

हरितोपि जगन्नहि भिन्नतनुः ” इत्याद्यासोक्तिभिश्चेदं सर्वं
ब्रह्मैव ब्रह्मकार्यत्वात् । मृत्कार्यभूतो घटो मृद्यथा । इदं
सर्वं ब्रह्मैव ब्रह्मण्यारोपितत्वात्, शुक्तिरजतवदित्यादि-
युक्तिभिर्मृदादिदृष्टान्तैश्च सम्यग्विचार्यमाणे सर्वं ब्रह्मै-
वास्तीत्येवं श्रुतिस्मृतियुक्तिदृष्टान्तानुभावैर्जगतो
ब्रह्ममात्रत्वे सिद्धे जगतः कार्यत्वं निवृत्तम् । तन्निवृत्त्या
ब्रह्मणोऽपि निमित्तापायेति न्यायेन कारणत्वं निवृत्तमेव
भवतीति कश्चिद्वादी ॥ ५३० ॥

बहुभ्यः श्रोतव्यं बहुधेति न्यायः ॥ ५३१ ॥

अयं न्यायः सत्सु बहुषु गुरुष्वत्र कश्चिदेको ब्रह्मवित्तमो
लभ्यते, ततः संसारभ्रमापनोदकं सम्यग्ज्ञानं सलक्षणं सि-
ध्यतीत्यभिप्रायकोस्ति । न तु बहुभ्यो ज्ञानं सम्पादनीय-
मिति, “श्रोत्रियं ब्रह्मनिष्ठम् ” इत्येकवचनश्रवणात्, “ उ-
पासीदेकमेव सद्गुरुं ब्रह्मवित्तमम् ” इत्येकवचनाच्चेति ॥ ५३१ ॥

देशकालवयोवस्थाबुद्धिशक्त्यनुरूपतः ।

धर्मोपदेशो भैषज्यं वक्तव्यं धर्मपारगैः ॥

इति न्यायः ॥ ५३२ ॥

स्पष्टः ॥ ५३२ ॥

न हि स्वस्कन्धं स्वयमारोढुं शक्नोतीति

न्यायः ॥ ५३३ ॥

यत्र त्वेकस्यैव कर्तृकर्मभावो लोकशास्त्रविरुद्धः प्रती-
यते, तत्रायं प्रवर्तत इति ॥ ५३३ ॥

श्रेयांसि बहुविघ्नानि भवन्ति महतामपीति
न्यायः ॥ ५३४ ॥

यत्र शुभे कर्मणि विघ्नबाहुल्यं भवेत्तत्रायमवतरतीति
भावः ॥ ५३४ ॥

जन्मान्तरसहस्रेषु बुद्धिर्या भाविता पुरा ।
तामेव भजते जन्तुरुपदेशो ह्यनर्थकः ॥
इति न्यायः ॥ ५३५ ॥

यत्र तु नानाविधश्रुतिस्मृतिप्रभृत्युपदेशसत्त्वेऽपि तमना-
दृत्य स्वाभीष्टमते प्रवृत्तिर्भवेत्तत्रायमवतरतीति ॥ ५३५ ॥

कपिअलाधिकरणन्यायः ॥ ५३६ ॥

कपिअलस्तित्तिराख्यपक्षिविशेषः “कपिअल इति प्राज्ञैः
कथितो गौरतित्तिरः” इत्युक्तेः । अधिकरणं नाम वेदविचार-
ग्रंथात्मिका मीमांसेत्यर्थः । यथाहुः—“विषयो विशयश्चैव
पूर्वपक्षस्तथोत्तरः । निर्णयश्चेति पञ्चाङ्गं शास्त्रेधिकरणं स्मृत-
म् ॥” इति । एवं क्रमेण विवेचनमत्राधिक्रियत इत्यधिकरणम्
षष्ठीतत्पुरुषः । यत्र बहुवचनस्य त्रित्वे पर्यवसानं तत्रायं प्रव-
र्तते । यथा—“कपिअलानालभेत” इति आङ्पूर्वकात् ‘डुलभष्-
प्राप्तौ’ इति धातोर्हिंसार्थकत्वाद्दालभेतेत्यस्य हिंस्यादित्यर्थः ।
अत्र कपिअलानिति बहुवचनेन त्र्यादयः परार्द्धावधिकाः क-
पिअलाः, त्रयो वा, चत्वारो वा, पञ्च वेत्यादि, कपिअलत्वाव-
च्छेदकावच्छिन्ना वेति संशये शिष्टकृतव्याख्यानात्रित्वे पर्य-

वसितमिति सिद्धान्तः । विस्तरस्तु पूर्वमीमांसादर्शने ज्ञेय
इति ॥ ५३६ ॥

प्रधाने गृहीतेऽप्रधानग्रहस्यान्याय्यत्वादि-
ति न्यायः ॥ ५३७ ॥

यथायं समुद्र इत्यत्र तरङ्गफेनबुद्बुदादिप्रत्ययादर्शन-
मिति भावः ॥ ५३७ ॥

इन्द्रियाभ्यामजय्याभ्यां द्वाभ्यामेव हतं
जगत् । अहो उपस्थजिह्वाभ्यां ब्रह्मादि-
मशकावधि ॥ इति न्यायः ॥ ५३८ ॥

यथा—अनाद्यविद्यया विषयभोगलाम्पट्यमेवानुगमित-
मिदं जगज्जङ्गमप्राणिजातं सर्वञ्चेति भावः ॥ ५३८ ॥

क्रियाभेदात्फलभेद इति न्यायः ॥ ५३९ ॥

यथा—यथा यद्यत्करोति, तथा तत्तत्फलमाप्नोती-
ति ॥ ५३९ ॥

कृतात्ययेऽनुशयवानिति न्यायः ॥ ५४० ॥

कृतस्य कर्मणोऽत्ययो नाशः कृतात्ययस्तस्मिन् अनु-
शयवान् भवति । “भवेदनुशयो द्वेषे पश्चात्तापानुबन्धयोः”
इति मेदिनी । वेदविहितकर्मानुष्ठानञ्च, तद्वानित्यर्थः ।
कर्मफलसंक्षये शेषकर्मानुभूत्यै निवर्तत इति भावः ५४० ॥

अर्द्धलौकिकन्यायः ॥ ५४१ ॥

अयं न्यायः “स्त्रीशूद्रद्विजबन्धूनां त्रयी न श्रुतिगोचरा”

इति श्रीमद्भागवतप्रथम १ स्कन्धचतुर्थाऽ ४ ध्यायपञ्च-
विंश २५ पद्यविवरणे श्रीमद्रत्नभाचार्यैरुक्तः । तथाहि-
यद्यप्यलौकिकप्रकारेण वेदसाध्यं फलमप्यलौकिकमिति
नान्येन तत्सिद्धिः, अथाप्यर्द्धलौकिकन्यायेन भट्टेष्विव
पुराणेप्यर्द्धलौकिकन्यायेन वा भारतादिना कार्यं सेत्स्य-
तीति भावः ॥ ५४१ ॥

यावत्सम्पातमुषित्वेति न्यायः ॥ ५४२ ॥

यावत्पुण्यफलानुभूतिनिर्णयस्तावत्पर्यन्तं स्वर्गभोगान-
नुभवन्ति सुकर्मिण इति ॥ ५४२ ॥

कार्यं सर्वं कारणमात्रमिति न्यायः ॥ ५४३ ॥

यथा-कार्यं सर्वं घटादिरूपं मृन्मात्रमित्यर्थ इति ॥ ५४३ ॥

स्वयं तीर्णः परांस्तारयतीति न्यायः ॥ ५४४ ॥

यथा जलतरणविद्याकुशलः स्वयं तीर्णः परानपि
तारयितुं शक्नोतीति, तथा सुगुरुः शिक्षानुशिष्टः स्वशिष्या-
ञ्छिक्षयतीति भावः ॥ ५४४ ॥

श्रुतानुमितयोः श्रुतसम्बन्धो बलीयानिति
न्यायः ॥ ५४५ ॥

श्रुतेनैव सम्बन्धो नानुमितेन प्रकरणादिप्राप्तेनेत्यर्थः ।
प्रकरणादितः श्रुतेर्बलवत्त्वादिति भावः । श्रुतत्वं साक्षादु-
च्चारितत्वम् । यथा प्रत्यक्षस्य सामग्रीसत्त्वेऽनुमितेश्च
सामग्रीसत्त्वे समाने विषय आदौ प्रत्यक्षमेवोत्पद्यते, ततो-
नुमितिसामग्रीसत्त्वे सा भवति, एतादृशानुभवसिद्धत्वेन

प्रत्यक्षसामग्र्याः प्रथमोत्पन्नप्रमितिजनकत्वात्तादृशसामग्री-
जन्यप्रमितिकरणं प्रत्यक्षप्रमाणं दुर्बलसामग्रीजन्यानुमिति-
करणानुमानापेक्षया प्रबलमिति व्यवहारः । तथा साक्षा-
च्छ्रुतस्थले शाब्दसामग्रीसम्भवात्तत्राप्यनुमानापेक्षया शा-
ब्दप्रमितिकरणस्य प्राबल्यमित्यन्यत्र विस्तरः ॥ ५४५ ॥

विशेषणाभावे विशिष्टाभाव इति न्यायः ॥ ५४६ ॥

इमं न्यायं नैयायिकाः पक्षतालक्षणे प्रकाशयन्ति । तद्यथा—‘सि-
षाधयिषाविरहविशिष्टसिद्धयभावः पक्षता’ इति लक्षणे सति
प्रकृतन्यायेन सिद्धौ सत्यामपि सिषाधयिषासत्त्वेऽनुमितिर्भव-
त्येव । तत्र सिषाधयिषाविरहात्मकविशेषणाभावात्प्रतिबन्ध-
कीभूतायाः विशेषायाः सिद्धेरप्यभावः, एवमन्यत्र ॥ ५४६ ॥

विशेषाऽभावे विशिष्टाऽभाव इति न्यायः ॥ ५४७ ॥

अयमपि न्यायः पक्षतालक्षणे संघटते । तद्यथा—यत्र
सिद्धिर्नास्ति तत्र सिषाधयिषायां सत्यामसत्यामपि प्रकृ-
तन्यायेन पक्षता भवति । तत्र विशेषीभूतायाः सिद्धेरभावा-
द्विशेषणस्याप्यभावः, एवमन्यत्र ॥ ५४७ ॥

उभयाभावे विशिष्टाभाव इति न्यायः ॥ ५४८ ॥

अस्य न्यायस्याप्युदाहरणं पक्षता सम्भवति । तद्यथा—
यत्र सिद्धिरस्ति सिषाधयिषा च नास्ति तत्र प्रकृतन्यायेन
पक्षता न भवति । पक्षताप्रतिबन्धकसिषाधयिषाविरह-
विशिष्टायाः सिद्धेः सत्त्वात् । सिषाधयिषाविरहविशिष्टसि-

द्वयभावस्याऽसत्त्वादुभयाभावप्रयुक्तविशिष्टाभाव इत्यल-
मतिविस्तरेण ॥ ५४८ ॥

आरोपगुणकथनं स्तुतिरिति न्यायः ॥ ५४९ ॥

स्तुतिरूपार्थवाद इत्यर्थः ॥ ५४९ ॥

कीटोद्धारन्यायः ॥ ५५० ॥

यथा नदीप्रवाहपतिताः कीटा आवर्तादावर्तान्तरमाशु
व्रजन्तो दुःखितास्सन्तस्सत्कर्मपरिपाकात् (पूर्वोपार्जित-
पुण्यकर्मपरिपाकात्) कृपालुना केनचित्पुरुषविशेषेणोद्धृता
नदीप्रवाहाद्वहिर्निर्गतास्सन्तस्तीरतरुच्छायां प्राप्य सुखं
यथा भवति तथा विश्राम्यन्ति, तथैवमाशु स्वकृतकर्म-
जन्यफलभोगाय मनुष्यादियोनिषु जन्मनो जन्म व्रजन्तो
जीवास्संसारानलदग्धा दुःखं लभमानाः पूर्वोपार्जितपुण्य-
कर्मपरिपाकादेव तत्त्वदर्शिनः प्रत्यग्भिन्नब्रह्मसाक्षात्कार-
वदाचार्यात्सद्गुरोस्सकाशादुपदेशं तत्त्वमस्यादिमहावाक्या-
र्थजन्यज्ञानरूपमवाप्य मोक्षसुखं प्राप्नुवन्तीति । यद्य-
प्ययं विषयः निम्नगाप्रवाहन्याये १५१ ह्युक्तस्तथापि न्या-
यान्तररूपप्रदर्शनाय पुनरुक्तौ न दोष इति सुधीभिर्विभा-
वनीयम् ॥ ५५० ॥

यद्यथा वर्तते तस्य तथात्वं भाति मानत

इति न्यायः ॥ ५५१ ॥

यच्छ्रुत्यादि यथा येन शुक्तिकादिरूपेण वर्तते, तस्य
तथात्वं शुक्त्यादिरूपत्वं प्रमाणतः स्फुरतीत्यर्थः । उक्तञ्च-

“यद्यथा वर्तते तस्य तथात्वं भाति मानतः । अन्यथात्वं
भ्रमेणेति न्यायोयं सार्वलौकिकः ॥ ” इति ॥ ५५१ ॥

वस्तुशक्तिन्यायः ॥ ५५२ ॥

यत्र पदार्थशक्तेः प्राबल्यं विवक्ष्यते, तत्रायं प्रवर्तते । तद्य-
था—“जले तैलं खले गुह्यं पात्रे दानं मनागपि । प्राज्ञे शास्त्रं
स्वयं याति विस्तारं वस्तुशक्तितः ॥ ” इति ॥ ५५२ ॥

अनुवृत्तिन्यायः ॥ ५५३ ॥

अनुवृत्तिः सेवा, अभ्यास इति यावत् । यत्राऽभ्यास-
प्राबल्यविवक्षा तत्राऽयं प्रवर्तते । तद्यथा—“सिंहो बली द्विर-
दशूकरमांसभोक्ता संवत्सरेण कुरुते रतिमेकवारम् । पारा-
वतः खरशिलाकणभोजनोपि कामीति नित्यमनुवृत्तिरिहापि
हेतुः ॥ ” इति ॥ ५५३ ॥

पनसोदुम्बरादिवदिति न्यायः ॥ ५५४ ॥

अयं कश्यपसंहितायामुदाहृतः । तथाहि—ननु कचिद्र-
जोदर्शनं विनापि गर्भसम्भवो दृश्यते, कचित्तु सत्यपि
रजसि गर्भाऽनुपलम्भ इति । नैष दोषः—गर्भधारणं
हि रजो विना न भवतीत्येषा व्याप्तिः । तत्र कचित्प्रकटं
कचिदप्रकटमन्तरेऽवतिष्ठते । तत्राऽप्रकटेऽपि रजस्यन्तर्ग-
तरजस्सत्त्वाद्गर्भधारणसम्भवोऽतः प्रागुक्तदोषाभावः ।
अत आह—“वर्षद्वादशकादूर्ध्वं यदि पुष्पं बहिर्ग्राहि । अन्तः
पुष्पं भवत्येव पनसोदुम्बरादिवत् ॥ ” इति । ‘पनसः कण्टकि-
फले’ इत्यमरः । ‘कटफल, कटहर इति, ‘फनस’ इति, च

भाषा । “उदुम्बरो जन्तुफलो यज्ञाङ्गो हेमदुग्धकः ॥” इत्य-
मरः । ‘गूलर’ इति, ‘डुमर’ इति च भाषा ॥ ५५४ ॥

नास्ति नष्टे विचार इति न्यायः ॥ ५५५ ॥

यत्र प्राक्तनदुष्कृतजन्यपरिपाकप्राप्ताऽनर्थपरम्परावशतः
कुसङ्गनिलीनता प्रतीयते तत्रायमवतरतीति । तद्यथा—
“भिक्षो कन्था श्लथा ते नहि शफरवधे जालमश्नासि मत्स्य-
स्तेऽमी मद्योपदंशा मधु पिबसि समं वेद्यया यासि वेद्याम् ।
दत्त्वाङ्घ्रिं मूढ्वर्यरीणां तव किमु रिपवो भित्तिभेत्ताऽस्मि
येषां चौराऽसि द्यूतहेतोस्त्वयि सकलमिदं नास्ति नष्टे
विचारः ॥” इति ॥ ५५५ ॥

चक्रवाकीचक्रवाकन्यायः ॥ ५५६ ॥

श्रूयते हीमौ जलचरपक्षिदम्पती दिने सम्पृक्तौ सन्तौ
यथेच्छं नदीतीरे विहरतः, सूर्यास्तवेलायामन्यतर उड्डीय
नद्याः परे पारे गत्वा शब्दायते, इहत्यस्तदनुकृत्योड्डीय परे
पारे याति, परस्थ आवारतीर आयाति, पुनः पारस्थ आवार-
मारवास्थः पारं यात्यायाति चैवं रात्रिपर्यन्तं कुरुतः । दिने
पुनर्मिलतो रात्रौ वियुजात इत्येवं विषयविवक्षायामयमव-
तरतीति ॥ ५५६ ॥

काकिणीन्यायः ॥ ५५७ ॥

‘वराटकानां दशकद्वयं यत्सा काकिणी’ इतिपद्येन विवृ-
तोऽयम् । यथा—“भिद्यन्ते भ्रातरो दाराः पितरस्सुहृदस्तथा ।
एकाऽऽस्त्रिधाः काकिणिनां सद्यस्सर्वेऽरयः कृताः ।” इति ।

अस्यार्थः—भिद्यन्ते स्नेहं त्यजन्ति । कथम्भूताः—एकास्निग्धाः
एके एकप्राणास्ते च ते आस्निग्धा अतिप्रियाश्चेत्यर्थः । कुतः—
काकिणिना, पुंस्त्वमार्षमिति श्रीभागवते एकादश११—
स्कन्धे त्रयोविंशा २३ अध्याये ॥ ५५७ ॥

कार्यात्कारणजन्मेति न्यायः ॥ ५५८ ॥

यत्र कार्यात्कारणोत्पत्तिर्विवक्ष्यते, तत्राऽयं प्रवर्तते ।
तद्यथा—“अम्बुजमम्बुनि जातं कुत्रापि न जातमम्बुजा-
दम्बु । मुरभिदि तद्विपरीतं चरणसरोजान्महानदी जाता॥”
॥ १ ॥ इति । “जाता लता हि शैले जातु लतायां न जायते
शैलः । सम्प्रति तद्विपरीतं कनकलतायां गिरिद्वयं जातम्॥”
॥ २ ॥ इति । “सरसि भवं सरोजं नास्ति सरोजाजनिस्सरस्याः
क । नूत्नमिदं ब्रजवनितानेत्रसरोजान्नदीशतं वहति॥” ॥ ३ ॥
इति । “पङ्कात्पङ्केरुहमिति धातुः सृष्टेति नियन्त्रिता नियतिः ।
मुखपङ्केरुहमध्याल्लोचनपङ्केरुहोद्भवश्चित्रम्॥” ॥ ४ ॥ इति ।
“पुष्पाणाम्प्रभवो वै विख्यातो वृक्षशाखायाः आकर्णिता
न दृष्टा तव पदमूलात्सरोजजनिः॥” ॥ ५ ॥ इति च ॥ ५५८ ॥

दृष्टे सम्भवत्यदृष्टकल्पना न न्याय्येति

न्यायः ॥ ५५९ ॥

प्रत्यक्षप्रमाणसिद्धे कार्येऽप्रत्यक्षकल्पना न कार्या तस्या
अयोग्यत्वादिति । महाभारतोद्योगपर्वकोनषष्ठ्याधिकशतत-
माध्याये १५९—“य आत्मनो दुश्चरितादशुभं प्राप्नुयान्नरः ।
न स कालं न वा देवानेनसा गन्तुमर्हति ॥” इति नवम-

९ श्लोकटीकायाम्—एनसा दोषेण देवान् कालं वा गन्तुमु-
पालब्धुं नार्हति, दृष्टे सम्भवत्यदृष्टकल्पनाया अन्याय्यत्वा-
दृष्टाऽपराधे देवस्य कालस्य वोपालम्भः कर्तुमुचितो न तु
तस्मिन्त्सतीत्यर्थ इत्युक्तमिति । अयं पीयूषधारायामप्यभि-
हितः । तथाहि—“ननु ज्योतिःशास्त्राऽध्ययनं न्यायशास्त्रादिवत्
किं वादमात्रफलम्, उत—चिकित्साशास्त्रवत्प्रत्यक्षदृश्यफल-
मिति । प्रोच्यते—दृष्टे सम्भवत्यदृष्टकल्पना न न्याय्येति
न्यायेन दृष्टार्थताप्यस्य शास्त्रस्य, वादरूपन्तु फलं सर्वेष्वपि
शास्त्रेषु तुल्यमिति । उक्तञ्च—“अन्यानि शास्त्राणि विनोद-
मात्रं न किञ्चिदेषान्तु विशिष्टमस्ति । चिकित्सितं ज्यौति-
षमन्त्रवादाः पदेपदे प्रत्ययमावहन्ति ॥” इति ॥ ५५९ ॥

स्थूलात्सूक्ष्मं ज्याय इति न्यायः ॥ ५६० ॥

अयमपि तेनैव विवृतस्तत्रैव—यदा तु महापातस्य स्थिति-
रूपसूक्ष्मकालज्ञानं स्यात्तदा स्थूलात्सूक्ष्मं ज्याय इति न्याये-
न स एव पातमध्यकालो विवाहादिमंगलकृत्येषु त्याज्योऽ-
न्यथा गणितग्रन्थेषु पातस्थितिकालानयनवैयर्थ्यप्रसङ्ग इति
निष्कृष्टोऽर्थ इत्युक्तः ॥ ५६० ॥

खपुष्पन्यायः ॥ ५६१ ॥

अयमपि पक्षमध्ये तिथिद्वयवृद्धिस्तु खपुष्पन्यायतुल्यै-
वेत्युक्तस्तेनैवेति ॥ ५६१ ॥

महादोषत्यागोऽल्पदोषांगीकारो यथा

लोकप्रसिद्धिरिति न्यायः ॥ ५६२ ॥

स्पष्टोऽयमिति ॥ ५६२ ॥

ऊषरवापितबीजन्यायः ॥ ५६३ ॥

वैयर्थ्यबोधकोयम् । यत्र क्रिया निष्फला तत्रैवाऽवतरती-
ति स्पष्टार्थः ॥ ५६३ ॥

प्रसक्तानुप्रसक्तन्यायः ॥ ५६४ ॥

अयमन्योद्देशेनाऽन्यदीयस्याऽपि सहानुष्ठाने—अन्योद्देशेन
प्रवृत्तावन्यस्याऽपि सिद्धौ यावत्तत्र प्रवर्तते । यथा अलं प्रस-
क्ताऽनुप्रसक्तेनेत्युक्तिः प्रायो ग्रन्थेषु दृश्यते ॥ ५६४ ॥

रथ्यादीपन्यायः ॥ ५६५ ॥

यथा—रथ्यायां प्राक् पश्चाच्च नीयमानस्य दीपस्याऽग्रे दीप-
प्रभा यस्मिन्प्रदेशे गच्छति तस्मिन्नेव प्रदेशे क्षणान्तरे
दीपोऽपि गच्छत्येवंविधविवक्षा यत्र तत्रायं प्रवर्तते । ‘रथ्या
प्रतोली विशिखा’ इत्यमरः । ‘गली’ इति भाषा ॥ ५६५ ॥

दत्ततिलांजलिन्यायः ॥ ५६६ ॥

यत्र पुत्रादिदत्ततिलांजलिवद्वस्तूत्सृज्यते, तत्राऽस्याऽव-
तार इति संक्षेपः ॥ ५६६ ॥

बहूनामनुरोधो न्याय्य इति न्यायः ॥ ५६७ ॥

स्पष्टः ॥ ५६७ ॥

निमित्तान्तरमेवाऽनैमित्तिकमिति

न्यायः ॥ ५६८ ॥

यथा—“षोडशर्तुनिशाः स्त्रीणां तासु युग्मासु संविशेत्”,
इति याज्ञवल्क्यर्षिवचसा षोडशदिनातिक्रमे ऋत्वन्तरम-

पेक्ष्य देशकालशुद्धिं विचार्य गवर्भाधानं कार्यमेवेति संक्षेपः ॥ ५६८ ॥

समीपलक्षकशब्दमङ्गीकृत्य तदर्थः क्रियत इति न्यायः ॥ ५६९ ॥

अयं ज्योतिश्शास्त्रे व्यवहृतः । तथाहि—“सर्वेषामेव वर्णानां सूतकं राहुदर्शने” इत्यादिबहुषु वाक्येषु राहुदर्शनपदमुक्तम्, नैतत्सहृदयहृदयङ्गमं प्रतिभाति । यतः—“अदृश्यरूपाः कालस्य मूर्तयो भगणाश्रिताः । शीघ्रमन्दोच्चपाताख्या ग्रहाणां गतिहेतवः ॥” इति सूर्यसिद्धान्ते चन्द्रादिग्रहपातानामदृश्यतोक्तापातो राहुश्च पर्यायः । उक्तञ्च तत्रैव—‘दक्षिणोत्तरयोरेव पातो राहुश्च’ इति । अतो राहोर्दर्शनमेव गगनकुसुमायमानम् । न च ग्रहणे सूर्यचन्द्रयोश्छादको राहुर्दृश्यत एवात एव ‘राहुग्रस्ते निशाकरे’ इत्यादिपुराणोक्तिः सङ्गच्छत इति वाच्यम्, ‘छादको भास्करस्येन्दुर्भूछाया चन्द्रस्य च’ इति सिद्धान्तात् । पुराणेन सह विरोधपरिहारस्तु—“राहुः कुभामण्डलगः शशांकं शशांकगच्छादयतीनबिम्बम् । तमोमयो ब्रह्मवरप्रदानात्सर्वागमानामविरुद्धमेतत्” इति भास्कराचार्यैरेवोक्त इति । सर्वागमानामिति—“स्वर्भानुर्ह वा आसुरिः सूर्यं तमसा विव्याध” इति माध्यंदिनी श्रुतिः । “सर्वं गङ्गासमं तोयं सर्वं ब्रह्मसमा द्विजाः । सर्वं भूमिसमं दानं राहुग्रस्ते दिवाकरे ॥” इति पुराणवाक्यमतोऽविरुद्धमुच्यते । राहुर्नियतगतिः स्यमोमयो ब्रह्मवरप्रदानाद्भूभाबिम्बं प्रविश्य चन्द्रं छादयति, चन्द्रं प्रविश्य रविं छादयतीति सर्वागमानामविरुद्धमिति ।

“तस्मिन्काले सान्निध्यमस्य तेनोपचर्यते राहुः” इति वराहो-
क्तेरिति । एवं सति राहोर्दर्शनं राहुदर्शनमिति तत्पुरुषोप्यु-
पपन्न इत्यत आह—समीपलक्षकशब्दसंगीकृत्य तदर्थः
क्रियत इति न्यायेन समाहितः । विस्तरस्तु पूर्व ४६० न्याये
प्रोक्त इति ॥ ५६९ ॥

विशेषवाक्यादर्शने हि सामान्यवाक्यस्य
नानाविधोऽर्थो व्याकर्तुं शक्यत इति
न्यायः ॥ ५७० ॥

स्पष्ट इति ॥ ५७० ॥

विशेषसन्निधाने ह्यास्मात् सामान्यं तद्व्यति-
रिक्ते सामान्ये वर्तत इति न्यायः ॥ ५७१ ॥

ब्राह्मणा आयाता वशिष्ठोप्यागत इतिवत् । यथा—
“चतुर्नाड्यस्त्वहल्यायां पाञ्चाले पञ्चनाडिकाः । त्रिनाड्यः
सर्वदेशेषु वर्जनीयाः प्रयत्नतः ॥” इति जगन्मोहनधृतनारद-
वचने अहल्यापाञ्चालौ देशविशेषौ । सर्वदेशशब्दोऽहल्यापा-
ञ्चालव्यतिरिक्तदेशेषु वर्तत इति ज्योतिश्चिन्तामणिः ॥ ५७१ ॥

दृष्टं किमपि लोकेऽस्मिन्न निर्दोषं न निर्गु-
णमिति न्यायः ॥ ५७२ ॥

अयं—सर्वत्र गुणदोषौ भवत इति विवक्षायां वर्तते ।
स्पष्टार्थ इति ॥ ५७२ ॥

समं स्यादश्रुतत्वादिति न्यायः ॥ ५७३ ॥

अयं न्यायः पारस्करगृह्यपरिशिष्टकाण्डिकायां धृतः। तथा-
हि-ततश्च समं स्यादश्रुतत्वादिति न्यायेनैकैकेन मन्त्रेणैकै-
काहुतिरिति ॥ ५७३ ॥

मुखमस्तीति वक्तव्यं दशहस्ता हरीत-
कीति न्यायः ॥ ५७४ ॥

अयमसम्भववस्तुवत्कारि जन आक्षेपरूप इति ।
स्पष्टः ॥ ५७४ ॥

सामान्यवाक्यस्य विशेषवाक्यानुरोधा-
द्विशेषे पर्यवसानमिति न्यायः ॥ ५७५ ॥

यथा पुरोडाशं चतुर्धा करोति, आग्नेयं चतुर्धा करोती-
तिवत् । तेन न वैश्वदेवाख्यपुरोडाशस्य चतुर्धा करणमिति ।
“पुरोडाशो हविर्भेदे चमस्यां पिष्टकस्य च । रसे सोमल-
तायाश्च हुतशेषे च कीर्तितः ॥” इति विश्वः ॥ ५७५ ॥

चण्डालधृतैकहस्तन्यायः ॥ ५७६ ॥

अयं श्लोकेन विवृतः । तथाहि-“यथाहि चण्डालधृ-
तैकहस्तो मज्जनगाधेऽपि सारित्प्रवाहे । भवेन्न पूतः शशि-
भोगतोऽपि तथा न शुष्येदुडु पापयुक्तम् ॥” इति ज्योतिश्चि-
न्तामणौ विस्तर इति ॥ ५७६ ॥

यावद्वचनं वाचनिकमिति न्यायः ॥ ५७७ ॥

यथा-ग्रहणोत्पातभयोः षण्मासपर्य्यंतं निषेधस्ततोऽपि

यावद्रविणा भुक्त्वा न त्यक्तं तावत्त्यजेदित्युक्तं तत्रैवेति ।
अन्यत्रापि—यथा च धर्म्माऽधर्मयोर्मनुष्याधिकारत्वेन का-
शीखण्डे पिशाचमोचनाख्याने पिशाचस्यापि तत्त्वाना-
त्पिशाचत्वनाशोक्तिर्निषादस्थपतीष्टिवत्प्रकृतन्यायेन तन्मा-
त्रविषयतैवेति बोध्यमिति ॥ ५७७ ॥

आदित्यगतिन्यायः ॥ ५७८ ॥

यथाऽऽदित्यगतिः सती प्रत्यक्षेण नोपलभ्यते देशान्तर-
प्राप्त्यानुमीयते, तथा खट्वावृक्षयोः सदपि लिङ्गं सूक्ष्मत्वात्प्र-
त्यक्षेणाऽशक्यं ग्रहीतुं तत्कृतकार्यदर्शनादनुमीयते,
एवं प्रकृतेऽपीति “ स्त्रियाः० ” ४ । १ । ३ । सूत्रभाष्ये स्प-
ष्टम् ॥ ५७८ ॥

एकोपि हन्ति गुणलक्षमपीह दोषः कश्चि-
त्परो यदि गुणोऽस्ति न तद्विरोधी । मद्य-
स्य बिन्दुरपि पावनपञ्चगव्यं सम्पूर्णमत्र
कलशं मलिनीकरोति ॥ इति न्यायः ॥ ५७९ ॥

स्पष्टाऽभिप्रायकोयं न्यायो ज्योतिर्विदा श्रीपतिनाभि-
हितः ॥ ५७९ ॥

एको हि दोषो गुणसन्निपाते निमज्जती-
न्दोः किरणेष्विवाङ्क इति न्यायः ॥ ५८० ॥

अयं कुमारसम्भवे कालिदासोक्तिरूपः स्पष्टाऽभिप्रा-
यकः ॥ ५८० ॥

द्विर्बद्धं सुबद्धम्भवतीति न्यायः ॥ ५८१ ॥

स्पष्टाऽभिप्रायकोऽयम् । किञ्च-शब्देन्दुशेखरे स्त्रीप्रत्य-
यप्रकरणे-द्योत्यविषये हि उक्तार्थानामप्रयोग इति पूर्वोक्त-
न्यायो न सञ्चरतीत्यभिप्रेत्य हृदि व्यतिलुनीते इत्यादौ
द्विर्बद्धं सुबद्धं भवतीति न्यायेन समुच्चयस्य दृष्टत्वादित्युक्त-
मिति । अत्रायमभिप्रायः-“कर्त्तरि कर्मव्यतिहारे” १ ।
३।१४ क्रियाविनिमये द्योत्ये कर्तव्यात्मनेपदं स्यादित्यर्थः ।
व्यतिलुनीते अन्यस्य योग्यं लवनं करोतीत्यर्थः । अयं
भावः-यद्यस्य न योग्यं तस्य तत्करणं कर्मव्यतिहारः ।
यथा-शूद्रस्य योग्यं शस्यादिलवनं ब्राह्मणः करोतीत्यर्थः ।
परस्परकरणमपि व्यतिहारः, सम्प्रहरन्ते राजान इत्याद्य-
न्यत्र प्रयोगात् । प्रकृते तु व्यत्युपसर्गाभ्यामात्मनेपदेन
चैकं कर्मव्यतिहारत्वं द्योत्यत इति । उक्तार्थेति न्यायस्य
द्विर्बद्धेति न्यायस्य च विषयव्यवस्था लक्ष्यानुरोधाच्छिष्ट-
व्याख्यानाच्च बोध्येत्यलं पल्लवितेनेति ॥ ५८१ ॥

अजागलस्तनन्यायः ॥ ५८२ ॥

यथा अजायाश्छाग्या गले कण्ठे स्तनौ स्तनाकारौ मांस-
विकारौ निष्प्रयोजनौ स्तः, तथा प्रकृतेऽपि । उक्तञ्च वसि-
ष्ठसिद्धान्ते-“चलसंस्कृततिग्मांशोः संक्रमो यः सुसंक्रमः ।
अजागलस्तन इव राशिसंक्रान्तिरुच्यते ॥” इति ॥ ५८२ ॥

व्याख्यानतो विशेषप्रतिपत्तिर्न हि संदेहा-
दलक्षणमिति न्यायः ॥ ५८३ ॥

अस्यार्थः—विशेषस्याऽन्यतराद्यर्थरूपस्य व्याख्यानाच्छिष्टकृतात्—। शिष्टलक्षणन्तु—“न पाणिपादचपलो न नेत्रचपलो यतिः । न वाचा चपलश्चैवमिति शिष्टस्य लक्षणम् ॥” इति । किञ्च—“धर्मेणाधिकृतो यैस्तु वेदः सपरिवृंहणः । ते शिष्टा ब्राह्मणा ज्ञेयाः श्रुतिप्रत्यक्षहेतवः॥” इति । व्याख्यानञ्च—“पदच्छेदः पदार्थोक्तिर्विग्रहो वाक्ययोजना । आक्षेपौऽथ समाधानं व्याख्यानं षड्विधं मतम् ॥” इत्युक्तलक्षणं ज्ञेयम् ।—प्रतिपत्तिर्निश्चयः हि यतः संदेहाच्छास्त्रमलक्षणमननुष्ठापकं लक्षणमलक्षणं तथा न, शास्त्रस्य निर्णयजनकत्वौचित्यादित्यर्थः । असंदिग्धानुष्ठानसिद्ध्यर्थेऽत्र शास्त्रे संदिग्धोच्चारणरूपाचार्यव्यवहारेण सन्देहनिवृत्तेर्व्याख्यानातिरिक्तनिमित्तानपेक्षत्वं बोध्यत इति यावत् । अयं न्यायो महाभाष्ये प्राय उक्तः । परिभाषेन्दुशेखरे मुखबन्ध एव परिभाषारूपेणोक्तो नागेशैरित्यलमिति ॥ ५८३ ॥

अर्थस्योक्तत्वेन पुनःप्रयोगवैयर्थ्यादिति न्यायः ॥ ५८४ ॥

अयम् ‘ उक्तार्थानाम्—४८३ ’ इति न्यायस्य स्वरूपान्तरम् ॥ ५८४ ॥

बालिसुग्रीवन्यायः ॥ ५८५ ॥

यथा बालिसुग्रीवयोर्युध्यमानयोर्भगवता श्रीरामचन्द्रेण बालिनि हते बालिनः सुग्रीवापेक्षया दौर्बल्यं मन्यन्ते शूराभिमानिन इत्येवं प्रकृतेऽप्यूह्यमिति ॥ ५८५ ॥

अबाधेनोपपत्तौ बाधो न न्याय्य इति
न्यायः ॥ ५८६ ॥

अयं ज्योतिश्शास्त्रे व्यवहृतः । तत्र हि—ननु संस्कारप्रकरणग्रहप्रवेशप्रकरणादीनां पार्थक्योपनिबन्धात्पञ्चांगदोषापवादकता कुतो नास्तीति चेदुच्यते—तत्र हि—‘पञ्चांगसंशुद्धिदिनादिके च’ इति वसिष्ठादिभिः, ‘पर्वाख्यारिक्तोनतिथौ शुभेहि’ इति ग्रन्थकृताप्यतिदेशोपनिबन्धस्य कृतत्वात् । अतः सर्वापवादिकेत्युक्तः पक्षः, । तस्मादबाधेनोपपत्तौ बाधो न न्याय्य इति हेतोर्विषयस्य विवेक इत्येव युक्तः पक्ष इत्युक्तं ज्योतिर्विदा गोविन्दशर्मणा ॥ ५८६ ॥

पृष्ठाकोटिन्यायः ॥ ५८७ ॥

अयं न्यायो यत्र धर्मादिविषये यन्मात्रं पृच्छ्यते तन्मात्रं सर्वमेव वक्तुमसमर्थत्वेऽपि तत्र यत्किञ्चिदुपयोगि तत्कथ्यते, तद्विषये प्रवर्तते । उक्तञ्च धर्मनिबन्धे—‘अथ सिद्धे दुरिते का तत्संख्येति प्रायश्चित्तकदंबाद्युक्तगणना लिख्यते । सा च पृष्ठाकोटिन्यायेन वक्तुमशक्यापि स्थूलोपाधिविषयत्वेनोच्यते’ इति ॥ ५८७ ॥

सन्दिग्धेषु वाक्यशेषादिति न्यायः ॥ ५८८ ॥

अयं निर्णयसिन्धावनन्तचतुर्दशीप्रकरणेऽभिहितः । तथा हि—तत्त्वन्तु विध्यर्थवादयोर्भिन्नार्थत्वेऽप्येकवाक्यतायोगात्सन्दिग्धेषु वाक्यशेषादिति न्यायेन पूर्वा परा वा मध्याह्न-

व्यापिन्येव मुख्येत्युक्तम् । अन्यत्रापि विस्तरशः प्रोक्तोऽयं
न्यायो विस्तरभिया नेह प्रपञ्च्यत इति ॥ ५८८ ॥

तस्मिन्विदिते सर्वं विदितं भवतीति
न्यायः ॥ ५८९ ॥

अयं श्रीमद्रुद्रभाचार्यैः श्रीमद्भागवतस्य सुबोधिनीटी-
कायामुदाहृतः । तत्रेत्यम्—‘अयमर्थः—विदुरो मैत्रेयसमीपे
गत्वा स्वस्य सर्वज्ञतासिद्ध्यै बहु पृष्ठवान् । तत्र—तस्मिन्वि-
दिते सर्वं विदितं भवतीति न्यायेन भगवच्चारित्रे ज्ञाते सर्वं
ज्ञातं भवति’ इत्युक्तमिति ॥ ५८९ ॥

विमुञ्चेन्मुच्यमानेष्विति न्यायः ॥ ५९० ॥

यथा कालग्रस्तस्वप्राणपितृभ्रातृसुतसुहृदादयोऽनित्य-
त्वान्नक्ष्यन्त्येवमेव बुद्धा बुधः पुरैव तेषां स्नेहादिकं मुञ्चेदिति
विषयेऽयं न्यायोऽवतरतीति तत्रैव श्रीवृद्धभाः ॥ ५९० ॥

अदोषतैव सगुणो विगुण इति न्यायः ॥ ५९१ ॥

अयमपि सुबोधिण्यां प्रथम १ स्कन्धत्रयोदशा १३ ध्याय
सप्तविंशे २७ पद्ये द्रष्टव्य इति ॥ ५९१ ॥

नासिप्रोतबलीवर्धन्यायः ॥ ५९२ ॥

यथा बलीवर्दा वृषभा नासि नासिकायाम् “पद्मोमासू”
६ । १ । ६३ इति नासिकाया नसादेशः । त्रिवृत्कृततन्तुदाम-
भिः प्रोताः स्यूता नासिकाछिद्रस्यूतह्रस्वदामभिराधार-
भूतायां दीर्घायां तन्त्यां बद्धा इति यावत्, स्वस्वामिनो
ग्रीवादिगोणीर्वहन्ति, तथा ब्राह्मणक्षत्रियवैश्यशूद्रब्रह्म-

चारिगृहस्थवानप्रस्थयतय इतिनामात्मकदामभिर्वाक्तन्त्या
विधिनिषेधात्मकवेदलक्षणायां बद्धा वेदलक्षणा दीर्घरजुः
ब्राह्मणक्षत्रियादिरूपो योनिसम्बन्धः, इन्द्रियाणि बलीवर्दाः,
भगवदिच्छा स्तम्भः । एवं सति स्ववर्णाश्रमविहितकर्मभि-
रीश्वरस्य बलिं यज्ञादिलक्षणपूजां कुर्वन्तीति भावः । उक्तञ्च
श्रीमद्भागवतप्रथम १ स्कन्धत्रयोदशा १३ अध्यायैकचत्वारिंश-
४१ पद्ये—“यथा गावो नसि प्रोतास्तन्त्यां बद्धाश्च दामभिः ।
वाक्तन्त्यां नामभिर्बद्धा वहन्ति बलिमीशितुः॥” इति॥ ५९२॥

दग्धपटन्यायः ॥ ५९३ ॥

अग्निना दग्धेपि पटे यथा चिह्नं दग्धं न भवति, एवं
नष्टेपि सर्वपदार्थेऽभिमानं विद्यत एव, एवंविषयेऽयं प्रवर्तत
इति सुबोधिनी ॥ ५९३ ॥

प्रकृतिवद्विकृतिः कर्तव्येति न्यायः ॥ ५९४ ॥

अयं महाभाष्यपस्पशायां कैयटेनोक्तः । तथाहि—“ऊहः
खल्वपि” इति भाष्यप्रतीकमादाय—“इह यस्मिन्यागे इति
कर्तव्यतोपदिष्टा यागान्तरेणोपजीव्यते सा प्रकृतिः, येनो-
पजीव्यते सा विकृतिः । प्रकृतिवद्विकृतिः कर्तव्येति मीमां-
सकैर्व्यवस्थापिते न्याये प्रकृतिप्रत्ययादीनामूहं वैयाकरणः
सम्यग्विजानाति । तत्राग्नेर्मन्त्रोऽस्ति “अग्नये त्वा जुष्टं
निर्वपामि” इति । तत्र “सौर्यं चरुं निर्वपेद्ब्रह्मवर्चसकामः”
इति सौर्ये चरौ मन्त्र उह्यते—“सूर्याय त्वा जुष्टं निर्वपा-
मि” इति ॥ ५९४ ॥

भक्ष्यनियमेनाऽभक्ष्यप्रतिषेधो गम्यत इति
न्यायः ॥ ५९५ ॥

यथा—“पञ्च पञ्चनखा भक्ष्या इत्युक्तेर्गम्यत एतदन्येऽ-
भक्ष्याः” इति पस्पशायाम् ॥ ५९५ ॥

प्रत्यवयवश्च वाक्यपरिसमाप्तिरिति
न्यायः ॥ ५९६ ॥

तद्यथा—देवदत्तयज्ञदत्तविष्णुमित्रा भोज्यन्तामिति, न
चोच्यते प्रत्येकमिति, प्रत्येकं च भुजिः परिसमाप्यते ॥ ५९६ ॥

कुलालचक्रकीटन्यायः ॥ ५९७ ॥

यत्र शीघ्रगत्याऽऽधाराश्रयेणाऽऽधेयस्य प्रतीपगतिः प्रती-
यते, तत्रायमवतरतीति । ज्योतिःसिद्धान्तेऽयं व्यवहृतः ।
तथाहि—“यान्तो भचक्रे लघुपूर्वगत्या खेटास्तु तस्यापर-
शीघ्रगत्या । कुलालचक्रे भ्रमिवामगत्या यान्तो न कीटा
इव भान्ति यान्तः ॥” इति सिद्धान्तशिरोमणिगोलाध्याये
भास्कराचार्य्येणोक्त इति । एवं हि श्रीमद्भागवते पञ्चमस्क-
न्धे द्वाविंशतितमऽध्यायेऽपि यथा कुलालचक्रेण भ्रमता सह
भ्रमतां तदाश्रयाणां पिपीलिकादीनां गतिरन्यैव प्रदेशान्त-
रेष्वप्युपलभ्यमानत्वात्, एवं नक्षत्रराशिभिरुपलक्षितेन
कालचक्रेण” इत्यादि ॥ ५९७ ॥

तप्तभ्राष्ट्रतिलन्यायः ॥ ५९८ ॥

तद्यथा—तप्ते भ्राष्ट्रे तिलाः प्रक्षिप्ता मुहूर्तमपि नावतिष्ठ-

न्ते, एवं प्रकृतान्तरेऽपि । अयं न्यायः “स्थानेऽन्तरतमः” १ ।
१ । ५० । इति सूत्रमहाभाष्ये स्पष्टः ॥ ५९८ ॥

पाठक्रमादर्थक्रमो बलीयानितिन्यायः ॥ ५९९ ॥

यथा—“अनङ्गाहमुदहारि या त्वं हरसि शिरसा कुम्भं
भगिनि साचीनमभिधावन्तमद्राक्षीः” इति । तस्य यथेष्टम-
भिसम्बन्धो भवति—उदहारि भगिनि या त्वं कुम्भं हरसि
शिरसानङ्गाहं साचीनमभिधावन्तमद्राक्षीरिति । अत एवाऽऽ-
नुपूर्व्येण सन्निविष्टानां यथेष्टमभिसम्बन्ध इति न्यायोप्यव-
तरतीति । “न पदान्त—” १ । १ । ५८ । इति सूत्रमहाभाष्य-
कैयटयोः स्पष्टः ॥ ५९९ ॥

सम्बन्धिशब्दैर्वा तुल्यमेतदिति न्यायः ॥ ६०० ॥

तद्यथा—सम्बन्धिशब्दाः—मातरि वर्तितव्यं, पितरि वर्ति-
तव्यं, शुश्रूषितव्यमिति । न चोच्यते स्वस्यां मातरि स्वस्मि-
न्पितरीति । सम्बन्धाद्गम्यते—या यस्य माता, यो यस्य
पितेति “आदिरन्त्येन सहेता” १ । १ । ७१ । इति सूत्रम-
हाभाष्ये स्पष्टम् ॥ ६०० ॥

नामैकदेशे नामग्रहणमिति न्यायः ॥ ६०१ ॥

यथा—दत्तः—देवदत्तः, भामा—सत्यभामा, भीमः—भीम-
सेन इत्यादि ज्ञेयम् ॥ ६०१ ॥

रूपसामान्यन्यायः ॥ ६०२ ॥

तद्यथा—तानेव शाटकानाच्छादयामो ये मथुरायाम्,
तानेव शालीन्भुञ्ज्महे ये मगधेषु, तदेवेदं भवतः कार्षापणं

यन्मथुरायां गृहीतमित्यादि । अन्यस्मिँश्चान्यस्मिँश्च रूपसा-
मान्यात्तदेवेदमिति भवतीति “ अइउण् ” इति सूत्रमहा-
भाष्य उक्तः ॥ ६०२ ॥

येषां संघाता अर्थवन्तोऽवयवा अपि तेषा-
मर्थवन्त इति न्यायः ॥ ६०३ ॥

तद्यथा—“एकश्चक्षुष्मान्दर्शने समर्थस्तत्समुदायश्च शत-
मपि समर्थम्, एकश्च तिलस्तैलदाने समर्थस्तत्समुदायश्च
खारीशतमपि समर्थम् ” इत्ययं “हयवरट्” सूत्रमहाभाष्ये
स्पष्टः ॥ ६०३ ॥

येषां पुनरवयवा अनर्थकास्समुदाया अपि
तेषामनर्थका इति न्यायः ॥ ६०४ ॥

तद्यथा—“एकोन्धो दर्शनेऽसमर्थस्तत्समुदायश्च शत-
मपि दर्शनेऽसमर्थम्, एका सिकता तैलदानेऽसमर्था तत्स-
मुदायश्च खारीशतमप्यसमर्थम् ” इत्यपि “हयवरट्” सूत्र-
भाष्ये ॥ ६०४ ॥

अन्येन चाऽन्यस्य विधिर्भवतीति न्यायः ६०५ ॥

तद्यथा “देवदत्तसमाशं शरावैरोदनेन च यज्ञदत्तः प्रति
विधत्ते, तथा संग्रामं हस्त्यश्चरथपदातिभिः” इति “येन विधि-
स्तदन्तस्य” १ । १ । ७३ । इति सूत्रभाष्य उक्तः ॥ ६०५ ॥

कार्यविपरिणामात्सिद्धमिति न्यायः ॥ ६०६ ॥

अत्राऽन्यस्य विपरिणामाऽसम्भवात्सामर्थ्यात्कार्यत्वेन

बुद्धिर्गृह्यते, तेन तु कार्य्यशब्दो बुद्धिपर्याय इति कैयटः॥
 अत एव भाष्ये कार्य्या बुद्धिः, सा विपरिणम्यत इत्यु-
 क्तम् । तद्यथा-कश्चित्कश्चिदुपदिशति-प्राचीनं ग्रामादाम्ना
 इति, तस्य सर्वत्राम्नाबुद्धिः प्रसक्ता । ततः पश्चादाह-
 ये क्षीरिणोऽवरोहवन्तः पृथुपर्णास्ते न्यग्रोधा इति, स तत्रा-
 म्नाबुद्ध्या न्यग्रोधबुद्धिं प्रतिपद्यते । स ततः पश्यति बुद्ध्या,
 आम्नाँश्चापकृष्यमाणान्न्यग्रोधाँश्चाऽधीयमानान् । नित्या
 एव च ह्यस्मिन्विषये आम्ना नित्याश्च न्यग्रोधाः, बुद्धिस्तस्य
 विपरिणम्यत इत्येवं प्रकृतेऽप्युहनीयम् । प्राचीनमिति-प्रा-
 चि देशे प्राक् लुप्तास्तात्यन्तम् । ततः “विभाषाञ्चैरदिक्-
 स्त्रियाम्” ५ । ४ । ८ । इति स्वार्थे खः । तत्र सप्तम्यर्थस्या-
 भिहितत्वादन्तर्भूतत्वाच्च प्रथमा विभक्तिः कृतेति “स्था-
 निवदादेशोऽनलिवधौ” १ । १ । ५६ । इति भाष्यकैयटयोः
 स्पष्टम् ॥ ६०६ ॥

पितापुत्रन्यायः ॥ ६०७ ॥

तद्यथा स एव कश्चित्प्रति पिता भवति, कश्चित्प्रति पुत्रो
 भवत्येवं प्रकृतेऽपि बोध्यमिति “तस्मिन्निति निर्दिष्टे
 पूर्वस्य” १ । १ । ६६ इति सूत्रभाष्ये स्पष्टम् ॥ ६०७ ॥

भेर्याघातन्यायः ॥ ६०८ ॥

तद्यथा भेर्याघातो भेरीमाहृत्य कश्चिद्विंशतिपदानि
 गच्छति, कश्चिद्विंशत्, कश्चिच्चत्वारिंशदेवं प्रकृतेऽपि ॥ ६०८ ॥

आत्माश्रयन्यायः ॥ ६०९ ॥

स्वापेक्षत्वमात्माश्रयः । स चोत्पत्तिस्थितिज्ञसिद्धारा
त्रेधेत्यत्र संक्षेपोऽन्यत्र विस्तरः ॥ ६०९ ॥

अन्योन्याश्रयन्यायः ॥ ६१० ॥

स्वग्रहसापेक्षग्रहसापेक्षग्राहकरूप इति तार्किकाः । परस्पर-
ज्ञानसापेक्षज्ञानाश्रयरूप इति स्मार्त्ताः । यथाऽन्योन्याश्रयाणि
कार्याणि शास्त्रे न प्रथन्ते, यथा नौर्नावि बद्धा नेतरत्राणाय
भवतीति महाभाष्ये वृद्धिरादैजादिबहुसूत्रव्याख्यानावसरेऽ-
भिहितम् । तथा चाऽन्यत्रोक्तम्—“हलन्त्यम्” “आदिरन्त्येन
सहेता” इत्येतयोर्मिथो हलिच्छब्दावबोधाय ह्यन्योन्याश्रय
आगत इति संक्षेपः । अयमपि चात्माश्रयवन्नेधा ॥ ६१० ॥

चक्रकन्यायः ॥ ६११ ॥

अन्योन्याश्रय एवाऽऽवर्त्तितः चक्रकं भवति । तच्च स्वापे-
क्षापेक्ष्यपेक्षित्वरूपमिति । अस्यापि ह्यात्माश्रयवन्नैविध्य-
मिति ॥ ६११ ॥

अनवस्थान्यायः ॥ ६१२ ॥

उपपाद्योपपादकयोरविश्रान्तिरिति मीमांसकाः । अव्य-
वस्थितपरंपरोपाधिनाऽनिष्टप्रसङ्गरूप इत्यन्ये । “धातोः” ३ ।
१।९। इति सूत्रमहाभाष्ये तु—“आ कुतोऽयं धात्वधिकारः ।
किं प्राग् लादेशादाहो सिदात्तृतीयाध्यायपरिसमाप्तेः” इति
बहुधा संमीमांस्य “ननु चोक्तमलुनन्नपुनन्नित्यत्रापि प्राप्नोति।

नैष दोषः । लोपे कृते न भविष्यति । नाऽत्र लोपः प्राप्नोति । किं कारणम् । ईत्वेन बाध्यते । नाऽत्रेत्वं प्राप्नोति । किं कारणम् । अन्तिभावेन बाध्यते । नाऽत्रान्तिभावः प्राप्नोति । किं कारणम् । जुस्भावेन बाध्यते । नाऽत्र जुस्भावः प्राप्नोति । किं कारणम् । लोपेन बाध्यते । लोप-ईत्वेन । ईत्वमन्तिभावेन । अन्तिभावो जुस्भावेन । जुस्भावो लोपेनेति चक्रकमनवस्था च प्रसज्येत” इत्याद्युक्तमित्यन्यत्र विस्तरः । किञ्च—पञ्चदशीग्रन्थस्य तत्त्वविवेकाख्यप्रथमविवेके—“विकल्पो निर्विकल्पस्य सविकल्पस्य वा भवेत् । आद्ये व्याहतिरन्यत्राऽनवस्थाऽऽत्माश्रयादयः ॥ ” इत्यत्राऽऽत्माश्रयाऽन्योन्याश्रयचक्रकाऽनवस्थाश्चत्वार एवोक्ताः । तथाहि—विकल्प इति सविकल्पस्य वा निर्विकल्पस्य वा लक्ष्यत्वमिति । तयोर्विकल्पस्त्वया कृतः । स किं निर्विकल्पस्य उत विकल्पस्य भवेत् । आद्ये पक्षे व्याहतिस्त्वयोक्तो व्याघात एव । अन्यत्र द्वितीयपक्षेऽनवस्थादयः । आदिपदेनात्माश्रयाऽन्योन्याश्रयचक्रकाणि गृह्यन्ते । तथाहि—सविकल्पस्य विकल्प-इत्यत्र विकल्पेन सह वर्तत इत्यत्र तृतीयान्तविकल्पपदेन प्रथमान्तविकल्पपदेन चैक एव विकल्पोऽभिधीयते, द्वौ वा । एक एव चेत्स्वयमेक एव विकल्पाश्रयविशेषणतयाऽऽश्रयस्तदाश्रितो विकल्पश्चेत्तदात्माश्रयता । द्वौ चेत्तदा तृतीयान्तशब्दनिर्दिष्टस्याऽपि विकल्पस्य सविकल्परूपत्वात्तदाश्रयस्याऽपि सविकल्पत्वात्तद्विशेषणभूतो विकल्पः । किं प्रथ-

मान्तशब्दनिर्दिष्ट एव विकल्प उत ताभ्यामन्यः । आद्येऽ-
न्योन्याश्रयता । द्वितीयेऽपि धर्मविशेषणीभूतो विकल्पः
किं प्रथमान्तशब्दनिर्दिष्ट उत तेभ्योऽन्यः । आद्ये चक्रका-
पत्तिः । द्वितीये तस्याप्यन्यस्तस्याप्यन्य इत्यनवस्थापात
इति ॥ ६१२ ॥

सुपेटिकास्थापनन्यायः ॥ ६१३ ॥

यथा समीचीनां पेटिकां दृष्ट्वा स्वस्योत्कृष्टं वस्तु सर्वे
स्थापयन्ति, तथा भगवतः कीर्त्तिं श्रुत्वा स्वबुद्धिरत्नं भग-
वति स्थापयन्तीति श्रीवल्लभचरणैः प्रथमस्कन्धसुबोधिण्यां
ध्वनित इति ॥ ६१३ ॥

पूर्वाबाधेन नोत्पत्तिरुत्तरस्य हि सेत्स्य-
तीति न्यायः ॥ ६१४ ॥

अनेन हि श्रुत्युक्तकालाधिकरणकभोजनादेः प्रवृत्तिम-
त्पुरुषविषयतया विहितस्य सदोपवासादिबोधनवचनसंको-
चतया संकुचितवाक्यार्थस्य यथावदनुष्ठानेन सिध्यत्येव
यथोक्तफलसम्पादकत्वमिति बोध्यमिति धर्मसन्दर्भः ६१४

अतिदेशन्यायः ॥ ६१५ ॥

तद्वत्करणमतिदेशः । यत्र तत्स्थानापन्ने तद्धर्मरूपोऽति-
दिश्यते, तत्रायमवतरतीति ॥ ६१५ ॥

पर्जन्यन्यायः ॥ ६१६ ॥

“पर्जन्यो मेघशब्देऽपि ध्वनदम्बुदशक्रयोः” इति मेदि-
नीकाराभिधानात्पर्जन्यः सशब्दमेघे वर्तते । यथा पर्जन्यो

जलेऽपि वर्षति स्थलेऽपि वर्षत्येवं विवक्षायां प्रवर्त्ततेऽग्रं
 न्यायः । अयम् “इको झल्” १ । २ । ९३ । इति सूत्रमहा-
 भाष्येभिहितः । तद्यथा—“कृतकारि खल्वपि शास्त्रं पर्जन्य-
 वत् । तद्यथा—पर्जन्यो यावदूनं पूर्णं च सर्वमभिवर्षति”
 इति । किञ्चायं भ० गी० अ० ९ श्लो० ९ टीकायां
 नीलकण्ठ्यां व्यवहृतः । तथाहि—“उदासीनवदासीनम्” इति ।
 यथा पर्जन्यो बीजविशेषेषु रागं केषुचिद्वेषं चाऽकृत्वो-
 दासीनस्सन्वर्षति, एवमीश्वरोऽपि पुण्यवत्सु रागं पापिषु द्वेषं
 चाऽकुर्वञ्जगत्सृजतीति प्रोक्तमिति ॥ ६१६ ॥

तद्गुणमुपलभ्यत इति न्यायः ॥ ६१७ ॥

अयम् “उच्चैरुदात्तः” १ । २ । २९ । इति सूत्रमहाभा-
 ष्य उक्तः । तद्यथा—“द्वयो रक्तयोर्वस्त्रयोर्मध्ये शुक्लं वस्त्रं
 तद्गुणमुपलभ्यते । बदरपिटके रिक्तको लोहकंसस्तद्गुण उप-
 लभ्यते” इति ॥ ६१७ ॥

जतुकाष्ठन्यायः ॥ ६१८ ॥

यथा जतु काष्ठञ्च समवेतं प्रयत्नभेदेन जतुनः काष्ठं
 काष्ठाच्च जतु पृथक् क्रियते, तथा यत्र वस्तुतो भिन्नयोः
 केनचिदुपाधिना श्लिष्टयोः पुनः प्रयत्नान्तरेण पृथक्करणं,
 तत्रास्यप्रवृत्तिः । यथा चोक्तं साहित्यदर्पणे दशमपरिच्छेदे
 श्लेषालङ्कारप्रकरणे—“इह केचिदाहुः—सभङ्गश्लेष एव शब्द-
 श्लेषविषयः । यत्रोदात्तादिस्वरभेदाद्भिन्नप्रयत्नोच्चार्यत्वेन
 भिन्नयोः शब्दयोर्जतुकाष्ठन्यायेन श्लेषः” इति ॥ ६१८ ॥

नान्तरीयकन्यायः ॥ ६१९ ॥

नान्तरीयमवश्यंभावीत्यर्थः । यथा—प्रतिबन्धकाभावे
नान्तरीयकार्योत्पत्तिः अवश्यम्भाविनीत्यर्थ इत्युक्तम् ।
यथा च कश्चिदन्नार्थी शालिकलापं सपलालं सतुषमाहरति
नान्तरीयकत्वात्, स यावदादेयं तावदादाय तुषपलालान्यु-
त्सृजति । तथा कश्चिन्मांसार्थी मत्स्यान्सकण्टकान्सशक-
लानाहरति नान्तरीयकत्वात्, स यावदादेयं तावदादाय
शकलकण्टकान्युत्सृजतीति, प्रकृतेष्वेवमिति “स्वरितात्सं-
हितायामनुदात्तानाम्” १ । २ । ३९ । इति सूत्रमहाभाष्य
उक्तोयम् ॥ ६१९ ॥

अवयवार्थवत्त्वात्समुदायार्थवत्त्वमिति
न्यायः ॥ ६२० ॥

अवयवैरर्थवद्भिस्समुदाया अर्थवन्त इत्यर्थः । तद्यथा—
लोके आढ्यमिदं नगरम्, गोमदिदं नगरमित्युच्यते । न च
सर्वे तत्राढ्या भवन्ति, न सर्वे वा गोमन्तः, एवं प्रकृतेऽपि ।
अयं न्यायः ‘अर्थवत्-’ १ । २ । ४५ । इति सूत्रभाष्य उक्तः ॥ ६२० ॥

अवयवा अर्थवन्तो न समुदाय इति
न्यायोऽपि ॥ ६२१ ॥

तद्यथा—यस्य हि यद्द्रव्यं भवति स तेन कार्यं करोति,
यस्य च या गावो भवन्ति स तासां क्षीरं घृतमुपभुङ्क्ते ।
अन्यैरेतद्द्रष्टुमशक्यमित्यपि तद्भाष्ये ॥ ६२१ ॥

अवयवे कृतं लिङ्गं समुदायस्य विशेषकं
भवतीति न्यायः ॥ ६२२ ॥

तद्यथा गोः सक्थनि कर्णे वा कृतं लिङ्गं समुदायस्य
विशेषकम्भवति, एवं प्रकृतेऽपि । “ पूर्ववत्सनः ” १ । ३ ।
६२ । इति सूत्रभाष्य उक्तः ॥ ६२२ ॥

छन्दोवत्कवयः कुर्वन्तीति न्यायः ॥ ६२३ ॥

स्पष्टः । “यू ह्याख्यौ नदी” १ । ४ । ३ । इति सूत्रभाष्य
उक्तः ॥ ६२३ ॥

निरंकुशाः कवय इति न्यायः ॥ ६२४ ॥

अभियुक्तोक्तिरूपोऽयं स्पष्टः । यथोक्तम्—“प्रभुः स्वात-
न्त्र्यमापन्नो यदिच्छति करोति तत् । पाणिनेर्न नदी गङ्गा
यमुना च स्थली नदी ॥” इति ॥ ६२४ ॥

तदेकदेशभूतं तद्ग्रणेन गृह्यत इति
न्यायः ॥ ६२५ ॥

तद्यथा-गङ्गां यमुनां प्रविष्टा अनेका नद्यः गङ्गायमुना-
ग्रहणेन गृह्यन्ते, तथा च देवदत्तास्थो गर्भो देवदत्ताग्रह-

१ “यस्मिन्दश सहस्राणि पुत्रे जाते गवां ददौ । ब्राह्मणेभ्यः प्रियाख्येभ्यः सोऽय-
मुञ्छेन जीवति ॥” इत्यत्र प्रियाख्यपदे-‘अनुपसर्गे हि को विधीयते, इत्याशङ्क्येत्यादिः ।
‘मूलविभुजादित्वात्को भविष्यतीति’तत्समाधानानुसन्धाने तु ‘श्रेयांसिसर्वाण्यधिजग्मुषस्ते,
इत्याद्युदाहरणं बोध्यम् ।

२ “तां पातयां प्रथममास पपात पश्चात्” इत्यादिप्रयोगदर्शनाच्चेति ध्येयम् ।

णेन गृह्यते । “ यस्मा० ” १ । ४ । १३ । इति सूत्रमहा-
भाष्य उक्तः ॥ ६२५ ॥

सर्व इमे स्वभूत्यर्थं प्रवर्तन्त इति न्यायः ॥ ६२६ ॥

सर्वः स्वार्थं समीहत इति न्यायः ॥ ६२७ ॥

ननु स्वार्थपरो लोक इति न्यायः ॥ ६२८ ॥

इमे त्रयः समानाऽभिप्रायकाः । प्रथमः—“हेतुमति च”
३ । १ । २६ । इति सूत्रमहाभाष्योक्तः । तथाहि—“ ये ताव-
देते गुरुश्रुश्रूषवो नाम, तेऽपि स्वभूत्यर्थं प्रवर्तन्ते, पार-
लौकिकश्च नो भविष्यति, इह च नः प्रीतो गुरुरध्यापयि-
ष्यतीति । तथा य एते दासाः कर्मकरा नाम, तेऽपि
स्वभूत्यर्थं प्रवर्तन्ते, भक्तं चैलं च लप्स्यामहे, परिभाषाश्च
नो भविष्यन्ति । तथा य एते शिल्पिनो नाम, एतेऽपि
स्वभूत्यर्थं प्रवर्तन्ते, मित्राणि नो भविष्यन्तीति वेतनं च
लप्स्यामहे ” इति । द्वितीयस्तु—पञ्चतन्त्रोक्तः । तृतीयस्तु—
श्रीमद्भागवतोक्त इति ॥ ६२६ ॥ ६२७ ॥ ६२८ ॥

अतस्मिन्स इत्येतद्भवतीति न्यायः ॥ ६२९ ॥

अयं “पुंयोगादाख्यायाम्” ४ । १ । ४८ । इति सूत्रमहा-
भाष्येऽभिहितः । तथाहि—“ चतुर्भिः प्रकारैरतस्मिन्स
इत्येतद्भवति—तात्स्थ्यात् १, ताद्धर्म्यात् २, तत्सामी-
प्यात् ३, तत्साहचर्या ४ इति । तात्स्थ्यात्तावत्—मञ्चा
हसन्ति, गिरिर्दह्यते । मञ्चा हसन्तीत्यत्र बालेषु मञ्चत्वा-

रोपान्मञ्चशब्दप्रवृत्तिर्हसन्तीति पदान्तरप्रयोगाद्विज्ञायत
इति कैयटः । ताच्छर्म्यात्-जटिनं यान्तं ब्रह्मदत्त इत्याह,
ब्रह्मदत्ते यानि कार्याणि जटिन्यपि तानि क्रियन्त इत्यतो
जटी ब्रह्मदत्त इत्युच्यते । तत्सामीप्यात्-गङ्गायां घोषः,
कूपे गर्गकुलम् । तत्साहचर्यात्-कुन्तान्प्रवेशय, यष्टीः
प्रवेशयेति । इत्येवं यत्र विवक्ष्यते, तत्रायं प्रवर्त्तते ॥ ६२९ ॥

गुडश्लेष्मन्यायः ॥ ६३० ॥

यथा गुडः श्लेष्मिणः श्लेष्माणं वर्द्धयित्वा पश्चात्तं श्ले-
ष्माणं निपातयति, तद्वत्प्रथमं विश्वासमुत्पाद्य शत्रून्संवर्द्धय
विनाशने प्रवर्त्तत इति । तथोक्तम्-“ उच्छेद्यमपि विद्वांसो
वर्द्धयन्त्यरिमेकदा । गुडेन वर्द्धितः श्लेष्मा सुखं वृद्ध्या नि-
पात्यते ॥ ” इति ॥ ६३० ॥

अनवयवे शास्त्रार्थसम्प्रत्यय इति च
न्यायः ॥ ६३१ ॥

सिद्ध्यन्तु धर्मोपदेशनेऽनवयविविज्ञानात्, यथा लौकि-
कवैदिकेष्विति। सिद्धमेतत् । कथम् । धर्मोपदेशनमिदं शास्त्र
म् । धर्मोपदेशनेऽस्मिञ्शास्त्रेऽनवयवेन शास्त्रार्थः सम्प्रतीयते ।
यथा लौकिकवैदिकेषु च कृतान्तेषु । लोके तावत्-ब्राह्मणो न
हन्तव्यः, सुरा न पेयेति । ब्राह्मणमात्रं न हन्यते, सुरामात्रं न
पीयते। यदि चावयवेन शास्त्रार्थसम्प्रत्ययस्स्यात्-एकं च ब्राह्म-
णमहत्वा एकाञ्च सुरामपीत्वाऽन्यत्र कामचारः स्यात् । तथा
पूर्ववया ब्राह्मणः प्रत्युत्थेय इति, पूर्ववयोमात्रं प्रत्युत्थीयते ।

यदि चावयवेन शास्त्रार्थसम्प्रत्ययः स्यात्-एकं पूर्ववयसं प्रत्यु-
त्थायाऽन्यत्र कामचारस्स्यात् । तथा वेदे खल्वपि-“वसन्ते
ब्राह्मणोऽग्निष्टोमादिभिः क्रतुभिर्यजेत”-इति । अग्न्याधान-
निमित्तं वसन्तेवसन्ते इज्यते । यदि चावयवेन शास्त्रार्थ-
सम्प्रत्ययः स्यात्, सकृदिष्ट्वा पुनरिज्यायां न प्रवर्त्तते, एवं
प्रकृतेऽपि ॥ ६३१ ॥

ऊर्ध्वं प्राणा व्युत्क्रामन्ति यूनः स्थविर
आयति । प्रत्युत्थानाभिवादाभ्यां पुनस्ता-
नप्रतिपद्यते ॥ इति न्यायः ॥ ६३२ ॥

अयं न्यायोऽर्थवादरूपः प्रत्युत्थानप्रशंसापरः । इदं
न्यायत्रयम् “एकः पूर्वपरयोः” ६।१।८४ । इति सूत्रभाष्ये
स्पष्टमिति ॥ ६३२ ॥

गुरुकृतदण्डो न दोषावह इति न्यायः ॥ ६३३ ॥

अयं “वाक्यादेरामन्त्रितस्याऽसूयासम्मतिकोपकुत्सनभ-
र्त्सनेषु” ८।१।८ । इति सूत्रमहाभाष्ये ध्वनितः । तथाहि-
असूयाकुत्सनयोः कोपभर्त्सनयोश्चैकार्थत्वात्पृथक्त्वनिर्दे-
शस्याऽनर्थकत्वमाशङ्क्यैवं तर्ह्याह-“सामृतैः पाणिभिर्घ्नन्ति
गुरवो न विषोक्षितैः । लालनाश्रयिणो दोषास्ताडनाश्रयिणो
गुणाः” इति प्रतिवाक्येनेति ॥ ६३३ ॥

तुलायष्टिन्यायः ॥ ६३४ ॥

यथा तुलायष्टिः स्तोकेनोन्नतिमायाति, स्तोकेन यात्य-

धोगतिम्, एवं खलजनोऽपि स्तोकेनोन्नतिमायाति,
स्तोकेनाधोगतिं याति ॥ ६३४ ॥

सङ्गुणदोषन्यायः ॥ ६३५ ॥

अयं पद्येन विवृतः । तथाहि—“सन्तप्ताऽयसि संस्थितस्य
पयसो नामापि न ज्ञायते मुक्ताकारतया तदेव नलिनीपत्र-
स्थितं राजते । स्वात्यां सागरशुक्तिकुक्षिपतितं तज्जायते मौ-
क्तिकं प्रायेणाऽधममध्यमोत्तमगुणः संवासतो जायते ॥” इति
न्यायद्वयं पञ्चतन्त्रे विवृतमिति ॥ ६३५ ॥

अब्धिफेनादिन्यायः ॥ ६३६ ॥

अयं न्यायो दृग्दृश्यद्वयविवेकाऽपरनामवाक्यसुधाकरग्र-
न्थे व्यवहृतः । तथाहि—“सृष्टिर्नाम ब्रह्मरूपे सच्चिदानन्दव-
स्तुनि । अब्धौ फेनादिवत्सर्वनामरूपप्रसारणम् ॥” इति ।
अस्यार्थः—ब्रह्मस्वरूपे सच्चिदानन्दवस्तुन्यारोपितनामरूप-
योरवस्तुत्वादधिष्ठानस्य तद्वद्वैलक्षण्यं द्योतयति वस्तु-
शब्दः । सच्चिदानन्दश्च तद्वस्तु चेति सच्चिदानन्दवस्तु, तस्मि-
न्—परमार्थसच्चिदानन्दलक्षणे ब्रह्मणीत्यर्थः । नाम च रूप-
श्च नामरूपे, सर्वे च ते नामरूपे च तयोः प्रसारणं—विस्तारः
विततिः, सृष्टिरित्युच्यते । एतदुक्तं भवति ब्रह्मणाऽव-
स्थिताया विक्षेपात्मिकाया मायायास्तस्मिन्नेव ब्रह्मणि
समस्तनामरूपाकारेण विवर्तनं यत्सैव सृष्टिरित्युच्यते
इति । अत्र न्यायरूपदृष्टान्तमाह—अब्धौ फेनादिवदिति ।
अब्धाववस्थिताया विक्षेपात्मिकाया मायायास्तत्रैव फेनत-

रङ्गबुद्बुदाकारेण विवर्तनं सृष्टिशब्देनोच्यते, तथाऽत्रापीति
भावः ॥ ६३६ ॥

निवातस्थितदीपन्यायः ॥ ६३७ ॥

“निवातावाश्रयावातौ शस्त्राऽभेद्यं च वर्म्मं यत्” इत्य-
मरः । अत्र निवातपदेन निरुद्धो निवृत्तो वा वातो वायुर्य-
स्मादित्यर्थकं वायुरहितं स्थानमुच्यते, निवाते स्थितो निवा-
तस्थितः, निवातस्थितश्चासौ दीपश्चेति निवातस्थितदीपः ।
यथा निवातस्थले स्थापितो दीपो निश्चलो भवति, तथा
शमप्राप्तं चित्तमपि निश्चलं भवतीत्यर्थः । उक्तञ्च वादसुधा-
याम्—“निर्विकल्पस्समाधिः स्यान्निवातस्थितदीपवत्” इति ।
श्रीमद्भगवद्गीतायामपि—“यथा दीपो निवातस्थो नेङ्गते
सोपमा स्मृता । योगिनो यतचित्तस्य युञ्जतो योगमात्मनः॥”
इति अ० ६ श्लो० १९ ॥ ६३७ ॥

जलतरंगन्यायः ॥ ६३८ ॥

यथा जलगुणा माधुर्यद्रवशैत्यादयो जलस्योपरि वात-
वशात्तरङ्ग उत्पन्ने सति जलविवर्त्तत्वेन जलनिष्ठे तस्मिँ-
स्तरङ्गे प्राप्य तरङ्गोत्पत्त्यनन्तरं तरङ्गविवर्त्तत्वेन तरङ्गनिष्ठे
फेनेप्यनुगताः । जलं, तरङ्गः, फेन इति भेदव्यवहारे विद्य-
मानेऽपि जलादीनां माधुर्यद्रवशैत्यव्यतिरेकेण स्वरूपाभा-
वतया तेषां माधुर्यद्रवशैत्यात्मकत्वात्पूर्वपूर्वाऽधिष्ठानस्यैवो-
त्तरोत्तरव्यावृत्ताकारेण विवर्त्तमानत्वात् । उत्तरोत्तरकार्यस्य

पूर्वाधिष्ठानानन्यत्वं प्रदर्शितमनेन न्यायेन । उक्तं च—“माधुर्यद्रवशैत्यादिनीरधर्मास्तरङ्गके । अनुगम्याथ तन्निष्ठे फेनेप्यनुगता यथा ॥” इति वादसुधाकरः ॥ ६३८ ॥

प्रसिद्धानुवादेनाऽप्रसिद्धं निरूपणीयमिति न्यायः ॥ ६३९ ॥

अयं न्यायो दृग्दृश्यविवेकाऽपरपर्यायवाक्यसुधाख्यग्रन्थटीकायां व्यवहृतः । तत्र हि—“रूपं दृश्यं लोचनं दृग्दृश्यं दृक्तु मानसम् । दृश्या धीवृत्तयः साक्षी दृगेव न तु दृश्यते ॥” इति प्रथमपद्योपोद्धाते । यथा प्रारोक्षितस्य ग्रन्थस्याविज्ञेन परिसमाप्तिप्रचयगमनाय शिष्टाचारपरिपालनाय च केवलकूटस्थप्रत्यग्बोधरूपपरमात्मस्वरूपानुस्मरणलक्षणं मंगलमाचरन्सच्चिदानन्दाऽखण्डैकरसस्वरूपाऽवस्थानलक्षणस्य मोक्षस्य तत्त्वमस्यादिमहावाक्यार्थापरोक्षज्ञानफलकत्वात्, वाक्यार्थज्ञानस्य चान्वयव्यतिरेकाभ्यां पदार्थपरिशोधनपूर्वकत्वात्, पदार्थपरिशोधनस्य ‘प्रसिद्धानुवादेनाऽप्रसिद्धं निरूपणीयम्’ इति न्यायेन प्रतिशरीरमहमहमिति प्रसिद्धजीववाचकत्वं पदार्थपरिशोधनपूर्वकत्वात्, श्रीमच्छङ्कराचार्यैः श्रीमच्छारीरकमहाशास्त्रे प्रतिपादितमर्थं हृदि निधाय प्राण्यनुजिघृक्षया दृग्दृश्यविवेकद्वारा प्राधान्येन त्वंपदार्थपरिशोधनपरमिदं प्रकरणमारभमाणः परमकृपानिधिः श्रीभारतीतीर्थगुरुः प्रकरणप्रतिपाद्यमानमर्थं संक्षिप्य प्रथमश्लोकेन तावदर्शयति—रूपमित्युक्तमिति ॥ ६३९ ॥

अङ्गारन्यायः ॥ ६४० ॥

यथा—अङ्गार उष्णस्तापयुक्तश्चेद्धस्तं दहति, उष्णेऽङ्गारे
गृहीते हस्तो दग्धो भवतीत्यर्थः । शीतलश्चेत्स हस्तं मलि-
नीकरोति च, एवमङ्गारस्वभावो दुष्टजनोऽपि । अत एव
तत्संसर्गं न कुर्यादिति विषयेऽस्य प्रवृत्तिरिति ॥ ६४० ॥

बुभुक्षितः किं द्विकरेण भुङ्क्त इति न्यायः ६४१ ॥

अयं लालसातिशये वर्तते । यथा—“जागर्त्ति लोको
ज्वलति प्रदीपः सखीजनः पश्यति कौतुकं मे । क्षणैकमात्रं
कुरु कान्त धैर्यं बुभुक्षितः किं द्विकरेण भुङ्क्ते ॥” इति ॥ ६४१ ॥

बुभुक्षितं न प्रतिभाति किञ्चिदिति न्यायः ६४२ ॥

उक्तञ्च—“जागर्त्तु लोको ज्वलतु प्रदीपः सखीजनः
पश्यतु कौतुकन्ते । क्षणैकमात्रं न करोमि धैर्यं बुभुक्षितं
न प्रतिभाति किञ्चित् ॥” इति पूर्वन्यायस्य प्रतिवाक्यमिद-
मिति । इमौ द्वौ न्यायौ प्रश्नोत्तररूपौ ज्ञेयाविति ॥ ६४२ ॥

बुभुक्षितः किं न करोति पापमिति न्यायः ६४३ ॥

दरिद्रः किं न कुरुत इति न्यायः ॥ ६४४ ॥

इमौ द्वौ स्पष्टार्थाविति ॥ ६४३ ॥ ६४४ ॥

निरस्तपादपे देश एरण्डोऽपि द्रुमायत
इति न्यायः ॥ ६४५ ॥

यत्र बहुलसज्जनदुर्लभत्वेऽल्पज्ञादरस्तत्रायं प्रवर्त्तते ।
उक्तञ्च—“यत्र विद्वज्जनो नास्ति श्लाघ्यस्तत्राऽल्पधीरपि ।

निरस्तपादपे देश एरण्डोपि दुमायते॥” इति । एरण्डाश्चित्र-
काख्यः क्षुद्रवृक्षविशेषः ॥ ६४५ ॥

सर्वं खलस्य चरितं मशकः करोतीति
न्यायः ॥ ६४६ ॥

स्पष्टार्थः । उक्तं च-“प्राक्पादयोः पतति खादति पृष्ठमांसं
कर्णे कलं किमपि रौति शनैर्विचित्रम् । छिद्रं निरूप्य
सहसा प्रविशत्यशंकः सर्वं खलस्य चरितं मशकः करोति॥”
इति ॥ ६४६ ॥

छिद्रेष्वनर्था बहुलीभवन्तीति न्यायः ६४७॥

यत्र दुःखादुःखान्तरप्राप्तिरिति विवक्ष्यते, तत्रायमवतर-
तीति । उक्तञ्च-“एकस्य दुःखस्य न यावदन्तं गच्छास्यहं
पारमिवार्णवस्य । तावद्वितीयं समुपस्थितं मे छिद्रेष्व-
नर्था बहुलीभवन्ति ॥” इति । किञ्च-“क्षते प्रहारा निपत-
न्त्यभीक्ष्णं धनक्षये दीव्यति जाठराग्निः । आपत्सु वैराणि
समुल्लसन्ति छिद्रेष्वनर्था बहुलीभवन्ति ॥ ” इति विष्णु-
शर्म्मा ॥ ६४७ ॥

जलबिन्दुनिपातन्यायः ॥ ६४८ ॥

यथा जलकणिकापातेन घटः क्रमशः पूर्यते, एवं वि-
द्यानां धर्मस्य धनस्य च क्रमशः सञ्चयो भवतीति विषयेऽ-
स्य प्रवृत्तिरिति । उक्तञ्च-“जलबिन्दुनिपातेन क्रमशः
पूर्यते घटः । स हेतुस्सर्वविद्यानां धर्मस्य च धनस्य
च ॥ ” इति ॥ ६४८ ॥

अनुक्तमप्यूहति पण्डितो जन इति न्यायः ६४९

विचक्षणो जनोऽकथितमपि विषयमनुभवतीति भाव
इति विषयेऽस्य प्रचारः । उक्तञ्च—“उदीरितोऽर्थः पशुनापि
गृह्यते हयाश्च नागाश्च वहन्ति चोदिताः । अनुक्तमप्यूहति
पण्डितो जनः परेङ्गितज्ञानफला हि बुद्धयः ॥” इति ॥ ६४९ ॥

काचमणिन्यायः ॥ ६५० ॥

यथा मणिकाचयोः परीक्षाकाल एवायं काचोऽयं मणि-
रिति निश्चीयते, एवं यत्र विवक्षा, तत्रायं प्रवर्तते । उक्तं
च—“मणिर्लुठति पादेषु काचः शिरसि धार्यते । क्रयविक्र-
यवेलायां काचः काचो मणिर्मणिः ॥” इति ॥ ६५० ॥

काकपिकन्यायः ॥ ६५१ ॥

गोगवयन्यायः ॥ ६५२ ॥

एवमिमावपि न्यायौ काचमणिन्यायसमानविषयौ ।
तथाहि—“काकः कृष्णः पिकः कृष्णः को भेदः पिककाकयोः ।
प्राप्ते वसन्तसमये काकः काकः पिकः पिकः ॥” इति ।
“यथा गोगवयभ्रान्तिः कस्य नाम न जायते । दोहने ज्ञायते
सम्यग्गौरेषा गवयो नहि ॥” ॥ ६५१ ॥ ६५२ ॥

करिघण्टान्यायः ॥ ६५३ ॥

यत्र बलापेक्षया बुद्धेर्महत्त्वं विवक्ष्यते, तत्रास्यावतारः ।
उक्तं च—“मतिरेव बलाद्वरीयसी यदभावे करिणामियं दशा ।
इति घोषयतीव डिण्डिमः करिणो हस्तिपकाहतः कणन् ॥”
इति ॥ ६५३ ॥

षट्कर्णो भिद्यते मन्त्र इति न्यायः ॥६५४॥

मन्त्रः मंत्रणाकार्यम् । षट्संख्याकाः कर्णा यस्मिंस्तथाभूतः, तृतीयपुरुषश्रुत इत्यर्थः । भिद्यते प्रकाशं यातीति स्पष्टः ॥ ६५४ ॥

अन्धकवर्तकीयन्यायः ॥ ६५५ ॥

अन्ध एव अन्धकः । स्वार्थे कः । नेत्रविहीन इत्यर्थः । वर्तिका पक्षिविशेषः । वनचटका इति प्रसिद्धा । देशभाषायां तु 'बटेरा' इति प्रसिद्धा । "वर्तका शकुनौ प्राचाम्" उदीचान्तु वर्तिकेति स्त्रीप्रत्यये सि० कौ० गणसूत्रादित्वविकल्पः । अन्धकश्च वर्तिका चाऽनयोस्समाहारः—अन्धकवर्तकम् "स नपुंसकम्" २ । ४ । १७ । इति नपुंसकत्वम् । अन्धकवर्तकमिवान्धकवर्तकीयम् "समासाच्च तद्विषयात्" ५ । ३ । १० । इति सूत्रेण छप्रत्ययः । छस्येयः । अयं न्यायः काकतालीयन्यायविदवितर्कितेष्टलाभेऽनिष्टलाभेचावतरति । यथा कश्चिदन्धकः पुमान्करतलेन करं ताडयन्वर्तते, तस्य हस्तद्वयमध्ये वर्तिका पक्षिविशेषो दैवात्समायाति, स तु दुर्लभः, तथा मानुषजन्मनि सतां सङ्गोऽतिदुर्लभः । अत एवोक्तम्—"संसारसागरमिमं भ्रमता नितान्तं जीवेन मानवभवः समवापि दैवात् । तत्रापि यद्भुवनमान्यकुले प्रसूतिस्सत्सङ्गतिश्च तदिहान्धकवर्तकीयम् ॥" इति । किञ्च—यथाऽन्धकस्य पुंसः पादन्यासोऽतर्कितो वर्तिकाख्यविहगोपरि पतेत्, तथा तत्सदृशमन्धकवर्तकीयमिति । इत्यादयः प्रायेणान्योन्यं मिलन्तीति ॥ ६५५ ॥

योगाद्वृद्धिर्बलीयसीति न्यायः ॥ ६५६ ॥

योगादित्यस्य यौगिकात्प्रकृतिप्रत्यययोगलभ्यार्थवाच-
कादित्यर्थः । रूढिस्तु-प्रकृतिप्रत्ययार्थमनपेक्ष्य शाब्दबो-
धजनकशब्दात्मिकेति । विस्तरस्त्वन्यत्रेति ॥ ६५६ ॥

यथा नाम तथा गुण इति न्यायः ॥ ६५७ ॥

स्फुटः ॥ ६५७ ॥

अशक्तोऽहं गृहारम्भे शक्तोऽहं गृहभञ्जन
इति न्यायः ॥ ६५८ ॥

अयम् “सूचीमुखि दुराचारे रण्डे पण्डितमानिनि ।
असमर्थो गृहारम्भे समर्थो गृहभञ्जने ॥” इति पद्यमूलकः
प्रतीयते । चटकाम्प्रति वानरवाक्यमिदम् । अस्याख्यायिका
तु पंचतन्त्रादिग्रन्थेभ्योऽवसेया, नेह विस्तरः ॥ ६५८ ॥

अन्तर्दीपिकान्यायः ॥ ६५९ ॥

अयं मुण्डकोपनिषदीयशांकरभाष्ये । तथाहि-“सत्येन
लभ्यस्तपसा ह्येष आत्मा सम्यग्ज्ञानेन ब्रह्मचर्य्येण नि-
त्यम्” इति । नित्यं सदा, नित्यं सत्येन, नित्यं तपसा,
नित्यं सम्यग्ज्ञानेनेति सर्वत्र नित्यशब्दोऽन्तर्दीपिकान्याये-
नानुषक्तव्य इति ॥ ६५९ ॥

अस्त्रमस्त्रेण शाम्यतीति न्यायः ॥ ६६० ॥

अयं मण्डनमिश्राऽपरपर्यायसुरेश्वराचार्य्यकृतनैष्क-
र्मसिद्धिटीकायामुक्तः । तथाहि-“नन्वस्त्रमस्त्रेण शाम्यतीति

न्यायेन काम्यैः काम्यानां निषिद्धैर्निषिद्धानां निवृत्तिरस्ति-
त्यत आह—न च काम्यैः' इति ॥ ६६० ॥

यादृशं तादृशमेव साधयतीति न्यायः ६६१ ॥
चौरान्वेषणे चौर एव प्रयोक्तव्य इति
न्यायः ॥ ६६२ ॥

इमावपि 'अस्त्रम् ० ६६०' इति न्यायसमकक्षायामवत-
रत इति ॥ ६६१ ॥ ६६२ ॥

आकाशमुष्टिहननन्यायः ॥ ६६३ ॥

अयमसम्भववस्तुनि प्रयत्नकरणेऽवतरतीति सर्वदर्श-
नसंग्रहीयजैमिनीये ध्वनितः ॥ ६६३ ॥

कूपयन्त्रघटिकान्यायः ॥ ६६४ ॥

अयं मृच्छकटिकाख्यप्रकरणदशमांकैकोनषष्टितम ५९
श्लोकेन व्याख्यातः । तथाहि—“काँश्चित्तुच्छयति प्रपूरयति
वा काँश्चिन्नयत्युन्नतिं काँश्चित्पातविधौ करोति च पुनः
काँश्चिन्नयत्याकुलान् । अन्योन्यं प्रतिपक्षसंहतिमिमां लोक-
स्थितिं बोधयन्नेष क्रीडति कूपयन्त्रघटिकान्यायप्रसक्तो
विधिः॥” इति । अस्यार्थः प्रकारान्तरेणाऽपि—गम्भीरकूपादपि
यन्त्रेण घटिका उत्तोल्यते, एवमतिदुर्बोधत्वेन गम्भीरादपि
शास्त्रादुपदेशादिरूपयन्त्रेण सारोद्धरणं भवतीति ॥ ६६४ ॥

क्षीरं विहायाऽरोचकग्रस्तः सौवीररुचिम-
नुभवतीति न्यायः ॥ ६६५ ॥

“सौवीरं काञ्जिके स्रोतोऽने च बदरीफले” इति मेदि-

नीकाराभिधानादत्र सौवीरं काञ्जिकं ज्ञेयमिति । यथा-
सुखाभिव्यक्तिर्मुक्तिरिति पक्षं परित्यज्य दुःखनिवृत्तिरेव
मुक्तिरिति स्वीकारः प्रकृतन्यायमनुभावयतीति सर्वदर्श-
नसंग्रहेऽक्षपादीयेऽभिहितः ॥ ६६५ ॥

गगनरोमन्थन्यायः ॥ ६६६ ॥

अयमप्यसम्भववस्तुनि व्यर्थप्रयत्नकरणे प्रवर्तते ।
पशूनामुद्गीर्य चर्वणं रोमन्थ उच्यते । 'उगल' इति
मुलतानभाषा । स० द० सं० पाणिनिरामानुजनयोः
स्पष्टः ॥ ६६६ ॥

पवनताडनन्यायः ॥ ६६७ ॥

अयमपि तथा ॥ ६६७ ॥

पीलुपत्रफलन्यायः ॥ ६६८ ॥

यथा-पीलुवृक्षस्य पत्राणि कटुकानि, फलानि च मधु-
राणि । द्वयोः पत्रफलयोः पीलुजन्यत्वात्साम्यमिति ।
अयञ्चाऽत्यन्ताऽसङ्गतमूर्खवितर्ककथनाविर्भावे प्रवर्तते ।
एवञ्चाऽभेदसाधको हेतुर्गोमयपायसीयन्यायवदाभासत-
पीलुपत्रफलन्यायवदाभासतां च भजेदिति बौद्धे । विस्त-
रस्तु तत्रैवेति ॥ ६६८ ॥

तमोदीपन्यायः ॥ ६६९ ॥

तथाहि-"अज्ञानं ज्ञातुमिच्छेद्यो मानेनाऽत्यन्तमूढधीः ।
स तु नूनं तमः पश्येद्दीपेनोत्तमतेजसा ॥" इति वेदान्त-
सिद्धान्तमुक्तावली ॥ ६६९ ॥

छत्रिन्यायः ॥ ६७० ॥

यथा-लोके छत्रिणो यान्तीति प्रयोगे सपरिवारे राज्ञि गच्छति छत्र्यच्छत्रिसमुदाये छत्रिशब्दो वर्तते । अयं न्यायः शारीरकसूत्रशाङ्करभाष्ये १ । २ । ११ ।, १ । २ । १२ ।, ३ । ३ । ३४ । सूत्रत्रयविवृतौ व्यवहृतः । तत्र हि-“ऋतं पिबन्तौ सुकृतस्य लोके गुहां प्रविष्टौ परमे पराद्धये । छायातपौ ब्रह्मविदो वदन्ति पञ्चाग्नयो ये च त्रिणाचिकेताः ॥” इति कठवल्लीश्रुत्यर्थे-तत्र किमिह बुद्धिजीवौ निर्दिष्टौ, उत-जीवपरमात्मानाविति बहुधा संमीमांस्य ऋतं पिबन्तावित्यत्र तु जीवे पिबत्यशनाद्यतीतः परमात्माऽपि तत्साहचर्याच्छत्रिन्यायेन पिबतीत्युपचर्यत इत्याद्युक्तम् । विस्तरभिया नेह प्रपञ्च्यत इति ॥ ६७० ॥

न हि कठोरकण्ठीरवस्य कुरङ्गशावः प्रतिभटो भवतीति न्यायः ॥ ६७१ ॥

कण्ठीरवः सिंहः । ‘कण्ठीरवो मृगारिपुः’ इत्यमरः । कुरङ्गस्य मृगस्य शावः, शिशुरित्यर्थः । प्रतिभटः सम्मुख-युद्धकर्त्ता । अयं न्यायो बलवता सह निर्बलो नैव योद्धुं क्षमत इत्यर्थविवक्षायां प्रवर्तते । उक्तं हि स० द० सं० अक्षपाददर्शने-‘ननु गगनादिकमकर्तृकं शरीराजन्यत्वाद्गगनवदिति चेत्-नैतत्परीक्षाक्षममीक्ष्यते, न हि कठोर-कण्ठीरवस्य इत्यादि ॥ ६७१ ॥

पाटच्चरलुण्ठिते वेश्मनि यामिकजागरण-
मिति न्यायः ॥ ६७२ ॥

पाटच्चरश्चौरः । यामिकः प्रहरकः । 'पहिरेदार' इति,
'चौकीदार' इति च भाषा । प्रयोजनाऽनुपयुक्तवेलायामय-
मवतरतीति खण्डने स्पष्टः ॥ ६७२ ॥

मध्यदीपकन्यायः ॥ ६७३ ॥

पुरोक्तमध्यमणिवदस्य प्रवृत्तिरिति ॥ ६७३ ॥

लोष्टप्रस्तारन्यायः ॥ ६७४ ॥

लोष्टस्य मृत्तिकापिण्डस्य प्रस्तारो विस्तार इति यावत् ।
अयं यथा मृत्पिण्डस्य कुलालो नानावैचित्र्यं घटशरावप्रति-
कृतिप्रभृतिरूपं रचयत्येवं विवक्षायां प्रवर्त्तते । अत-
एव लोष्टप्रस्तारन्यायेनाऽनन्तवैचित्र्यमुक्तमित्युक्तं दुर्गा-
दासेन ॥ ६७४ ॥

लोष्टप्रस्तरन्यायः ॥ ६७५ ॥

लोष्टो मृत्पिण्डः । प्रस्तरः पाषाणः । यत्र लघुतरवस्त्वपे-
क्षया गुरुतरवस्तुनस्तत्त्वं ज्ञायते, तत्रास्य प्रवृत्तिः । अन्ये
तु—यत्र गुरुलघुवस्तुनोरल्पान्तरविवक्षा, तत्रास्य प्रवृत्ति-
रिति ॥ ६७५ ॥

वरं सांशयिकान्निष्कादसांशयिकः कार्षा-
पण इति न्यायः ॥ ६७६ ॥

संशयेनाऽऽपन्नः सांशयिकः । ठक् प्रत्ययः । सन्देहयुक्त

इत्यर्थः । तस्मात् “साष्टे शते सुवर्णानां हेम्न्युरोभूषणे पले ।
दीनारेऽपि निष्कोऽस्त्री ” इत्यमरात्सुवर्णानामष्टाधिकशता-
त्मकनिष्कादसांशायिकः कार्षापणो वरम् । कार्षापणं नाम
राजतपरिमितरूपकस्य ‘रूपैया’ इति ख्यातस्येति । न्यायोऽ-
यं संदिग्धबहुमूल्यवस्त्वपेक्षयाऽल्पमूल्यवस्तुवरत्वविषये प्रव-
र्त्तते ॥ ६७६ ॥

वरमद्य कपोतः श्वो मयूरादिति न्यायः ॥ ६७७ ॥

अयमुक्तविषयेऽवतरतीति ॥ ६७७ ॥

विपुलकदलीफललिप्सया जिह्वाछेदन-
मिति न्यायः ॥ ६७८ ॥

अयञ्च स०द०सं०पूर्णप्रज्ञनये ह्युदाहृतः । तथाहि—एवं
च परमेश्वराऽभेदतृष्णया विष्णोर्गुणोत्कर्षस्य मृगतृष्णा-
समत्वाभिधानं विपुलकदलीफललिप्सया जिह्वाछेदनमनुह-
रत्येतादृशविष्णुविद्वेषणान्धतमसप्रवेशप्रसङ्गादिति ॥ ६७८ ॥

शरपुरुषीय इति न्यायः ॥ ६७९ ॥

काकतालीयवदयमिति । यथा—शरश्च क्षिप्तः प्राका-
राच्च पुरुष उत्थितस्स तेन हतस्तत्तुल्यं शरपुरुषीय-
मिति ॥ ६७९ ॥

शर्करोन्मज्जनीयन्यायः ॥ ६८० ॥

यथा—शर्करा च क्षिप्ता पुरुषस्योन्मज्जनं, तत्तुल्यं शर्करो-
न्मज्जनीयमिति पूर्ववत् ॥ ६८० ॥

शिरश्छेदेऽपि शतं न ददाति विंशतिपञ्च-
कन्तु प्रयच्छति शाकटिक इति न्यायः ६८१॥

अयं न्यायः स०द०सं०पूर्णप्रज्ञमतेऽभिहितः । तथाहि-
ननु प्रपञ्चस्य मिथ्यात्वमभ्युपेयते, नाऽसत्त्वमिति चेत्तदे-
तत्सोऽयं शिरश्छेदेऽपि शतं न ददाति विंशतिपञ्चकं प्रयच्छ-
तीति शाकटिकवृत्तान्तमनुहरेन्मिथ्यात्वाऽसत्त्वयोः पर्याय-
त्वादित्यलमिति प्रसङ्गेन । शकटेन चरति गच्छति-“च-
रति” इति ठक् । शाकटिकः । शकटेन गमनकर्त्तृति यावत् ।
शाकटिकवृत्तं पञ्चतन्त्रे द्रष्टव्यम् ॥ ६८१ ॥

शीर्षे सर्पों देशान्तरे वैद्य इति न्यायः ॥ ६८२ ॥

उक्तञ्च-“उपरि घनं घनरटितं दूरे दयिता किमेतदाप-
तितम् । हिमवति दिव्यौषधयः शीर्षे सर्पः समाविष्टः ॥”
इति ॥ ६८२ ॥

अगतिकगतिन्यायः ॥ ६८३ ॥

स्पष्ट इति ॥ ६८३ ॥

लक्षणाश्रयां लक्ष्यस्य व्यवस्था न्याय्येति
न्यायः ॥ ६८४ ॥

स्पष्ट इति ॥ ६८४ ॥

लक्ष्याश्रयेण तु लक्षणव्यवस्थापनं गत्य-
न्तराऽभावादिति न्यायः ॥ ६८५ ॥

स्पष्टः । इति न्यायत्रयं “धातोः कर्मणः समानकर्तृ-

कादिच्छायां वा” ३।१।७। इति सूत्रमहाभाष्यकैयटयोः
स्पष्टम् ॥ ६८५ ॥

सविशेषणानां वृत्तिर्न वृत्तस्य वा विशेषणं
न प्रयुज्यत इति न्यायः ॥ ६८६ ॥
सापेक्षमसमर्थवदिति न्यायः ॥ ६८७ ॥

इमौ द्वौ न्यायौ व्याकरणशास्त्रविषयिणौ प्रकरणप्रसङ्ग-
त्वेनेहोक्तौ । विस्तरभिया न व्याख्यातौ । “सुप आत्मनः
क्यच्” ३।१।८। इति सूत्रभाष्योक्तौ । तस्मादेवाऽवसे-
याविति ॥ ६८६ ॥ ६८७ ॥

इयेनकपोतीयन्यायः ॥ ६८८ ॥

यथा कपोतोऽतर्कितागतेन इयेनेन गृहीतस्तथा काक-
तालीयवज्ज्ञेयमिति ॥ ६८८ ॥

चन्द्रचन्द्रिकान्यायः ॥ ६८९ ॥

यथा-सर्वदेवकारणस्य रुद्रस्य या शक्तिश्चन्द्रचन्द्रिकान्या-
येन तदुद्बोधरूपिणी स्वाधीनवल्लभेति प्रसिद्धा, सैव भवा-
नीति ॥ ६८९ ॥

न हि भवति कुण्डं बदरमिति न्यायः ॥ ६९० ॥

आधेयभावे एकाश्रयत्वे वा न सामानाधिकरण्यं न हि
भवति कुण्डं बदरमिति । ‘पिठरः स्थाल्युखा कुण्डम्’ इत्य-
मरः । ‘टोकनी’ इति भाषा । ‘सौवीरं बदरं घोण्टा’ इत्यमरः ।
‘बेर’ इति प्रसिद्धमिति ॥ ६९० ॥

प्रदीपे प्रदीपं प्रज्वालय तमोनाशाय यत-
मान इति न्यायः ॥ ६९१ ॥

प्रदीपं प्रज्वालय प्रदीपे तमोनाशाय यतमान इत्यर्थः ।
लघोरुपायात्साध्यसिद्धौ भवन्त्यां गुरावुपाये प्रवर्तमानस्य
तवैवेदं दोषोद्भावनम्—प्रदीपे प्रदीपं प्रज्वालय तमोनाशाय
यतमानस्येव पुंस इति । अयं काव्यदीपिकायाम् ॥ ६९१ ॥

मनोराज्यविजृम्भणन्यायः ॥ ६९२ ॥

स्वचित्तपरिकल्पितमनोरथविकाश इत्यर्थः । “मनोरथानां
न समाप्तिरस्ति वर्षायुतेनाप्यथ वाऽब्दलक्षैः । पूर्णेषु पूर्णेषु
पुनर्नवानामुत्पत्तयस्सन्ति मनोरथानाम् ॥” इति । अयञ्च
स० द० सं० चार्वाकदर्शने, पाणिनिदर्शने च दर्शितः । तथाहि
चार्वाके—नद्यास्तीरे फलानि सन्तीति वचनश्रवणसमनंतरं
फलार्थिनां नदीतीरे प्रवृत्तिरिति तदेतन्मनोराज्यविजृम्भ-
णमिति । पाणिनीये तु—ननु स्फोटवाचकतापक्षेपि प्रागु-
क्तविकल्पप्रसरेण घट्टकुटीप्रभायितमिति चेत्तदेतन्मनोरा-
ज्यविजृम्भणं वैषम्यादिति ॥ ६९२ ॥

वदतोव्याघातन्यायः ॥ ६९३ ॥

यथा—जिह्वा मे नास्ति, मम माता बन्ध्येत्यादौ प्रसर-
तीति स० द० सं० बौद्धनयेऽभिहित इति ॥ ६९३ ॥

सूर्य्याऽस्तन्यायः ॥ ६९४ ॥

यथा सूर्य्येऽस्तं गते सति जारचौरानूचानादयः स्वेष्टा-

नुसारेणाऽभिसरणपरस्वहरणसदाचरणादिसमयं बुध्यन्ते;
एवं प्रकृतेऽपि ज्ञेयमिति । अयमपि तत्रैव बौद्धे ॥ ६९४ ॥

परस्परविरोधे हि न प्रकारान्तरस्थितिः ।
नैकतापि विरुद्धानामुक्तिमात्रविरोधता ॥
इति न्यायः ॥ ६९५ ॥

न च क्रमाक्रमाभ्यामन्यः प्रकारः समस्ति, परस्परविरो-
धेहीति न्यायेन व्याघातस्योद्भटत्वादिति तत्रैव बौद्धे ६९५॥

यद्यदा यत्करणसमर्थं तत्तदा तत्करोतीति
न्यायः ॥ ६९६ ॥

यथा—“सामग्री स्वकार्यं समर्था” इति । सामग्री कार-
णसमूह इत्यर्थं इति तत्र बौद्धे ॥ ६९६ ॥

यद्यदा यन्न करोति तत्तदा तत्राऽसमर्थ-
मिति न्यायः ॥ ६९७ ॥

यथा हि—शिलाशकलमंकुरे इति स० द० सं०
बौद्धे ॥ ६९७ ॥

आयातः प्रवाहः केन वाय्यत इति
न्यायः ॥ ६९८ ॥

स्पष्टाभिप्रायोज्यम् । स० द० सं० आर्हते उक्तः ॥ ६९८ ॥

मधुररसभाविताम्रबीजन्यायः ॥ ६९९ ॥

यथा मधुररसभावितानामाम्रबीजानां परिकर्षितायां

धरायामुत्तानामङ्कुरकाण्डस्कन्धशाखापल्लवादिषु तद्वारा पर-
म्परया फले माधुर्यनियमः, तथा प्रकृतेऽपि ॥ ६९९ ॥

लाक्षारसावसिक्तकार्पासबीजन्यायः ॥ ७०० ॥

यथा—लाक्षारसावसिक्तकार्पासबीजानामङ्कुरादिपार-
म्पर्येण कार्पासादौ रक्तिमनियम इति । यथोक्तम्—“य-
स्मिन्नेव हि संताने ह्याहिता कर्मवासना । फलं तत्रैव
वध्नाति कार्पासे रक्तता यथा ॥” इत्यादि स० द० सं० आर्ह-
तनये ॥ ७०० ॥

कार्य्यकारणभावनियमोऽतिप्रसङ्गं भङ्ग-
कुमर्हतीति न्यायः ॥ ७०१ ॥

अन्यस्योद्देशेऽन्यदीयस्याऽपि सहानुष्ठानमतिप्रसङ्गस्त-
मिति स० द० सं० आर्हते ॥ ७०१ ॥

कृतप्रणाशाऽकृताभ्यागमप्रसङ्ग इतिन्यायः ७०२

कृतस्य प्रणाशः कृतप्रणाश इति । अकृतयोः पुण्यपा-
पयोरकस्मात्फलदातृत्वेनाभ्यागमः स्वीकार इति यावत्—
अकृताभ्यागमस्तयोः प्रसङ्गः, अन्योद्देशेन प्रवृत्तावन्यस्यापि
सिद्धिरित्यर्थः । अस्य लक्षणं यथा—‘स्मृतत्वे सति ह्युपो-
द्धातादिपञ्चकभिन्नत्वं प्रसङ्गत्वम्’, ‘स्मृतस्योपेक्षानर्हत्वं
प्रसंगत्वं’ वा । तदर्थस्तु—स्मृतिविषयतापन्नत्वे सति द्वेष-
विषयतानापन्नत्वमित्यनुमितिग्रन्थे गदाधरभट्टाचार्य्य इ-
त्यलं प्रसक्तानुप्रसक्तेन । सर्वदर्शनसंग्रहार्हतरामानुजनययो-
रयं न्यायो दोषरूपेण वर्णितः । तथाहि—न च कार्य्यकारण-

भावनियमोऽतिप्रसङ्गं भङ्कुमर्हतीति । तथाहि-उपध्याय-
 बुद्ध्यनुभूतस्य शिष्यबुद्धिः स्मरेत्तदुपचितकर्मफलमनु-
 भवेद्वा । तथा च-कृतप्रणाशाऽकृताभ्यागमप्रसङ्ग इत्यार्हते ।
 रामानुजीये तु-न च चिच्छब्दवाच्या जीवात्मानः परमा-
 त्मनः सकाशाद्भिन्ना नित्याश्च । तथा च श्रुतिः-“द्वा
 सुर्णा सयुजा सखायौ” इत्यादिका । अत एवोक्तम्-
 ‘नानात्मानो व्यवस्थातः’ इति । तन्नित्यत्वमपि श्रुति-
 प्रसिद्धम्-“न जायते म्रियते वा विपश्चिन्नायं भूत्वा
 भविता वा न भूयः । अजो नित्यः शाश्वतोऽयं पुराणो न
 हन्यते हन्यमाने शरीरे ॥” इत्यपरथा कृतप्रणाशाऽकृताभ्या-
 गमप्रसङ्ग इति ॥ ७०२ ॥

कुलालचक्रन्यायः ॥ ७०३ ॥

यथा हस्तदण्डादिभ्रमिप्रेरितं कुलालचक्रमुपरतेऽपि
 तस्मिँस्तद्वलादेवाऽऽसंस्कारक्षयं भ्रमति, तथा भवस्थेनाऽऽ-
 त्मनाऽपवर्गप्राप्तये बहुशो यत्कृतं प्रणिधानं मुक्तस्य तद-
 भावेपि पूर्वसंस्कारादालोकान्तं गमनमुपपद्यत इत्यार्हता
 आहुः ॥ ७०३ ॥

व्यपगतलेपालाबून्यायः ॥ ७०४ ॥

यथा मृत्तिकालेपकृतमलाबूद्रव्यं जलेऽधः पतति, पुनर-
 पेतमृत्तिकाबन्धमूर्द्धं गच्छति, तथा कर्मरहित आत्माऽ-
 संगत्वादूर्ध्वं गच्छतीत्यार्हताः ॥ ७०४ ॥

एरण्डबीजन्यायः ॥ ७०५ ॥

यथा—बन्धच्छेदादेरण्डबीजवच्चोर्ध्वगतिरिति ॥ ७०५ ॥

अग्निशिखान्यायः ॥ ७०६ ॥

यथा स्वभावतोऽग्निशिखोर्ध्वं गच्छति । माघकविनाप्युक्तम्—‘प्रसिद्धमूर्द्धज्वलनं हविर्भुजः’ इति । तद्वदात्मापि चोर्द्ध्वं गच्छतीत्यार्हताः । एवं हि कुलालचक्रादयश्चत्वारो न्यायास्समानविषयास्सर्वदर्शनसंग्रहार्हतदर्शनेऽभिहिताः । तथाहि—कुलालचक्रवद्व्यपगतलेपालाबूवदेरण्डबीजवदग्निशिखावच्चेति । अत एव पठन्ति—“ गत्वागत्वा निवर्त्तन्ते चन्द्रसूर्यादयो ग्रहाः । अद्यापि न निवर्त्तन्ते त्वालोकाकाशमागताः ॥ ” इति ॥ ७०६ ॥

हेरम्बनरसिंहन्यायः ॥ ७०७ ॥

यथा—हेरम्बनरसिंहयोरेकदेशे गजत्वं सिंहत्वं वाऽपरस्मिन्नरत्वमिति देशभेदेन विरोधाभावात्तस्याऽऽर्हतस्यैकस्मिन्देश एव सत्त्वाऽसत्त्वादिनाऽनेकान्तत्वाभिधाने दृष्टान्ताऽनुपपत्तेरिति रामानुजीया इति ॥ ७०७ ॥

अप्राप्ते शास्त्रमर्थवदिति न्यायः ॥ ७०८ ॥

अयं स० द० सं० रामानुजीये । तथाहि—“आत्मा वारे द्रष्टव्यः श्रोतव्यो मन्तव्यो निदिध्यासितव्यः” इति, “आत्मेत्येवोपासीत,” “विज्ञाय प्रज्ञां कुर्वीत,” “अनुविद्यं विजानाति” इत्यादिश्रुतिभ्यः । अत्र श्रोतव्य इत्यनुवादः । अध्ययनविधिना सांगस्य स्वाध्यायस्य ग्रहणे अधीतवे-

दस्य पुरुषस्य प्रयोजनवदर्थदर्शनात् । तन्निर्णयाय स्वरस
एव श्रवणे प्रवर्त्तमानतया तस्य प्राप्तत्वात् । मन्तव्य इति
चानुवादः । श्रवणप्रतिष्ठार्थत्वेन मननस्यापि प्राप्तत्वात् ।
अप्राप्ते शास्त्रमर्थवदिति ॥ ७०८ ॥

पिण्याक्याचनार्थं गतस्य स्वारिकातैल-
दातृत्वाभ्युपगम इति न्यायः ॥ ७०९ ॥

“तिलकिट्टन्तु पिण्याकस्तथा तिलखलिः स्मृता” इत्य-
भिधानम् । स्पष्टाभिप्रायकोऽयं न्यायः । स० द० सं० पूर्ण-
प्रज्ञनय इति ॥ ७०९ ॥

यो यं प्रति सेव्यस्स तस्माद्भिन्न इति
न्यायः ॥ ७१० ॥

अयमपि तत्रैव । तत्र तथाहि-अनुमानेनापि जीवेश्वरयो-
र्भेदोऽवसीयते । परमेश्वरो जीवाद्भिन्नः, तम्प्रति सेव्यत्वात् ।
यो यं प्रति सेव्यस्स तस्माद्भिन्नः, यथा भृत्याद्राजा ॥ ७१० ॥

अनन्यलभ्यश्शास्त्रार्थ इति न्यायः ॥ ७११ ॥

शास्त्रस्वरूपमुक्तं स्कान्दे-“ऋग्यजुस्सामाथर्वा च भारतं
पाञ्चरात्रकम् । मूलरामायणं चैव शास्त्रमित्यभिधीयते ॥
यच्चानुकूलमेतस्य तच्च शास्त्रं प्रकीर्तितम् । अतोऽन्यः शास्त्र-
विस्तारो नैव शास्त्रं कुवर्त्म तत् ॥” इति । तदनेनाऽनन्यलभ्यः
शास्त्रार्थ इति न्यायेन भेदस्य प्राप्तत्वेन तत्र न तात्पर्यम्,
किन्त्वद्वैत एव वेदवाक्यानां तात्पर्यमिति स० द० सं०
पूर्णप्रज्ञीय उक्तमिति ॥ ७११ ॥

अनन्यलभ्यः शब्दार्थ इति न्यायः ॥ ७१२ ॥

स एव हि शब्दस्यार्थो यः प्रकारान्तरेण न लभ्यते ।
अनन्यलभ्यः शब्दार्थ इति न्यायाद् । अत एव गंगापदस्य
तीरमर्थः । लक्षणैव तत्प्रतिपत्तिसम्भवादित्युक्तं मीमांसा-
न्यायप्रकाशे ॥ ७१२ ॥

कामाकुलकामिनीन्यायः ॥ ७१३ ॥

यथा— नायकगुणगणसंश्रवणप्रवृद्धाऽनुरागा काचन
कामिनी मदनविह्वला विरहक्लेशमसहमाना मदनलेखाऽ-
वलम्बनस्वावस्थानिवेदनानि विधत्ते । ततो वेगात्तन्निकट-
मटत्यपि । तस्मिन्नवलोकितेऽपि, तदवलोकनं तदीयगुण-
परामर्शाभावे जनसाधारणत्वं प्राप्ते हृदयंगमभावं न
लभते । यदा तु मूर्तिवचनात्तदीयगुणपरामर्शं करोति,
तदा तत्क्षणमेव पूर्णभावमत्येति । एवं स्वात्मनि विश्वेश्व-
रात्मना भासमानेऽपि, तन्निर्भासनं तदीयगुणपरामर्शविर-
हसमयं पूर्णभावं न सम्पादयति । यदा तु गुरुवचनादिना
सर्वज्ञत्वसर्वकर्तृत्वादिलक्षणपरमेश्वरोत्कर्षपरामर्शो जायते,
तदा तत्क्षणमेव पूर्णात्मतालाभ इति । स० द० सं० प्रत्य-
भिज्ञादर्शने ध्वनितोऽयं न्यायः ॥ ७१३ ॥

मूषकविषाणन्यायः ॥ ७१४ ॥

न हि कश्चित्प्रेक्षावान्मूषकविषाणं प्रतिषेद्धुं यतते ॥ ७१४ ॥

गगनारविन्दन्यायः ॥ ७१५ ॥

स्फुटार्थोयम् । द्वाविमौ न्यायावत्यन्ताभावदृष्टान्ते प्रव-
र्तते । औलूक्ये स्पष्टौ ॥ ७१५ ॥

यद्ग्रहे यदपेक्षं चक्षुस्तदभावग्रहे पि तदपे-
क्षत इति न्यायः ॥ ७१६ ॥

आलोकग्रहे आलोकापेक्षाया अभावेन तदभावग्रहेऽपि त-
दपेक्षाया अभावादिति । स०द०सं०औलूक्ये विस्तरः ॥ ७१६ ॥

कुलकन्यान्यायः ॥ ७१७ ॥

यथा कुलकन्यका सह सौंदर्यादिगुणैर्निजजनकहर्म्य
एव गौरवं प्राप्नोति । तथा च विवक्षायामवतरतीति ।
प्रोक्तं च रुद्रकविना—“ सत्यं सन्ति गृहेगृहे सुकवयो येषां
वचश्चातुरी स्वे हर्म्ये कुलकन्यकेव लभते जातैर्गुणैर्गौ-
रवम् ॥” इति ॥ ७१७ ॥

शशविषाणन्यायः ॥ ७१८ ॥

अयमप्यत्यन्ताभावविवक्षायामवतरति । तस्मादीश्वरो
हि शशविषाणायत इति चेत्तदेतन्न चतुरचेतसां चेतसि च-
मत्कारमाविष्करोतीति स०द०सं० अक्षपादीये ॥ ७१८ ॥

अर्थात्समर्थो विद्वानधिक्रियत इति
न्यायः ॥ ७१९ ॥

अयं स०द०सं० जैमिनीये । तथाहि—“तस्मात्सामर्थ्य-
प्राप्तोऽवबोधो भाव्यत्वेनाऽवतिष्ठते—अर्थात्समर्थो विद्वान-
धिक्रियत इति न्यायेन दर्शपूर्णमासादिविषयाऽवबोधमवे-
क्षमाणास्तत्त्वबोधे स्वाध्यायं विनियुजते” इत्यादि ॥ ७१९ ॥

यत्रार्थावगतिरेव नास्ति तत्र संदेहस्य का
कथेति न्यायः ॥ ७२० ॥

स्पष्टाभिप्रायकोऽयम् । स०द०सं०जैमिनीये स्पष्टः ॥ ७२० ॥

मध्यासीनो घट इति न्यायः ॥ ७२१ ॥

यथा—समनस्केन्द्रियसन्निकृष्टः स्पष्टालोकमध्यमध्या-
सीनो घट इति न्याये विषयप्रयोजनयोरसम्भवेन विचारशा-
स्त्रमनारभ्यमिति पूर्वपक्ष इति स०द०सं० जैमिनीये ॥ ७२१ ॥

तस्करस्य पुरस्तात्कक्षे स्वर्णमुपेत्य सर्वा-
ङ्गोद्धाटनं प्रतिभातीति न्यायः ॥ ७२२ ॥

अयमपि—स०द०सं०जैमिनीये विस्तृतः । इह विस्तरमि-
या विरम्यते ॥ ७२२ ॥

यश्चोभयोस्समो दोषो न तेनैकश्चोद्यो भ-
वतीति न्यायः ॥ ७२३ ॥

वर्णानामेव वाचकत्वोपपत्तौ नातिरिक्तस्फोटकल्पनाऽव-
कल्प्यत इति स०द०सं० पाणिनीयेऽभिहितः ॥ ७२३ ॥

पुष्करपलाशन्यायः ॥ ७२४ ॥

यथा—पद्मपत्रं जलेन लिप्तं न भवति, तत्समकक्षायाम-
वतरत्ययम् । यथोक्तम्—‘पद्मपत्रमिवाम्भसा’ इति ॥ ७२४ ॥

न हि कश्चित्क्षणमपि जातु तिष्ठत्यकर्म-
कृदिति न्यायः ॥ ७२५ ॥

अयं—श्रीमद्भगवद्गीतातृतीयाध्यायपञ्चमश्लोकपूर्वार्द्ध-
रूपः स०द०सं०पातञ्जले न्यायत्वेन व्यवहृतः। अस्यार्थस्त्वे-
वम्—अत्र लोके जातु कदाचिदपि कश्चिद्यो वा को वापि
प्राणी क्षणं क्षणार्द्धमप्यकर्मकृत्किमपिकर्म्मऽकुर्वन्न तिष्ठ-
ति । किन्तु सुषुप्तिं विना जाग्रत्स्वप्नयोः सर्व्वदा कायेन वा
मनसा वा वाचा वा चक्षुरादिभिर्वा यत्किञ्चित्कर्म कुर्व-
न्नेव तिष्ठति, न कचिदपि तूष्णीमित्यर्थः । इदं सर्व्वप्रत्य-
क्षमिति । हिः प्रसिद्धियोतनार्थ इति ॥ ७२५ ॥

घटीयन्त्रस्थितघटभ्रमणन्यायः ॥ ७२६ ॥

अयं न्यायः—स०द०सं० पातञ्जलदर्शनेऽभिहितः । तथा
हि—श्वासप्रश्वासयोर्गतिविच्छेदः प्राणायाम इति । स च
वायुः सूर्य्योदयमारभ्य सार्द्धघटिकाद्वयं घटीयन्त्रस्थितघट-
भ्रमणन्यायेनैकैकस्यां नाड्यां भवति । एवं सत्यहर्निशं
श्वासप्रश्वासयोः षट्छताधिकैकविंशतिसहस्राणि जायन्त
इत्यन्यत्र विस्तरः ॥ ७२६ ॥

आरघट्टघटीभ्रान्तिन्यायः ॥ ७२७ ॥

अयं न्यायः—पूर्वन्यायस्य स्वरूपान्तरात्मकः । अर्था-
दिकं पूर्व्वज्ज्ञेयम् । उक्तं चाभियुक्तैः—“सार्द्धं घटीद्वयं
नाडीरैकैकार्कोदयाद्वहेत् । आरघट्टघटीभ्रान्तिन्यायो नाड्योः
पुनःपुनः॥” इति स०द०सं० पातञ्जलेऽस्ति ॥ ७२७ ॥

न हीश्वरव्याहृतयः कदाचित्पुष्णन्ति
लोके विपरीतमर्थमिति न्यायः ॥ ७२८ ॥

अयं कालिदासकविना कुमारसम्भवे व्यवहृतः स० ३
श्लो० ६३ ॥ ७२८ ॥

वत्सक्षीरन्यायः ॥ ७२९ ॥

यथा वत्सविवृद्धयर्थमचेतनं क्षीरं प्रवर्त्तते, तथाऽचेतनापि
प्रकृतिः पुरुषमोक्षणाय प्रवर्त्तत इति सांख्याः । उक्तं च—
“वत्सविवृद्धिनिमित्तं क्षीरस्य यथा प्रवृत्तिरज्ञस्य । पुरुषवि-
मोक्षनिमित्तं तथा प्रवृत्तिः प्रधानस्य ॥” इति ॥ ७२९ ॥

निर्विमर्शा हि भीरव इति न्यायः ॥ ७३० ॥

अस्यार्थः—भीरवो भयशीलाः पुमांसो निर्विमर्शा निर्वि-
चारा भवन्तीति परिणामं न विचार्य कार्यं कुर्वतीति
भावः । अत्राऽऽख्यायिकाऽस्ति कथासारित्सागरे लावणकल-
म्बके—आसीत्पुरा कामन्दिका नाम नगरी गङ्गातटे । तत्र
मठनिवासिमौनव्रतधारी परिव्राट् कश्चिद्भिक्षार्थं कस्यचिद्द-
ण्डिजो गृहे गतः । तत्र दृष्ट्वाऽद्भुतां सरूपां वणिक्कन्या
कामातुरो भूत्वा हाहा कष्टमित्युवाचोच्चैस्ततः स्वमठं गतः
ततस्स वणिक्तस्य शठसंन्यासिनः समीपं गत्वा रहसि पप्र-
च्छ—स्वामिन्कुतो भवता मौनं त्यक्तमिति । तत्र परिव्राडेव-
मब्रवीद्बुद्धिक्षणेयं ते कन्या, यदाऽस्याः परिणयो भविष्यति
तदा ससुतदारस्य ते क्षयो भविष्यतीति निश्चितमिति तां
वीक्ष्य मे जातं दुःखम्, यतस्त्वं मे भक्तोऽसीत्यतो मया मौनं
त्यक्त्वा हाहा कष्टमित्युक्तम् । त्वमिदानीमिमां कन्यां नक्त-
मुपरिन्यस्तदीपायां मंजूषायां निवेश्य गंगायां प्रक्षिपेति !

स तथाऽस्त्विति प्रतिज्ञाय तथैव सर्वं चक्रे । अत एवोक्तं
निर्विमर्शा हि भीरव इति ॥ ७३० ॥

अभीष्टस्त्रीवियोगात्त्या सविवेकोऽपि बा-
ध्यत इति न्यायः ॥ ७३१ ॥

यथा—वासवदत्तादिविरहपीडया वत्सराजादयो दृष्टा-
न्तभूताः । स्पष्टाभिप्रायोज्यमिति ॥ ७३१ ॥

कर्तव्यं हि सतां वच इति न्यायः ॥ ७३२ ॥
स्पष्टार्थः ॥ ७३२ ॥

प्रभूणां हि विभूत्यंधा धावत्यविषये मति-
रिति न्यायः ॥ ७३३ ॥

अयमहल्येन्द्रप्रस्तावे दृष्टान्तभूत इति ॥ ७३३ ॥

अशीलं कस्य नाम स्यान्न खलीकारका-
रणमिति न्यायः ॥ ७३४ ॥

अशीलं दुष्टस्वभावः । नाम—प्रसिद्धे । कस्य खलीका-
रकारणमपमानहेतुर्न भवति, अपि तु सर्वस्यैव भवतीति
भावः । 'खलीकारोऽपकारे स्यात्' इति कोशः ॥ ७३४ ॥

कुकर्म सर्वस्य फलत्यात्मनि सर्वदेति
न्यायः ॥ ७३५ ॥

स्पष्टार्थः ॥ ७३५ ॥

यो यद्वपति बीजं हि लभते सोऽपि तत्फ-
लमिति न्यायः ॥ ७३६ ॥

स्पष्टः ॥ ७३६ ॥

मालतीपुष्पमश्मना हन्तुमीहत इति
न्यायः ॥ ७३७ ॥

मालतीति पुष्पविशेषस्य नाम । तामश्मना पाषाणेन
हन्तुमीहते यतत इति भावः । अयोग्यसम्मेलनेऽस्य प्रचार
इति ॥ ७३७ ॥

कदर्य्याणां परे प्राणाः प्रायेणाऽर्थसञ्चया
इति न्यायः ॥ ७३८ ॥

कदर्य्यलक्षणम्—“आत्मानं धर्मकृत्यञ्च पुत्रदाराश्च
पीडयन् । यो लोभात्सञ्चिनोत्यर्थान्स कदर्य्य इति स्मृतः॥”
इति । स्पष्टार्थः ॥ ७३८ ॥

विषयाऽऽकृष्यमाणा हि तिष्ठन्ति सुपथे
कथमिति न्यायः ॥ ७३९ ॥

स्पष्टार्थः ॥ ७३९ ॥

भद्रमभद्रं वा कृतमात्मनि प्रकल्पत इति
न्यायः ॥ ७४० ॥

स्पष्टः ॥ ७४० ॥

स्वभावो मूर्ध्नि वर्तत इति न्यायः ॥ ७४१ ॥

स्पष्टः । अभीष्टेत्यादिन्यायद्वादशकं कथासरित्सागरे
स्पष्टमिति ॥ ७४१ ॥

मूढं मूढभाषयैव बोधयेदिति न्यायः ॥ ७४२ ॥

स्पष्टार्थोऽयं महाभारतसभापर्वशिशुपालोपाख्यानेऽष्टात्रिं-

शा ३८ ध्यायसप्तम ७ श्लोकटीकायाम् । तत्र-मूढं मूढभा-
षयैव बोधयेदिति न्यायेन शिशुपालमतमनुसृत्यैव कृष्ण-
स्याधिक्यमाह द्वाभ्याम्-क्षत्रिय इति । “क्षत्रियः क्षत्रियं
जित्वा रणे रणकृतां वरः । यो मुञ्चति वशे कृत्वा गुरुर्भवति
तस्य संः ॥” इति ॥ ७४२ ॥

जले तरंगबुद्बुदन्यायः ॥ ७४३ ॥

अयमप्येवम् ४० अ १४ श्लोकटीकायाम् । तत्र हि-कुतः
कृष्णोऽन्येषां तेजांस्यादत्ते, न तु तानि पृथक्किञ्चिन्तीत्यत
आह-“चतुर्विधानां भूतानां त्रिषु लोकेषु साधवः । प्रभव-
श्चैव सर्वेषां निधनं च युधिष्ठिरा॥” इति । टी०-चेतनाचेतन-
प्रपञ्चस्य जले तरंगबुद्बुदन्यायेन तत्रैवोत्पत्तिप्रलययोःश्रव-
णादेष योनिस्सर्वस्य प्रभवाप्ययौ हि भूतानामिति तदन्य-
त्वात्सर्वस्येति भाव इत्युक्तमिति । अस्य न्यायस्य पूर्वोक्त-
जलतरंगन्यायापेक्षया किञ्चिद्वैलक्षण्यमस्तीति बोध्यम् ७४३

**आनर्थक्यप्रतिहतानां विपरीतं बलाबल-
मिति न्यायः ॥ ७४४ ॥**

अयमप्येवम् ४१ अ०१ श्लो०टी० । तत्रेत्थम्-ननु विभी-
षिकाभिर्बह्वीभिरित्यादिग्रन्थो भगवन्निन्दापरत्वान्न भूता-
र्थवादः, किन्तु ध्यानमात्रं ध्येयसारूप्यप्रापकम् । तच्च द्वेषे-
णापि कर्त्तव्यमित्यतिशयोक्तिमात्रं ध्यानविधेस्तावकम् ।
अन्यथा भगवन्निन्दाकृतां वेनादीनां भगवन्निन्दया वेनो
द्विजैस्तमसि पातित इत्यादिदोषस्मरणमनुपपन्नं स्यात्

बृहदारण्यकपञ्चमे च—ब्रह्मविदं याज्ञवल्क्यं द्विषतः शाक-
ल्यस्य सद्यो मृत्युरुक्तोऽस्त्वां च संस्कारालाभेन दुर्गतिश्च
सूचिता । साक्षाद्ब्रह्मद्विषस्तु ततोऽप्यधिकं दुःखं वक्तव्यं
स्यात् । अत्र च द्विषतोऽपि शिशुपालस्याऽपराधशतं क्षान्त्वा
तस्मै भगवता सायुज्यं दत्तमित्युच्यते । तस्मान्निन्दाग्रन्थः
प्रकरणाऽसंगतेर्भगवत्यसमवेतत्वाच्चाभूतार्थवाद एव । तथा
हि—त्रिविधोऽर्थवाद इत्यादिग्रन्थेन त्रिविधार्थवादलक्षणो-
दाहरणाद्युक्त्वेति चेन्न, तद्वत्कृत्स्नस्यापि भारतस्य तथात्वा-
पत्तेः, अनन्यगतिप्रकरणबाधापत्तेश्च । आनर्थक्यप्रतिह-
तानां विपरीतं बलाबलमिति न्यायेनाकाशादिश्रुतिवन्निन्दा-
श्रुतिरपि गौण्या वृत्त्या ब्रह्मपरतया नेयेति युक्तमुत्पश्याम
इत्याद्युक्तमिति ॥ ७४४ ॥

सैन्धवोदकन्यायः ॥ ७४५ ॥

सैन्धवलक्षणम्—यथा सैन्धवखिल्य उदके प्रास्त उदक-
मेवानुविलीयते, एवं प्रकृतेऽपि । न्यायोऽयं म० भा० व०
प० अ० ३१३, श्लो० ८६ टी० । तत्र हि—“युधिष्ठिर उवाच ।
“सन्तो दिग्जालमाकाशं गौरन्नं प्रार्थनाविषम् । श्राद्धस्य
ब्राह्मणः कालः कथं वा यक्ष मन्यसे ॥” इति पद्यं बहुशो
विवृत्य—ननु व्यावर्त्तक उपाधिभेदे जाग्रति सति कथमन-
योरभेदस्स्यादत आह—गौरन्नमिति । गच्छतीति गौरिन्द्रि-
यम्, तद्वाह्यं शब्दाद्यर्थजातं वा । तदन्नमदनीयं प्रविलाप-
नीयं सैन्धवोदकन्यायेन यथा सैन्धवखिल्य उदके प्रास्त
उदकमेवानुविलीयते । अत्र हि “एते सर्व एकं भवति”

इत्यादिश्रुतिभ्य उपाध्योर्मिथ्यात्वादेव रज्जूरगवत्प्रविलय-
स्सुखसाध्य इत्यर्थ इत्युक्तम् ॥ ७४५ ॥

गुणोपसंहारन्यायः ॥ ७४६ ॥

उपसंहारो नाम सामान्यप्राप्तस्य विशेषे नियमनम् ।
यथाहुः—“सामान्यविधिरस्पष्टः संहियेत विशेषतः” इति ।
अयं म०भा०उ०प०अ० ४२ श्लो० १ टी० । तत्रेत्थम्—सनत्सु-
जातीये भाष्यकारादिभिर्व्याख्यातान्सम्प्रतितनपुस्तकेषु
च स्थितान्पाठाञ्छ्लोकांश्च, गुणोपसंहारन्यायेनैकीकृत्य
व्याख्यायत इत्युक्त इति । छान्दोग्ये समानप्रकरणे—“गुणो-
पसंहारन्यायेनोपास्यब्रह्मण उदाहृतमन्त्रवर्णादिसिद्धिविग्र-
हसिद्धिवत्कारेण” इत्यादिनोक्तम् ॥ ७४६ ॥

शुकनलिकान्यायः ॥ ७४७ ॥

अयम्—म०भा०उ०प० ९६ अ० “काकुदीकं शुकं नाकम-
क्षिसन्तर्जनं तथा । सन्तानं नर्तकं घोरमास्यमोदकमष्टम-
म् ॥” इति ४२ श्लोकटीकायामभिहितः । तथाहि—काकुदी-
कमित्यादयोऽष्टावस्त्रजातयः । येनाऽञ्जेणाभिभूता रथगजा-
दीनां ककुचेव शेरते, तत्काकुदीकं प्रस्वापकं नाम । येन
शुकनलिकान्यायेनाभयेऽपि भयदर्शिनो हयरथादिपादेषु
गाढं श्लिष्यन्ति तच्छुकं मोहनं नामेत्यादि ॥ ७४७ ॥

शृङ्गग्राहिकान्यायः ॥ ७४८ ॥

शृङ्गस्य ग्रहणं यस्यां क्रियायां सा शृङ्गग्राहिका । “स-
ञ्ज्ञायाम्” ३ । ३ । १९ । इति सूत्रेण ण्वुल् । यत्रैकांग-

लक्षणेनैवांगी लक्ष्यते, तत्रायं प्रवर्त्तते । यथा—गोव्रजे का
मदीया गौरिति गोपः पृष्ठः, शृंगं गृहीत्वा गां प्रदर्शयति,
इयन्ते गौरिति । यथा च महाभा० उ०प० ४५ अ०९ श्लो०
टी०दसविरोधिन एव प्रातिकूल्यादयो मददोषत्वेन सूचिता
अपि शृंगग्राहिकया प्रकर्षेण विधिसुखेन न प्रोक्ता इत्यर्थ
इत्युक्तम् ॥ ७४८ ॥

विक्रीते करिणि किमंकुशे विवाद इति
न्यायः ॥ ७४९ ॥

अयं श्लोकाभ्यां निबद्धः । यथा—“सौमित्रिर्वदति
विभीषणाय लङ्कां देहि त्वं भुवनपते विनैव कोशम् । सौमि-
त्रिम्प्रति निजगाद रामचन्द्रो विक्रीते करिणि किमंकुशे वि-
वादः॥” इति । “नारब्धं कुचपरिरम्भणेषु वाम्यं वैमत्यं वि-
रचति चुम्बने कदापि । किं नीवीगतमबले रुणत्सि पाणिं
विक्रीते करिणि किमंकुशे विवादः ॥” इति ॥ ७४९ ॥

वैद्ये मित्रे निरन्तरा कथेति न्यायः ॥ ७५० ॥
स्पष्टः ॥ ७५० ॥

मक्षिकास्थाने मक्षिकापात इति न्यायः ॥ ७५१ ॥

अयं यादृशे तादृशकरणविषये प्रवर्त्तते । स्पष्टः ॥ ७५१ ॥

प्रथमग्रासे मक्षिकापात इति न्यायः ॥ ७५२ ॥

अयम्—कर्मप्रारम्भ एव विघ्नसम्भवेऽवतरतीति ७५२ ॥

क्षते मक्षिकापात इति न्यायः ॥ ७५३ ॥

अयं पिशुनकृते कर्मणि छिद्रान्वेषणेऽपि प्रवर्त्तते ।

स्पष्टः । वैद्ये इत्यादिचत्वारो न्याया लौकिकगाथा-
रूपाः ॥ ७५३ ॥

न ह्येकमेव सविशेषं निर्विशेषं च भवतीति
न्यायः ॥ ७५४ ॥

अयं न्यायोऽद्वैतकौस्तुभेऽभिहितः । तत्र हि—“सत्यकामः
सत्यसंकल्पः अस्थूलमनण्वहस्वम्” इत्याद्युभयविधश्रुति-
सम्भवादुभयलिङ्गं ब्रह्मेति प्राप्ते, अभिधीयते । नोभयलिङ्गं
ब्रह्म, एकस्य वस्तुनो द्वैरूप्यायोगात् । न ह्येकमेव सविशेषं
निर्विशेषं च भवतीति युक्त्येत्युक्तमिति । विस्तरस्तु ततो-
ऽवसेयः । विस्तरभयान्नेह प्रपञ्चितमिति ॥ ७५४ ॥

अचिन्त्याः खलु ये भावा न तौस्तर्केण
साधयेदिति न्यायः ॥ ७५५ ॥

अस्यार्थः—ये भावा जगज्जन्मोपादाननिमित्तपरिमाण-
धर्म्माधर्म्मादयः पदार्थाश्चिन्तयितुमयोग्यास्तान्न तर्केण
साधयेदिति । न हि ते तर्केण साधयितुं शक्यन्ते, तर्का-
न्तरेण तेषां बाधसम्भवात्—

तर्काऽप्रतिष्ठानाच्चेति न्यायाच्च ॥ ७५६ ॥

अत एवास्य न्यायस्योत्तरार्द्धमन्यत्र पठन्ति—“नाऽप्र-
तिष्ठिततर्केण गम्भीरार्थस्य निश्चयः” इति । यथा हि-
पुराणेषु पञ्चाशत्कोटियोजनभूगोलपरिमाणमित्यादि यदु-

कम्, तत्प्रकृतन्यायेन समाधेयमिति सम्भवाऽसम्भवमी-
मांसायां बोध्यमिति म० भा० भी० प० अ० ५ श्लो० १२
टीकेति ॥ ७५५ ॥ ७५६ ॥

पात्राऽपात्रविचारस्तु धेनुपन्नगयोरिवेति
न्यायः ॥ ७५७ ॥

यथा—“तृणात्सञ्जायते क्षीरं क्षीरात्सञ्जायते विषम्”
इति । गावस्तृणं खादन्ति क्षीरं ददति । सर्पाश्च क्षीरं
पिबन्ति विषं ददत्येवं ज्ञात्वा पात्राऽपात्रविचारः कर्तव्य
इति भावः ॥ ७५७ ॥

न हि कल्याणकृत्कश्चिद्दुर्गतिं तात गच्छ-
तीति न्यायः ॥ ७५८ ॥

अयम्—भगवद्गीताषष्ठाध्यायचत्वारिंश ४० च्छोकौत्तरार्द्ध
रूपः । अस्यार्थस्तु—न हि कल्याणकृच्छुभकृत्कश्चित्पुरुषो-
दुर्गतिं गच्छति, किन्तु सद्गतिमेव गच्छति । तथा
च श्रुतिः—“तद्य इह रमणीयचरणाभ्यासोद्दयत्ते रमणीया
योनिमापद्येरन्ब्राह्मणयोनिं वा क्षत्रिययोनिं वा वै-
श्ययोनिं वा” इति । “अतिकल्याणरूपत्वान्नित्यं
कल्याणसंश्रयात् । स्मर्तृणां वरदत्वाच्च ब्रह्म तन्मंगलं
परम् ॥” इति । ‘मंगलानां च मंगलम्’ इति । ‘पवित्रं
मंगलं परम्’ इति । परब्रह्मणो मंगलस्वरूपत्वस्मरणा-
त्कल्याणं मंगलस्वरूपं ब्रह्म करोति स्वात्मना साक्षाद्भि-
जानातीति कल्याणकृद्ब्रह्मवित्कश्चिद्ब्राह्मणो वा क्षत्रियो वाऽ-

न्यो वा योगभ्रंशं प्राप्य दुर्गतिं निरयं न गच्छति ।
जडभरतादौ प्रसिद्धमिति प्रसिद्धिद्योतनार्थो हिशब्द-
इति ॥ ७५८ ॥

भूयस्त्वात्तद्वाद इति न्यायः ॥ ७५९ ॥

यत्रेतरवस्तुसत्त्वेऽपि यथैव वस्तुनो बाहुल्यं तेनैव लोक-
प्रवाद इत्यर्थेऽयं प्रवर्तते । स्पष्टः ॥ ७५९ ॥

न हि सार्वभौमानन्दमनुभवब्राजा ग्रामा-

धिपतिसुखं तुच्छमपेक्षत इति न्यायः ७६० ॥

अयमधिकसुखसत्त्वेऽल्पसुखत्यागविवक्षायामवतरतीति-
तथा ह्युक्तमेवं मुमुक्षुरखण्डैकरसपरमानन्दमनुभवज्ञान्या
तुच्छसुखमपेक्षत इति तत्त्वाऽनुसन्धानटीकायामिति ७६०

चक्रनाभिन्त्यायः ॥ ७६१ ॥

अयम्-स० भा०शां०प०मो० प० याज्ञवल्क्यजनकसंवादे
अ० ११८ श्लो० १ टीकायाम् । यथा-“ अव्यक्तस्थं परं
यत्तत्पृष्ठस्तेऽहं नराधिप । परं गुह्यमिमं प्रश्नं शृणुष्वनावहितो
नृप ॥ ” अव्यक्तस्थमिति । अत्राऽव्यक्तमव्याकृतमायाशबलं
हार्दाकाश इति पर्यायास्त्रिगुणात्मकस्य कारणस्य ब्रह्मणो
वाचकाः । चक्रे नाभिरिव श्रितेति प्रयोगदर्शनात्तत्र
विशिष्टे निष्कृष्टं चक्रनाभिन्त्यायेन श्रितं वस्तु, अव्यक्तस्थं
किमव्यक्तं परं ब्रह्म तस्माच्च परतस्तु किमिति पृष्ठस्ते
त्वयाऽहमिति ॥ ७६१ ॥

शल्यकवानाखुन्यायः ॥ ७६२ ॥

अयम्—म० भा०शां० प० अ० ८८ श्लो० ६ टीकायाम् ।
 “यथा शल्यकवानाखुः पदं धूनयते सदा । अतीक्षणेना-
 भ्युपायेन तथा राष्ट्रं समापिवेत् ॥” इति । शल्यकवाँस्तीक्ष्ण-
 तुण्ड आखुविशेषः । स हि निद्रितस्य मनुष्यस्य पादत-
 लस्थं मांसमतीक्षणेनैवोपायेन भक्षयति । शयानस्त्वीषद्वेद-
 नया पदं किं चिद्धूनयते कम्पयते, न तु तीव्रवेदनया
 प्रबुध्यन्नाखुं निवारयति । तद्वद्वाष्ट्रं समापिवेदित्युक्तम् ।
 शलतीति शल्यम् । “शलगतौ” “वा पुंसि शल्यं शंकुर्ना”
 इत्यमरः । द्वे बाणाग्रस्य नामनी । शल्य एव शल्यकः ।
 तद्वान् । “उन्दुरुर्मूषकोप्याखुः” इत्यमर इति ॥ ७६२ ॥

जलमौक्तिकन्यायः ॥ ७६३ ॥

अयम्—देशकालपात्रश्रद्धाविशेषादल्पमपि महत्तमत्वं
 जलमौक्तिकन्यायेन प्राप्नोतीति दर्शनादिति म० भा० अनु०
 प० १२ अ० ९ श्लो० टीकायामुक्त इति ॥ ७६३ ॥

श्मशानवैराग्यन्यायः ॥ ७६४ ॥

अयमपि—म० भा० अश्व० प० अ० १३ श्लो० १३
 टीकायामुक्तः । तत्रेत्यम्—द्वितीये ‘यो माम्’—इति श्लोके
 प्रहरणे मनसि श्मशानवैराग्यन्यायेन जितो मया काम
 इति निश्चित्य प्रयतते संन्यासादिकं करोति, तस्य मन-
 स्येव पुनरहं प्रादुर्भवामि । यदाहुरभियुक्ताः—“प्रमादिनो
 बहिश्चित्ताः पिशुनाः कलहोत्सुकाः । संन्यासिनोऽपि दृश्यन्ते

देवसन्दूषिताशयाः ॥ ” इति । अन्यत्रापि—“इमशानान्ते
पुराणान्ते मैथुनान्ते च या मतिः । सा मतिस्सर्वदा काले
नरो नारायणो भवेत् ॥” इति ॥ ७६४ ॥

संशयात्मा विनश्यतीति न्यायः ॥ ७६५ ॥

स्पष्टः ॥ ७६५ ॥

यच्च स्तूयते तद्विधीयत इति न्यायः ॥ ७६६ ॥

अनेनाध्ययनवदर्थज्ञानस्यापि विधिरभ्युपगन्तव्य इत्यु-
क्तं म० भा० उपोद्धाते ॥ ७६६ ॥

ऊर्णनाभिर्न्यायः ॥ ७६७ ॥

ऊर्णनाभिस्तन्तुसर्जने प्रसिद्धः कीटविशेषः । ‘मकरी’
इति देशभाषायां प्रसिद्धः । ऊर्णनाभ इति पाठोऽपि ।
“लूता स्त्री तन्तुवायोर्णनाभमर्कटकाः समाः ॥” इत्यमरः ।
ऊर्णेव तन्तुर्नाभौ यस्य स ऊर्णनाभः, ऊर्णनाभिर्वा
“ऊर्णा मेषादिलोम्नि स्यात्” इत्यमरः । “अच् प्रत्यन्वव-
पूर्वात्सामलोम्नः” ५ । ४ । ७५ इति सूत्रे अजिति योगवि-
भागमूलकत्वेनाच्प्रत्ययविकल्पः । “ड्यापोः संज्ञाछन्दसो-
र्बहुलम्” ६ । ३ । ६३ इत्यूर्णाशब्दस्य ह्रस्वः । यथोर्णनाभिः
स्वत ऊर्णां सृजति, संहरति च, एवं जगदीश्वरोऽपि सृजति,
संहरति च । “यथोर्णनाभिः सृजते गृह्यते च स यथोर्णना-
भिस्तन्तुनोच्चरेत्, यथाऽग्नेः क्षुद्रा विस्फुलिङ्गा व्युच्चरन्ति,
एवमेवास्मादात्मनो हि सर्वे प्राणाः सर्वे लोकास्सर्वे
देवास्सर्वाणि भूतानि व्युच्चरन्ति” इत्यादिश्रुतेः । अयं

न्याय एकस्यैव ब्रह्मणोऽभिन्नोपादानत्वे कर्तृत्वे च दृष्टान्त-
रूप इति बृहदारण्ये शारीरकसूत्र १ । २ । २१ । भाष्ये,
अद्वैतकौस्तुभादिषु च स्पष्टः ॥ ७६७ ॥

पृथिव्योषधिन्यायः ॥ ७६८ ॥

यथा पृथिव्यामोषधयस्संभवन्तीति, तथाऽप्रकृतेपि ७६८

पुरुषकेशलोमन्यायः ॥ ७६९ ॥

यथा पुरुषात्केशलोमानि सम्भवन्ति, तथाऽक्षरात्सम्भ-
वतीह विश्वमिति । शारीरकभाष्येऽभिहितं न्यायद्वयमिद-
मिति ॥ ७६९ ॥

न हि स्वल्पो दोषोऽमितगुणाभिभावक
इति न्यायः ॥ ७७० ॥

स्पष्टार्थोऽयमिति ॥ ७७० ॥

शाम्येत्प्रत्यपकारेण नोपकारेण दुर्जन
इति न्यायः ॥ ७७१ ॥

स्पष्टार्थोऽयमिति ॥ ७७१ ॥

प्रायेण सामर्थ्यविधौ गुणानां पराङ्मुखी
विश्वसृजः प्रवृत्तिरिति न्यायः ॥ ७७२ ॥

स्पष्टः । एते त्रयो न्यायाः कविकालिदासोक्तिरूपाः ७७२

अर्द्धकुक्कुटीन्यायः ॥ ७७३ ॥

यथा-कुक्कुट्या एको भागः पाकायाऽपरोभागः प्रसवाय
कल्प्यतामिति चिन्तया तथा कर्तुं कामयते सौनकः, वस्तु-
तस्तथा न सम्भवति, एवंविधविषयेऽस्य प्रवृत्तिरिति ७७३ ॥

पूतिकूष्माण्डन्यायः ॥ ७७४ ॥

अयं स० द० सं० जैमिनीये । पूतिशब्दोऽत्र दुर्गन्धिवा-
चकः, यथा—पूतिगन्धिरित्यत्र । शेषं स्पष्टम् ॥ ७७४ ॥

वज्रलेपन्यायः ॥ ७७५ ॥

अयम्—वस्तुनः सुदृढसुस्थिरत्वविवक्षायां प्रवर्तते ।
इमावपि तत्रैवेति ॥ ७७५ ॥

अलमुन्मत्तवचसि काव्यदूषणोद्भावननेति
न्यायः ॥ ७७६ ॥

यत्र विक्षेपबहुलं धावनमेव पुरुषार्थं मन्यमाना बालैरप्यु-
पहसनीयास्तत्र स्पष्टाभिप्रायोयमिति ॥ ७७६ ॥

भूतं भव्याय कल्पत इति न्यायः ॥ ७७७ ॥

स्पष्टार्थः ॥ ७७७ ॥

किमज्ञानस्य दुष्कर इति न्यायः ॥ ७७८ ॥

स्पष्टार्थोऽयमिति ॥ ७७८ ॥

गुर्वपि विरहदुःखमाशाबन्धस्साहयतीति
न्यायः ॥ ७७९ ॥

अयमभिज्ञानशाकुन्तले चतुर्थाङ्के उक्तः । तथाहि—“एसा
वि पिण्ण विणा गमेइ रअणिं विसाअदीहअरम् । गरु अपि
विरहदुक्खं आसाबन्धो सहावेदि ॥” इति प्राकृतगाथा ।
अस्याः संस्कृतं यथा—“एषापि प्रियेण विना गमयतिरजनीं
विषाददीर्घतराम् । गुर्वपि विरहदुःखमाशाबन्धः साह-
यति ॥” इति ॥ ७७९ ॥

न खलु धीमतां कश्चिदविषयो नामेति

न्यायः ॥ ७८० ॥

अयमपि तत्रैवोक्तः । स्पष्टः ॥ ७८० ॥

आमोदषट्पदन्यायः ॥ ७८१ ॥

अयञ्च पद्येनोपनिबन्धोऽनर्घराघवनाटके । तथाहि-
“आकारेणैव चतुरास्तर्कयन्ति परेङ्गितम् । गर्भस्थं केतकी-
पुष्पमामोदेनैव षट्पदाः ॥” इति ॥ ७८१ ॥

उपसर्गन्यायः ॥ ७८२ ॥

यत्रैकवस्तुन उपाधिभेदेन नानात्वविवक्षा, तत्राज्यं प्रवर्तते
उपसर्जनमुपसृज्यते वा । “सृज विसर्गे” । घञ् प्रत्ययः—उप-
सर्गः । “उपसर्गाः क्रियायोगे” १ । ४ । ५९ इति पाणिनि-
सूत्रेण प्रादीनामुपसर्गसंज्ञा क्रियते । प्रादयश्च—प्र, परा, अप,
सम्, अनु, अव, निस्, निर, दुस्, दूर, वि, आङ्, नि, अर्धि,
अपि, अति, सु, उत्, अभि, प्रति, परि, उप एतैर्द्वाविंशति-
संख्याका उपसर्गपदत्राच्याः । यथैक एवोपसर्गो नाना-
क्रियायोगरूपोपाधिभेदेन नानार्थतां भजति । तद्यथा—प्र १
इति “प्रयोगे वियोगे भृशार्थे च तृप्तौ तथा शुद्धिशक्त्यग्र-
पूजासु शान्तौ । वदन्त्यादिकर्मण्युदीर्णे प्र सन्तस्तथा
सम्भवैश्चर्य्यदृष्टाभिलाषे ॥ १ ॥ प्रसिद्धे प्रयाणे तथा प्रीण-
नेपि” इत्यष्टादशस्वर्थेषु वर्तते । तथाहि क्रमेण—प्रयुनक्ति,
प्रयुङ्क्ते, प्रयुज्यते, प्रयोगे १ । वियोगे यथा—प्रोषति, प्रोषितः,
प्रेषति, प्रेषितः २ । भृशार्थे यथा—प्रवदन्ति दायादाः,

प्रवादः ३ । तृतीयौ यथा-प्रभुक्तमन्नम् ४ । शुद्धौ यथा-प्रसन्न-
 मुदकम् ५ । शक्तौ यथा-प्रशक्तो विद्यायाम् ६ । अग्रे यथा-
 प्रवालो वृक्षस्य ७ । अग्रपूजायां यथा-प्राञ्जलिः स्थितः ८ ।
 सुशान्तौ यथा-प्रशान्तो वह्निः ९ । आदिकर्मणि यथा-
 प्रारब्धम् १० । उदीर्णे यथा-प्रबलो राजा ११ । सम्भवे यथा-
 हिमवतो गङ्गा प्रभवति १२ । ऐश्वर्ये यथा-प्रभुर्देवदत्तः
 १३ । दृष्टे यथा-प्रलोकयति १४ । अभिलाषे यथा-प्रार्थ-
 यते कन्याम् १५ । प्रसिद्धः १६ । प्रयातः १७ । प्रतुष्यति
 १८ ॥ १ ॥ “परा वधे गतौ घर्षे ह्याभिमुख्यभृशार्थयोः ।
 अप्रधाने विमोक्षे स्याद्विक्रमप्रातिलोम्ययोः ॥” ॥ २ ॥ परा
 इत्युपसर्गो नव ९ स्वर्थेषु । वधे-पराहतः १ । गतौ-पलायते
 २ । घर्षे-परामृष्टः ३ । आभिमुख्ये-परावृत्तः ४ । भृशार्थे-
 पराजितः ५ । अप्रधाने-पराधीनः ६ । विमोक्षे-पराकृतः
 ७ । विक्रमे-पराक्रान्तः ८ । प्रातिलोम्ये पराङ्मुखः ९ ॥ २ ॥
 “वियोगे वर्जने चौर्ये हर्षे निर्देशवारणे । विपर्ययविकृ-
 त्योश्च ह्यप इत्ययमुच्यते ॥” ॥ ३ ॥ अप इत्युपसर्गोऽष्टस्वर्थेषु ।
 वियोगे-अपयान्ति १ । वर्जने-अपसाकेतावृष्टो देवः
 २ । चौर्ये-अपहरति धनम् ३ । हर्षे-अपहसन्ति ४ । निर्देशे
 अपदिशति ५ । वारणे-अपसरति पापात् ६ । विपर्यये-
 अपशब्दः ७ । विकृतौ-अपकृतमिति ८ ॥ ३ ॥
 “सिद्धौ समक्षे प्रभवैक्ययोगसमन्ततोभावविभूषणेषु ।
 श्लेषाभिमुख्ये च वियोगसत्ये वदन्ति सं स्वीकरणे
 च कोपे ॥” ॥ ४ ॥ समित्युपसर्गस्योदशस्वर्थेषु । सिद्धौ-सं-

सिद्धिः १ । समक्षे—संकथा वर्तते २ । प्रभवे—सम्भवत्यग्निः
 काष्ठे ३ । ऐक्ये—संवदन्ति मुख्याः ४ । योगे—सङ्गच्छते ५ ।
 समन्ततोभावे—संकीर्णः ६ । विभूषणे—संस्क्रियते कन्या ७ ।
 श्लेषे—संधत्ते कार्य्यम् ८ । आभिमुख्ये—सम्मुखम् ९ । वि-
 योगे—संविभक्तः १० । सत्ये—सम्मतः ११ । स्वीकरणे—संगृ-
 ह्णाति १२ । कोपे—संकुद्धः १३ ॥ ४ ॥ “पश्चान्नावे लक्षणे
 चाभिमुख्ये सामीप्याधिष्ठानसादृश्यहीने । स्वाध्यायेऽपि
 प्रोक्त एवानुबन्धे पूर्वाचार्यैरन्वयं वै विसर्गे ॥” ॥ ५ ॥ अनु
 इत्युपसर्गो दशस्वर्थेषु वर्तत इति । पश्चान्नावे—अनुबन्धः,
 अनुयायी १ । लक्षणे—जपमनु प्रावर्षत, वृक्षमनु विद्योतते
 विद्युत् २ । आभिमुख्ये—अनु मातरं धावति बालः ३ ।
 सामीप्ये—अनुगिरम्—गिरेः समीपमित्यर्थः । सामीप्येऽ-
 व्ययीभावः । “गिरेश्च सेनकस्य” ५ । ४ । ११२ । इति स-
 मासान्तष्टच् ४ । अधिष्ठाने—अनुशोणं पाटलिपुत्रः ५ ।
 सादृश्ये—अनुकृतिः ६ । हीने—अनु हरिं सुराः, हरेर्हीना
 इत्यर्थः । “हीने” १ । ४ । ८६ । इति कर्मप्रवचनीयसंज्ञा ।
 “कर्मप्रवचनीययुक्ते द्वितीया” २ । ३ । ८ । इति द्वितीया
 ७ । स्वाध्याये—अनुवाक्यमधीते ८ । अनुबन्धे—अनुशयः ।
 “दीर्घद्वेषानुतापयोः” इत्यमरः । “दोषोत्पादेऽनुबन्धस्स्यात्”
 इति च ९ । विसर्गे—अनुक्रान्तो गच्छति १० ॥ ५ ॥
 “व्याप्तिशुद्धिवियोगेषु विज्ञाने चावलम्बने । बुधैः परिभवे
 प्रोक्त ईषदर्थेऽप्यवः स्फटम् ॥” ॥ ६ ॥ अव इत्युपसर्गः सप्त-
 स्वर्थेषु वर्तते । व्याप्तौ यथा—अवकीर्णः १ । शक्तौ—अवदातं

मुखम् २ । वियोगे-अवमुक्ता कान्ता ३ । विज्ञाने-अवग-
 तोऽर्थः ४ । अवलम्बने-दण्डमवष्टभ्यास्ते ५ । परिभवे-अ-
 वहसति ६ । ईषदर्थे-अवलम्बनम् ७ ॥ ६ ॥ “ पापात्यय-
 भृशार्थेषु वियोगादेशयोश्च निर । लाभातिक्रमयोः प्रोक्तः
 पण्डितैरवधारणे” ॥ ७ ॥ निरित्युपसर्गोऽष्टस्वर्थेषु वर्तते । एवं
 निस् सकारांतोऽपि ज्ञेयः । द्वावपि समानार्थौ । पापे-निर्म-
 र्यादा १ । अत्यये-निर्जलं सरः २ । भृशार्थे-निर्णीतम् ३ ।
 वियोगे-निःशल्यम्, निर्य्याणम्, निर्य्यातः ४ । आदेशे-
 निर्दिष्टः ५ । लाभे-निर्देशः ६ । अतिक्रमे-निष्क्रान्तः ७ ।
 अवधारणे-निश्चितम् ८ ॥ ७ ॥ “वैवर्ण्यकुत्सनालाभाऽस-
 म्पत्तिषु दुरुच्यते । ईषदर्थे कृशे प्रोक्तः पूर्वाचार्यैः कवी-
 श्वरैः” ॥ ८ ॥ एवं दुस् सकारान्तोऽपि । दुरदुस् इत्युप-
 सर्गो षट्स्वर्थेषु वर्तते । वैवर्ण्ये-दुर्वर्णः १ । कुत्सने-दुष्पु-
 रुषः २ । अलाभे-दुष्प्रापम् ३ । असम्पत्तौ-दुर्गतः ४ ।
 ईषदर्थे-दुर्गृहीतः ५ । कृशे-दुःस्थः ६ । किञ्च, निस्, दुस्
 इति द्वावुपसर्गौ सान्तौ “निसस्तपतावनासेवने” ८ । ३ ।
 १२ । इति पाणिनिसूत्रे निस इति निर्देशात्, निष्कृतं,
 दुष्कृतमित्युदाहृत्य-इदुदुपधस्य सकारस्य यो विसर्जनीय
 इति भाष्योक्तेश्च “निरः कुषः” ७ । २ । ४६ । इति “सुदु-
 रोरधिकरणे” । [वा०] इति च निर्देशाद्रांतावपि बोध्याविति
 निरयते, दुरयत इत्यत्र निस्दुसो रुत्वस्याऽसिद्धत्वात् “उप-
 सर्गस्यायतौ” ८ । २ । १९ इति सूत्रेण न लत्वम् । निर्दु-
 रोस्तु निलयते, दुलयत इति रूपद्वयं भवतीति बोध्यम् ॥

॥ ८ ॥ “नानार्थे भयकुत्सने च कलहे दूरार्थपैशुन्ययोरैश्वर्याऽतिशयप्रदर्शनभृशार्थोत्कर्षशौर्येषु च । अप्राधान्यवियोगमोहचटुलस्थानेषदर्थे स्फुटं संशुद्धौ कथितं तथैव विमुखे चार्थे विराद्यैर्बुधैः ॥ ” ॥ ९ ॥ वि-इत्युपसर्ग एकोनविंशत्यर्थेषु वर्तते । नानार्थे-विचित्रा पाणिनेः सूत्राणां गतिः १ । भये-विषण्णः २ । कुत्सने-विरूपः ३ । कलहे-विवादः, विभाज्यं धनम् ४ । दूरार्थे-विप्रकृतमध्वानम् ५ । पैशुन्ये विकरोति ६ । ऐश्वर्ये-विभुर्देवदत्तः ७ । अतिशये-विकीर्णः ८ । प्रदर्शने-विलोकनीया कन्या ९ । भृशार्थे विशुद्धा नद्यः १० । उत्कर्षे-विस्मितो जनः ११ । शौर्ये-विक्रान्तः १२ । अप्राधान्ये-विनष्टः १३ । वियोगे-विमुक्तः १४ । मोहे-विसनस्कः १५ । चटुलस्थाने ‘चटुलश्चञ्चले कान्ते’ इति शब्दार्थचिन्तामणिः । विभ्रान्तः १६ । ईषदर्थे-विगलितः १७ । संशुद्धौ-विमलं जलम् १८ । विमुखे-विमुखम् १९ ॥ १० ॥ “स्पृष्टेच्छासिषु बन्धने च निलये वाक्ये समीपे ग्रहे स्वन्तर्भावनिवृत्तिविस्मयभयादानोर्द्धकर्मर्माशिषि । कृच्छ्रे शाठ्यनिमन्त्रणाभिविधिषु श्लेषाभिमुख्येपि चाङ् निर्देशाज्वाधिविक्रियासु शकने स्थानादिकर्मण्यपि ॥ ” ॥ १० ॥ आङित्युपसर्गः सप्तविंशत्यर्थेषु । स्पृष्टायाम्-मल्लो मल्लमाह्वयते १ । इच्छायाम्-आकांक्षते २ । आप्तौ-आसादितमनेन ३ । बन्धने-आमुञ्चति कवचम् ४ । निलये-आवसथः ५ । वाक्ये-आज्ञापयति सः ६ । समीपे-आसन्नः ७ । ग्रहे आलम्बन्ते ८ । अन्तर्भावे-आपीतमुदकं सिकताभिः ९ । निवृत्तौ-आवृत्तः,

आरमति १०। विस्मये-आनन्दितः ११। भये-आकम्पितः १२।
 आदाने-आदत्ते धनम् १३। ऊर्द्धकर्मणि-कदम्बमारोहति
 श्रीकृष्णचन्द्रः १४। आशिषि-आशास्ते १५। कृच्छ्रे-आपदं
 गतः १६। शाठ्ये-आचरति कपटेन १७। निमन्त्रणे
 आमन्त्रितः १८। अभिविधौ-आकुमारं यशो रामचन्द्रस्य,
 आजन्मशुद्धानामित्यादि १९। श्लेषे-आलिङ्गति २०।
 आभिमुख्ये-आगच्छति रामः २१। निर्देशे-आदिशति
 २२। अवधौ-आसमुद्रक्षितीशानामिति, आसकलाद्ब्रह्म
 २३। विक्रियायाम्-आश्वासयति २४। शकने-आक्रमते
 गगनं चन्द्रमाः २५। स्थाने-आस्पदम् २६। आदिकर्मणि-
 आरभते विद्यामध्येतुमिति २७। किञ्च-अयमाहुपसर्गो
 ङिदङिद्भेदेन द्विधा। तथा चोक्तं महाभाष्ये-“ईषदर्थे क्रिया-
 योगे मर्यादाभिविधौ च यः। एतमातं ङितं विद्याद्वाक्य-
 स्मरणयोरङित् ॥” इति। ङित्सन्धिं प्राप्नोति, अङित्सन्धिं न
 प्राप्नोति। यथा-ईषदर्थे-ईषदुष्णम्-ओष्णमिति। क्रिया-
 योगे-आ ईक्षसे-एक्षस इति। वाक्ये-आ एवं नु मन्यसे।
 स्मरणे-एवं किल तदिति ॥ १० ॥ “निवेशे भृशार्थाश्रये
 दुष्टकर्मण्यधोभावविन्यासकौशल्यमोक्षे। समीपे स्मृतो
 बन्धने राशिदृष्टे बुधैर्मध्यभावे विरामे निर्देषु ॥” ॥११॥नि-
 इत्युपसर्गश्चतुर्दशस्वर्थेषु। निवेशे-‘निविशते यदि शुकशिखा
 पदे’ इत्यादि १। भृशार्थे-निगृहीतः २। आश्रये-निलयः ३।
 दुष्टकर्मणि-निकृष्टो देवदत्तः, जात्याचारादिभिर्निन्दित
 इत्यर्थः ४। अधोभावे निपतितः ५। विन्यासे-निवेशनं

गृहस्य ६ । कौशल्ये—निपुणः ७ । मोक्षे—निसृष्टः ८ । समीपे—
निविष्टः ९ । बन्धने—नियमितः १० । राशौ—निकरः, निकारो
वा धान्यस्य ११ । दृष्टे—निशामयति रूपम् १२ । मध्यभावे—निपी-
तमुदकं सिकताभिः १३ । विरामे—निवृत्तः पापात् १४ इति
॥ ११ ॥ “आधिक्यस्मरणैश्चर्य्यवशीकृतिषु वर्तते । अधि-
ष्ठानेऽप्यधिः प्रोक्तो धीरैरध्ययनेऽपि सः ॥ ” ॥ १२ ॥ अधी-
त्युपसर्गः षट्स्वर्थेषु वर्तते । आधिक्ये—अधिराजः १ ।
स्मरणै—मन्त्रमधिस्मरति २ । ऐश्वर्ये—अधिपतिः ३ ।
वशीकृतौ—अधिकरोति रथी ४ । अधिष्ठाने—अधिगुणः
५ । अध्ययने—व्याकरणमधीते ६ ॥ १२ ॥ “सम्भावन-
निवृत्त्याशीरपेक्षासु समुच्चये । प्रश्नभूषणगर्हासु ह्यपिः
प्रोक्तो मनीषिभिः ॥ ” ॥ १३ ॥ पदार्थाऽन्ववसर्गयोरपि “अपिः
पदार्थसम्भावनाऽन्ववसर्गगर्हासमुच्चयेषु” १ । ४ । १६ ।
इति पाणिन्युक्तेरिति । एवं हि—अपीत्युपसर्गो दशस्व-
र्थेषु वर्तते । सम्भावनं शक्त्युत्कर्षमाविष्कर्तुमत्युक्तिः ।
यथा—अपि स्तुयाद्विष्णुमित्यत्राऽवाङ्मनसगोचरं विष्णुम-
पीत्यनेन शक्त्युत्कर्षाविष्करणार्था । अत्युक्तिरसम्भाव्यार्थस-
म्भावनम् । सम्भावनापदस्येदृशार्थत्वे व्याख्यानमेव शरण-
मिति द्रष्टव्यम् । अशक्याया अपि विष्णुस्तुतेः शक्यत्वस-
म्भावनेऽन्यस्तुतेर्निश्चयेन कर्तुं शक्यत्वादर्थ्यायातः शक्त्यु-
त्कर्ष इति १ । निवृत्तौ—अपि मांसं जह्यात् २ । आशिषि—
अपि वर्षशतं जीव्यात् ३ । अपेक्षायाम्—अयमपि विद्वान्
४ । समुच्चये—अपि सिञ्च, अपि स्तुहि । अत्रापिद्वयेन

मिलितेन समुच्चयः ५ । प्रश्ने-अपि गच्छति ६ । भूषणे-अपि नह्यति हारम् ७ । गर्हायाम्-धिग्देवदत्तमपि स्तुयादृषलमिति । क्रियागतगर्ह्यत्वमपि द्योत्यम्, तदेव धिगित्यादिनाऽनूच्यत इति ८ । पदार्थे-पदस्याऽप्रयुज्यमानपदान्तरस्यार्थः पदार्थः । यथा-सर्पिषोऽपि स्यादित्यादौ चिन्दुरित्यादिरप्रयुज्यमानपदस्यार्थोऽपिना द्योत्यत इति बोध्यम् ९ । अन्ववसर्गे-अन्ववसर्गः-कामचाराऽनुज्ञा । यथा-अपि स्तुहि-यथेच्छं स्तुहि वा यथेष्टं कुर्विति यावदिति १० ॥ १३ ॥ “भृशार्थेऽतिशये च स्यादृच्छयतिक्रान्तयोरपि । अत्यतिक्रमणे प्रोक्त उपसर्गविचक्षणैः॥” ॥१४॥ “अतिरतिक्रमणे च” १ । ४ । ९५ इति सूत्रस्थचेन पूर्वसूत्रस्थं पूजयामिति पदमनुकृष्यते । तेन पूजार्थेऽप्यतिवर्त्तते । एवञ्च षट्स्वर्थेष्वतिरस्ति । भृशार्थे-अतितप्ता आपः १ । अतिशये-अतिमानुषमस्य ज्ञानम् २ । वृद्धौ-अतिमेयं गमनम् ३ । अतिक्रान्ते-अतिनु जलम् ४ । अतिक्रमणे-अतिहस्तयति, अतिक्रामति वा ५ । पूजायाम्-अतिदेवान् कृष्णः, देवेभ्योऽधिको देवपूज्यो वा कृष्ण इत्यर्थः ६ ॥ १४ ॥ “पूजायां च समृद्धौ च भृशार्थाऽऽभीलयोरपि । उपसर्गविशेषज्ञैस्तुः प्रोक्तोऽनुमतावपि॥” ॥१५॥ सु-इत्युपसर्गः पञ्चस्वर्थेषु वर्त्तते । पूजायाम्-सुसिक्तम्, सुस्तुतम् १ । समृद्धौ-सुभद्रम् २ । भृशार्थे-सुवहा आपः ३ । आभीले कृच्छ्रे-सुपुष्करं सुव्रतं वा ४ । अनुमतौ-सुकृतम् ५ ॥ १५ ॥ “प्राबल्यलाभमोक्षोर्द्ध्वकर्मप्राकाश्यशक्तिषु ।

वियोगाभावबन्धे स्यादुदस्वास्थ्यप्रधानयोः ॥” ॥१६॥ उदित्युपसर्ग एकादशस्वर्थेषु वर्तते । प्रावल्ये-उद्धलः सर्पः १ । लाभे-उत्पन्नं द्रव्यम् २ । मोक्षे-उद्दामः ३ । ऊर्द्धकर्मणि-आसनादुत्तिष्ठति ४ । प्राकाश्ये-उच्चरति ५ । शक्तौ-उद्गाहः ६ । वियोगे-उत्पथेन गच्छति ७ । अभावे-उत्पथः ८ । बन्धे-उद्धृद्धा गौः ९ । अस्वास्थ्ये-उत्सुकः १० । प्रधाने-उत्कृष्टः ११ ॥ १६ ॥ “पूजोक्तीच्छादने नृत्ये सादृश्यान्नाययोरभिः।रोगाभिमुख्यसामीप्ये स्याद्भृशार्थप्रयोगयोः॥” ॥ १७ ॥ अभि-इत्युपसर्गो द्वादशस्वर्थेषु वर्तते । पूजायाम्-अभिवादयति १ । उक्तौ-अभिधत्ते-२ । इच्छायाम्-अभिलषति ३ । अदने-अभ्यवहरति ४ । नृत्ये-अभिनयः ५ । सादृश्ये-अभिजातः ६ । आम्नाये-अभ्यस्यति ७ । रोगे-अभिस्पन्दः ८ । अभिमुख्ये अभिमुखः स्थितः ९ । सारूप्ये-अभिरूपः १० । भृशार्थे-अभिरतः ११ । प्रयोगे-अभिजानाति १२ ॥ १७ ॥ “सादृश्यादानरुगहिंसातद्योगे व्याप्तिवारणे । निवृत्तिप्रतिबिम्बाभिमुख्ये च व्यत्यये प्रतिः॥ ” ॥१८॥ प्रतीत्युपसर्ग एकादशस्वर्थेषु वर्तते । सादृश्ये-प्रतिकृतिर्देवदत्तस्य । तृणकाष्ठादिनिर्मितं प्रतिमाऽपरपर्यायवस्तु प्रतिकृतिरिति १ । आदाने-प्रतिगृह्णाति २ । रुजि-प्रतिश्यायः ‘प्रतिश्यायस्तुपानिसः’ इत्यमरः ३ । हिंसायाम्-प्रतिहितः ४ । तद्योगे-प्रतिपन्नमेतत् ५ । व्याप्तौ-प्रतिकीर्णः पांशुभिः ६ । वारणे-प्रतिनिवृत्तः ७ । निवृत्तौ-प्रतिक्रान्ताः ८ । प्रतिबिम्बे-प्रतिहस्ती ९ ।

आभिमुख्ये-प्रति सूर्यं गच्छति १० । व्यत्यये-तैलाद्घृतं
 प्रतिददातीति ११ । “ लक्षणेत्थम्भूताख्यानभागवीप्सासु
 प्रतिपर्य्यनवः ” १ । ४ । ९ । इति सूत्रोक्तार्थेष्वपि । लक्षणे-
 वृक्षं प्रति विद्योतते विद्युत् । वृक्षमिति । वृक्षप्रकाशेन विद्यु-
 द्विद्योतनदेशज्ञानादृक्षो लक्षणम् १, इत्थम्भूताख्याने-
 इत्थंभूतः कंचित्प्रकारम्प्राप्तः, स आख्यायतेऽनेनेति-इत्थं-
 म्भूताख्यानम्-प्रकारविशेषनिरूपकम् । तत्र यथा-विष्णु-
 म्प्रति भक्त इति २, भागे-लक्ष्मीर्हरिम्प्रति-हरेर्भाग
 इत्यर्थः ३, वीप्सायाम्-वृक्षंवृक्षं प्रति सिञ्चतीति ४ ॥१८॥
 “परि दोषोक्तिविभूषण उपरमपूजासमन्ततोभावे । व्या-
 स्यालिङ्गनवर्जननिवसनशुचि रोगवीप्सासु॥” ॥१९॥ परि-
 इत्युपसर्गो द्वादशस्वर्थेषु वर्तते । दोषोक्तौ-परिहसति
 देवदत्तः १ । विभूषणे-परिष्करोति कन्याम् २ । उपरमे-
 परिपूर्णः कुम्भः ३ । पूजायाम्-परिचरति गुरुम् ४ । समन्ततो
 भावे-परिभ्रमति ५ । व्यासौ-परिगतो हस्तिना ग्रामः ६ ।
 आलिङ्गने-परिष्वजति प्रियाम् ७ । वर्जने-परिगर्त्तेभ्यो
 वृष्टो देवः, परिहरेः संसारः ८ । निवसने-परिधानम् ९ ।
 शुचि-परिदेवनम् १० । रोगे-परिगतो विस्फोटकः ११ ।
 वीप्सायाम्-वृक्षं वृक्षं परिसिञ्चति १२ इति । प्रतिव-
 ल्लक्षणेत्थम्भूताख्यानभागेष्वपि ज्ञेयमिति ॥ १९ ॥ “दाक्षि-
 ण्यवीप्सामृतदानपूजातद्योगसामर्थ्यसमीप उक्तः
 व्यासौ तथाचार्य्यकृतौ च दोषे ह्युपेत्ययं रम्भणनिश्चये
 च ॥ ” ॥ २० ॥ उप इत्युपसर्गस्त्रयोदशस्वर्थेषु

वर्त्तते । दाक्षिण्ये-उपचारः १ । वीप्सायाम्-देवं दे-
वमुपयाचते २ । मृते-उपरतो देवदत्तः ३ । दाने-उप
सरत्यर्थं ब्राह्मणाय ४ । पूजायाम्-उपासितो वह्निः ५ ।
तद्योगे-उपपन्नं ध्यानमाह ६ । सामर्थ्ये-उपकरोति देव-
दत्तः ७ । समीपे-उपकुम्भम् ८ । व्याप्तौ-उपकीर्णः पां-
शुभिः ९ । आचार्य्यकृतौ-उपदिशति शिष्येभ्यः १० । दोषे-
उपघातः ११ । आरम्भणे-उपक्रमते भोक्तुम् १२ । निश्च-
ये-उपपन्नमेतत् १३ । “उपोधिके च” १ । ४ । ८७ इति
सूत्रेणाधिकार्थे हीनार्थे चोप वर्त्तते । यथा-उप पराद्धे हरे-
र्गुणाः । परार्द्धादधिका इत्यर्थः । हीने-उप हरिं सुरा इति
॥ २० ॥ किञ्च-उपसर्गाणां द्योतकत्वमेव, न वाचकत्वम् ।
उक्तं हि-“द्योतकाः प्रादयो येन निपाताश्चादयस्तथा ।
उपास्येते हरिहरौ लकारो दृश्यते यथा ॥ निपाताश्चादयो
ज्ञेया उपसर्गास्तु प्रादयः । द्योतकत्वात्क्रियायोगे लोका-
दवगता इमे ॥” इति ॥ स त्रिधा-“धात्वर्थं बाधते कश्चित्क-
श्चित्तमनुवर्त्तते । तमेव विशिनष्ट्यन्य उपसर्गगतिस्त्रिधा ॥”
इति ॥ क्रमशः उदाहरणानि यथा-आदत्ते, प्रसूते, प्रणम-
तीति । उपसर्गाणां नास्ति स्वकीयः कश्चिदर्थः, केवलं प्रदीप
इव घटं धात्वर्थमेव व्यञ्जयन्तीति शाकटायनमतम् । गा-
र्ग्यमते तु-सन्त्युपसर्गाः सार्थकाः । प्रदीपस्तु व्यञ्जयन्नपि
घटादीन्स्वमपि प्रकाशयति, तथात्रोपपन्न उपसर्गस्य क्रिया-
विशेषोऽर्थः, क्रियासामान्यमात्रमाख्यातस्येति ॥ ७८२ ॥

यश्चार्थादर्थो न स चोदनार्थ इति
न्यायः ॥ ७८३ ॥

अस्यार्थः—यः श्रुतार्थनान्तरीयकतया लभ्यते, न स
वेदार्थ इत्यर्थः । नान्तरीयकतयेत्यस्य सम्बन्धिरूपकतये-
त्यर्थः । शबरस्वाम्युक्तिरूपोऽयमिति ॥ ७८३ ॥

यत्परः शब्द इति न्यायः ॥ ७८४ ॥

यः अर्थः परः—तात्पर्यविषयो यस्य स यत्परः । स्पष्ट-
मन्यत् ॥ ७८४ ॥

मायिका गुणा वास्तवं निर्गुणत्वं न विघ्न-
न्तीति न्यायः ॥ ७८५ ॥

यथा—सत्यकामादिगुणा अपाणिपाद इतिप्रभृतिनि-
र्गुणत्वमीश्वरस्य न निवारयन्तीति भावः ॥ ७८५ ॥

विधेयं स्तूयते वस्त्विति न्यायः ॥ ७८६ ॥

अयं न्यायः—तत्तद्विग्रहावच्छिन्नशक्यानादिस्तुतये तद-
न्यविग्रहाऽवच्छिन्नशक्यपकर्षवर्णनविषयेऽवतरतीति ॥ ७८६ ॥

वराटकान्वेषणे प्रवृत्तश्चिन्तामणिं लब्ध-
वानिति न्यायः ॥ ७८७ ॥

यथा—काश्यां स्वर्गादिकमुद्दिश्य यागाद्यनुष्ठाताप्यक-
स्मान्मरणे प्राप्ते मोक्षमेव लभते, ह्येतादृशविषयेऽस्य प्रवृ-
त्तिरिति ॥ ७८७ ॥

सर्ववेदान्तप्रत्यय इति न्यायः ॥ ७८८ ॥

यथा-सर्वेभ्यो वेदान्तेभ्य एकमेव परं ब्रह्म प्रतीयते ।
एतदभिप्रायकप्रसङ्गेऽयं प्रवर्तत इति ॥ ७८८ ॥

तरक्षडाकिनीन्यायः ॥ ७८९ ॥

तरम् गतिम्, मार्गं वा क्षिणोति 'क्षिणु-हिंसा-
याम्' "अन्येभ्योऽपि"—३ । २ । १०१ । इति डः । तरक्षः ।
भाषायां 'तरख' इति व्याघ्रविशेषे डाकिनीवाहने प्रसिद्धः ।
तरक्षे डाकिनी-तरक्षडाकिनी । डाकिनी तु-श्रीमहाकाली-
गणविशेषः । यथा तरक्षस्था डाकिनी भयङ्कररूपिणी ना-
नाविधभयंकरकार्याणि करोतीति प्रसिद्धम्, तथा प्रकृतेऽ-
पि बोध्यमिति ॥ ७८९ ॥

ज्ञानादेर्निष्कर्षवदुत्कर्षोऽप्यङ्गीकार्यो वा-
धकाऽभावादिति न्यायः ॥ ७९० ॥

यथा ज्ञानापकर्षावसानभूमित्वं स्थावराणाम्, तथा
तदुत्कर्षावसानभूमित्वमीशस्येत्यङ्गीकार्यम् । तच्चो-
त्कृष्टत्वं ज्ञानस्य सर्वविषयत्वमेवेति भाव इत्यन्यत्र
विस्तरः ॥ ७९० ॥

सिद्धमवयुत्यानुवाद इति न्यायः ॥ ७९१ ॥

समुदायादेकं पृथक्कृत्याऽनुवादोऽवयुत्याऽनुवादः । स्पष्टा-
र्थोऽयमन्यत्र विस्तरः ॥ ७९१ ॥

विना मलयमन्यत्र चन्दनं न प्ररोहतीति
न्यायः ॥ ७९२ ॥

अयं महान्तं गुणज्ञश्रेष्ठं जनं संश्रित्य बुध उन्नतिं प्राप्नो-
ति नान्यत्रेति विवक्षायामवतरतीति ॥ ७९२ ॥

प्राकाश्यं स्वगुणोदयेन गुणिनो गच्छन्ति
किं जन्मनेति न्यायः ॥ ७९३ ॥

यत्र निकृष्टजातिजोऽपि गुणी स्वगुणोदयेन ख्यातिं याया-
त्तत्रायं प्रचरतीति ॥ ७९३ ॥

महान्महत्स्वेव करोति विक्रममिति
न्यायः ॥ ७९४ ॥

अयम् महाजनो महत्सु जनेष्वेव पराक्रमं करोति, न
दुर्बलेष्विति भावविवक्षायामवतरतीति ॥ ७९४ ॥

स्तुत्ये बले तु बलवान्परिकोपमेतीति
न्यायः ॥ ७९५ ॥

अयमपि पूर्वन्यायविषये प्रवर्तते ॥ ७९५ ॥

उत्पतितोऽपि हि चणकः शक्तः किं
आष्ट्रकं भङ्गुमिति न्यायः ॥ ७९६ ॥

अस्यार्थः—उत्पतितोऽपि भर्जनसमये भृष्टः सन्नुत्पति-
तोऽपीत्यर्थः । चणकः 'छोला' इति प्रसिद्धो धान्यविशेषः ।
आष्ट्रकं भर्जनकारिणं भङ्गुं नाशयितुं किं शक्तः समर्थ-
किम्, अपि तु नेत्यर्थः । यो हि जनोऽपकर्तुमसमर्थ-
स्सन्कुप्यति, स निर्हज्य एवेत्यर्थविवक्षायामयं प्रचर-
तीति ॥ ७९६ ॥

उपजीवन्ति शक्त्या हि जलजा जलदानि-
वेति न्यायः ॥ ७९७ ॥

अस्यार्थस्त्वेवम्—हि यतो जलजा जलजीविनः ब्रीहिप्र-
भृतय इत्यर्थः । जलदानिव मेघानिव । सर्वे इत्यध्याहार्यम् ।
शक्तान् उपजीवनक्षमाञ्जनानुपजीवन्ति—उपजीव्य तिष्ठ-
न्तीत्यर्थविवक्षायामयं प्रवर्तते ॥ ७९७ ॥

रात्रौ दीपशिखाकान्तिर्न भानाबुदिते स-
तीति न्यायः ॥ ७९८ ॥

यथा सूर्योदये दीपशिखा न शोभते, तथा गुणव-
त्तरसन्निधाने गुणवान्नाद्रियत इत्यर्थविवक्षायामस्य प्रचार
इति ॥ ७९८ ॥

पित्तं यदि शर्करया शाम्यति कोऽर्थः पटो-
लेनेति न्यायः ॥ ७९९ ॥

स्वल्पप्रयत्नेन कार्य्यसिद्धौ बहुप्रयत्नान्तरं व्यर्थमिति
विषयेऽस्य प्रवृत्तिरिति । पटोल औषधविशेषः । ‘पलवल’
‘परवर’ इति च भाषायां प्रसिद्धः । ‘पटोलस्तिककः पटुः-
इत्यमरः । अत्र पटोलशब्देन पटोलपत्रं गृह्यते, तस्य शीत-
गुणत्वात् । उक्तञ्च—“पटोलपत्रं पित्तघ्नं मूलं तस्य विरे-
वकम् । फलं तस्य त्रिदोषघ्नं नाडी तस्य कफाऽपहा ॥”
इति ॥ ७९९ ॥

कर्मणि व्यज्यते प्रज्ञा स्वस्थे को वा न
पण्डित इति न्यायः ॥ ८०० ॥

कार्यकरणे बुद्धिः प्रकाश्यते । स्वस्थे प्रकृतिस्थे जने को वा जनः पण्डितो न-सर्व एव पाण्डित्यं दर्शयतीति भावविषयेऽस्य प्रचार इति ॥ ८०० ॥

आख्वन्नपिटन्यायः ॥ ८०१ ॥

यथा-मूषकोऽन्नापिटं भक्षणीयद्रव्याधारविशेषं पातयितुमेव शक्नोति, तदुद्धर्तुं सम्यक्सम्पादयितुं यावन्न शक्नुत इत्यर्थविषयेऽस्य प्रवृत्तिरिति ॥ ८०१ ॥

सूचीमुखन्यायः ॥ ८०२ ॥

अस्य गाथा यथा-कस्मिँश्चित्पर्वते वानरा हेमन्तर्तौ शीतेन वेपमानकलेवरा वह्निकणसदृशगुञ्जाफलान्यवचित्य वह्निवाञ्छया फूत्कुर्वन्तः । समन्तात्तस्थुः । अथ सूचीमुखनामा पक्षी तेषां तं वृथाऽऽयासमवलोक्याह-भो मूर्खा नैते वह्निकणा गुञ्जाफलानीमानि, नैतस्माच्छीतरक्षा भविष्यति, तदन्विष्यतां कश्चिन्निर्वातो वनप्रदेशो गुहा वा । अथ तेषामेको वृद्धवानरस्तमुवाच-किन्तवाऽनेन व्यापारेण तद्गम्यताम् । स भूयोऽपि वानरान्पुनरेवोवाच । अथ तावदेकेन कुपितकपिना पक्षयोर्गृहीत्वा शिलायामास्फालित उपरतश्च ॥ ८०२ ॥

सूचीमुखीन्यायः ॥ ८०३ ॥

अस्य गाथा यथा-कस्मिँश्चिद्वने शमीवृक्षशाखायामरण्यचटकदम्पती वसतः स्म । तत्र कदाचिद्धेमन्ते मेघे वर्षत्येकः शाखामृगः शीतवातवेपमानः शमीमूल उप-

विष्टः । अथ तं तादृशमवलोक्य चटका प्राह—भो भद्र
हस्तपादसमोपेतपुरुषाकृतिस्त्वं मूढ शीतेन कथं पीड्यसे,
“गृहं कथं न कुरुषे । एतच्छ्रुत्वा तां वानरः सकोपमाह—
‘सूचीमुखी दुराचारा रण्डा पण्डितवादिनी । नाशङ्कते प्रज-
ल्पन्ती तत्किमेनां न हन्म्यहम् ॥ ” एवं प्रलप्य तां शमी-
मारुह्य तस्याः कुलायः शतधा खण्डशः कृत इति । इदं
न्यायद्वयं मूर्खोपदेशकरणविषये प्रवर्तते । अत्र सूचीव मुखं
यस्याः सेत्यर्थः ॥ ८०३ ॥

नाश्मनि स्यात्क्षुरक्रियेति न्यायः ॥ ८०४ ॥

अयमपि पूर्वन्यायद्वयविषये सञ्चरतीति ॥ ८०४ ॥

निर्धनमनोरथन्यायः ॥ ८०५ ॥

अयं पद्येनोपनिबद्धः । यथा—“उन्नम्योन्नम्य तत्रैव निर्ध-
नानां मनोरथाः । हृदयेष्वेव लीयन्ते विधवास्त्रीस्तना-
विव ॥” इति ॥ ८०५ ॥

समागमास्सापगमा इति न्यायः ॥ ८०६ ॥

सर्वमुत्पादि भंगुरमिति विषयेऽस्य प्रचार इति ॥ ८०६ ॥

पद्मपत्रस्थिततोयन्यायः ॥ ८०७ ॥

अयं पूर्ववदस्थिरताविषये, महत्संसर्गादुत्तमफलं भव-
तीति विषये च प्रवर्तते । उक्तञ्च—“पद्मपत्रस्थितं तोयं
धत्ते मुक्ताफलश्रियम् । महाजनस्य सम्पर्कः कस्य नोन्नति-
कारकः ॥” इति ॥ ८०७ ॥

स्वजातिर्दुरतिक्रमेति न्यायः ॥ ८०८ ॥

अत्र गाथाऽस्ति । यथा—गंगातटे कस्यचिन्मुनेरञ्जलौ
श्येनमुखात्परिभ्रष्टा मूषिका पतिता, मुनिश्च तां दृष्ट्वा दया-
र्द्रहृदयो निजतपोयोगबलेन मानवीं कन्यां कृत्वाऽनपत्यायै
स्वजायायै दत्तवान् । सा तथा पालिता युवती वरार्हा जाता ।
ततस्तत्परिणयाय वरयितुं सूर्यपर्जन्यमारुतगिरीनावाह्य
मुनिः स्वकन्यामुवाच—पुत्रि एष्वन्यतमं वरय । सा तानर्क्षा-
दीनतिदहनात्मक—कृष्णवर्णजडात्मका—ऽतिचपलात्मक—
कठिनस्तब्धात्मकान्निरूप्यानुररीचकार । ततः स मुनिर्मू-
षकमावाह्य कन्यां प्राह—पुत्रि एनं वरय । ततः सा मूषकं
दृष्ट्वा प्रसन्ना सती मुनिमुवाच—भगवन्मां पूर्ववन्मूषिकां
कृत्वा मूषकाय देहि । मुनिना तथैव कृतम् । उक्तञ्च—“सूर्य
भर्तारमुत्सृज्य पर्जन्यं मारुतं गिरिम् । स्वजातिं मूषिका
प्राप्ता स्वजातिर्दुरतिक्रमा ॥” इति ॥ ८०८ ॥

व्याघ्रचोरधनुर्न्यायः ॥ ८०९ ॥

अयम् नम्रीभूय स्वकार्यसाधनकर्मणि प्रवर्तते । यथा
व्याघ्रचोरधनूंषि नम्रीभूय स्वकार्यं साधयन्ति, तथा नीच-
जनस्य प्रकृतिर्भवतीति ॥ ८०९ ॥

यादृशी भावना यस्य सिद्धिर्भवति तादृ-
शीति न्यायः ॥ ८१० ॥

स्पष्टार्थोऽयमिति ॥ ८१० ॥

श्वशुष्कास्थिन्यायः ॥ ८११ ॥

लौकिकगाथारूपोऽयम् । यथा श्वा कुक्कुरः शुष्कं नीरस-
मस्थि मुखे धृत्वा चर्वति । स्वमुखोद्भवरक्तस्रावं विना
किञ्चिदपि तृप्तिकारकं फलं न भवति तस्य । न जहाति
स तदस्थि, तथा मूर्खोऽपि निष्फलं वस्तु गृहीत्वा फलाभा-
वेऽपि न त्यजतीति विषयेऽस्य न्यायस्य सञ्चार इति ॥ ८११ ॥

यत्प्रायः श्रूयत इति न्यायः ॥ ८१२ ॥

स्पष्टार्थोऽयमिति ॥ ८१२ ॥

यत्प्राये यच्च यादृक्च तत्तादृगवगम्यत
इति न्यायः ॥ ८१३ ॥

अयमपि तथा स्पष्टः ॥ ८१३ ॥

कोटिशोदृश्यमानोपबृंहणन्यायः ॥ ८१४ ॥

एतन्न्यायानुरोधादीश्वरस्याजरत्वादेर्विग्रहगुणत्वसिद्धिः ।
स्वधीकल्पितैर्न्यायैर्व्यवस्थापनादुपबृंहणानुरोधाद्यवस्थापनं
ज्यायः । “विभेत्यल्पश्रुताद्वेदो मामयं प्रहरिष्यति । इतिहास-
पुराणाभ्यां वेदार्थमुपबृंहयेत् ॥ वेदार्थो यः स्वयं ज्ञातस्त-
त्संदेहो भवेदपि । ऋषिभिर्निश्चिते तस्मिन्का शङ्का स्यान्म-
हात्मनाम् ॥ ” । तथा च—“तस्योपरि शिवं ध्यायेत्साम्बं
सर्वमनोहरम् । सर्वलक्षणसम्पन्नं गाढ्र्यौवनशोभनम्” इत्या-
द्युपबृंहणानुरोधाद्विग्रहगुणत्वेनैवान्वयो युक्त इत्यलं पल्लवि-
तेनेत्यन्यत्र विस्तरः ॥ ८१४ ॥

पञ्चकोशावतरणन्यायः ॥ ८१५ ॥

अयं श्रुतिमात्रसिद्धत्वान्न लौकिकः । अत एवेह न प्रपञ्चित इति । सोपानारोहणन्याये ४५ विस्तृतः ॥ ८१५ ॥

कुमारीकङ्कणन्यायः ॥ ८१६ ॥

अयं श्लोकेन विवृतः । तथाहि—“बहूनाङ्गलहो नित्यं द्वाभ्यां संघर्षणं तथा । एकाकी विचारिष्यामि कुमारीकङ्कणं यथा ॥” इति ॥ ८१६ ॥

शकुनिसूत्रन्यायः ॥ ८१७ ॥

नदीसमुद्रन्यायः ॥ ८१८ ॥

शुद्धोदलवणन्यायः ॥ ८१९ ॥

चोरापहार्यन्यायः ॥ ८२० ॥

पुंविषयन्यायः ॥ ८२१ ॥

नानावृक्षरसन्यायः ॥ ८२२ ॥

उक्तञ्च महोपनिषदि—“यथा पक्षी च सूत्रं च नानावृक्षरसा यथा । यथा नद्यः समुद्राश्च शुद्धोदलवणे यथा ॥ चोरापहार्यौ च यथा यथा पुंविषयावपि । तथा जीवेश्वरौ भिन्नौ सर्वदैव विलक्षणौ ॥ ” इत्यादि पूर्णप्रज्ञदर्शने प्रपञ्चितं माधवार्यैः । शकुन्यादिन्यायास्समानविषयाः स्पष्टार्था इति ॥ ८१७—८२२ ॥

मुख्याऽसम्भवे - गौणग्रहणं युक्तमिति
न्यायः ॥ ८२३ ॥

अयम्मुहूर्तचिन्तामणिटीकायां धृतः । तत्रच—‘सा दृष्टेन्दुः
सिनीवाली’ इति वाक्यमीमांसायाम्—ननु च दृष्टश्चन्द्रो
यस्यामित्यन्यपदार्थे सप्तमी सामीप्यपरेति व्याख्यायत इति
चेन्न, तस्याः सामीप्यसप्तम्या गौणाधारपरत्वान्मुख्याऽसम्भवे
गौणग्रहणं युक्तमित्युक्तमिति ॥ ८२३ ॥

एकवृन्तगतफलद्वयन्यायः ॥ ८२४ ॥

स्पष्टः । ‘वृन्तं प्रसवबन्धनम्’ इत्यमरः । अयं साहि-
त्यदर्पणस्य दशमपरिच्छेदे श्लेषालंकारप्रकरण उक्तः । तथा-
हि—‘अभङ्गस्तु—अर्थश्लेष इव यत्र स्वराभेदादभिन्नप्रयत्नो-
च्चार्य्यतया शब्दाभेदादर्थयोरेकवृन्तगतफलद्वयन्यायेन
श्लेषः’ इति ॥ ८२४ ॥

**यो यन्निरूपितसांसिद्धिकप्रकाराक्रान्तस्स
तन्निरूपिततज्जातीयविशेषणाधानविशेष-
सन्तानक इति न्यायः ॥ ८२५ ॥**

अयं मर्यादापरिपाटीग्रन्थे विस्तरशो निरूपित इति
विरम्यते ॥ ८२५ ॥

**अभक्ष्यप्रतिषेधेन वा भक्ष्यनियम इति
न्यायः ॥ ८२६ ॥**

तद्यथा—“अभक्ष्यो ग्रामकुक्कुटः, अभक्ष्यो ग्रामसूकर
इत्युक्ते गम्यत एतदारण्यो भक्ष्यः” इति पस्पशा-
याम् ॥ ८२६ ॥

द्रव्यवच्चोपचार इति न्यायः ॥ ८२७ ॥

द्रव्यवच्चोपचाराः प्राप्नुवन्ति । उपचारा-व्यवहाराः ।
यथैकेन घटेनोदकाहरणादिक्रियां युगपदनेको न करोत्येवं
प्रकृतेऽपि बोध्यमिति प्रत्याहाराहिक इति ॥ ८२७ ॥

अभ्यन्तराश्च समुदायेऽवयवा इति
न्यायः ॥ ८२८ ॥

यथा वृक्षः प्रचलन्सहावयवैः प्रचलति, तथा प्रकृतेऽपि
बोध्यम् । प्रत्याहाराहिके म० भा० इति ॥ ८२८ ॥

अनुपदिष्टं सत्कथं शक्यं विज्ञातुमसञ्च
कथं शक्यं प्रतिपत्तुमिति न्यायः ॥ ८२९ ॥
स्पष्टार्थोऽयं प्रत्याहाराहिके ॥ ८२९ ॥

मार्दवे बहवो दोषा इति न्यायः ॥ ८३० ॥

अयञ्च माघकविना विवृतः प्रकारान्तरेण । तथाहि-
“तुल्येऽपराधे स्वर्भानुर्भानुमन्तं चिरेण यत् । हिमांशुमाशु
ग्रसते तन्म्रदिम्रः स्फुटं फलम् ॥” इति स्पष्टः ॥ ८३० ॥

भेदका गुणा इति न्यायः ॥ ८३१ ॥

एवं हि दृश्यते लोके-एकोऽयमात्मोदकं नाम तस्य गुण-
भेदादन्यत्वं भवति-अन्यदिदं शीतमन्यदिदमुष्णमिति,
एवं प्रकृतेऽपि ॥ ८३१ ॥

अभेदका गुणा इति न्यायः ॥ ८३२ ॥

तद्यथा-देवदत्तो मुण्डयपि जटयपि शिख्यपि स्वामा-

ख्यां न जहाति, तथा बालो युवा वृद्धो वत्सो दम्भ्यो बली-
वर्द्ध इति, एवं प्रकृतेऽपीति “वृद्धिरादैच्” सूत्रभाष्ये ॥८३२॥

यो यस्य प्रसङ्गे लभतेऽसौ तत्कृतानि
कार्य्याणीति न्यायः ॥ ८३३ ॥

तद्यथा—उपाध्यायस्य शिष्यो याज्यकुलानि गत्वाऽग्रास-
नादीनि लभते, एवं प्रकृतान्तरेऽपि बोध्यम् । अयं “स्थानि-
वदादेशोऽनल्विधौ” १ । १ । ५६ । इति सूत्रभाष्ये
स्पष्टः ॥ ८३३ ॥

कान्तारन्यायः ॥ ८३४ ॥

तद्यथा—कश्चित्कान्तारे समुपस्थिते सार्थमुपादत्ते, स
यदा निष्क्रान्तकान्तारो भवति, तदा सार्थं जहातीति
“त्यदादीनि च” १ । १ । ७४ । सूत्रभाष्ये प्रोक्तोऽयम् ॥८३४॥

तुल्यबलप्रेषणन्यायः ॥ ८३५ ॥

तद्यथा—लोके द्वयोस्तुल्यबलयोरेकः प्रेष्यो भवति, स
तयोः पर्यायेण कार्य्यं करोति । यदा तमुभौ युगपत्प्रेष-
यतो नानादिक्षु च कार्य्यं भवतस्तत्र यद्यसावविरोधार्थी
भवत्युभयोर्न करोति । किं पुनः कारणमुभयोर्न करोति,
यौगपद्यासम्भवादित्यादिकम् “अन्तादिवच्च” ६ । १ । ८५ ।
इति सूत्रभाष्ये स्पष्टम् ॥ ८३५ ॥

कामचारश्च वतिनिर्देशे वाक्यशेषं सम-
र्थयितुमिति न्यायः ॥ ८३६ ॥

तद्यथा—उशीनरवन्मद्रेषु यवाः सन्ति, न सन्तीति ।

मातृवदस्याः कलाः सन्ति, न सन्तीति संक्षेप इति “स्त्रियाः पुंवद्भाषित-” ६ । ३ । १ सूत्रभाष्ये स्पष्टम् ॥ ८३६ ॥

अर्थवशाद्विभक्तिविपरिणाम इति न्यायः ८३७

तद्यथा—उच्चाणि देवदत्तस्य गृहाण्यामन्त्रयस्वैनम् । देवदत्तमिति गम्यते । देवदत्तस्य गावोऽश्वा हिरण्यमाढयो वैधवेयः । देवदत्त इति गम्यते । पुरस्तात्पृष्ठीनिर्दिष्टं सदर्थोद्वितीयानिर्दिष्टं प्रथमानिर्दिष्टञ्च भवतीत्येवं प्रकृतेऽपि ॥ “ठस्येकः” ७ । ३ । ५० । इति सूत्रभाष्ये स्पष्टम् ॥ ८३७ ॥

सामृतैः पाणिभिर्घ्नन्ति गुरवो न विषोक्षितैः । लालनाश्रयिणो दोषास्ताडनाश्रयिणो गुणाः ॥ इति न्यायः ॥ ८३८ ॥

अयं—“वाक्यादेरामन्त्रितस्याऽसूयासम्मतिकोपकुत्सनभर्त्सनेषु” ८ । १ । ८ । इति सूत्रमहाभाष्ये प्रोक्तः । तथाहि—“असूया कुत्सनमित्येकोऽर्थः । कोपो भर्त्सनमित्येकोऽर्थः । असूयाकुत्सनयोः कोपभर्त्सनयोश्चैकार्थत्वात्पृथक्त्वनिर्देशोऽनर्थकः । न ह्यनसूयन्कुत्सयति, न चाप्यकुपितो भर्त्सयते । ननु च भोः अकुपिता अपि दृश्यन्ते दारकान्भर्त्सयमानाः । अन्ततस्ते तां शरीराकृतिं कुर्वन्ति या कुपितस्य भवति । एवं तर्ह्यह—सामृतैः—”इत्यादि ॥ ८३८ ॥

विषस्य विषमौषधमिति न्यायः ॥ ८३९ ॥

अयं लौकिकगाथारूपः स्पष्टः ॥ ८३९ ॥

जित्वरीवदुपाचरेदिति न्यायः ॥ ८४० ॥

अयं “विदूराञ्ज्यः” ४ । ३ । ८४ । इति सूत्रमहाभाष्ये व्यवहृतः । तथाहि—‘लसुनिया’ इति ख्याते कृष्णपीतवर्ण-विशिष्टे मणौ वैदूर्यमित्युच्यते । विदूराख्यान्नगरात्प्रभवति वैदूर्यमिति । प्रकृतसूत्रेण ज्यप्रत्यये वृद्ध्यादिके च कृते वैदूर्य-शब्दो निष्पन्नो भवति । तत्रत्यभाष्याऽभिप्रायस्त्वेवम्—अयु-क्तोऽयं निर्देशो न ह्यसौ मणिर्विदूरात्प्रभवति, किन्तर्हि—वाल-वायाख्यपर्वतविशेषात्प्रभवति । तत्पर्वतसमीपे विदूरनगरे संस्क्रियते । एवं तर्हि—“वालवायो विदूरश्च प्रकृत्यन्तरमेव वा । न वै तत्रेति चेद् ब्रूयाजित्वरीवदुपाचरेत् ॥” यथा वणिजो वा-राणसीं जित्वरीत्युपाचरन्ति, एवं वैयाकरणा वालवायं विदूर-इत्युपाचरन्तीत्युक्तम् । अयमभिप्रायः—वालवायशब्दो विदूर-शब्दमापद्यते, ज्यश्चास्मात्प्रत्ययो वक्तव्यः । वा विदूर-शब्दो नगरविशेषस्येव पर्वतविशेषस्यापि वाचकः, स एव च प्रकृतित्वेनाश्रीयत इत्यर्थः । पर्वते विदूरशब्दो न प्रसिद्ध इति चेत्—जित्वरीवद्व्यवहरेत् । प्रतिनियतपुरुषापेक्षाऽपि प्रसिद्धि-र्भवति—वणिजश्च मङ्गलार्थं वाराणसीं जित्वरीति व्यवहर-न्तीति, तथा प्रकृतेऽपि बोध्यम् ॥ ८४० ॥

अचेतनेष्वपि चेतनवदुपचारो दृश्यत इति
न्यायः ॥ ८४१ ॥

देशान्तरप्राप्तिलक्षणकार्यदर्शनादचेतनेष्वपि क्रिया-व्यवहारः—अयमस्य कोणोऽभिनिःसृतः । अयमभिप्रविष्ट

इति । “अभिनिष्क्रामति द्वारम्” ४ ३ । ८ ६ । इति सूत्रमहा-
भाष्योक्तोऽयं न्यायः ॥ ८४१ ॥

गुणिनि गुणज्ञो रमत इति न्यायः ॥ ८४२ ॥

स्पष्टार्थोऽयमिति ॥ ८४२ ॥

कुण्डधारोपास्तिन्यायः ॥ ८४३ ॥

यथा कुण्डधारो हि कश्चिद्यक्षो धनार्थं स्वविषयकोपास-
नां कृतवतः कस्यचित्प्रत्यक्षीभूय धनादिरूपपुरुषार्थमल्पं
मन्वानस्तेन सह देवसम्मतिं प्राप्य, देवताः प्रार्थ्य, तत्प्रसा-
देन ज्ञानानुष्ठानभाजं कृत्वा तं मोक्षभागिनमकरोदिति
भारते प्रसिद्धिः । तथा शिवशक्त्यादिमन्त्रग्रहीतुरपि
तत्तदेवताः स्वप्रसादेन मोक्षोपायानुष्ठानादिविरोधिरजस्त-
मोनिवर्हणसत्त्वाभिवृद्धिद्वारा चिराय मोक्षं सम्पादयन्तीति
रामानुजीया इति ॥ ८४३ ॥

घटदर्शनायोन्मीलितचक्षुरिति न्यायः ८४४ ॥

अयं न्यायः—न च सन्ध्यावन्दनत्यागजन्यप्रत्यवायपरी-
हारनिमित्तकप्रायश्चित्तेन कथं ब्राह्मण्यमुत्पाद्यमिति वाच्यम्,
घटदर्शनायोन्मीलितचक्षुरिति न्यायेनोत्पादनीयत्वादित्यु-
क्तोजान्तखण्डननिबन्धने ॥ ८४४ ॥

देवताऽधिकरणन्यायः ॥ ८४५ ॥

यत्तु—केचिन्मन्यन्ते विग्रहबोधकश्रुत्यादेरुपासना-
परत्वादारोपितविग्रहेणाप्युपासनासिद्धेर्नेशस्योक्तविग्रहसि-

द्धिरिति—तन्न, उपासनापरेभ्योऽप्यविरोधे देवताधिकरण-
न्यायात्प्रतीयमानार्थसिद्धेरनिवार्यत्वादित्युक्तं संग्रहे ८४५॥

षाष्ठतिर्य्यगधिकरणन्यायः ॥ ८४६ ॥

अयमपि तत्रैवोक्तः, विस्तरभिया नेह प्रपञ्च्यत
इति ॥ ८४६ ॥

श्येनाधिकरणन्यायः ॥ ८४७ ॥

अयमपि तथा ॥ ८४७ ॥

गुणे त्वन्याय्यकल्पनेति न्यायः ॥ ८४८ ॥

यथा—लक्षणातो वाक्यभेदस्य जघन्यत्वाल्लक्षणा हि
पददोषो वाक्यभेदस्तु वाक्यदोषः पदवाक्यदोषयोर्मध्ये
पद एव दोषकल्पनाया उचितत्वाद्गुणे त्वन्याय्यकल्पनेति
न्यायादित्युक्तं न्यायप्रकाशे ॥ ८४८ ॥

असञ्जातविरोधित्वन्यायः ॥ ८४९ ॥

अयमपि तथा तत्रैवेति ॥ ८४९ ॥

षष्ठाद्यन्यायः ॥ ८५० ॥

भावार्थाधिकरणन्यायः ॥ ८५१ ॥

इमौ द्वौ न्यायप्रकाश उदाहृतौ । तथाहि—“यजेत स्वर्ग-
कामः” इत्यत्राऽऽख्यातांशेनार्थी भावनाऽभिधीयते—भावये-
दिति । सा चांशत्रयमपेक्षते—१ किम्भावयेत्, २ केन भाव-
येत्, ३ कथम्भावयेदिति । तत्र भाव्याकांक्षायां षष्ठाद्यन्यायेन
स्वर्गो भाव्यतयाऽन्वेति स्वर्गं भावयेदिति । करणाकां-

क्षायां समानपदोपात्तो यागो भावार्थाधिकरणन्यायेन कर-
णतयाऽन्वेति यागेन स्वर्गं भावयेदित्यादि ॥ ८५० ॥ ८५१ ॥

भूतम्भव्यायदिदृश्यत इति न्यायः ८५२ ॥

अयं मीमांसान्यायप्रकाशे धृतः । तथाहि—किं द्रव्य-
गुणयोः फलभावनाकरणमुत—धात्वर्थस्येति भावार्थाधिक-
रणे संदिह्य द्रव्यगुणयोरेव भावनाकरणत्वं भूतम्भव्याय
दिदृश्यत इति न्यायादित्याशङ्क्य धात्वर्थस्यैव भावना-
करणत्वमित्युक्तं तत्रेति ॥ ८५२ ॥

तत्प्रख्यन्यायः ॥ ८५३ ॥

अयमपि तत्र । तथाहि—“अग्निहोत्रं जुहोति” इत्यस्यो-
त्पत्तिविधित्वं, “दध्ना जुहोति” इत्यादीनां च गुणविधित्वमु-
क्तमिति चेत्सत्यम्—अग्निहोत्रं जुहोतीत्यत्र यद्यपि रूपं
नोपलभ्यतेऽग्निहोत्रशब्दस्य तत्प्रख्यन्यायेन नामधेयत्वादित्यु-
क्तमिति ॥ ८५३ ॥

आकृत्यधिकरणन्यायः ॥ ८५४ ॥

अयमपि तत्रैव । तथाहि—एवं चाऽऽख्यातवाच्या भावना
कर्त्तारं विनाऽनुपपन्ना तमाक्षिपति । आक्षेपादेव कर्तुः
प्रतिपत्तिसम्भवे किमिति तद्वाचकत्वमाख्यातस्य कल्पनी-
यम् । न च विनिगमनाविरहः, कृतिमान्हि कर्त्ता,
एवं कृतेरेव भावनापरम्परया आकृत्यधिकरणन्याये-
नाख्यातवाच्यत्वसम्भवेन तद्वतः कर्तुर्वाच्यत्वं कल्प-
नीयं गौरवप्रसङ्गादित्युक्तमिति । अन्यत्रापि । तत्र—

किञ्च—आख्यातवाच्यः कर्त्तेति वादिनोऽपि मते देवदत्तः पचतीति सामानाधिकरण्यं न मुख्यम्, तन्मते—आख्यातेन तृतीयावन्निकृष्टशक्तिमात्ररूपकर्तृकारिकाभिधानाच्छक्तिमद्भव्यस्याऽऽकृत्यधिकरणन्यायेनाऽनभिधानादित्याद्युक्तमिति ॥ ८५४ ॥

यदन्तरेण यन्न सम्भवति तस्य तदर्थत्वं तदपेक्षमिति न्यायः ॥ ८५५ ॥

यथा—न हि ज्ञानमन्तरेण कर्म्मनुष्ठानं सम्भवतीति प्रोक्तं तत्रैवेति ॥ ८५५ ॥

प्रकरणाद्वाक्यं बलीय इति न्यायः ॥ ८५६ ॥

प्रकरणलक्षणं यथा—“शास्त्रैकदेशसम्बद्धं शास्त्रकार्य्यान्तरे स्थितम् । आहुः प्रकरणं नाम ग्रन्थभेदं विपश्चितः ॥” मीमांसकमते—विनियोगविधेः सहकारभूतेषु षट्सु प्रमाणेषु चतुर्थप्रमाणमुभयाऽऽकांक्षाप्रकरणमिति । अत एव “इन्द्राग्नी इदं हविरजुषेतामवीह धेतां महोज्यायोक्राताम्” इत्यत्रेन्द्राग्नीपदस्य लिङ्गादर्शाङ्गत्वे सिद्धे इदं हविरित्यादेरपि तदेकवाक्यत्वादर्शाङ्गत्वं न, तत्प्रकरणादर्शपूर्णमासाङ्गत्वप्रकरणाद्वाक्यस्य बलीयस्त्वादिति प्रोक्तमिति ॥ ८५६ ॥

विश्वजिन्यायः ॥ ८५७ ॥

यथा—विश्वजिदधिकरणे हि “विश्वजिता यजेत” इत्यत्र फलस्याश्रवणात्फलमन्तरेण च विधिश्रुतेरनुपपत्तेरवश्यं फले कल्पयितव्ये सर्वाभिलषितत्वेन स्वर्गः फलमित्यु-

क्तम् । एवं च यत्रार्थवादवाक्ये विधिवाक्ये फलं न श्रूयते
तत्र स्वर्गः फलं कल्प्यत इति प्रकृतन्यायविषयः । एवं प्रकृ-
तान्तरेष्वप्युक्तमिति ॥ ८५७ ॥

रात्रिसत्रन्यायः ॥ ८५८ ॥

यत्र विधिवाक्ये फलं न श्रूयते, तत्रार्थवादवाक्योक्तं
फलमतिदिश्यत इत्यर्थवादातिदेशः, अयमेव रात्रिसत्रन्या-
यस्य विषयः । अत एव रात्रिसत्राधिकरणे हि—“प्रतिति-
ष्ठन्ति ह वा परा ता रात्रीरुपयन्ति” इत्यत्र विध्युद्देशे फला-
श्रवणात्फलमन्तरेण च विधिश्रुतेरनुपपत्तेरवश्यं फले
कल्पयितव्येऽर्थवादादिकं प्रतिष्ठाख्यं फलमित्युक्तमिति
दिग् ॥ ८५८ ॥

होलिकाऽधिकरणन्यायः ॥ ८५९ ॥

वाङ्मनियमन्यायः ॥ ८६० ॥

दर्वीहोमन्यायः ॥ ८६१ ॥

वाक्याऽर्थप्रतिपत्तिन्यायः ॥ ८६२ ॥

अङ्गगुणनिषेधे तादर्थ्यादिति न्यायः ॥ ८६३ ॥

अनारभ्याऽधीतानां च प्रकृतौ वा द्विरुक्त-
त्वादिति न्यायः ॥ ८६४ ॥

यागानां दैक्षस्य चेतरेष्विति न्यायः ॥ ८६५ ॥

पशुसोमाऽधिकरणन्यायः ॥ ८६६ ॥

निषादस्थपतिन्यायः ॥ ८६७ ॥

प्रतिप्रधानं गुण आवर्त्तनीय इति न्यायः ८६८
गुणविरोधन्यायः ॥ ८६९ ॥

अत्र पूर्वमीमांसान्यायानां न्यायमालाशास्त्रदीपिकामी-
मांसान्यायप्रकाशभाट्टदीपिकाप्रभृतिमीमांसानिबन्धेषु ब-
हुशः स्पष्टं विवृतत्वादिङ्मात्रमिह प्रदर्श्याऽस्य ग्रन्थस्य
विस्तरभयात्काँश्चिद्व्याख्याय काँश्चिदव्याख्याय चोपरम्यत
इति ॥ ८५९-८६९ ॥

दुःखमेव सर्वं विवेकिन इति न्यायः ॥ ८७० ॥

दुःखे स्वकचंदनवृत्तादौ सुखत्वारोप इत्याद्युक्तं पातञ्जल-
दर्शने साधवाचार्येणेति ॥ ८७० ॥

मधुकरराजमधुमक्षिकान्यायः ॥ ८७१ ॥

यथा मधुकरराजं मधुमक्षिका अनुवर्त्तन्ते, तथेन्द्रि-
याणि चित्तमिति योगशास्त्रे विस्तरः ॥ ८७१ ॥

चतुर्व्यूहन्यायः ॥ ८७२ ॥

चत्वारो व्यूहाः, विभागा इति यावत्, यत्र । यथा-पाञ्चरा-
त्रमते-वासुदेवसंकर्षणप्रद्युम्नाऽनिरुद्धाख्यमूर्त्तयश्चतुर्व्यूहश-
ब्देनोच्यन्ते । बह्वचोपनिषदि च-शरीरपुरुषच्छन्दः पुरुष-
वेदपुरुषमहापुरुषाश्चतुर्व्यूहशब्देनोक्ताः । सांख्यपातञ्जल-
दर्शनयोश्च-हेयम्, हानम्, हेयहेतुः, हानोपायश्चेति
चत्वारो व्यूहाः प्रतिपाद्या भवन्ति । तत्र-त्रिविधं दुःखं
हेयम्, तदत्यन्तनिवृत्तिर्हानम्, प्रकृतिपुरुषसंयोगद्वारा
चाविवेको हेयहेतुः, विवेकख्यातिस्तु हानोपाय इति ।

चिकित्साशास्त्रे तु-रोगः, आरोग्यम्, निदानम्, भैषज्य-
मिति चत्वारो व्यूहत्वेन प्रोक्ता इति । तथाऽन्यत्रापि शास्त्रे
यथासम्भवं चतुर्व्यूहमूहनीयमित्येवमस्य न्यायस्यावतार
इति ॥ ८७२ ॥

सक्तुन्यायः ॥ ८७३ ॥

सक्तुन्यायेन कर्मकारकप्राधान्ये परित्यक्ते स्वतन्त्रादृ-
ष्टमेवात्रापि स्यादित्यत आह-"यथाश्रुतोपपत्तेर्न सक्तुन्यायः"
इति सूत्रम् । अस्यार्थः-सक्तुषु गत्यभावाच्छ्रुतं परित्यज्या-
ऽश्रुतं कल्प्यतां नाम, नेह तद्युक्तं प्रदर्शितत्वादित्यर्थ इति
मीमांसादर्शनम् ॥ ८७३ ॥

**न हि सोपानत्के पादे पुनरप्युपानहं प्रति-
मुञ्चतीति न्यायः ॥ ८७४ ॥**

स्पष्टार्थोऽयमिति ॥ ८७४ ॥

अभाण्डलाभ इति न्यायः ॥ ८७५ ॥

यथा केनचिदापणिकेन स्वापेक्षितसाधनभूतभाण्डद्रव्य-
स्याऽभावेऽ^{पि} ज्ञान्याप्राप्तिरेषितव्या, एवं यत्राऽभीष्टसिद्धौ
साधनभूतस्यार्थस्याऽभावेऽप्यभीष्टसिद्धिरिष्यते, तत्रायं
न्यायोऽवतरतीति । यथा च-स्वप्नेऽपि शुभकर्मणोऽभावे
परमेश्वरदर्शनमिच्छस्यहो तेऽभाण्डलाभाऽभीप्सेति । केचि-
त्तु-यत्र साधनस्याऽभावेऽपि साध्यस्य संसिद्धिस्तत्रायं
प्रवर्तत इत्युभयत्र समीचीनमिति ॥ ८७५ ॥

अर्द्धवैशसन्यायः ॥ ८७६ ॥

अयं न्यायः पूर्वोक्तार्द्धकुक्कुटीन्यायसमानविषये प्रवर्तते । अयं शारीरकसूत्रभाष्ये व्यवहृतः । तथाहि—“न चार्द्धवैशसं सम्भवति” इत्युक्तम् । वैशसं हिंसा प्रोच्यते । यथोक्तम्—“वरं हुतवहज्वालापुञ्जस्यान्तर्व्यवस्थितिः । न शौरिचिन्ताविमुखजनसंवासवैशसम् ॥” इति कात्यायनः । शौरिचिन्ताविमुखेषु तन्निन्दापरेषु जनेषु यः संवासस्स एव वैशसं हिंसा, तन्न वरमित्यर्थ इति ॥ ८७६ ॥

अंगुलीदीपिकया ध्वान्तध्वंसविधि-
न्यायः ॥ ८७७ ॥

यथा—अंगुल्या वर्तिता दीपिका—अंगुलीदीपिका । अन्या ध्वान्तस्यान्धकारस्य ध्वंसविधिः क्रियमाणो नो सफलतां प्राप्नोति । यत्र महत्कर्मनिष्पत्तये स्वल्पमर्थात्तत्राऽसमर्थ-प्रायं कारणं प्रयुज्यते, तत्रायं सञ्चरतीति ॥ ८७७ ॥

अंगुल्यग्रे करिणां शतमिति न्यायः ॥ ८७८ ॥
यत्राऽश्रद्धेयतोपन्यासो विवक्ष्यते, तत्रायमवतरतीति ८७८
पिपीलिकाभिर्मन्थानगिरिविलेपन-
न्यायः ॥ ८७९ ॥

अयमपि पूर्वन्यायविषये प्रवर्तते । यथाऽऽहुः—“श्रद्धत्स्व मन्थानगिरिं पर्यलिम्पन्पिपीलिकाः” इति ॥ ८७९ ॥

अन्यगेहस्थिताद्भूमान्न गेहान्तरमग्निम-
दिति न्यायः ॥ ८८० ॥

यत्र साधनीयोऽर्थस्सन्देहविषयीभूतो भवति स पक्षः ।
 यथा—पर्वतो वह्निमान् इत्यग्नौ साध्ये पर्वतः । तत्र चेद्वे-
 तुर्न वर्त्ततेति, किन्त्वन्यत्रैवासौ स्यात्तेन च यदि साध्योऽर्थः
 साधयितुमिष्येत, तदाऽन्यगेहस्थिताद्धूमान्न गेहान्तरमग्नि-
 मदित्येष न्यायः प्रोक्तः । यथा—विद्वत्तमो देवदत्तो भूयिष्ठं
 ह्यध्ययनं विष्णुदत्तस्येति । अत्र विद्वत्तमत्वसाधनमध्ययन-
 भूयिष्ठत्वं देवदत्तपक्षभिन्ने विष्णुदत्त एव वर्त्तत इति ।
 अपक्षवृत्तित्वं च—पक्षभिन्नमात्रवृत्तित्वम्, न तु पक्षवृत्ति-
 त्वाभाव इति बोध्यमिति ॥ ८८० ॥

माल्यं कस्य विचित्रपुष्परचितं प्रीत्यै न
 सञ्जायत इति न्यायः ॥ ८८१ ॥

सर्वसुन्दरपदार्थे सर्वजनाभिरुचित्वविवक्षायामवतर-
 त्ययम् ॥ ८८१ ॥

भस्मीभूतस्य देहस्य पुनरागमनं कुत
 इति न्यायः ॥ ८८२ ॥

अयं न्यायः पुनरावृत्तिगमनाभावविवक्षायां प्रवर्त्तते ८८२

वक्रिणि बहवो गुणा इति न्यायः ॥ ८८३ ॥

अत्र वक्रिणि—अनृजावित्यर्थः । यथा वक्रेन्दुः शिवेन
 शिरसा धार्यते, लोकैश्च नमस्यत इति सर्वत्र ज्ञेयमिति ८८३

घटाऽल्पदर्पणन्यायः ॥ ८८४ ॥

यथा घटानां—कुम्भानामिभशिरसां वाऽद्विशृङ्गाणां वा
 विशालताऽल्पेपि दर्पणे विलोक्यते, तथा प्रकृतेपि । यत्र

• लघ्वाधारे विशालाधेयमापनविवक्षा, तत्रायमवतरतीति शंकरजये ॥ ८८४ ॥

घटानां निर्म्मातुस्त्रिभुवनविधातुश्च कलह
इति न्यायः ॥ ८८५ ॥

अस्य न्यायस्याल्पशक्तिमतो बहुशक्तिमता सह विग्रह-
विवक्षायामवतार इति ॥ ८८५ ॥

दर्पणमुखाऽवलोकनन्यायः ॥ ८८६ ॥

अयं यादृशं मुखं दर्पणे पश्यति, तादृशमेव दृश्यत
इति विषये प्रवर्तते ॥ ८८६ ॥

क्षीराब्धिवासिक्षीरकामन्यायः ॥ ८८७ ॥

अयं यत्राऽऽप्तकामोऽपि स्वीयजनतुष्टिचिकीर्षया किञ्चि-
द्याचेत्तद्विषये प्रचरति । यथा—क्षीरार्णवनिवासिश्रीकृष्णो
गोष्ठे गोपीः क्षीरं याचते स्मेति शंकरजये ॥ ८८७ ॥

खरीविषाणन्यायः ॥ ८८८ ॥

असद्वस्तुसम्भावनविवक्षायामयं प्रचरतीति स्पष्टः ८८८ ॥

शीतकिरणकराऽवलम्बनन्यायः ॥ ८८९ ॥

अयं स्वशक्तिबहिर्भूतवस्तुग्रहणार्थसाहसकरणेऽवतरतीति
स्पष्टः शङ्करजये ॥ ८८९ ॥

गोमयवृश्चिकन्यायः ॥ ८९० ॥

देहकेशन्यायः ॥ ८९१ ॥

इमौ न्यायावत्यन्तसादृश्यन्तूपादानोपादेययोर्नापेक्षित-
मिति विषयविवक्षायां प्रवर्तते इति शंकरविजये ॥ ८९० ॥ ८९१ ॥

सुवर्णन्यायः ॥ ८९२ ॥

यथा सुवर्णं निघर्षणच्छेदनतापनादिकर्मभिरुत्कृष्टतां प्राप्नोति, तथा पठितशास्त्रमपि घोषणपरिप्रश्नविचारणादि-
भिरुत्कृष्टतां लभते, एवं प्रकृतान्तरेऽपि ॥ ८९२ ॥

निषेध्यबोधाद्विनिषेध्यबाध इति न्यायः ॥ ८९३ ॥

निषेध्यज्ञानान्निषेध्यस्य बाधो भवति, नाऽन्यथेत्यर्थ-
विषयेऽस्य प्रचार इति शंकरविजये ॥ ८९३ ॥

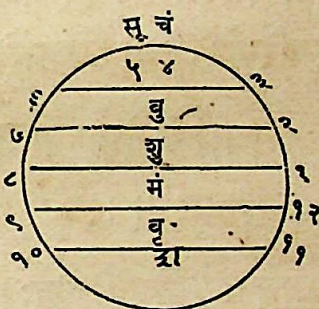
कुञ्जरस्नानन्यायः ॥ ८९४ ॥

अयं स्वच्छकर्म कृत्वा तदनु तत्कृतकर्मविघातक-
कर्मकरणविषये प्रवर्तते। यथा—हस्ती स्नानं कृत्वा जला-
शयाद्बहिर्विनिर्गम्य स्वशुण्डादण्डेन धूलिं निजशीर्षपृष्ठोपरि
क्षिपति—मलिनीकरोतीति यावदित्येवं प्रकृतेऽपि
बोध्यम् ॥ ८९४ ॥

पुष्पवन्तोपकारन्यायः ॥ ८९५ ॥

“एकयोक्त्या पुष्पवन्तौ दिवाकरनिशाकरौ” इत्यमरः ।
पुष्पवन्तशब्दो मतुवन्तोऽकारान्तोऽपि । ‘पुष्प-विकसने’ ।
भावे घञ् । पुष्पः—प्रकाशस्तद्वन्तावित्यर्थः । एकयोक्त्येति
वचनात्पुष्पवन्त इति, पुष्पवानिति वा । सूर्यश्चन्द्रो वा
न वक्तव्यः । यथा रोदसी इत्येकयोक्त्या द्यावापृथिव्यावु-
च्येते इति । अकारान्तपक्षे ‘अव-रक्षणे’ “जृविशिभ्या-
ञ्झच्” १२६ । इत्यौणादिकसूत्रेण बाहुलकाञ्झच्प्रत्यये
“झोऽन्तः” ७ । १ । ३ । इत्यन्तादेशे अवन्त इति सिद्धम् ।
पुष्पस्य प्रकाशस्यावन्तौ रक्षकावाधाराविति यावत् । शक-

न्धवादित्वात्सांधुः । 'रविशशिनौ पुष्पवन्ताख्यौ' इति 'धर-
णीधरशिखरस्थितपुष्पवन्ताभ्याम्' इत्यादिनाममालादिप्र-
योगदर्शनादिति । अत एव प्रकृतन्यायेऽपि पुष्पवन्ताभ्यां
कृत उपकारः पुष्पवन्तोपकारः । मध्यमपदलोपिसमास
इति । यथा पुष्पवन्ताभ्यां स्वस्वसकाशादन्येभ्यो मङ्गलादि-
ग्रहेभ्यो द्वौद्वौ राशी दत्त्वा स्वपार्श्वे चैकैको राशिः स्थापि-
तः, एवमुदाराशयाः परोपकारतया बहुभ्यो बहु दत्त्वा किञ्चि-
दवशिष्टेनापि संतुल्य सर्वोपरि विराजन्ते । पुष्पवन्तयो
राशिवितरणप्रकारस्तु प्रसङ्गगत्या लिख्यते । तदित्थम्—
सूर्येन्दुभ्यां शीघ्रगामित्वादादौ विदा याचितम् । तस्मै
सूर्येण कन्यादराशिश्चन्द्रेण मिथुनराशिर्दत्तः । ततस्तन्न्यून-
गतिशुक्राय तुला सूर्येण, वृष-
श्चन्द्रेण दत्तः । तत एवं भौमा-
याऽलिः सूर्येण, मेषश्चन्द्रेण
दत्तः । तत एवं बृहस्पतये
धनुः ९ सूर्यो मीनं तु चन्द्रो
दत्तवान् । तत एवं शनैश्चराय
सूर्यो मकरं कुम्भन्तु चन्द्रोऽदादिति ॥ ८९५ ॥

धनुर्गुणन्यायः ॥ ८९६ ॥

अयं न्यायो यथा—कुटिलेऽपि धनुषि शूरा गुणं ज्यामा-
रोपयन्ति, तद्वन्महान्तस्तु स्वभावतोऽतिकुटिलेऽपि जने
गुणमारोपयन्तीति विषयेऽवतरति । उक्तञ्च सायणाचार्यैः—
“आजन्मतोऽतिकुटिलेऽपि जने महान्तस्त्वारोपयन्ति हि
गुणं धनुषीव शूराः” इति ॥ ८९६ ॥

महामत्स्यतीरन्यायः ॥ ८९७ ॥

श्रौतोऽयं न्यायः यथा महामत्स्यस्तीरात्तीरं सञ्चरँस्ती-
राद्भिन्न एव, न त्वभिन्नो नापि तेन तीरेण लिप्यते, एवमा-
ध्यात्मिकसम्बन्धेन देह्यात्मा जाग्रदादौ सञ्चरँस्तस्माद्भिन्न
एव, नापि जाग्रदादिरूपधर्मवान्वा । तथा च श्रुतिः—“म-
हामत्स्य उभे कूले सञ्चरति, पूर्वं चाऽपरं चैवमेवाऽयं पुरुष
एतान्सञ्चरति, स्वप्नान्तं बुद्धान्तञ्चेति ॥ ८९७ ॥

प्रपामेलन्यायः ॥ ८९८ ॥

यथा प्रपा पानीयशाला तस्यां नानादिग्भ्यो बहवो
जीवा मिलन्ति, द्वितीये क्षणे भिन्नमार्गाः प्रयान्ति, एवं
संसारिणो जीवा मिलन्ति वियुञ्जन्तीति ॥ ८९८ ॥

नैवाश्रितेषु गुणदोषविचारणा स्यादिति न्यायः ॥ ८९९ ॥

अयं पद्येनोपनिबद्धः । तथाहि—“दोषाकरोऽपि कुटिलोऽपि
कलङ्कितोऽपि मित्रावसानसमये विहितोदयोपि । चन्द्रस्त-
थापि हरवल्लभतामुपैति नैवाश्रितेषु गुणदोषविचारणा
स्यात् ॥” इति ॥ ८९९ ॥

क्रियासिद्धिस्सत्त्वे भवति महतां नोपक- रण इति न्यायः ॥ ९०० ॥

अयमपि पद्येन विवृतः । तथाहि—“घटो जन्मस्थानं
मृगपरिजनो भूर्जवसनं वने वासः कन्दादिकमशनमेवं—

विधगुणः । अगस्त्यः पाथोधिं यदकृत कराम्भोजकुहरे
क्रियासिद्धिस्सत्त्वे भवति महतां नोपकरणे ॥” इति ॥ ९०० ॥

यस्य दण्डस्तस्य महिषीति न्यायः ॥ ९०१ ॥

लौकिकगाथारूपोऽयम् ॥ ९०२ ॥

जीवितोऽपि न जीवेत्स यदि लोकेन दूष्यत
इति न्यायः ॥ ९०२ ॥

अयमपि लौकिकगाथारूपः ॥ ९०२ ॥

मा जीवन्त्यः पराऽवज्ञादुःखदग्धोऽपि जीव-
तीति न्यायः ॥ ९०३ ॥

पूर्वसमानविषयः । उक्तञ्च माघकविना—“मा जीवन्त्यः
पराऽवज्ञादुःखदग्धोऽपि जीवति । तस्याऽजननिरेवास्तु
जननीक्लेशकारिणः ॥” इति ॥ ९०३ ॥

भेकोऽपि पादप्रसाराय चेष्टत इति न्यायः ९०४
कुब्जोऽपि चित्रं शयितुं समीहत इति
न्यायः ॥ ९०५ ॥

असमर्थस्य समर्थार्हकर्मकरणसमीहनेऽवतरतो द्वावि-
माविति ॥ ९०४ ॥ ९०५ ॥

दर्पणप्रतिबिम्बन्यायः ॥ ९०६ ॥

अयं न्यायः सुरेश्वराचार्येण विवृतः । तथाहि—“अन्तर-
स्मिन्निमे लोका अन्तर्विश्वमिदं जगद् । बहिर्वन्मायया
भाति दर्पणे प्रतिबिम्बवत् ॥” इति । अस्यार्थः—इमे

प्रसिद्धाः प्रत्यक्षादिप्रमाणसिद्धाः लोका विश्वशब्दनि-
र्दिष्टा अस्मिन्परमात्मन्यन्तर्मध्ये वर्तन्ते, न ततो बहिः
स्वतन्त्रतयेत्यर्थः । उक्तमेवार्थं प्रकटयति—अन्तर्विश्वमिदं
जगदिति । विश्वं सर्वमेवेदं जगदन्तर्नाऽत्र सङ्कोचकारणमि-
त्यर्थः । “ब्रह्मैव भूतानां ज्येष्ठं तेन कोऽर्हति स्पर्द्धितुम् । ब्रह्म-
न्देवास्त्रयस्त्रिंशद्ब्रह्मन्निन्दुप्रजापती ॥ ब्रह्मन्हि विश्वाभूतानि
नावीवान्तस्समाहितः ॥” इति श्रुतिवाक्यशेषः । इदं विश्वं
दर्पणे प्रतिबिम्बितमिव दर्पणान्तर्गतमिवान्तःस्थमेव
विश्वं मायया बहिर्वदिति—आभातीति योजना ॥ ९०६ ॥

स्वप्ने नृप इति न्यायः ॥ ९०७ ॥

अयं “यथा स्वप्ने नृपो भूत्वा भुक्त्वा भोगान्यथेप्सितान् ।
चतुरङ्गबलोपेतश्शत्रूञ्जित्वा रणाङ्गणे ॥ परात्पराजितो भूत्वा
वनम्प्राप्य तपश्चरन् । मुहूर्त्तमात्रमात्मानं मन्यते कल्पजी-
वितम् ॥ तथैव जाग्रत्कालेऽपि मनोराज्यं करोत्यसौ ।
कालनद्योघवेगेन क्षीणमायुर्न पश्यति ॥” इति तत्रैव
विवृतः ॥ ९०७ ॥

**यत्कार्यं जायते यस्मात्तस्मिँस्तत्प्रति-
तिष्ठतीति न्यायः ॥ ९०८ ॥**

यथा—“मृत्तिकायां घटस्तन्तौ पटः स्वर्णैंगुलीयकम् ।
इति वैशेषिकाः प्राहुस्तथा नैयायिका अपि ॥” इति ॥ ९०८ ॥

सलिलभास्करन्यायः ॥ ९०९ ॥

“यथा सलिलमाविश्य बहुधा भाति भास्करः । तथा
शरीराण्याविश्य बहुधा स्फुरतीश्वरः ॥” इति ॥ ९०९ ॥

कीलप्रतिकीलन्यायः ॥ ९१० ॥

अयं यथा—“अन्तःकरणसम्बन्धान्निखिलानीन्द्रिया-
ण्यपि । रथांगनेमिवलये कीलिता इव कीलकाः ॥” इति ।
अस्यार्थः—स्वभावतो वहिर्मुखप्रवृत्तानामिन्द्रियाणां प्रवृत्त्यं-
कुशाभावे विषयनियमाभावादन्तःकरणवृत्तेस्तन्नियाम-
कता वक्तव्या । तथा च—रथाङ्गस्य रथचक्रस्य नेमिसंज्ञे
वलये कीलिता अर्पिताः कीलका अरा इव स्वस्वविषयेषु
निखिलान्यपीन्द्रियाण्यन्तःकरणेन नाभिस्थानीयेन निया-
मकेन सम्बन्धादर्पितानि भवन्तीत्यर्थः ॥ ९१० ॥

धूल्यन्धकारधूमाभ्रविमुक्तगगनमिति न्यायः ॥ ९११ ॥

अयं वस्तुनोऽतिशुद्धत्वविवक्षायामवतरति । यथा
चोक्तम्—“निर्विकल्पं परं ब्रह्म निर्द्वृताऽखिलकल्पनम् ।
धूल्यन्धकारधूमाभ्रविमुक्तगगनोपमम् ॥” इति ॥ ९११ ॥

अन्धाऽनन्धन्यायः ॥ ९१२ ॥

यत्राऽन्धस्सन्ननन्धो भवति, तत्रास्य प्रवृत्तिः । यथा—यदा
‘अहं ब्रह्मास्मि’ इति वाक्योत्थया धियाऽऽत्मानं योगी पश्यति,
तदाऽन्धोऽप्यनन्धो भवति । तथा च श्रुतिः—“तं वा एतं
सेतुं तीर्त्वाऽन्धस्सन्ननन्धो भवति” इति । सेतुम्—मर्यादा-
विधारकं परमेश्वरं तीर्त्वा—प्राप्येति श्रुतिपदयोरर्थः इति
भीष्मपर्वणि नीलकण्ठः ॥ ९१२ ॥

अचलं गुणवृत्तमिति न्यायः ॥ ९१३ ॥

अयं नीलकण्ठीयभगवद्गीताटीकायाम् अ० ४, श्लो० १८ उक्तः । तथाहि—‘कर्मणीति । कर्मणि—कर्मकर्म-विकर्मात्मके देहेन्द्रियादिव्यापारेऽविद्यया प्रत्यगात्मन्यारोपिते सति तत्राऽकर्म—कर्माभावं नौस्थेन तीरतरौ चलन आरोपिते सति तत्त्वबुद्ध्या तत्र चलनाभावमिव यः पश्येत्तथाऽचलं गुणवृत्तमिति न्यायेन त्रिगुणात्मकेषु’ इत्याद्युक्तम् । विस्तरस्तु तत्रैवेति ॥ ९१३ ॥

कैदारिकन्यायः ॥ ९१४ ॥

यथा कैदारिकः केदारेषु कुल्याजलं सञ्चारयन्नेकस्य द्वारं पिधायाऽपरस्योद्धाटयति, तद्वद्वैराग्येण विषयस्रोतः खिलीक्रियतेऽभ्यासेन कल्याणस्रोत उद्धाट्यत इति नीलकण्ठः अ० ६ श्लो० ३५ ॥ ९१४ ॥

ओतप्रोतन्यायः ॥ ९१५ ॥

अयम् “मयि सर्वमिदं प्रोतं सूत्रे मणिगणा इव” इति अ० ७, श्लो० ७ टीकायां विस्तृत इति ॥ ९१५ ॥

नदीसमुद्रन्यायः ॥ ९१६ ॥

अयम् भ० गी० अ० ८, श्लो० ८ टीकायां नीलकण्ठे-नोदाहृतः । तथाहि—अहमेव भगवान्सर्वात्मा वासुदेव इति सततमाचार्योपदेशमनुध्यायँस्तमेव नदीसमुद्रन्यायेन याति हे पार्थ तथा च श्रुतिः—“यथा नद्यः स्यन्दमानाः समुद्रेऽस्तं गच्छन्ति नामरूपे विहाय । तथा विद्वान्पुण्यपापे

विधूय परात्परं पुरुषमुपैति दिव्यम् ॥ ” इत्युक्तम् । विषया-
न्तरप्रतिपादनादन्यस्मिन्न्याये नास्ति पुनरुक्तदोषावकाश
इति ॥ ९१६ ॥

आरोहाऽवरोहणन्यायः ॥ ९१७ ॥

अयं योगशास्त्रे व्यवहृतः । तथाहि—मूलाधारादिब्र-
ह्मरन्धान्तस्थानेष्वारोहाऽवरोहणन्यायेन सञ्चारितपवनोऽन्त-
काले भ्रुवोर्मध्य आज्ञाचक्रे प्राणमावेश्येत्याद्युक्तम् । इह
विस्तरभियोपरम्यत इत्यन्यत्र विस्तरः ॥ ९१७ ॥

दृष्टिसृष्टिन्यायः ॥ ९१८ ॥

अयमपि नीलकण्ठ्यां व्यवहृतः । तथाहि—अयं भावः-
प्रजापतेः स्वापकाले तत्कल्पितः स्थावरजङ्गमप्रपञ्चः सर्वोऽपि
तदीयेऽज्ञानेऽव्याकृताख्ये लीयते रात्र्यागमे । तथा दिवसा-
गमे पुनस्तत एव यथापूर्वमाविर्भवति । एवं दृष्टिसृ-
ष्टिन्यायेनास्मत्कल्पितोऽप्ययं वियदादिप्रपञ्चोऽस्मत्सुषुप्तौ
लीयतेऽस्मत्प्रबोधे यथापूर्वम्प्रादुर्भवतीति ॥ ९१८ ॥

अयस्कान्तन्यायः ॥ ९१९ ॥

अयमुदासीनत्वे कर्मप्रवर्त्तकत्वविवक्षायामवतरति । यथा
हूटस्थाऽध्यक्षाऽयस्कान्तकल्पप्रवर्त्तकः सँश्वराऽचरं जगदुत्पा-
दयति, तथा प्रकृतेऽपि बोध्यमिति ॥ ९१९ ॥

ऊहाऽपोहन्यायः ॥ ९२० ॥

अन्यथाश्रुतस्य शब्दस्याऽन्यथालिङ्गवचनादिभेदेन
विपरिणमनमूहः । उक्तं च महाभाष्ये—“ऊहः खल्वपि—न

सर्वैर्लिङ्गैर्न च सर्वाभिर्विभक्तिभिर्वेदे मन्त्रा निगदितास्ते.
चावश्यं यज्ञगतेन पुरुषेण यथायथं विपरिणमयितव्याः”
इति । अत्र कैयटो यथा-तत्राऽग्नेर्मन्त्रोऽस्ति-“अग्नये
त्वा जुष्टं निर्वपामि” तत्र “सौर्यं चरुं निर्वपेद्ब्रह्मवर्चस-
कामः” इति सौर्ये चरौ मन्त्र उच्यते-“सूर्याय त्वा जुष्टं
निर्वपामि” इति । “अपूर्वोत्प्रेक्षणमूहः” इति जैमिनिः ।
‘अध्याहारस्तर्क ऊहः’ इत्यमरः । तर्कनिराकरणमपोहः,
अपगत ऊह इत्यर्थः । इमौ द्वौ मिलित्वा यत्र स्तः, तत्राऽयं
न्यायः प्रवर्तते । यथा-ऊहापोहकुशलोऽयं जनः । ऊहापोह-
कौशलहीनश्चायमिति ॥ ९२० ॥

संवादिभ्रमन्यायः ॥ ९२१ ॥

यथा कश्चिन्मणिप्रभां मणिबुद्ध्या पश्यन्भ्रान्त एव
तथापि तद्ग्रहणकाले मणिं लभतेऽतः स संवादिभ्रमः, ए
त्वंपदार्थन्तत्पदार्थमणिप्रभाभूतं तत्पदार्थबुद्ध्या भावय
न्व्यवहारतो भ्रान्त एव, तथापि तत्साक्षात्कारकाले तदन
न्यस्य तत्पदार्थस्य साक्षात्कारोऽपि संवादिभ्रमन्याये
जायत इति नीलकण्ठः । संवादिनी सदृशीत्यर्थः । तस्य
भ्रमः संवादिभ्रम इत्यर्थः । ‘षड्जसंवादिनी’ इति रघु
रिति ॥ ९२१ ॥

कुसूलधान्यन्यायः ॥ ९२२ ॥

अयमपि नीलकण्ठेन व्यवहृतः । तथाहि-“विष्टभ्याह
मिदं कृत्स्नमेकांशेन स्थितो जगत्” इति गीताप्रतीकमादा
कुसूलेन धान्यमिव मयेदं जगद्विष्टब्धमित्युक्तमिति ९२२

न हि मरुमरीचिसरसी क्रमशः शुष्यतीति
न्यायः ॥ ९२३ ॥

अयम्भ्रान्तिविषयविवक्षायामवतरतीति स्पष्टः ॥ ९२३ ॥

नद्यम्बुवेगन्यायः ॥ ९२४ ॥

अयं श्रीमद्भगवद्गीतायां विवृतः तथाहि “यथा नदीनां
बहवोऽम्बुवेगाः समुद्रमेवाभिमुखा द्रवन्ति । तथा तवाऽ-
मी नरलोकवीरा विशन्ति वत्क्राण्यभिविज्वलन्ति ॥”
इति ॥ ९२४ ॥

जलचन्द्रन्यायः ॥ ९२५ ॥

यथा—जलपात्रेषु चंद्रप्रतिबिम्बानि चन्द्रादूरस्थानि भि-
न्नानि च नानाविधानि दृश्यन्ते । वस्तुतस्तु नैवमेवंविषयव्य-
वस्थायामयं प्रवर्तते । तथाच श्रुतिः—“एक एव तु भूतात्मा
भूतेभूते व्यवस्थितः । एकधा बहुधा चैव दृश्यते जलचन्द्र-
वत् ॥” इति ॥ ९२५ ॥

पतनान्तास्समुच्छ्रया इति न्यायः ॥ ९२६ ॥

यथा—ये पदमूर्द्धं गच्छन्ति तेषां पातोऽप्यवश्यं भावीति
विषये प्रकृतन्यायसञ्चार इति संक्षेपः ॥ ९२६ ॥

वह्निविस्फुलिङ्गन्यायः ॥ ९२७ ॥

यथा वह्नेः क्षुद्रा विस्फुलिङ्गा व्युच्चरन्त्येवमेवैतस्मा-
दात्मनः सर्व एत आत्मानो व्युच्चरन्तीति विषयेऽस्य
प्रचारः ॥ ९२७ ॥

प्रमदान्यायः ॥ ९२८ ॥

यथा—एकस्यां प्रमदायां भर्तुः सुखं जायते, तामविन्द-

तश्चैत्रस्य दुःखं जायते, तस्यामेव सपत्न्या द्वेष इति प्रमदयै-
क्यैव सर्वे भावा भवन्तीति विषयेऽस्य प्रवृत्तिरिति ॥ ९२८ ॥

सर्वारम्भा हि दोषेण धूमेनाग्निरिवावृता
इति न्यायः ॥ ९२९ ॥

स्पष्टार्थोऽयं भगवद्गीतावाक्यात्मकः ॥ ९२९ ॥

शीतलाप्रस्तरन्यायः ॥ ९३० ॥

यथा—शीतलाप्रस्तरः पूज्यते तोल्यतेऽपि जनैरेवंविध-
विषयविवक्षायां प्रवर्त्ततेऽयमिति ॥ ९३० ॥

गिरिमुत्पाट्य मूषिकोद्धृतेति न्यायः ॥ ९३१ ॥

यत्र कृतेऽपि बह्वायाससाध्ये कर्मणि, तुच्छफलोपलब्धि-
स्तत्राऽयं प्रवर्त्तत इति । तथा चोक्तं पञ्चतन्त्रे “खनन्नाखु-
बिलं सिंहः पाषाणशकलाऽऽकुलम् । प्राप्नोति नखभङ्गं वा
फलं वा भूषको भवेत् ॥” ॥ ९३१ ॥

न हि प्रत्यक्षविरुद्धं शास्त्रसहस्रेणाऽपि बो-
धयितुं शक्यमिति न्यायः ॥ ९३२ ॥

यथा—न जलादेर्नवनीतजनकत्वादिकं बोध्यतइति ९३२

यदन्नः पुरुषो लोके तदन्नास्तस्य देवता
इति न्यायः ॥ ९३३ ॥

यथा—विश्वामित्रर्षिरश्वयाजनीं श्वपचगृहादाहृत्येन्द्रा-
दिदेवोद्देशेन त्यक्त्वा भोक्ष्यामीति मनसि कृत्वा यदा यथा-
दैवतं तद्भागौस्त्यक्तुं प्रवृत्तस्तदा तुष्टैरिन्द्रादिभिर्वृष्टिः
सृष्टा, सस्यं च तत्क्षणमेव प्रभूतमभूदित्याख्यायिका पुरा-
णेषु स्मर्यत इत्यन्यत्र विस्तरः ॥ ९३३ ॥

अज्झलन्यायः ॥ ९३४ ॥

अचः स्वराः । हलो व्यञ्जनानि । अयं श्लोकेन विवृतः ।
तथाहि—“एकाकिनोऽपि राजन्ते सारसत्त्वास्स्वरा इव ।
व्यञ्जनानीव निस्सत्त्वाः परेषामनुगामिनः ॥” इति ॥ ९३४ ॥

सलिलादग्निरुत्थित इति न्यायः ॥ ९३५ ॥

अयमपि पद्येनोपनिबद्धः । तथाहि—“विद्या हि विनया-
ऽवाप्त्यै सा चेदविनयावहा । किं कुर्मः कुत्र वा यामः
सलिलादग्निरुत्थितः ॥” इति ॥ ९३५ ॥

स्वस्थे चित्ते वृत्तयः संस्फुरन्तीति
न्यायः ॥ ९३६ ॥

अयमप्येवम्—“चिन्ताऽऽक्रान्तं धातुबद्धं शरीरं नष्टे चित्ते
धातवो यांति नाशम् । तस्माच्चित्तं सर्वतो रक्षणीयं स्वस्थे
चित्ते वृत्तयस्संस्फुरन्ति ॥” इति ॥ ९३६ ॥

पञ्जरस्थसिंहन्यायः ॥ ९३७ ॥

अयमप्येवम् । यथा—“स्नेहतन्तुमयैः पाशैर्बद्धः सन्तान-
रज्जुभिः । पञ्जरस्थो यथा सिंहः समर्थोऽपि वशीकृतः ॥”
इति ॥ ९३७ ॥

लपोरशंखन्यायः ॥ ९३८ ॥

अयं श्लोकबद्धः । यथा—“शंखिनी काञ्चनं दद्यादहं शंखो
लपोरकः । वदामि बहुवाक्यानि न ददामि कपर्दिकाम् ॥”
इति । लपतीति—लपोरकः । ‘लप-व्यक्तायां वाचि’ ।
“किशोरादयश्च ६८” इत्यौणादिक ओरन् प्रत्ययः, ततः
स्वार्थे कः ॥ ९३८ ॥

न साहसमनारुह्य नरो भद्राणि पश्यतीति
न्यायः ॥ ९३९ ॥

स्पष्टार्थोऽयमिति ॥ ९३९ ॥

मर्कटमदिरापानादिन्यायः ॥ ९४० ॥

स्पष्टोऽयम् ॥ ९४० ॥

आपद्यपि सतीवृत्तं किं मुञ्चन्ति कुलस्त्रिय
इति न्यायः ॥ ९४१ ॥

अयम्—पतिव्रतासतीत्वरक्षणविषये प्रवर्त्तत इति ॥ ९४१ ॥

पञ्चभिर्मिलितैः किं यज्जगतीह न साध्यत
इति न्यायः ॥ ९४२ ॥

अयम्—पञ्चभिरेकमतिजनैः सर्वमेव साध्यत इति विव-
क्षायामवतरतीति ॥ ९४२ ॥

एकमत्ये द्वयोरेव किमसाध्यं भवेदिति
न्यायः ॥ ९४३ ॥

अयञ्चैकमतिविशिष्टौ द्वावपि सर्वं स्वाऽभीष्टं साध्यत
इति विषये प्रचरतीति ॥ ९४३ ॥

ईर्ष्या हि विवेकपरिपन्थिनीति न्यायः ॥ ९४४ ॥

“परोत्कर्षाऽक्षमेर्ष्या स्यादौर्जन्यान्मन्युतोऽपि च” । सा
विवेकस्य इदं हेयमिदमुपादेयमिति विवेचनायाः परिपन्थि-
नी शत्रुरूपेत्यर्थः । स्पष्टमन्यदिति ॥ ९४४ ॥

प्रतिभातश्च पश्यन्ति सर्वं प्रज्ञावतां धिय
इति न्यायः ॥ ९४५ ॥

“प्रज्ञा नवनवोन्मेषशालिनी प्रतिभा मता” । सर्वतो-
मुखी बुद्धिरिति यावदिति स्पष्टार्थोऽयम् ॥ ९४५ ॥

शीलं हि विदुषां धनमिति न्यायः ॥ ९४६ ॥
स्पष्टार्थोऽयम् ॥ ९४६ ॥

अतर्क्या कुट्टनीकूटरचना विधेरपीति
न्यायः ॥ ९४७ ॥

परनारीं पुंसा योजयित्री ‘कुट्टनी’ इति प्रसिद्धा । ‘कुट्टनी
सम्भली समे’ इत्यमरः । तस्याः कूटरचना, कपटर-
चनेत्यर्थः । “मायानिश्चलयन्त्रेषु कैतवाऽनृतराशिषु ।
अयोधने शैलशृङ्गे सीराङ्गे कूटमस्त्रियाम् ॥” इत्यमरः ।
अन्यत्स्पष्टम् ॥ ९४७ ॥

कः प्राज्ञो वाञ्छति स्नेहं वेश्यासु सिकतासु
चेति न्यायः ॥ ९४८ ॥

स्पष्टः ॥ ९४८ ॥

प्रायेण भार्यादौःशाल्यं स्नेहान्धो नेक्षते
जन इति न्यायः ॥ ९४९ ॥

स्पष्टः ॥ ९४९ ॥

विशुद्धसत्त्वा विरलाः पुनः स्त्रिय इति
न्यायः ॥ ९५० ॥

स्पष्टः ॥ ९५० ॥

नववैधव्यमसह्यवेदनमिति न्यायः ॥ ९५१ ॥
असह्या दुस्सहा वेदना यस्मिंस्तत्तथोक्तम् । विधवाया मृतभ-

तृकाया भावो वैधव्यम् । नवं च तद्वैधव्यं चेति नववैधव्यम् ।
नवग्रहणं दुःसहत्वद्योतनार्थम् । अन्यत्स्पष्टमिति ॥ ९५१ ॥
न खलु प्रेम चलं सुहज्जने इति न्यायः ॥ ९५२ ॥

स्पष्टः ॥ ९५२ ॥

शशिना सह याति कौमुदी सह मेघेन
तडित्प्रलीयते । प्रमदा पतिवर्त्मगा इति
प्रतिपन्नं हि विचेतनैरपि ॥ इति न्यायः ९५३

स्पष्टः ॥ ९५३ ॥

पदं सहेतुः भ्रमरस्य पेलवं शिरीषपुष्पं न
पुनः पतत्रिण इति न्यायः ॥ ९५४ ॥

पेलवं मृदुलं शिरीषपुष्पं भ्रमरस्य भृङ्गस्य पदं पदस्थि
सहेतुः पतत्रिणः पुनः पक्षिणस्तु पदं न सहत इति कुमारस-
म्भवे स० ५, श्लो० ४ । अतिसौकुमार्यविवक्षायां यमवत-
रतीति ॥ ९५४ ॥

न धर्मवृद्धेषु वयः समीक्ष्यत इति न्यायः ९५५ ॥

तथोक्तं मनुना—“ न तेन वृद्धो भवति येनास्य पलितं
शिरः । यो वै युवाऽप्यधीयानस्तं देवाः स्थविरं विदुः ॥ ”
इति । तन्मूलकोऽयं न्यायः ॥ ९५५ ॥

वृक्षवृत्तिन्यायः ॥ ९५६ ॥

अयम्—विनोद्यमं स्वतः सिद्धवस्तुप्राप्तिजीवनविवक्षायां
प्रवर्तते । यथा—वृक्षो मेघोदकेन चन्द्रकिरणैश्च जीवतीति
प्रसिद्धम् । तथाऽऽह कालिदासः—‘वृक्षवृत्तिव्यतिरिक्तसाधनः’
इत्येतेन ॥ ९५६ ॥

बकवृत्तिन्यायः ॥ ९५७ ॥

अजगरवृत्तिन्यायः ॥ ९५८ ॥

इमौ द्वावपि न्यायौ व्याख्यातविषयौ ज्ञेयौ स्पष्टाऽभिप्रा-
याविति ॥ ९५७ ॥ ९५८ ॥

अरण्यचन्द्रिकान्यायः ॥ ९५९ ॥

रमणाऽभावे यत्र रमणीशृङ्गार^{रू}चना, तत्राऽस्य संचारः ।
अत एव 'स्त्रीणां प्रियालोकफलो हि वेषः' इत्युक्तिः सङ्ग-
च्छत इति ॥ ९५९ ॥

न हि प्रियं प्रवक्तुमिच्छन्ति मृषा हितै-
षिण इति न्यायः ॥ ९६० ॥

भारविश्लोकरूपोऽयम् ॥ ९६० ॥

हितं मनोहारि च दुर्लभं वच इति न्यायः ९६१
इति भारविः स्पष्टः ॥ ९६१ ॥

अनार्य्यसङ्गमाद्वरं विराधोऽपि समं
महात्मभिरिति न्यायः ॥ ९६२ ॥

इति भारविः स्पष्टः ॥ ९६२ ॥

ननु वक्तृविशेषनिस्पृहा गुणगृह्या वचने
विपश्चित इति न्यायः ॥ ९६३ ॥

इति भारविः ॥ ९६३ ॥

बालादपि सुभाषितं ग्राह्यमिति न्यायः ९६४॥

इति भारविः स्पष्टः ॥ ९६४ ॥

प्रणमन्त्यनपायमुत्थितं प्रतिपच्चन्द्रमिव
प्रजा नृपामिति न्यायः ॥ ९६५ ॥

इति भारविः ॥ ९६५ ॥

श्रियं हि सततोत्साही दुर्बलोऽपि समश्नुत
इति न्यायः ॥ ९६६ ॥

इति भारविः ॥ ९६६ ॥

लघयन्स्वलु तेजसा जगन्न महानिच्छति
भूतिमन्यत इति न्यायः ॥ ९६७ ॥

इति भारविः ॥ ९६७ ॥

ज्वलितं न हिरण्यरेतसं चयमास्कन्दति
भस्मनां जन इति न्यायः ॥ ९६८ ॥

इति भारविः ॥ ९६८ ॥

अभिभूतिभयादसूनतः सुखमुज्झन्ति न
धाम मानिन इति न्यायः ॥ ९६९ ॥

इति भारविः ॥ ९६९ ॥

पदातिन्यायः ॥ ९७० ॥

यथा—बुद्धिबलापरपर्यायचतुरंगारूप्य (शतरंज) क्रीडने
पदातिर्ऋजुमार्गेण चलन्हननावसरे वक्रमार्गमुररीकरोति ।
अयं भावः—बुद्धिबलारूप्य (शतरंज) क्रीडने कल्पितौ राज-
मन्त्रिणौ सह चतुरङ्गबलेनाऽन्योन्यं युध्यतः । तत्र तेषां गति-
भेदोऽस्ति । पदातेस्तु ऋजुपथेन गमनम्, वक्रमार्गेण
चाग्रस्थशत्रुहन्तृत्वमिति तद्विदो वदन्तीति, एवं दुर्जनाऽऽ

१ चारो ज्ञेयः । तथा चोक्तम्—“ऋजुना पथा चलन्नपि हनने
वक्रां गतिं कलयन् । बुद्धिबलाख्यं क्रीडन्पदातिरिव दुर्ज-
नो ज्ञेयः ॥” इति ॥ ९७० ॥

श्वपिशुनन्यायः ॥ ९७१ ॥

यथा श्वा तथा पिशुनः, यथा पिशुनस्तथा श्वेति विषय-
विवक्षायामयमवतरति । अयं पद्येनापि विवृतः । तथाहि—
“अस्थिरतया प्रकृत्या बालध्यासक्ततया च वक्रतया । ज्ञाति
विरोधेन पुनः सदृशस्सदृशः शुनः पिशुनः ॥” इति ॥ ९७१ ॥

दुर्जनगर्दभन्यायः ॥ ९७२ ॥

यथा दुर्जनस्तथा गर्दभः, यथा गर्दभस्तथा दुर्जन इत्यर्थ-
विवक्षायामस्य प्रवृत्तिः । अयमपि श्लोकेन निबद्धः । तथाहि
“मलिनीकुर्वन्नर्जुनवर्त्म मदी भवति राधेयः । यदि ताडनादि
लभते तथापि तच्छील एव खलः ॥” अस्यार्थः—खलस्तथापि
तच्छील एवाकथम् । तदाह—अर्जुनवर्त्म श्वेतमार्गम् । “धवलोऽ
र्जुनः” इत्यमरः । मलिनीकुर्वन्—किञ्च राः—धनं यदि धेयः-
निधातुं योग्यः—सञ्चितो भवति, तदा मदी भवति, मदवा-
न्भवति । पुनर्यदि ताडनादि लभते—देहलीदीपकन्यायेन
मदीत्यस्योभयत्र सम्बन्धः । गर्दभपक्षे खलः रलयोरभेदात्ख-
रस्तथापि तच्छील एव किङ्कुर्वन्—अर्जुनवर्त्म उज्ज्वलमार्गं
लोठनाद्भूल्युत्थापनेन मलिनीकुर्वन् । पुनर्यो राधे वैशाख
मासे मदी मत्तो भवति—पुनर्यदि ताडनादि लभते, तथापि
दुष्टं शीलं न त्यजति । अथाऽर्जुनस्य मध्यमपाण्डवस्य वर्त्म

मार्ग मलिनीकुर्वन्राधेयः कर्णः मदी भवतीत्यर्थोऽपि
ध्वनित इति ॥ ९७२ ॥

स्वत एव सतां परार्थता ग्रहणानां हि यथा
यथार्थतेति न्यायः ॥ ९७३ ॥

अयं श्रीहर्षोक्तिरूपः । अस्यार्थः—हि यतो यस्मात् सतां
साधूनां परार्थता परोपकारित्वं स्वत एव स्वभावत एव
भवतीति शेषः । यथा—ग्रहणानां ज्ञानानां स्वतः परार्थता
प्रामाण्यम् । ज्ञानानां स्वतः प्रामाण्यं न तु परत इति
मीमांसकाः । यद्वा गृह्यन्ते ज्ञायन्तेऽर्था एभिरिति ग्रहणानि
इन्द्रियाणि, तेषां यथार्थता—अर्थाननतिक्रम्य वर्तिता, स्व-
स्वार्थग्राहकतेत्यर्थः । यथा श्रवणादीन्द्रियाणि सन्निकृष्टं
शब्दाद्यर्थमन्यमनपेक्ष्यैव प्रत्यक्षयन्ति, तथा साधवः
परस्य प्रेरणमनपेक्ष्यैवोपकुर्वन्तीति भावः ॥ ९७३ ॥

यदृष्टं दृश्यते स्वप्नेऽनुभूतं कदापि नेति
न्यायः ॥ ९७४ ॥

स्पष्टोऽयं नैषधटीकायां विवृत इति ॥ ९७४ ॥

सद्भावादः फलति न चिरेणोपकारो मह-
त्स्विति न्यायः ॥ ९७५ ॥

अस्यार्थः—महत्सु गुणगरिष्ठेषु विषये योऽसावुपकारः स
चिरेण दूरेण न फलति, किन्तु तत्कालमेव फलति । कथम्भू-
त उपकारः—सद्भावादः सम्यक्स्नेहरससहित इत्यन्वय
इति कालिदासः ॥ ९७५ ॥

मन्दायन्ते न खलु सुहृदामभ्युपेतार्थ-
कृत्या इति न्यायः ॥ ९७६ ॥

अस्यार्थः—सुहृदां मित्राणां ये अभ्युपेतार्थकृत्याः-
अङ्गीकृत्यपरकार्यकरणदृढप्रतिज्ञाः सत्पुरुषास्ते न मन्दाय-
न्ते नाऽऽलस्यं कुर्वन्तीत्यन्वय इति कालिदासः ॥ ९७६ ॥

गोपगृहिणीन्यायः ॥ ९७७ ॥

अयं पद्येनोपनिबद्धः । तथा हि—“हत्वा नृपं पतिमवाप्य
जङ्गदष्टं देशान्तरे विधिवशाद्गणिकाऽस्मि जाता । पुत्रं
स्वकं समधिगम्य चितां प्रविष्टा शोचामि गोपगृहिणी कथं
मयं तक्रम्” अस्याऽऽख्यायिकेत्यम्—काचिन्नृपपत्नी व्यभिचा-
रिणी दुष्टा निजपतिं नृपं विषेण हत्वा स्वेष्टोपपतिम्प्रति गता
तं तत्र दैवात्सर्पेण दष्टं मृतं प्राप्य निराशा सती देशान्तरे
गत्वा वेश्या जाता । तत्र दैवाद्वायवस्थायां पूर्वपतिनृपोत्पन्न-
निजसुतं वेश्याधर्मेण संगता । तत्र वार्त्तालापनद्वारा तद्वयो-
र्मिथो मातापुत्रत्वप्रत्यभिज्ञा जाता । ततस्तत्पापप्रायश्चित्तार्थं
मातापुत्रौ नदीतीरे चितां प्रविष्टौ । पुत्रस्त्वग्निना दग्धो
मृतः । इयं दुष्टा तु चितासकाशादुत्प्लुत्य नद्यां पतिता । ततः
केनचिद्गोपेन निष्कास्य निजगृहिणी कृता । तत्र सा कदा-
चित्तक्रविक्रयार्थं मन्थनीं शिरसि धृत्वा गता । तत्र रथ्या-
यां दैवात्तच्छिरसो मन्थनी पतिता भग्ना च । तक्रं च नष्टं
दृष्ट्वा स्वपूर्ववृत्तांतं स्मृत्वा प्रोवाच—हत्वा नृपमित्यादि । अयं
न्यायोऽनिष्टपरम्पराप्राप्तिविषये प्रवर्तत इति ॥ ९७७ ॥

मञ्जूषाऽऽख्यन्यायः ॥ ९७८ ॥

अयं न्याय इष्टार्थसमुद्यमेऽनिष्टार्थप्राप्तिविषये सञ्चरति ।
यथा—कदाचित्कश्चिन्मूषको भक्ष्याऽऽशया सर्पमञ्जूषां दृष्ट्वा
प्रविष्टस्तत्र तेन भक्षित इति ॥ ९७८ ॥

यो वै चित्तेन दूरस्थः समीपस्थो हि दूरत
इति न्यायः ॥ ९७९ ॥

स्पष्टः ॥ ९७९ ॥

यो यस्य मित्रं न हि तस्य दूरमिति
न्यायः ॥ ९८० ॥

स्पष्टः ॥ ९८० ॥

न हि कृतमुपकारं साधवो विस्मरन्तीति
न्यायः ॥ ९८१ ॥

स्पष्टः ॥ ९८१ ॥

भूरा हि प्रणतिप्रिया इति न्यायः ॥ ९८२ ॥

स्पष्टः ॥ ९८२ ॥

न्यग्रोधबीजन्यायः ॥ ९८३ ॥

स्वल्पमपि सूक्ष्ममपि वस्तु सुपात्रधृतं यत्र बहुशो विस्त-
तं भवेत्तत्राऽयं प्रवर्तते । यथा न्यग्रोधबीजं स्तोकमपि सुक्षेत्र
उत्तं सहस्रविस्तीर्णतां याति, तथा प्रकृतेऽपि ॥ ९८३ ॥

उद्दीप्ते भवने च कूपखनने प्रत्युद्यमः कीदृश
इति न्यायः ॥ ९८४ ॥

स्पष्टः ॥ ९८४ ॥

कुसुमस्तवकन्यायः ॥ ९८५ ॥

यथा पुष्पस्तवकं द्विगतिकम्भवति—सर्वलोकमूर्द्ध-
स्थितिर्वा वने विशीर्णता, तथा महात्मनामपीत्येवंवि-
षयेऽस्य प्रवर्त्तनमिति ॥ ९८५ ॥

सर्वे गुणाः काञ्चनमाश्रयन्तीति न्यायः ॥ ९८६ ॥

प्रसिद्धाऽभिप्रायकोऽयम् ॥ ९८६ ॥

होतारमपि जुह्वानं स्पृष्टो दहति पावक
इति न्यायः ॥ ९८७ ॥

अयम्—चण्डकोपानां कश्चिदपि प्रियो न भवतीति
द्योतयतीति ॥ ९८७ ॥

मिल्लीचन्दनन्यायः ॥ ९८८ ॥

अयं पद्येन विवृतः । तथाहि—“अतिपरिचयादवज्ञा-
सन्ततगमनादनादरो भवति । मलये मिल्लपुरन्ध्री चन्दन-
तरुमिन्धनं कुरुते ॥” इति ॥ ९८८ ॥

चन्दनगुणन्यायः ॥ ९८९ ॥

अयं भर्तृहरिणा विवृतः तथाहि—“किन्तेन हेमगिरिणा
रजताऽद्रिणा वा यत्राश्रिताश्च तरवस्तरेवस्त एव । मन्यामहे
मलयमेव यदाश्रयेण कङ्कोलनिम्बकुटजा अपि चन्दनाः
स्युः ॥” इति ॥ ९८९ ॥

कन्दुकन्यायः ॥ ९९० ॥

यथा कन्दुकः कराऽऽघातैः पातितोऽपि स्वभावत एवो-
त्पतति, तथा साधुवृत्तयो भवन्तीति ॥ ९९० ॥

हंसकाकन्यायः ॥ ९९१ ॥

अयं श्लोकोपनिबद्धः । तथाहि—“इभतुरगशतैः प्रयान्ति मूढा गुणवन्तो विबुधाश्चलन्ति पद्भ्याम् । गिरिशिखरगताऽपि काकपंक्तिः पुलिनगतैर्न समेति राजहंसैः ॥” इति ॥ ९९१ ॥

विवेकभ्रष्टानां भवति विनिपातः शतमुख
इति न्यायः ॥ ९९२ ॥

स्पष्टः ॥ ९९२ ॥

क्षते प्रहारा निपतन्त्यभीक्ष्णमिति
न्यायः ॥ ९९३ ॥

अयमपद्यापत्सत्त्वे प्रवर्तत इति ॥ ९९३ ॥

तन्तुन्यायः ॥ ९९४ ॥

अयं समुदायस्य कार्यसाधकत्वविवक्षार्या प्रवर्तते । यथा-तन्तवः सूत्राणि बहूनि मिलितानि कार्यसाधयन्ति, तथा महान्तोऽपि मिलिताः स्वकार्यसाधयन्तीति भावः ॥ ९९४ ॥

यूपरशनान्यायः ॥ ९९५ ॥

प्रायश्चास्त्रीयोऽयं न्यायः । तथा च श्रुतिः—“यदेकस्मिन्यूपे द्वे रशने पारिव्ययति तस्मादेको द्वे जाये विन्दते यन्नैका रशनां द्वयोर्यूपयोः पारिव्ययति तस्मान्नैका द्वौ पती विन्दते ” । इति तैत्तिरीयसंहिता ६-६ । ४ । ५ । ७ ।
श्रुत्यर्थस्त्वेवम्—यद्यस्मादेकस्मिन्यूपे यज्ञीयसंस्कृतपशुबन्धनकाष्ठे स च वेदे बैल्वः खादिरो वा यूपस्यादित्युच्यते ।

तस्य परिमाणादिर्यथा स्मृतौ—“चतुर्हस्तो भवेद्यूपो यज्ञवृक्ष-
समुद्भवः । वर्तुलः शोभनः स्थूलः कर्त्तव्यो वृषमौलिकः ॥”
इति । भविष्ये च—“विल्वस्य बकुलस्यैव कलौ यूपः प्रश-
स्यते” इति सामवेदिनां वृषोत्सर्गतत्त्वमिति । युवन्ति बध्न-
न्त्यस्मिन् पशुमिति यूपस्तत्र द्वे रशने परिव्ययति, संत्रि-
यत इत्यर्थो बाहुलकादिति । रशना रज्जुविशेषस्तस्मादेकः
पुरुषो द्वे जाये विन्देत—द्वे जाये स्त्रियौ परिणयेदित्यर्थः । यद्य-
स्मादेकां रशनां द्वयोर्यूपयोर्न परिव्ययति—न संवृणुते,
तस्मान्नैका स्त्री द्वौ पती विन्देतेत्यर्थः । एतेन विधवाविवाहं
स्वीकुर्वन्तः परास्ता इति । यत्तु—एका स्त्री एकस्मिन्काले
द्वौ पती न विन्देत, कालान्तरे तु विन्देतैवेति तात्पर्यमस्याः
श्रुतेरिति—तन्न—यदेकस्मिन्निति श्रुतावेककालपदाभावा-
दित्यन्यत्र विस्तरः ॥ ९९५ ॥

प्रकृतिवदनुकरणम्भवतीति न्यायः ॥ ९९६ ॥

प्रकृतिरत्र परमाऽऽत्मेति गृह्यते । अनुकरणञ्च सदृशीक-
रणम् । यथा—परमाऽऽत्मसदृशा एव तदवतारा इति बोध्य-
मित्यन्यत्र विस्तरः ॥ ९९६ ॥

अनुकरणं हि शिष्टस्य साधु भवतीति
न्यायः ॥ ९९७ ॥

यथा—लोके य एवमसौ ददाति, य एवमसौ यजते, य
एवमसावधीत इति । तस्याऽनुकुर्वन्दद्याच्च यजेत चाऽधी-
णीत च सोऽप्यभ्युदयेन युज्यत इति “ऋलृक्” सूत्रमहा-
भाष्ये सुविस्तर इति ॥ ९९७ ॥

प्रत्यासत्तिन्यायः ॥ ९९८ ॥

यत्र शीघ्रोपस्थितिविवक्षा, तत्राऽस्यावतार इति ॥ ९८९ ॥

बधिरान्मन्दकर्णः श्रेयानिति न्यायः ॥ ९९९ ॥

स्पष्टः ॥ ९९९ ॥

परोपकाराय सतां विभूतिरिति न्यायः ॥ १००० ॥

यत्र परोपकारविवक्षा, तत्राऽस्य प्रवृत्तिरिति । उक्तं च-
“परिनिर्मथ्य वाग्जालमिदमेव सुनिश्चितम् । नोपकारात्पु-
ण्यं नाऽपकारादघं परम् ॥” इति शम् ॥ १००० ॥

वैक्रमे शिवनेत्रषणिनिधिच्चन्द्रसम्मितहायने
श्रावणे धवले दले फणिपञ्चमीयुतगीष्पतौ ॥

सङ्ग्रहो भुवनेशदत्तयशोऽर्थको मुलतानके
ग्रन्थ एष समाप्तिमत्र गतः प्रसीदतु शङ्करः ॥ १ ॥

इति श्रीमद्विद्वद्भृन्दवन्दितपादारविन्दश्रीमन्महानुभाव-
श्रीपण्डितविभवरामशिष्यमुलताननगरवास्तव्यसे-
तुपालोपनामकठाकुरदत्तशर्मविरचितभुवनेश-
न्यायसाहस्रीग्रन्थस्योत्तरार्द्धं समाप्तम् ॥

समाप्तश्चायं ग्रन्थः ॥

पुस्तक मिलनेकापता-३

खेमराज श्रीकृष्णदास,

“श्रीवेङ्कटेश्वर” स्टीम-प्रेस-बंबई.

२९०

३९१

व

१

